

Người Lâu Sẽ Hợp

MINH KHAI
DA HỢP

Mục lục

[Chương 1: Lễ Thành Hôn](#)

[Chương 1.2](#)

[Chương 3: Lễ Thành Hôn \(2\)](#)

[Chương 2.2](#)

[Chương 5: Dưới Rào \(01\)](#)

[Chương 6: Dưới Rào \(02\)](#)

[Chương 7: Dưới Rào \(03\)](#)

[Chương 8: Dưới Rào \(04\)](#)

[Chương 9: Dưới Rào \(05\)](#)

[Chương 10: Dưới Rào \(06\)](#)

[Chương 11: Dưới Rào \(07\)](#)

[Chương 12: Gợn Sóng \(01\)](#)

[Chương 13: Gợn Sóng \(02\)](#)

[Chương 14: Gợn Sóng \(03\)](#)

[Chương 15: Gợn Sóng \(04\)](#)

[Chương 16: Gợn Sóng \(05\)](#)

[Chương 17: Gợn Sóng \(06\)](#)

[Chương 18: Gợn Sóng \(07\)](#)

[Chương 19: Gợn Sóng \(08\)](#)

[Chương 20: Gợn Sóng \(09\)](#)

[Chương 21: Gợn Sóng \(10\)](#)

[Chương 22: Gợn Sóng \(11\)](#)

[Chương 23: Chung Sống \(01\)](#)

[Chương 24: Chung Sống \(02\)](#)

[Chương 25: Chung Sống \(03\)](#)

[Chương 26: Chung Sống \(04\)](#)

[Chương 27: Chung Sống \(05\)](#)

[Chương 28: Sống Chung \(06\)](#)

[Chương 29: Sống Chung \(07\)](#)

[Chương 30: Sống Chung \(08\)](#)
[Chương 31: Sống Chung \(09\)](#)
[Chương 32: Sống Chung \(10\)](#)
[Chương 33: Sống Chung \(11\)](#)
[Chương 34: Sống Chung \(12\)](#)
[Chương 35: Sống Chung \(13\)](#)
[Chương 36: Sống Chung \(14\)](#)
[Chương 37: Tiến Triển Thần Tốc \(01\)](#)
[Chương 38: Tiến Triển Thần Tốc \(02\)](#)
[Chương 39: Tiến Triển Thần Tốc \(03\)](#)
[Chương 40: Tiến Triển Thần Tốc \(04\)](#)
[Chương 41: Tiến Triển Thần Tốc \(05\)](#)
[Chương 42: Tiến Triển Thần Tốc \(06\)](#)
[Chương 43: Thần Tốc \(07\)](#)
[Chương 44: Thần Tốc \(08\)](#)
[Chương 45: Thần Tốc \(09\)](#)
[Chương 46: Thần Tốc \(10\)](#)
[Chương 47: Thần Tốc \(11\)](#)
[Chương 48: Một Chút Ấm Áp \(01\)](#)
[Chương 49: Một Chút Ấm Áp \(02\)](#)
[Chương 50: Một Chút Ấm Áp \(03\)](#)
[Chương 51: Một Chút Ấm Áp \(04\)](#)
[Chương 52: Một Chút Ấm Áp \(05\)](#)
[Chương 53: Một Chút Ấm Áp \(06\)](#)
[Chương 54: Một Chút Ấm Áp \(07\)](#)

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Lễ Thành Hôn

Khi khách về hết, đã là mười một giờ đêm. Đàm Như Ý không ngờ kết hôn lại làm cho người ta sức cùng lực kiệt như vậy, lỗ tai giống như máy trộn bê tông, ùng ùng vang lên không ngừng.

Mắt thấy Thẩm Tự Chúc và một nhóm khách cuối cùng cũng đi ra khỏi cửa chính, Đàm Như Ý rớt cuộc thở phào nhẹ nhõm, cả người giống như mới từ đáy nước ngoi lên, trong xương cũng mệt mỏi. Cô chống một tay lên bàn, tháo chiếc giày chật ra khỏi chân. Đứng cả ngày, chân cũng sưng đau, giờ phút này cởi giày ra, mới hơi khôi phục chút cảm giác. Đang muốn tháo nốt chiếc giày còn lại, chợt thấy một bóng người thoáng qua cửa.

Đàm Như Ý sợ hãi vội vàng nhét chân trở lại giày, đoan trang đứng thẳng, lúc này mới giương mắt lên nhìn.

Tay Thẩm Tự Chúc tháo hoa "Chú rể" trước ngực, tiện tay nhặt áo khoác ngoài vắt trên ghế dựa lên, nhỏ giọng nói một câu: "Đi thôi."

Đàm Như Ý lập tức nâng áo khoác đi theo về phía trước. Cô vừa đi vừa cúi đầu lấy hoa ở sườn xám của mình lên, khi đi ngang qua thùng rác ở cửa quầy rượu thì giơ tay lên tính toán vứt bỏ, giương mắt nhìn lên, Thẩm Tự Chúc đang ngồi vào ghế lái.

Đàm Như Ý do dự chớp mắt một cái, cong ngón tay, nhét hoa hồng nilon chất lượng kém vào túi áo khoác mỏng, bước nhanh hơn trong màn đêm.

Thang máy nhà trọ không người nào dùng thì bình thường dừng ở lầu một, Thẩm Tự Chúc mới vừa đề xuống cái nút hướng lên, thang máy trước mặt liền phát ra tiếng, Đàm Như Ý sợ hết hồn, nhìn bốn phía một cái, yên tĩnh, cũng không có khách trọ khác.

Thẩm Tự Chúc đã vào thang máy, Đàm Như Ý nhắm mắt đi vào theo. Tay cô chỉ níu thật chặt lấy tay cầm, cứng rắn chịu đựng nhìn chằm chằm về tấm lưng phía trước, cố gắng hô hấp rất chậm rãi, e sợ nếu phát ra một chút xíu tiếng động nào, sẽ làm cho Thẩm Tự Chúc chú ý tới sự tồn tại của cô.

Vậy mà không như mong muốn, chuông điện thoại di động chọt vang lên, tựa như thanh chói tay chim bồ câu tiêu phá vỡ yên tĩnh, tay Đàm Như Ý vội vươn móc từ trong túi ra, liếc mắt nhìn trên màn hình, là em trai Đàm Cát gọi tới.

"Chị, hành lý của chị ngày mai đưa tới cho chị có được không?"

Đàm Như Ý vội nói: "Được."

"Vậy chị nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai trước khi em đến sẽ gọi điện thoại cho chị."

"Được, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Cúp điện thoại, không nhìn được lại khẽ liếc mắt Thẩm Tự Chúc một cái, anh vẫn đứng nghiêm như cũ, mắt nhìn phía trước, nét mặt thản nhiên, thật giống như không bị quấy rầy chút nào.

Thẩm Tự Chúc vào phòng, lấy một đôi dép lê trong tủ giày ra thay, trực tiếp đi về phía phòng tắm, vừa đi vừa cởi áo khoác ngoài trên người xuống, tiện tay ném một cái lên ghế sa lon.

Đàm Như Ý thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn nền gạch màu trắng không nhiễm một hạt bụi trong phòng khách, lại cúi đầu nhìn qua giày cao gót trên chân mình bị dính vết rượu màu đỏ, vôi vàng lù lù nhanh ra ngoài. Cô cẩn thận lui về phía sau một bước, cởi giày, đặt giày ngoài cửa mũi giày hướng ra ngoài, nghiêng đầu thấy đôi giày lộn xộn của Thẩm Tự Chúc, liền xếp lại chỉnh tề.

Cô dựa theo cách làm của Thẩm Tự Chúc mở tủ giày ra, tìm một vòng lại chỉ tìm được một đôi kiêu nam khác bằng vải bông. Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy rào rào, cô chần trừ chốc lát, vẫn lấy đôi bằng vải bông ra đi.

Đàm Như Ý cởi áo khoác xuống giắt trên kệ trước cửa, xỏ đôi dép quá cỡ rón rén đi tới phòng khách ngồi xuống. Hơi cúi đầu nhìn tiểu Hùng đáng yêu trên ghế sa lon, trong đầu vẫn căng thẳng chậm rãi buông lỏng, cả người thoải mái tựa vào ghế, thở phào nhẹ nhõm.

Không lâu sau, tiếng nước chảy trong phòng tắm đột nhiên ngừng, Đàm Như Ý giống như phản xạ có điều kiện lập tức ngồi thẳng lưng.

Thẩm Tự Chúc chỉ quấn một chiếc khăn tắm, vừa lau tóc vừa từ phòng tắm ra ngoài. Đàm Như Ý quét ánh mắt đến người anh. Nhìn cả thân trên không che đậy, giống như bị điện giật ánh mắt lập tức dời đi.

Thẩm Tự Chúc không có nhìn cô, ném khăn lông vừa lau tóc lên bàn trà, rồi sau đó đi vào phòng ngủ. Một lát sau, anh cầm thảm nhung và gối đầu ra ngoài. Đàm Như Ý nhìn anh đang đi về mình, không tự chủ được đứng lên nhường vị trí trên ghế sa lon. Thẩm Tự Chúc ném gối đầu và thảm nhung tới ghế sa lon, ngẩng đầu nhìn về phía cô "Tôi ngủ trên salon."

Đàm Như Ý gật một cái, đang muốn nói "Được", Thẩm Tự Chúc đã nằm trên ghế salon, kéo thảm nhung che lên người. Ghế sa lon rất ngắn, chân hấn lộ ra ngoài một mảng lớn gác lên trên thành ghế, hình như thảm

nhung cũng rất nhỏ, anh dùng sức duỗi ra, vẫn có nửa lòng bàn chân lộ ở bên ngoài.

Đàm Như Ý cảm thấy bần khoản, muốn nói anh trở về phòng ngủ, nhưng hô hấp anh đều đều, không biết có phải là đã ngủ hay không. Đàm Như Ý lảng lảng đứng ở cạnh ghế salon một lúc lâu, nhiều lần há mồm, nhưng vẫn không thể lên tiếng gọi anh. Cuối cùng không tiếng động thờ dài, cởi dép trên chân ra, nhón chân lên lạng lẽ đi tới phòng tắm rửa mặt.

Đàm Như Ý hất nước ấm lên mặt, hí mắt liếc nhìn khăn lông trên kệ, thấy treo một hàng khăn lông màu trắng chỉnh tề. Cô không dám tùy tiện sử dụng, không thể làm gì khác hơn là rút mấy tờ khăn giấy, lau lung tung vài cái ở trên mặt. Lấy ra vừa nhìn, trên khăn giấy đã dính mascara đen thùi lù. Cô vội vàng mở vòi nước ấm, nhắm mắt dùng sức tắm rửa. Tắm nửa ngày, vẫn cảm giác được đầy dầu keo dính dính, hành lý ngày mai mới đưa tới, mà trong túi của nàng trừ một thỏi son môi thì không còn gì khác. Do dự một hồi lâu, không thể làm gì khác hơn là cầm lên sữa rửa mặt nam của Thẩm Tự Chúc trên bồn rửa.

Tắm xong đã là 20 phút sau, Đàm Như Ý mặc lại sườn xám ban ngày như cũ, nhón chân lên đi tắt đèn của phòng khách, sau đó đi tới phòng ngủ. Ở cửa phòng ngủ, cô dừng bước lại, liếc mắt nhìn trên ghế sa lon.

Trong bóng tối có một bóng dáng co ro, nhìn không rõ, chỉ có một hình dáng phập phồng.

Cho tới giờ khắc này, cô mới mơ mơ hồ hồ nhớ ra —— "Bóng dáng" trước mắt này, sau này chính là chồng trên danh nghĩa của cô.

—

Bởi vì nhiều năm cũng trở thành đồng hồ sinh vật, bây giờ Đàm Như Ý liền tỉnh. Cô rón ra rón rén đi ra ngoài, trong nắng sớm mờ mờ, Thẩm Tự Chúc vẫn nằm im, còn chưa có tỉnh lại.

Sau khi rửa mặt Đàm Như Ý rón rén, đi ra cửa mua bữa ăn sáng, trở về thì Thẩm Tự Chúc đang đứng ở trong phòng tắm đánh răng.

Đàm Như Ý sợ hết hồn, do dự một chút, lên tiếng chào hỏi: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Thẩm Tự Chúc khạc bọt trong miệng ra, ừng ực ừng ực súc miệng.

Đàm Như Ý xếp bánh quây và sữa đậu nành ra bàn, tính toán chiêm thêm hai quả trứng, kết quả mở tủ lạnh ra vừa nhìn, mọi thứ đều được xếp gọn gang, ngay ngắn. Nhìn lại máy hút khói và bếp ga, đều là mới tinh, đoán chừng khi ở nhà Thẩm Tự Chúc chưa từng động đến.

Thẩm Tự Chúc từ phòng tắm đi ra, Đàm Như Ý vội vàng lên tiếng: "Thẩm tiên sinh, tới đây ăn sáng thôi." Thẩm Tự Chúc đang đi từ phòng tắm ra, bước chân dừng một chút, liếc mắt nhìn bàn ăn, "Tôi sớm có thói quen ăn sữa tươi và bánh mì, về sau không cần bận tâm." Giọng nói vẫn bình thản, không mang theo chút cảm xúc nào.

Đàm Như Ý ngẩn ra, ánh mắt che giấu.

Sau khi ăn xong, Đàm Cát gọi điện thoại tới, nói là hành lý đã mang cửa chung cư rồi.

Đàm Cát học năm thứ hai đại học, kết quả thi tốt nghiệp trung học tốt hơn cô. Thanh niên mười chín tuổi, chân dài, đứng dưới ánh nắng sớm, thật giống như một cây tiểu Bạch Dương cao lớn.

Tình trạng gia đình Đàm Như Ý, dù đặt ở tình cảm tình yêu hay hôn nhân, cũng có thể làm cho người tổng kết ra kết quả: có một em trai, cha say rượu đánh bạc, mồ côi mẹ. . . . . Có người giới thiệu đối tượng cho cô, người khác vừa nghe cô có một em trai liền chùn bước rồi, sợ rằng sau khi kết hôn sẽ lấy tiền của gia đình, lo chuyện lấy vợ sinh con của em trai.

Trong lòng Đàm Như Ý biết rõ, Đàm Cát không bao giờ tìm cô xin một đồng nào. Đại học năm thứ nhất Đàm Như Ý còn giúp hẳn đóng học phí, sau lại dành giải thưởng quốc gia, liền trả lại toàn bộ tiền cho Đàm Như Ý, có chẵn có lẻ; sau lần đó tự mình đi làm kiếm tiền, tiền học phí, phí sinh hoạt không nói với cô một lần nào.

Tiểu Bạch Dương thấy cô đang chạy tới, cười với cô một tiếng, lộ ra hàm răng chỉnh tề.

Đàm Như Ý vỗ vai cậu một cái, cười hỏi: "Đã ăn sáng chưa?"

Đàm Cát lắc đầu, "Em trở về trường học rồi ăn", lại hỏi, "Anh về đâu?"

"Đang ăn sáng. Buổi trưa hôm nay còn phải ăn cơm cùng ba mẹ anh ấy, cũng không tiện bảo em đi lên chơi, chờ ta nhận chức, em tới chơi tiếp nha."

"Vâng." Đàm Cát gật đầu.

"Thiếu tiền không?"

Đàm Cát lắc đầu, "Chị đã kết hôn, nghĩ nhiều tới mình thôi." Nói xong đôi tay đút vào trong túi áo khoác, lui về phía sau một bước, "VẬY em đi trước, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho em!"

Đàm Như Ý nhìn bóng dáng của Đàm Cát ra khỏi cửa chính chung cư, lúc này mới kéo hành lý xoay người lại.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 1.2

Chuyện cô và Thấm Tự Chúc kết hôn, cũng không có nói với Đàm Cát. Thật sự biết chi tiết cụ thể, cũng không vượt qua năm người, ngay cả ông Thấm ông nội của Thấm Tự Chúc cũng phải che dấu thật cẩn thận.

Đàm Như Ý mang vali hành lý vào đến cửa nhà, Thấm Tự Chúc đứng cạnh cửa sổ gọi điện thoại. Đàm Như Ý đặt vali ở cửa, đứng tại chỗ chờ Thấm Tự Chúc nói xong, đi tới phía sau anh, ngấp ngừng chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng: "Thấm tiên sinh."

Thấm Tự Chúc xoay người lại nhìn cô. Anh đã thay xong quần áo, áo sơ mi quần tây nổi bật làm khuôn mặt anh thêm mấy phần nghiêm túc, cô đứng ở giữa, cũng có vẻ xa hơn.

"Tôi ở tạm đây mấy ngày, tìm được căn phòng thích hợp lập tức dọn đi." Giọng nói có mấy phần dẫn đo, nhưng vẫn là thương lượng nhiều hơn thông báo.

Thấm Tự Chúc dừng một chút, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Đàm Như Ý một lát rồi nói, "Không cần."

Ngón tay Đàm Như Ý lặng lẽ siết chặt, lại lặng lẽ buông ra, kéo ra một nụ cười trên mặt, "Sống chung dưới một mái nhà, ít nhiều cũng ảnh hưởng tới anh."

Thấm Tự Chúc đưa điện thoại di động vào túi quần, lấy áo khoác ngoài trên ghế sa lon, hình như không có ý định tiếp tục nói vấn đề này với

cô, bước chân đi ra cửa, vừa đi vừa nói: "Tôi đi đến công ty một chuyến, đợi lát nữa trở lại đón cô."

"Tôi tự gọi xe. . . . ."

"Mười một giờ."

Cửa phòng khép lại, bả vai Đàm Như Ý cũng sụp xuống theo, cúi thấp đầu, tinh thần suy sụp đứng ở chỗ cũ.

—

Con cháu của ông Thấm mỗi người một nơi, hôm nay ở trước mặt vẫn chỉ có Thấm tự uống, bác của Thấm Tự Chúc, cùng với cha của Thấm Tự Chúc Thấm Tri Hàng. Nếu như không phải là do ông cụ Thấm bị bệnh, tề tựu cũng không phải là chuyện dễ.

Thân là người con, người cháu, chắt trai bối phận, tràn đầy ngòi một bàn. Đàm Như Ý bị lôi kéo ngồi vào bên cạnh ông Thấm, bà Thấm giới thiệu từng người với cô. Đàm Như Ý khẩn trương trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi, chỉ đi theo bà Thấm giới thiệu chào từng người, thật ra lại không nhớ được mấy người.

Duy chỉ nhớ mẹ của Thấm Tự Chúc Trâu lệ — đôi mắt của Thấm Tự Chúc với mẹ anh ta giống nhau như đúc, nhìn người luôn mang theo mấy phần xa cách lạnh lùng, cũng không biết là bởi vì con mắt sắc lạnh, hay là hai người vốn là trời sinh lạnh bạc.

Ngồi chốc lát, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Trâu Lệ uống hớp trà, cười nói: "Hôn lễ được làm gấp rút quá rồi, tôi còn chưa kịp biết con dâu của mình."

Thân thể Đàm Như Ý lập tức căng thẳng.

"Về sau. . . . . còn nhiều thời gian. . . . . từ từ sẽ biết. "Nửa người ông Thẩm tê liệt, nói chuyện rất tốn sức, cho dù như thế, vẫn không hề ảnh hưởng đến phong thái uy nghiêm trên người ông.

Trâu Lệ dịch sang bên cạnh nhường một chút, để nhân viên phục vụ bưng lên một món chính cuối cùng, "Tôi đã nói với chị dâu rồi mà, bây giờ rất hiếm người còn ép kết hôn."

Mọi người không hiểu đồng thời an tĩnh lại, không khí thoáng chốc trở nên ăng thẳng. Bên trái bà Thẩm là một người phụ nữ trẻ tuổi đang ôm con trai trong lòng vất vả đưa tay ra kéo khăn trải bàn, bị người phụ nữ trẻ tuổi nhỏ giọng rầy một câu, gian phòng nhất thời hơn yên tĩnh quý dị.

Đàm Như Ý sớm đoán được bữa tiệc gia đình này nhất định khó qua, lại không ngờ lại sẽ là phần Hồng Môn Yến.

"Sao, xử lý. . . . . Hôn nhân thế nào? Tôi theo. . . . . Bà nội chính là ép hôn! 60 năm. . . . . Cũng đã tới đây rồi! Các người một hai. . . . . Ngược lại tự do yêu, vừa ở riêng, vừa ly hôn, vừa ngoại tình làm đôi phong bại tục. . . . ."

"Cha, đừng nóng giận, " Thẩm Tri Hàng lập tức trấn an, "Trâu Lệ cũng không còn ý gì khác, chính là hi vọng Tự Chước có thể lấy người mình yêu thương. . . . ."

Trong đầu Đàm Như Ý ong ong hỗn loạn, tức giận trái tim đánh trống reo hò nhảy loạn, bây giờ cô chỉ mong mình trong tay có thể có hai mươi vạn, vứt toàn bộ lên trên bàn, cắt đứt toàn bộ với đại gia đình này.

Nhưng cô lấy đâu ra hai mươi vạn, ngay cả sườn xám mặc tân hôn hôm qua đều là mượn.

Thẩm lão tiên sinh cũng là hoàn toàn nổi giận, dùng tay phải duy nhất chống gậy, run rẩy đứng lên, ánh mắt bức người nhìn chăm chăm Thẩm Tự

Chước, "Tự Chước, Tự cháu nói, có phải cháu không vừa lòng hay không?"

Tất cả ánh mắt đều tụ tại trên người Thăm Tự Chước, thật giống như tiếng nói của anh quan trọng như Normandy đổ bộ, hoàn toàn có thể thay đổi thế cục cuộc chiến tranh này.

Mọi người đều khẩn trương như vậy, vẻ mặt Thăm Tự Chước vẫn rất thản nhiên, anh khẽ giương mắt, nhìn lướt qua trên mặt Đàm Như Ý —— cả người Đàm Như Ý đều dựng tóc gáy lên, không biết mình là monh chờ anh nói "Vui lòng" hay là..." Không vui" . Cô chỉ là một đạo cụ mặc cho người ta bóp dẹp vê tròn, vạn vạn không muốn cuốn vào trong phân tranh của nhà họ Thăm.

Cuối cùng ánh mắt Thăm Tự Chước dừng tại trên người Trâu Lệ, "Mẹ, không ai có thể ép buộc con làm bất cứ chuyện gì."

Thăm lão tiên sinh ván này chiếm được thượng phong, lập tức cười lên, toàn bộ tức giận cũng tiêu tán rồi, "Các người. . . . . Nghe cho kỹ, đây chính là. . . . . Tự Chước. . . . . Tự nói."

Bữa tiệc gia đình chính thức bắt đầu, mọi người đều hoà thuận vui vẻ, thật giống như một màn lúng túng vừa rồi chưa bao giờ xảy ra.

Sau khi ăn xong, mấy người tụ tập chơi bài, mấy người cùng với Thăm lão tiên sinh nói chuyện phiếm. Đàm Như Ý vốn thuộc người sau, từ toilet trở về thấy Trâu Lệ ngoắc tay, gọi cô đi ra ngoài.

Hành lang hợp với một cái cửa sổ nhỏ đến đáng thương, từ trong thủy tinh chiếu vào vài tia ánh sáng, dưới ánh đèn huỳnh quang sang ngời, cô càng thêm chiến đấu hăng hái.

Đàm Như Ý thận trọng đứng thẳng, không biết Trâu Lệ sẽ nói gì với cô.

Trâu Lệ không lên tiếng, mở túi xách ra trước, móc mấy tờ tạp ra ngoài đưa cho Đàm Như Ý, "Tự Chúc, đối với chuyện mình không thích chưa bao giờ lãng phí thời gian vào đó, cô và nó chung đụng đã lâu cũng biết, cũng không cần phí tâm lấy lòng. . . . . Lời nói khó nghe, ai biết ông cụ lúc nào thì cười hạc qua tây thiên rồi, hai người dù sao không phải là vợ chồng thật, gặp dịp thì chơi cũng đủ rồi. Đây là thẻ thăm mỹ và tập thể hình ở Sùng Thành, chất lượng rất tốt, hiện tại tôi không ở Sùng Thành, cũng không dùng được, nên đưa cho cô; còn có tấm thẻ vàng, mật mã là sinh nhật Tự Chúc, số tiền không tính lớn, coi như là tôi đưa cô bao tiền lì xì thôi. Muốn cô và Tự Chúc diễn trò, phí tâm dụ dỗ ông cụ, cũng là khổ cực, những thứ này cô hãy nhận lấy, mua thêm một chút. . . . ." ánh mắt Trâu Lệ không khỏi nhìn trên người cô, "Mua thêm một chút quần áo, bây giờ trên danh nghĩa cô cũng là người nhà họ Thẩm, cũng không nên mặc quá mộc mạc."

Đàm Như Ý thần thờ nghe, không có lên tiếng.

Trâu Lệ cười cười, kéo tay cô tới gần, nhét thẻ vào tay " Tôi đi trước, đuổi xuống máy bay buổi trưa, cô nói với ông cụ nói một tiếng thay tôi."

Tiếng bước chân Trâu Lệ dần dần xa, trong hành lang một mảnh yên tĩnh, cách một cánh cửa truyền tới bao tiếng cười vui sướng, mơ mơ hồ hồ nghe không rõ, giống như thuộc về một thế giới khác.

Đàm Như Ý nhìn trong tay mình một cái, hờ hững nắm thẻ, bẻ gãy từng cái từng cái, mở cửa thông gió ra, thò người ra hung hăng ném ra ngoài. Tay cô chống lên bệ cửa sổ bụi bẩn, im lặng một lúc lâu mới lui trở về, "Phanh" một cái đóng cửa sổ.

Cô vỗ tay phải đi bụi bặm xoay người, lại chột bị sợ đến muốn hét chói tai ra tiếng —— Thẩm Tự Chúc đang đứng ở cửa phòng, lẳng lẳng nhìn cô.

Đàm Như Ý không biết Thẩm Tự Chúc đứng đó từ khi nào, nếu thấy cô vứt bỏ "ý tốt" của Trâu Lệ rồi, không biết sẽ có suy nghĩ gì. Nhưng Trâu Lệ nói đúng, vừa là gặp dịp thì chơi thôi, cô cần gì phải cho anh ta sắc mặt tốt?

Trong lòng cô cảm giác tự trọng của mình bị đẩy xuống sâu ba nghìn mét, thuyền nhẹ đã qua mười nghìn núi, nhưng giờ phút này đối mặt với ánh mắt của Thẩm Tự Chúc, vẫn là cẩn thận từng li từng tí, cẩn thận từng li từng tí rút về chiếc vỏ an toàn của mình. Cô khẽ cười với Thẩm Tự Chúc một cái nhưng còn khó nhìn hơn cả khóc, ngay sau đó lướt qua anh, trở lại nơi có những tiếng cười giả dối nơi không thuộc về cô.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lễ Thành Hôn (2)

Chuyện Đàm Như Ý kết hôn với Thẩm Tự Chúc, phải nói đến từ đầu.

Năm ngoái bệnh tim của ông nội Đàm Như Ý lại tái phát một lần, mặc dù may mắn trở về từ Quý Môn quan, nhưng chuyện phẫu thuật cũng không thể kéo dài được nữa. Phẫu thuật nối mạch máu trái tim chỉ có bệnh viện Hạm Hà Chi dám làm.

Đàm Như Ý có lòng muốn tìm một bác sĩ chính đáng tin, nhưng bệnh viện tốt nhất như Hạm Hà Chi tiền viện cao bao nhiêu, nhà họ Đàm hoàn toàn không có quen biết cũng không có tiền, căn bản dự tính không có thêm một chuyên gia nào.

Mắt thấy không thể tìm được bác sỹ, Đàm Như Ý nghe ông nội nói về một chuyện cũ.

Thời trẻ khi ông nội Đàm còn đi đánh giặc từng chia lửa đạn vào kẻ địch, mang người đồng hương họ Thẩm bị thương đào tẩu trong đồng thi thể ra công về doanh địa. Sau khi chiến tranh chấm dứt, hai nhà Đàm Thẩm thường có lui tới, sau đó nhà họ Thẩm lại dời khỏi thành phố, mới dần dần cắt đứt liên lạc.

Ông nội Đàm cười nói: "Năm đó Thẩm đồng chí còn nói, nếu là có duyên phận, nhất định phải kết thành thân gia đấy. Đáng tiếc ông ấy sinh ba tất cả đều là con trai, ông cũng chỉ có một đứa bé là cha con."

Đàm Như Ý suy nghĩ chốc lát, hỏi "Cuộc sống hiện tại của Thẩm tiên sinh này như thế nào?"

"Mấy năm trước khi còn làm ruộng, con trai ông ấy đã trở lại một lần, nghỉ chân ở nhà chúng ta. Ông ấy làm buôn bán, hai anh trai của ông ấy, một là bác sỹ, một là giáo sư đại học."

Đàm Như Ý vừa nghĩ đến, nhìn chăm chăm ông nội trên giường bệnh đang muốn mở miệng, ông nội lại khoát tay chặn lại: "Ông biết rõ cháu muốn nói gì, không được. Như Ý à, đều là chiến hữu cũ, năm đó ông cứu ông ấy, sẽ không nghĩ đến hồi báo. Nạn đói mấy năm này, trong nhà cũng chỉ còn đất có thể ăn nhưng ông chưa từng tìm ông ấy nói một lần."

Đàm Như Ý biết ông nội cố chấp, trước mặt không hề nhắc tới chuyện này nữa, sau lưng lại âm thầm hỏi thăm. Mấy phen quanh co, cuối cùng biết địa chỉ của ông Thẩm, thừa dịp khi Đàm Như Ý đi vào thành phố nộp hồ sơ vào trường trung học, thuận đường đi đến thăm hỏi.

Ngày đó đang trên đường thì gặp mưa, Đàm Như Ý từ trường học phỏng vấn trở lại, tìm khách sạn mượn cây dù. Bởi vì tới vội vàng, không mang theo quần áo, chỉ mặc áo khoác mỏng màu tím áo len dệt kim hở cổ như khi phỏng vấn. Đàm Như Ý chạy tới bên ngoài tiểu khu thì cóng đến muốn sốt rét. Cố tình đi vào còn phải đi qua gác cổng, tuần thủ an ninh nghiêm ngặt, không thể nào dàn xếp. Đàm Như Ý không cam lòng cứ trở về như vậy, thu ô đi đến dưới mái hiên cửa hàng bên ngoài tiểu khu chờ.

Đợi khoảng nửa giờ, rốt cuộc đã có một chiếc xe chạy tới. Đàm Như Ý lập tức che dù tiến lên, chờ chủ xe dừng xe xong, đi theo phía sau anh ta vào được khu cửa nhà chính. Dựa theo địa chỉ cô tìm được tầng nhà họ Thẩm kia đang ở, đưa tay ấn chuông cửa thì mới phát hiện ra tay mình run lẩy bẩy, cũng không biết là bởi vì lạnh hay là bởi vì khẩn trương.

Không đến mấy giây, cửa liền mở ra. Đàm Như Ý vô thức siết chặt ngón tay, vừa ngẩng mặt liền nhìn thấy một người đàn ông đang đứng giờ tay trước mặt, cô không kịp nghĩ nhiều, tiến lên nửa bước vội vàng nói: "Tôi muốn tìm Thẩm Lương Bình Tiên Sinh!"

Người đàn ông không lên tiếng, tay nắm tay nắm cửa lẳng lặng quan sát cô.

Đàm Như Ý không được tự nhiên, nhưng cũng không tự chủ được cúi đầu nhìn trên người mình. Toàn thân cô cũng đều ướt, giày cao gót màu đen đã nhỏ ra một vũng nước nhỏ, tất chân ướt đẫm dính vào da, đầu tóc xoắn cếch cũng bắt đầu nhỏ nước. Hình tượng này không chỉ không ổn, bất lịch sự. Vậy mà Đàm Như Ý không nghĩ ngợi nhiều được, vội vã giải thích.

Người dính nước mưa, cả người đều cảm thấy lạnh lẽo, Đàm Như Ý càng nói càng run, đến cuối cùng âm thanh phát ra đều run rẩy, mà người đàn ông trước mặt vẫn nhìn cô với ánh mắt lạnh nhạt, không ngăn lại cũng không có ý cho cô đi vào. Một đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng sắc bén, giống như nhìn thấu thấu cả người cô.

Trong lòng Đàm Như Ý trầm xuống, tự biết vô vọng, rốt cuộc im lặng. Im lặng mấy giây, lui về phía sau một bước khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Quấy rầy." Đưa tay nhặt lên chiếc ô dựng ở một bên, xoay người đi.

"Vào đi."

Đàm Như Ý sững sờ, mà người đàn ông trước mặt đã xoay người tiến vào. Đàm Như Ý nhanh chóng vỗ vỗ nước mưa trên người theo sau.

Ông Thẩm vô cùng vui mừng khi thấy Đàm Như Ý đến thăm, nghe Đàm Như Ý kể xong mọi chuyện, lập tức gọi điện thoại cho anh cả để cho ông ấy liên lạc với bác sỹ giỏi nhất trong bệnh viện, lại tự mình đi xuống trần chỗ ông Đàm. Lúc ban đầu khi biết Đàm Như Ý tự ý ông Đàm rất tức giận, nhưng được ông Thẩm khuyên cũng nhanh chóng hết giận. Mấy chục

năm hai người không gặp mặt, những chuyện xảy ra, mấy ngày mấy đêm cũng không nói hết.

Ca phẫu thuật của ông Đàm thành công đến không ngờ, Đàm Như Ý theo dặn dò của ông nội đã chuẩn bị mấy túi đặc sản đan dệt thổ cẩm đưa cho nhà họ Thấm để cảm ơn. Ông Thấm không có con gái, ba con trai cũng đều không sinh ra con gái, ông đã sớm thích có cháu gái làm nũng bên cạnh như nhà khác, hôm nay thấy Đàm Như Ý tính tình dịu ngoan, sẵn sóc tỉ mỉ, càng thêm yêu thích. Nghe nói đầu mùa xuân Đàm Như Ý sẽ phải làm việc ở trường trung học, liền dặn dò cô thường tới đây chơi.

Trước đêm ba mươi Đàm Như Ý lại đến nhà họ Thấm đưa chút đồ ở quê làm quà biếu Tết, đúng lúc này người đàn ông giúp cô mở cửa ngày đó cũng ở đây. Bên trong phòng ấm áp, anh ta chỉ mặc một bộ áo lót lông cừu mỏng màu tro thuốc lá, tay áo thoáng vén lên, đang cúi thấp đầu ngồi ở trên ghế sofa bóc vỏ quýt cho ông Thấm.

Ông Thấm giữ Đàm Như Ý ở lại ăn cơm trưa, Đàm Như Ý đồng ý, cùng bà Thấm đi vào phòng bếp kiểm lại đồ Tết. Nửa túi khoai tây trái cây khô, toàn bộ sườn đã ướp, hai chai tương Lạt Tiêu, còn có một bình lớn tương đậu, một ít dầu hoa tiêu.

Bà Thấm vui mừng không ngậm được miệng, "Khi bà còn trẻ, chỉ thích dầu hoa tiêu quê chúng ta, vừa thơm vừa tê dại, nấu mì con xúc vài giọt, trong nhà cũng thích ăn." Bà Thấm hướng phòng khách chép miệng, "Ông Thấm nhà này kén ăn, ở thành phố mấy chục năm qua rồi, cũng chưa lần nào được hài lòng."

Đàm Như Ý cười nói: "Nếu bà Thấm thích, qua hết cháu đi nhận việc thì mang thêm cho bà mấy bình."

Bà Thấm cho sườn ướp lạnh vào tủ, tay điều chỉnh vòi nước ấm, gọi Đàm Như Ý tới rửa tay.

"Như Ý, cháu chưa có người yêu sao?"

Đàm Như Ý lắc đầu cười nói: "Cháu vừa tốt nghiệp đã phải đi dạy, không có thời gian yêu đương."

Bà Thắm cười, vỗ vỗ mu bàn tay Đàm Như Ý, "Cháu là cô gái thật thà, tính tình lại ngoan, người nào cưới cháu, thật là có phúc."

Đàm Như Ý cười cười, ánh mắt lại âm đi xuống —— với hoàn cảnh gia đình cô, ai cưới cô không phải kiêng kỵ ba phần.

Đàm Như Ý rửa tay xong đi ra phòng khách, ông Thắm bảo cô ngồi xuống, giới thiệu cho cô: "Đây là Thắm Tự Chúc, theo số tuổi thì cháu nên gọi nó một tiếng anh; Tự Chúc, đây là Đàm Như Ý cháu gái chiến hữu cũ của ông, hai người lần trước đã gặp nhau."

Đàm Như Ý gật gật đầu, khẽ quan sát Thắm Tự Chúc một cái, trong lòng biết người đàn ông như vậy, chỉ sợ là không thích người ngoài gọi anh ta "anh". Từ nhỏ, bởi vì chuyện của cha, không ít lần đi nhận lỗi với người khác, vì vậy cùng khi chung đụng với người khác luôn cẩn thận nhiều hơn mấy phần, sợ rằng gọi sai khiến người khác bất mãn. Liền cười nói: "Thắm tiên sinh."

"Đàm tiểu thư."

" Tiên sinh tiểu thư cái gì, khách khí quá —— Tự Chúc, cháu đi lấy chút trái cây và hạt dưa ra đây"

Đàm Như Ý vội vàng khoát tay, "Cháu không ăn, không cần làm phiền."

Thắm Tự Chúc không lên tiếng, đứng dậy trực tiếp đi vào trong phòng. Đàm Như Ý có chút co quắp, ông Thắm bảo cô ngồi xuống cạnh, cười hỏi: "Ông nội chúa thế nào rồi?"

"Làm phiền ông đã quan tâm, ông nội khôi phục rất tốt, nói là Tết sẽ đến nhà ông chúc Tết, cũng làm phiền ông giúp một tay."

"Đừng nói như vậy, năm đó nếu không phải là lão Đàm đào ông từ trong đồng thi thể ra, ông đã sớm chết, chính là một cái nhấc tay, khó khăn báo ngộ nhờ. . . . ." Ông Thấm nói đến chỗ này, chợt dừng lại, híp mắt suy tư chốc lát, quay đầu nhìn Đàm Như Ý, cười hỏi, "Như Ý, cháu sinh năm nào?"

"Canh Ngọ, cầm tinh con ngựa ạ."

Ông Thấm lại nheo mắt lại, miệng lẩm bẫm, bặm ngón tay tính, lại hỏi: "cháu sinh tháng mấy?"

"Vừa đúng ngày Hạ Chí, sáu giờ sáng."

Ông Thấm lại tính một lát, kéo ngón tay, nhẹ nhàng vỗ đùi, "Được, này bát tự tốt."

Thế hệ trước cũng có chút mê tín, Đàm Như Ý không quan tâm, cũng không để ý.

Đang nói chuyện, Thấm Tự Chúc bưng một đĩa trái cây hạt dưa đi ra, anh đặt đĩa lên bàn trà, ngồi trở lại ghế sa lon.

Ông Thấm nói: "Tự Chúc, gọt táo."

Thấm Tự Chúc liền cầm lên một cái quả táo từ trong đĩa, rút ra dao inox gọt trái cây, nhẹ nhàng gọt .

Đàm Như Ý bị ánh mắt của anh hấp dẫn, thấy động tác của anh thuần thục, dao gọt trái cây trong tay anh như có sức sống linh hoạt, mà gọt tới vỏ quả táo đều đều không ngừng, sợi thật dài buông xuống dưới.

Thẩm Tự Chúc gọt xong, đưa cho ông Thẩm, ông Thẩm lại đẩy tay anh sang bên cạnh, "Cho Như Ý, ông không ăn, giữ lại bụng buổi trưa ăn sủi cảo cho ngon."

Đàm Như Ý vội vàng: "Ông Thẩm tự ăn đi ạ."

"Như Ý cháu ăn đi, xa như vậy tới đây, cũng không có gì tốt chiêu đãi cháu." Ông Thẩm kiên trì như vậy, Đàm Như Ý không thể làm gì khác hơn là lúng túng đón lấy, vì một quả táo đẩy tới đây lui, thực sự cũng có vẻ chuyện bé xé ra to.

Trong nháy mắt Đàm Như Ý nhận lấy, bỗng cảm thấy có cảm giác ánh mắt Thẩm Tự Chúc nhìn lướt qua mặt mình. Cô chợt cảm thấy như có gai ở sau lưng, nhưng cũng không dám ngẩng đầu lên xác định, chỉ cúi đầu cắn quả táo.

Lần này quả táo cũng như gai cắm ở trong cổ họng rồi.

—

Sắp tới là lễ mừng năm mới, chờ đi hỏi thăm người thân trong nhà, đã là đầu năm. Ông Đàm nhắc nhớ phải đi chúc tết nhà họ Thẩm, liền thúc giục Đàm Như Ý điện thoại cho nhà họ Thẩm trước, hỏi để đến cho tiện.

Đàm Như Ý gọi điện thoại mới biết buổi tối ông Thẩm đột phát chảy máu não, bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện. Ông Đàm liền muốn đi bệnh viện thăm. Đàm Như Ý sợ ông nội ngồi xe không thoải mái, bảo em trai Đàm Cát giúp một tay liên lạc một chiếc xe tải nhỏ, sáng sớm hôm sau xuất phát đi vào thành phố.

Khi Đàm Như Ý và ông Đàm đến, ông Thẩm đã chuyển tới phòng bệnh bình thường, Thẩm Tự Chúc ở lại trong phòng bệnh chăm sóc. Hai người lần thứ ba gặp mặt, vẫn không quen thuộc, khẽ gật đầu với nhau,

coi như là chào hỏi.

Ông Thăm nói chuyện không lưu loát bằng trước kia, trong miệng giống như hàm chứa nửa bóng bàn. Ông đang truyền nước biển, thấy Đàm Như Ý tới, lập tức đưa tay phải từ trong chần ra. Đàm Như Ý vội vàng tiến lên cầm, lên tiếng chào hỏi, lại thả tay ông lại trong chần, đập lại góc chần cẩn thận.

Ông Đàm chống gậy ngồi xuống, "Lão Thăm à, tôi vừa hết bệnh, ông đến ông bệnh." Ông vốn định nói vài câu giỡn vui để buông lỏng, ai ngờ nói ra khỏi miệng lại mang theo mấy phần cảm giác tế nhị.

Ngược lại ông Thăm lại rất lạc quan, "Tôi đã 82 rồi, sống lâu như vậy, khi nào đi cũng không tính là thua thiệt, lại nói đây không phải là cứu về rồi à."

Lúc này đã là giờ cơm, ông Thăm để cho bọn họ ăn cơm trước, ông Đàm lại cố ý muốn ở lại cùng trò chuyện, "Như Ý, hai đứa đi ăn trước, rồi mua đồ ăn ngon về cho ông Thăm."

Hai người bắt đầu nói từ trận chiến khi đó, ông Thăm nói không lưu loát, đa số đều là ông nội Đàm mở miệng. Hai người đều trở về từ cõi chết, cuộc sống tám mươi mấy năm nhất nhất kiểm kê tới đây, càng nói càng cảm thấy trong lòng rộng rãi, ngày sáng sửa.

"Bây giờ tôi vẫn còn lại một tâm nguyện, chính là nhìn Như Ý lập gia đình."

Ông Thăm cũng đồng tình, "Đúng vậy, tôi có bốn cháu trai, cũng chỉ còn dư lại Tự chước còn chưa kết hôn. . . . ."

Đang nói chuyện, Đàm Như Ý và Thăm Tự Chước trở lại.

Bên ngoài trời lạnh, Đàm Như Ý lạnh trên mặt đã hơi hồng, đặt thức ăn mua về lên tủ, liếc nhìn bình nước đang truyền của ông Thấm: "Cũng sắp truyền xong, chờ y tá rút kim ông ngồi lên ăn có được hay không ạ?"

Truyền dịch xong, Thấm Tự Chước nâng giường lên; Đàm Như Ý lót một cái gối sau lưng ông Thấm, cẩn thận nâng ông, đợi giường dao động ổn, hỏi: "Như vậy được chưa ạ? Ông có muốn cao thêm chút nữa hay không ạ?"

Ông Thấm vội vàng gật đầu: "Được rồi, cứ như vậy."

Thấm Tự Chước lại chống bàn ăn lên, dọn thức ăn vừa mang về ra; Đàm Như Ý dễ dàng lấy đĩa ra cẩn thận kiểm tra qua có rách hay không, rồi mới đưa đến tay ông Thấm.

Ông Thấm thấy Đàm Như Ý và Thấm Tự Chước cùng ở bên phục vụ mình, một người cầm đĩa một người bưng bát, ngay ngắn trật tự, ăn ý một cách tự nhiên, ông khẽ cười thầm.

Đàm Như Ý múc nửa bát canh nhỏ, "Cơm có chút khô, sau này ông Thấm

vẫn nên ăn ở nhà thì tốt hơn."

Ông Thấm nói: "Hôm nay bà nội có chuyện, nếu không sẽ không làm phiền cháu trông nom đưa cơm."

Ăn cơm xong sau, Đàm Như Ý lại hầu Giúp ông Thấm ăn chuối tiêu, uống chút nước ấm. Xe nhỏ vẫn còn chờ ở bên ngoài, hai người cũng không thể trì hoãn quá lâu. Ngược lại ông Thấm cố ý giữ hai người ở một đêm, nhưng nghĩ Hôm nay ông Thấm là bệnh nhân, không thể tự lo được, lưu lại chỉ tăng thêm phiền toái cho người ta.

Sau khi Đàm Như Ý đi, Thẩm Tự Chúc hỏi ông Thẩm có muốn quay lại giường hay không, ông Thẩm lắc đầu một cái, "Như Ý thật đúng là một cô gái tỉ mỉ. Cháu mua cơm cho ông hai ngày, có lẽ không có chú ý tới cơm kho hay không khô."

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, không lên tiếng.

Ông Thẩm lại hỏi: "Cháu cảm thấy Như Ý như thế nào?"

Thẩm Tự Chúc dừng một chút: "Tạm được."

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 2.2

Ông Thấm lại hỏi: "Cháu cảm thấy Như Ý như thế nào?"

Thấm Tự Chúc dừng một chút: "Tạm được."

Ông Thấm cười khẽ, thở dài, vuốt vuốt tay trái cứng ngắt của mình, cố hết sức nói: "Tối hôm qua nằm mơ thấy năm đó khi ông đánh giặc, mỗi đêm đều là lửa đạn ù ù, không biết ngày nào đó đang ngủ liền bị quân Mĩ đánh bị thương. Hôm nay đến già, ngược lại lại sợ chết. Nhưng bị bệnh một lần, cái gì cũng cảm thấy bình thường. Ông cẩn thận suy nghĩ một chút, không có gì đặc biệt đáng giá nhớ nữa, duy chỉ có một chuyện, năm đó ta từng hứa hẹn với lão Đàm, nếu là có duyên, nhất định phải kết thành thông gia với ông ấy. . . . ."

Lần này ông Thấm nói dài, khẽ thở gấp .

Thấm Tự Chúc hiểu ông Thấm muốn nói gì, lại im lặng không lên tiếng, không chịu tự mình chủ động nhận trách nhiệm này.

Ông Thấm nhìn anh một hồi lâu, thấy vẻ mặt anh vẫn như bình thường, cũng không biết là đang nghĩ gì, liền thở dài, muốn nói rồi lại thôi.

Vậy mà vừa qua Tết Nguyên Tiêu, ông Thấm lại bị bệnh một lần nữa. Lúc này nghiêm trọng hơn, nửa người tê liệt, nói một câu phải mất rất nhiều sức, ông Thấm sợ mình sẽ không qua khỏi, đêm đó lập tức gọi luật sư cùng người nhà làm di chúc.

Sau khi lập xong di chúc, ông Thấm đuổi hết mọi người đi, chỉ còn lại một mình Thấm Tự Chước.

Ông Thấm đuổi tay phải còn có thể tự nhiên cử động, siết chặt tay Thấm Tự Chước, "Tự. . . . . Tự Chước, cháu hiểu được ông muốn nói gì. . . . ."

Trăng sáng vẫn còn nguyên hình dáng tròn đầy đặn, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, sương trắng như rơi đầy đất. Âm thanh nước nở nghẹn ngào của bà Thấm còn đang vang bên tai, Thấm Tự Chước nhìn bàn tay khô gầy hiện đầy mạch máu của ông Thấm, trong lòng biết hôm nay cũng không có cách nào im lặng mãi, liền yên lặng gật đầu một cái.

"Phải . . . . . Là một cô gái tốt. . . . . Tính tình cháu quá lạnh bạc rồi, có nó bên cạnh, vừa khéo. . . . ." Đôi mắt ông đục ngầu nhìn Thấm Tự Chước chăm chăm, "Ông. . . . . Cả đời ông chưa từng thất tín với ai, chỉ. . . . . Chỉ còn tâm nguyện duy nhất, Tự Chước, dù gì. . . . . Dù sao cháu cũng phải giúp ông hoàn thành.

Vài ngày sau, Đàm Như Ý lại thấy người của nhà họ Thấm một lần nữa.

Ngày đó ông Đàm đang ngồi ở trước lầu đánh cờ cùng hàng xóm cách vách, chợt từ đầu đường kia xuất hiện một chiếc Land Rover, vừng vàng dừng ở trước lầu. Cửa xe mở ra, Thấm Tự Chước và cha anh Thấm Tri Hàng xuống xe. Ông Đàm thấy người nhà họ Thấm tới, lập tức bỏ con cờ cười tiến lên gọi, lại hô một tiếng về phía lầu hai, bảo Đàm Như Ý làm thêm vài món ăn.

Đàm Như Ý đang lấy gạo, nghe động tĩnh, đi tới bên cửa sổ lầu hai nhìn xuống, thấy Thấm Tự Chước đứng ở dưới gốc nhãn, lập tức ngăn ra. Thấm Tự Chước đội mũ mặc áo khoác màu đen, vóc người cao to, trên mặt

vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt sâu mà lạnh nhạt, vẫn giống mấy lần cô gặp lúc trước.

Lúc ăn cơm thì Đàm Vệ Quốc cha Đàm Như Ý từ bên ngoài trở lại. Đàm Vệ Quốc nhiệt tình chào mời, lại đuổi Đàm Như Ý đi mua mấy bình rượu ngon. Đàm Như Ý mua rượu trở lại, đang muốn vào cửa, chợt nghe thấy giọng Đàm Vệ Quốc bên trong: "Lẽ hỏi hai mươi vạn, đưa đủ tại đây, tôi đồng ý!"

Đàm Như Ý cả kinh, lập tức đẩy cửa ra, "Cha, cha đồng ý cái gì?"

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc thật nhanh quét tới, dừng lại trên mặt cô chốc lát, lại chậm rãi dời đi.

Ánh mắt ý vị sâu xa này, Đàm Như Ý đọc ra ở trong đó có mấy phần đồng tình, hô hấp của cô bất giác hơi chậm lại, siết chặt ngón tay nhìn về phía ông Đàm, "Ông nội đây là xảy ra chuyện gì?"

Ông Đàm hít mạnh một hơi, nói lại mọi chuyện cho Đàm Như Ý một lần.

Đàm Như Ý nghe xong, đặt bình rượu lên trên tủ, ánh mắt quét một lượt qua bốn người ở trước mặt, cuối cùng dừng lại trên người Đàm Vệ Quốc, "Con không đồng ý."

Thẩm Tri Hàng cười cười, "Cũng không cần lĩnh chứng, đơn giản làm chút rượu, coi như là mọi người cùng chứng kiến. Lời nói khó nghe, chuyện của ông cụ chỉ là chuyện sớm hay muộn, chúng ta làm con cháu, không thể ngay cả tâm nguyện cuối cùng này của ông cũng không thoả mãn."

Đàm Vệ Quốc lập tức cười nói: "Dạ dạ, phải phải, bệnh của cha tôi cũng đều dựa vào người nhà họ Thẩm. . . ."

Đàm Như Ý cắn răng, "Cha, cha xem con là cái gì."

Đàm Vệ Quốc liếc mắt, thấy trên mặt Đàm Như Ý nén giận, cũng không khỏi lạnh mặt, ném chiếc đĩa vượt qua bàn về phía Đàm Như Ý đang ngồi, rồi một tay túm tóc kéo cô ra ngoài, hạ thấp giọng mắng: "Mày biết cái gì! Mày cho rằng người có điều kiện như vậy, có thể tìm được là tốt biết bao? Có thể gả cho người nhà họ Thẩm như vậy, đã là cơ hội trời cho rồi."

Đàm Như Ý cảm thấy da đầu đau đến tê dại, lại tức phát run, "Tôi gả hạng người gì, không cần ông quan tâm."

"Phi!" Đàm Vệ Quốc chửi thề một tiếng, "Lòng lang dạ sói giống như mẹ mày, ông đây là vì tính toán cho mày, con mẹ nó không biết điều!"

"Làm sao ông không nói đây là vì chính bản thân ông. Hai mươi vạn ông tính toán lấy làm gì? Lại đi đánh bạc? . . . ." Nước mắt đã dồn đến hốc mắt, Đàm Như Ý khịt khịt cái mũi, đành nhin lại.

Mặc dù cách một bức tường, nhưng ở bên trong tường lại nghe được giọng nói rất rõ ràng. Ông Đàm vẫn im lặng lúc này mới đứng lên, "Thẩm tiên sinh, thật là xin lỗi, để cho anh chế giễu. Đứa nhỏ Như Ý này tướng mạo học thức cũng không xứng với Tiểu Thẩm, mọi người nên tìm người khác thôi."

Thẩm Tri Hàng có chút xấu hổ, vẫn là cười cười, đứng dậy khách sáo nói mấy câu, cùng Thẩm Tự Chước rời đi.

Thẩm Tự Chước đi tới cửa, bước chân dừng lại, liếc mắt nhìn Đàm Như Ý. Đàm Như Ý ngẩng đầu, thẳng cổ, cả người lộ ra dáng vẻ quật cường, giống như một con vật liều chết quyết đấu đến cùng.

Thẩm Tri Hàng và Thẩm Tự Chước vừa đi ra cửa chính, Đàm Vệ Quốc liền tát cho Đàm Như Ý một cái. "Sao lại sinh ra cái loại như mày!"

Chuyện như vậy giống như cái gai đâm vào lòng Đàm Như Ý, cô thường xuyên nghĩ đến ánh mắt mang theo thương hại của Thẩm Tự Chúc ngày đó trong lòng lại khó chịu, lại có loại cảm giác bất lực không thể xoay chuyển.

Khi mọi thứ dần trở lại bình thường, Đàm Vệ Quốc lại đã xảy ra chuyện. Sau khi ông uống rượu lại làm người ta bị thương, nhà của đối phương muốn ông cầm 12 vạn ra ngoài giải quyết riêng, nếu không liền mang ra tòa án. Đối với những người có quyền thế Đàm Vệ Quốc vừa hận vừa sợ, nào dám ra tòa án, vì vậy gạt Đàm Như Ý đi vào thành phố tìm được Thẩm Tri Hàng.

Chờ khi Đàm Như Ý biết, ván đã đóng thuyền.

Việc thiếu tiền trong nhà ngay từ lúc ông Đàm làm phẫu thuật đã dùng hết rồi, mặc dù cô bán đứng chính mình, cũng không thể có đủ hai mươi vạn trả lại cho nhà họ Thẩm. Bị ông nội mắng mấy ngày, Đàm Như Ý còn phải trấn an tâm tình của ông, tránh cho ông nhất thời kích động lại làm bệnh tim tái phát.

Bốn bề khó khăn, thật giống như một túi lưới búa vẩy lấy cô.

Đàm Như Ý vẫn có mấy phần không cam lòng, suy tư mấy ngày, vào thành phố đi tìm Thẩm Tự Chúc xem có thể thương lượng lại hay không.

Không gặp được Thẩm Tự Chúc, lại chạm mặt ông Thẩm. Ông Thẩm lôi kéo tay của cô, giọng nói mơ hồ luôn luôn nói cảm ơn lần đầu tiên gặp mặt đã biết cô là một cô gái tốt tâm địa thiện lương, còn nói mắt ông nhìn người luôn luôn chính xác, Thẩm Tự Chúc và cô tuyệt đối là ông trời tác hợp cho. Bà Thẩm ở một bên gạt lệ, cũng giống như ông Thẩm luôn miệng nói cảm ơn.

Ông lão ở trước mặt đã gãy trơ xương, ánh mắt trong trẻo mấy ngày trước hôm nay bị vẫn đục che lấp, bị thương nhìn cô, thật giống như một

đưa bé đi xin ngoài đường. Lời từ chối bị chặn ở trong cổ họng, dù như thế nào cũng không thể nói ra được.

Đang nói chuyện, Thẩm Tự Chúc đẩy cửa đi vào, Bà Thẩm vội phải để Thẩm Tự Chúc xin cho Đàm Như Ý đi ăn cơm.

Lúc đi ra cửa bệnh viện, tức giận của Đàm Như Ý đã giảm đi hơn một nửa so với lúc mới tới, trong lòng dần dần bị một loại cảm giác đồng cảm lấp đầy. Cô ngừng bước chân, nhỏ giọng nói: "Không cần ăn cơm, tôi còn phải về nhà chăm sóc ông nội."

Bước chân Thẩm Tự Chúc ngừng lại một chút, chậm rãi xoay người lại, im lặng mấy giây, lúc này mới trầm giọng mở miệng, "Xin lỗi."

Đàm Như Ý không lên tiếng, trầm mặc hồi lâu, rồi cắn răng nói một câu: "Anh hiếu thuận nên hồ đồ rồi sao."

Lúc Đàm Như Ý trở về, cảm giác mình giống như là gà trống thua trận, vừa giận lại khổ sở, lại không biết nên làm sao. Ông Đàm đang ngồi ở cửa trên bậc thang cuốn thuốc lá, nghe thấy tiếng bước chân của Đàm Như Ý, ngẩng đầu liếc nhìn, há miệng, lại cúi đầu.

Đàm Như Ý đứng ở trước mặt ông nội, cầm lấy điều thuốc của ông, nhẹ nhàng dụi dụi xuống cạnh chân, nhét điều thuốc lá ông vừa cầm vào trong tay ông, để lại vào trong tay ông. Ông nội móc bật lửa ra đốt, thở mạnh một hơi.

Đàm Như Ý bật cười, "Ông nội, không có chuyện gì, Thẩm Tự Chúc là người rất tốt."

Ông nội nhìn cô: "Cháu có thích anh ta hay không?"

Đàm Như Ý cúi đầu, nhìn mặt đường bụi bặm, nhỏ giọng, "Cháu mới thấy anh ấy vài lần."

Ông nội thở dài, một hồi lâu không lên tiếng. Trong không khí nhất thời chỉ có mùi thuốc lá, không biết qua bao lâu, chợt nghe ông nội khàn giọng nói một câu: " Ông sợ cháu với cao chịu uất ức."

Đàm Như Ý bỗng dưng chảy nước mắt, cô nhặt cục đá nhỏ, vạch lung tung lên nền xi măng. Sau một lúc lâu, khi tinh thần phục hồi lại, lại phát hiện trên mặt đất viết một chữ. Cô nhất thời tâm phiền ý loạn, dùng sức lau mắt, nắm cục đá vạch thêm một vạch thật nhanh.

Thời tiết buổi hôn lễ lại rất sáng sủa, con sông tuyết ngừng, trời cao mây nhạt. Đúng bảy giờ Đàm Như Ý bắt đầu hóa trang, tám giờ xe tới đón người. Thị trấn nhỏ chưa từng nhìn thấy cảnh xe hoa chạy băng băng trên đường, nhất thời mọi người đều chạy sang nhà họ Đm xem náo nhiệt.

Đàm Như Ý ngồi cùng Thẩm Tự Chúc ở phía sau, không nói một lời, ngồi kế bên là người lái xe nhà họ Thẩm mời tới Hôn Khánh công ty dâu phụ nhiều lần muốn sống nhảy không khí, thấy đàm Thẩm hai người vẻ mặt không giống như là kết hôn giống như là đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ nghĩa, thì thầm một tiếng, cũng liền mặc kệ nó rồi.

Hôn lễ thu xếp rất vội vàng, tất cả mọi người đều vội, ông Thẩm lại vẫn còn nằm trên giường, vì vậy tất cả thủ tục đều cắt bỏ.

Duy chỉ có ông Thẩm thích thú, bởi vì chuyện vui sắp tới, tinh thần cũng phấn chấn mấy phần. Ông mớ ra hình chụp ông và vợ mình lúc kết hôn cho Đàm Như Ý xem, trong hình là hai người trẻ tuổi trên mặt cười rạng rỡ. Bà Thẩm mặc sườn xám, tấm hình đen trắng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của bà. Ông Thẩm dặn dò Đàm Như Ý, nhất định phải chọn một thân sườn xám màu đỏ.

Đàm Như Ý đang chuẩn bị nhận công việc, sắp tới ngày cưới mới có giờ rảnh đi thử lễ phục. Chính cô cũng không còn có tâm trạng, nếu ông Thẩm đã kiên trì, vậy thì nghe theo ý tứ của ông.

Đêm trước hôn lễ, ông Thấm đưa cho cô hai chiếc vòng Mã Nãi nói là năm đó bà Thấm đã từng mang. Mã Nãi chất lượng cực tốt, kết hợp cùng sườn xám càng thêm hết sức đẹp mắt. Đàm Như Ý giờ mới hiểu được thâm ý của ông Thấm. Từ chối không được, cuối cùng đành nhận lấy.

Xe rất nhanh đã đến khách sạn đã được đặt trước đó, Đàm Như Ý và Thấm Tự Chúc đứng ở cửa nghênh đón. Mùa xuân trời vẫn se lạnh, cô mặc sườn xám màu đỏ bên ngoài chỉ khoác áo choàng bằng tơ, lạnh đến phát run. Đứng đó một lúc lâu, chợt liếc thấy nhân viên phục vụ rượu cũng là một kiểu áo màu đỏ. Cô cảm thấy càng lạnh hơn, nụ cười trên mặt đã cứng đờ, tùy thời có thể bịch một tiếng rơi xuống.

Thật vất vả tân khách mới đến đông đủ, Đàm Như Ý và Thấm Tự Chúc lên lầu, nguyên tầng trong đại sảnh khách đã ngồi đầy. Nhà họ Thấm quan hệ rất rộng, danh sách tân khách đã tính giảm mấy lần, vẫn có bốn mươi bàn.

Trước đó Thấm Tự Chúc đã nói trước với người dẫn chương trình vài câu, yêu cầu nghi thức tận lực đơn giản, những chuyện dong dài có thể cắt bớt liền cắt. Nhưng chuyện trao đổi nhẫn và hôn môi này, dù thế nào người điều khiển chương trình cũng không đồng ý bỏ: "Tất cả mọi người đều muốn tuyên thệ, đây là anh kết hôn, dù xấu hổ thế nào, vẫn phải bày tỏ một chút chứ? Nếu không thì bao nhiêu người ở đây, nào có ai được xem náo nhiệt?"

Đàm Như Ý ở một bên nghe, trong lòng lại cảm thấy khổ sở, hôn lễ của cô, rốt cuộc lại biến thành một cuộc "Náo nhiệt" .

Người điều khiển chương trình bảo chủ tiệc lên tiếng, Thấm Tri Hàng chận rãi đi lên. Đơn giản là nói mấy lời hứa hẹn, chúc phúc sống vui vẻ tôn trọng nhau, lời chúc may mắn, cầm sắt hòa minh, Đàm Như Ý còn chưa chú ý, ông đã nói xong.

Người điều khiển chương trình lớn tiếng nói một tràng, ngay sau đó nói: "Xin mời cô dâu chú rể trao đổi nhẫn!"

Nhân viên phục vụ bưng hai hộp trang sức lên, làm Như Ý hết hoảng nhận lấy, lấy ra chiếc nhẫn bên trong.

Mấy trăm người phía dưới đang nhìn chăm chăm hết sức chăm chú, thật giống như đang vây xem một cuộc hành hình, Đàm Như Ý thì ngược lại, vẫn suy nghĩ lung tung, ngón tay bị một bàn tay nắm được. Cô lập tức tỉnh táo, thấy Thẩm Tự Chúc đang nắm ngón tay của cô, đeo chiếc nhẫn lên, vừa giống như làm ra để cho cô vậy.

"Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu xinh đẹp rồi !"

Tiếng hoan hô phía dưới như một đợt sóng thổi qua, lần này Đàm Như Ý hoàn toàn luống cuống, không dám ngẩng đầu, trái tim nhảy loạn như đánh trống. Chợt có một đôi tay nhẹ nhàng đè xuống eo, ngay sau đó hơi thở Thẩm Tự Chúc chạm rãỉ phả vào, khi cô còn chưa kịp phản ứng, xúc cảm xa lạ đã dán lên đôi môi đang phát run của cô.

Từng đợt tiếng hoan hô truyền đến tai, trong đầu Đàm Như Ý trống rỗng, đợi cô tỉnh táo lại, nghi thức đã kết thúc, phía dưới mọi người đang ăn uống linh đình .

Hình như đây là nụ hôn đầu của cô.

Không có thời gian để cô trở về chỗ, còn phải điều chỉnh lại tâm tình, rồi đi mời rượu từng bàn từng bàn một. Thẩm Tự Chúc đi phía trước, cô theo sát phía sau, tiếng chúc ở từng bàn lần lượt truyền đến, dần dần sinh ra chút ảo giác, thật giống như cô thật sự đang có một hôn lễ mỹ mãn; bên người người, đúng là cô còn muốn khoác tay chồng cô cùng đi xuống.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Dưới Rào (01)

Edit: Thu Lệ

Thoáng một cái đã mấy ngày, Đàm Như Ý thuận lợi nhận chức, bắt đầu dạy ngữ văn cấp hai.

Đàm Như Ý học đại học sư phạm không mất tiền, lúc năm tư thực tập nửa năm, sau khi tốt nghiệp dạy ở miền núi hai năm, nên đối với chuyện trường học cũng không tính là tay mới. Nhưng khi thật sự bắt đầu đi làm, mới phát hiện học sinh ở thành phố không giống với học sinh ở vùng cao chút nào. Học sinh ở thành phố có tính tự chủ mạnh hơn, mà phương pháp dạy học của cô có vẻ quá mức nhiệt tình, thậm chí là dư thừa.

Mỗi lần cô ở trên bục mặt mày hớn hờ giảng bài, mong đợi học sinh bên dưới đáp lại, nhưng chỉ thấy tất cả đều rũ đầu xuống.

Vô cùng thất bại, lại không thể nào thay đổi, dường như cảm thấy giữa mình và học sinh có một hàng rào vô hình —— giống như cuộc sống của cô và Thẩm Tự Chúc vậy. Thẩm Tự Chúc đối với cô tương đối khách sáo, dĩ nhiên Đàm Như Ý cảm thấy cái gọi là "Khách sáo" ấy, cũng chỉ là cô tự cho là đúng cách nói khách khí thôi, bởi vì có lẽ trên thực tế Thẩm Tự Chúc hoàn toàn lười quan tâm tới cô.

Thẩm Tự Chúc có mấy thói quen sinh hoạt cố định: Việc nhà thì mỗi tuần tới đây hai lần, giúp cô quét dọn nhà trọ và giặt quần áo, thời gian làm việc từ 9h sáng đến 6h chiều, chủ nhật sẽ đi du lịch d/đ;l;q'd hoặc là về thăm ông cụ Thẩm, ba bữa cơm đều giải quyết ở bên ngoài, thỉnh thoảng,

chủ nhật sẽ ăn cơm ở nhà ông cụ Thắm. . . . . Vì vậy Đàm Như Ý và anh xuất hiện cùng lúc chỉ vền vện khi hai người cùng đi thăm ông cụ Thắm.

Bọn họ thực hiện "Vợ chồng" trên danh nghĩa vô cùng hoàn hảo, thường ngày chung đụng giống như hai người không liên quan gì mượn chung — dĩ nhiên cái ví dụ này cũng không chính xác lắm, bởi vì Đàm Như Ý không tốn một phân tiền nào.

Vốn dĩ Đàm Như Ý muốn mượn một căn nhà ở gần đó để dọn ra, nhưng nghe ngóng một vòng, tiền mượn phòng cũng nằm ngoài năng lực của cô. Nhà của Thắm Tự Chúc có hai phòng, một căn làm thư phòng, một căn khác làm phòng ngủ. Ban đầu một mình anh ở thì tất nhiên vừa đủ, nhưng bây giờ có thêm một người dọn vào thì phòng ngủ không đủ. Thắm Tự Chúc đã ở trong thư phòng trải chăn đệm nằm dưới đất, Đàm Như Ý càng lo lắng trong lòng, nghĩ tới nếu tạm thời không mượn phòng nổi, thì ít nhất cũng phải mua cho Thắm Tự Chúc một cái giường.

Tuy hai người ở cùng dưới một mái hiên nhà, nhưng thời gian hai người gặp nhau chỉ vền vện mười phút buổi sáng trước khi Đàm Như Ý ra cửa. Cho nên ngay cả một cơ hội nói chuyện đứng đắn cũng không tìm được, chứ đừng nói chi là bàn bạc chuyện mượn phòng và mua giường.

Đàm Như Ý dự định thừa dịp thứ bảy trở về thăm Ông cụ Thắm, tiện đường ghé vào phố gia cụ một chút.

Dĩ nhiên không thể đi tay không, Đàm Như Ý đi dạo một vòng xung quanh, phát hiện một chợ thức. Chợ thức ăn ở trong đầu một con hẻm nhỏ trước cửa chung cư queo phải, tuy chỉ là một nơi rất nhỏ nhưng thứ nên có đều có. Đàm Như Ý chọn con gà đất, dặn dò chủ sạp giết rửa sạch sẽ. Chủ sạp là một người phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi, bên ngoài áo lông màu đỏ có đeo một chiếc tạp dề màu xanh đen, trên tạp dề dính một lớp mỡ thật dày. Cô vừa nhanh nhẩu cắt tiết gà, vừa hỏi Đàm Như Ý: "Nhìn khuôn mặt của cô gái rất lạ, mới tới làm việc hả?"

Đàm Như Ý không hiểu rõ lắm cô ấy nói "Làm việc" là có ý gì, không thể làm gì khác hơn là nói không tỉ mỉ "Dạ" một tiếng.

"Chung quanh đây đều là tiểu trí thức và Giới Tri Thức ở, rất nhiều người làm quản lý gia đình đều muốn tới đây giành lấy một mảnh." Chủ sạp ném gà vào trong nồi nước sôi, nhặt một chiếc khăn lông bên cạnh lên xoa xoa mồ hôi trên mặt, "Khoảng thời gian trước còn xảy ra chuyện này, có một người đàn ông ngủ với cô giúp việc, bị vợ cả bắt gian tại trận, chộp lấy con dao đuổi theo mấy trăm mét. . . . ." Một lát sau, cô xách gà từ trong nồi ra, ném vào trong máy rụng lông, máy móc chuyển động ùng ùng, cuốn lông gà đầy trên đất.

Đàm Như Ý có chút xấu hổ, cũng không phải bởi vì bị nhận làm là giúp việc, cô lên tiếng cắt đứt chủ sạp nhiều chuyện, "Chị gái, chị họ gì?"

"À, tôi họ Đinh. Bán thức ăn ở đây đã nhiều năm rồi, về sau cô hãy thường xuyên tới đây mua hàng nhé!"

"Chị Đinh, chị có biết xung quanh đây chỗ nào bán vật dụng gia đình không?"

"Muốn mua vật dụng gia đình à, ngồi tàu điện ngầm là được!" Chị Đinh xách con gà đã rụng hết lông ra ngoài, nhặt một thanh dao sắc bén lên bổ ra, bắt đầu móc nội tạng bên trong, "Đi về phía bệnh viện Sùng Thành, ngồi năm trạm dừng rồi xuống xe là được."

Chị Đinh thả gà xuống nước rửa sạch, sau đó cho vào bao ni lông đưa cho Đàm Như Ý, gỡ khẩu trang xuống, cười nói: "Về sau cứ thường xuyên đến đây, chị biết trong kia có mấy sạp thức ăn hiền hậu, bảo đảm không lừa em."

Đàm Như Ý trả tiền nói cảm ơn, mặc dù cảm thấy chị Đinh có chút lăm lăm, nhưng một người nhiệt tình xa lạ như vậy vẫn khiến cho cô sinh ra mấy phần biết ơn.

—

Tinh thần của ông cụ Thắm không tệ, để Đàm Như Ý đẩy ông đi dạo một vòng trong chung cư. Thời tiết ngày càng càng ấm lên, cây đào trong chung cư đã bắt đầu ra lá mới, liếc nhìn lại như đang bao phủ một màu xanh nhạt.

"Như Ý và Tự Phước. . . . . sống chung với nhau như thế nào?"

Đàm Như Ý đang nhìn chung quanh, thỉnh thoảng bị Ông cụ Thắm hỏi như vậy, theo bản năng bật thốt lên: "Tốt lắm ạ!" Giản lược, lại cảm thấy lời này hình như chưa đủ lực thuyết phục, lại tăng thêm mấy câu, "Con mới vừa nhận chức, công ty anh ấy lại đang tuyển mới nên gần đây đều có chút bận rộn."

"Tính tình của Tự Phước và ..... cha ruột của nó rất giống nhau, có lúc. . . . . Nhìn rất đáng sợ, nhưng con đừng sợ nó, có chuyện gì. . . . . Cứ nói với nó."

Đàm Như Ý cười đáp: "Dạ." Trong lòng lại nghĩ, nào chỉ có nhìn rất đáng sợ.

"Cuộc sống đã quen thuộc chưa? Ăn uống như thế nào?"

"Gần đây con đều ăn ở phòng ăn của trường học. . . . ."

Ông cụ Thắm lắc đầu, "Không được, phải tự mình làm."

Đàm Như Ý đồng ý ngoài mặt.

Bữa ăn phòng ăn giáo viên trường học dĩ nhiên rất tiện lợi, nhưng suy cho cùng vẫn kém kém hơn đồ ăn tự mình làm về sắc phong phú và dinh dưỡng khỏe mạnh, Đàm Như Ý cũng biết điểm này. Nhưng đồ làm bếp của

Thẩm Tự Chức đều mới tinh, anh chưa đồng ý, cô không dám tùy tiện sử dụng.

Có quá nhiều chuyện muốn bàn bạc với Thẩm Tự Chức, nhưng lại giống như hai quân đang quyết chiến, giằng co mấy ngày, đến cuối cùng vẫn không kéo ra một vết thương đột phá.

Đàm Như Ý ở lại ăn cơm trưa cùng ông cụ Thẩm và bà cụ Thẩm, buổi chiều liền đến phố vật dụng gia đình theo như lời chị Đinh nói. Kết quả đi dạo một lần, phát hiện mình chỉ mua được một cái nệm lò xo rất tốt.

Tiền lương cuối tháng mới phát, tất cả mọi thứ đều phải dùng tiền, cảm thụ quần bách này Đàm Như Ý đã nếm trải rất nhiều năm, lần đầu tiên cảm thấy lúng túng lại khó giải bày như vậy. Thẩm Tri Hành cho hai mươi vạn này theo lý thuyết cũng còn tám vạn, có thể tưởng tượng được lấy nửa phần tiền từ trong tay Đàm Vệ Quốc keo kiệt, quả thật còn khó khăn hơn giết ông ấy.

Đàm Như Ý ở cửa hàng vật dụng lưỡng lự một hồi, cuối cùng vẫn là xoay người lại. Trong lòng đã ra quyết định, tối nay bất kể như thế nào cũng phải bàn bạc với Thẩm Tự Chức.

Lúc chạng vạng, lại nhận được điện thoại của Thẩm Tự Chức gọi tới. từ trước đến giờ, Đàm Như Ý chưa bao giờ nói điện thoại với Thẩm Tự Chức, đây là lần đầu tiên, cô còn cho rằng Thẩm Tự Chức hoàn toàn không có số điện thoại của cô. Vì vậy khi cô nhìn thấy tên cuộc gọi hiện trên màn hình di động thì cảm giác có mấy phần thụ sủng nhược kinh, "Anh Thẩm. . . . ."

Thẩm Tự Chức cũng dứt khoát đơn giản: "Có thể thu dọn giúp tôi hai bộ quần áo để tắm rửa không, ba mươi phút nữa có người tới lấy."

Đàm Như Ý luôn miệng đồng ý, lại nghĩ đến chuyện muốn bàn bạc với Thẩm Tự Chức, đang định mở miệng thì bên tai vang lên tiếng bện

rộn dồn dập, sau đó là tiếng động cúp máy. Đàm Như Ý sững sốt chốc lát, lấy điện thoại xuống xoay người đi vào phòng ngủ.

Phong cách trang trí nhà trọ Thẩm Tự Chúc thật sự rất giống với con người của anh, lấy màu trắng là màu chủ đạo, ngoài thực dụng ra thì rất đơn giản. Đàm Như Ý kéo tủ treo quần áo ra, nhìn lướt vào bên trong, quần áo chỉ có năm sắc thái đó là trắng, đen, xám, nâu và xanh da trời. Cô không nhìn được quay đầu liếc mắt nhìn chiếc vali màu đỏ mình để bên cạnh, bên trong vali chứa các loại quần áo tươi đẹp.

Chiếc vali màu đỏ trong phòng ngủ rất dễ nhìn thấy, Đàm Như Ý chợt sinh ra mấy phần cảm giác xấu hổ, cô bắt buộc mình đừng nhìn chỉ cái vali không hợp nhau, từ trong tủ quần áo lấy ra vài chiếc áo sơ mi và áo lót dệt kim Thẩm Tự Chúc hay mặc thường ngày. Suy nghĩ một d/đ;l;q'd chút, hình như còn thiếu gì đó. Cô kéo một bên ngăn kéo ra, liếc nhìn vào bên trong một chút, lại lập tức dời ánh mắt đi, nhanh chóng lựa ra hai cái ném hết lên giường. Bên trong ngăn kéo còn lại đều chưa vợ được gói thành đôi, tất cả đều là màu đen, Đàm Như Ý không nhìn ra sự khác biệt, tùy ý lấy hai đôi.

Sau ba mươi phút, tiếng gõ cửa vang lên. Đàm Như Ý nhìn từ mắt mèo, đứng bên ngoài là một người phụ nữ. Cửa mở ra, người tới tự giới thiệu trước: "Cô Đàm có phải không? Tôi là đồng nghiệp của Thẩm Tự Chúc, đến lấy đồ giúp anh ấy." Cô ta mặc áo khoác ngoài màu xanh đen, quần bút chì(*), giày đế bằng, vóc người cao gầy, mặt rất nhỏ, giống như chỉ cần một bàn tay là có thể che phủ, đồ trang sức trang nhã với mái tóc ngắn gọn gàng.

Đàm Như Ý vội nghiêng người nói: "Mời vào."

"Lần sau sẽ tới thăm hỏi." Người phụ nữ cười nói, "Thẩm Tự Chúc phải lên máy bay, liên tục gọi điện thúc giục tôi ... Tôi phải cầm đồ đi trước đã."

"VẬY CÔ CHỜ MỘT CHÚT!" ĐÀM NHƯ Ý VỘI VÀO NHÀ LẤY TÚI ĐỰNG QUẦN ÁO ĐƯA CHO NGƯỜI PHỤ NỮ ĐÓ.

Người phụ nữ chìa tay tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn, nói tiếng cảm ơn xong liền xoay người chạy về phía thang máy, chờ ĐÀM NHƯ Ý NHỚ TỚI CÒN MUỐN HỎI THẨM TỰ CHƯỚC ĐI Đâu THÌ CỬA THANG MÁY ĐÃ KHÉP LẠI.

TỐI HÔM ĐÓ, THẨM TỰ CHƯỚC KHÔNG VỀ; BUỔI TỐI NGÀY HÔM SAU VẪN KHÔNG VỀ. ĐÀM NHƯ Ý PHỎNG ĐOÁN CHẮC ANH ĐÃ ĐI CÔNG TÁC, NGHĨ MUỐN NHẮN TIN HỎI THĂM ANH CHỪNG NÀO VỀ, ĐIỆN THOẠI DI ĐỘNG CẦM LÊN MẤY LẦN, VẪN LÀ KHÔNG CÓ KẾT QUẢ.

ĐÀM NHƯ Ý VẪN ĐI LÀM NHƯ THƯỜNG LỆ, TAN VIỆC VỀ NHÀ SOẠN BÀI ĐỌC SÁCH. TRONG THƯ PHÒNG CỦA THẨM TỰ CHƯỚC CÓ CẢ MỘT TƯỜNG GIÁ SÁCH, MỖI LẦN ĐÀM NHƯ Ý ĐI VÀO ĐỀU KHÔNG NHỊN ĐƯỢC THẦM THAN THỞ MỘT TIẾNG. LÚC CÔ CÒN ĐI HỌC PHẢI LÀM NGOÀI GIỜ ĐỂ KIẾM TIỀN, THỜI GIAN ĐỌC SÁCH ĐỀU CHEN VÀO KHI TRÊN ĐƯỜNG ĐI LÀM. HÔM NAY RỒT CUỘC CÓ THỜI GIAN, MÀ THƯ PHÒNG CỦA THẨM TỰ CHƯỚC LẠI PHONG PHÚ NHƯ VẬY, GIỐNG NHƯ MỘT NGƯỜI ĐANG ĐÓI KHÁT GẶP PHẢI DÒNG NƯỚC SẠCH NGỌT NGÀO MÁT LẠNH, CHỈ CẦN NGẢ VÀO MỘT CÁI LÀ LƯU LUYẾN QUÊN ĐƯỜNG VỀ.

THẨM TỰ CHƯỚC KHÔNG CÓ Ở ĐÂY HAI NGÀY, ĐÀM NHƯ Ý HƯỞNG THỤ CHÚT CUỘC SỐNG AN NHÀN. VẬY MÀ TIỆC VUI CHÓNG TÀN, NGÀY HÔM NAY HẾT GIỜ LÀM VỀ NHÀ, VỪA TỚI CỬA CHUNG CƯ, ĐÃ NHÌN THẤY NGƯỜI ĐÀN ÔNG NGỒI CẠNH CỬA LỚN, CHÍNH LÀ ĐÀM VỆ QUỐC NHIỀU NGÀY KHÔNG THẤY.

Sau khi ĐÀM VỆ QUỐC TÌM THẨM TRI HÀNH LẤY HAI MƯƠI VẠN, VẪN KHÔNG CÓ CHÚT TIN TỨC NÀO, TRONG LỄ CƯỚI CỦA ĐÀM NHƯ Ý CŨNG KHÔNG XUẤT HIỆN. HIỆN GIỜ ĐÀM NHƯ Ý HOÀN TOÀN KHINH THƯỜNG, CHỈ COI ÔNG TA NHƯ ĐÃ CHẾT RỒI, CŨNG KHÔNG CÒN PHÍ TÂM HỎI THĂM, NHƯNG CHƯA TỪNG NGHĨ ĐÀM VỆ QUỐC LẠI CÒN CÓ MẶT MŨI CHỦ ĐỘNG TÌM TỚI CỬA. ÔNG TA MẶC MỘT BỘ ÁO LÔNG MÀU ĐEN BẮN THIU, RÊU RIA CŨNG KHÔNG BIẾT ĐÃ MẤY NGÀY RỒI KHÔNG CẠO, HỒC MẮT LỒM XUỐNG, TRONG CON NGƯỜI TẤT CẢ ĐỀU LÀ TIA MÁU, TOÀN THÂN ĐỀU BỐC

mùi rượu. Nhìn thấy Đàm Như Ý xuất hiện, lập tức đứng dậy từ dưới đất phúi phúi mũi, đưa tay hỏi, "Có tiền không?"

Đàm Như Ý lập tức giận dữ, chỉ coi như không nghe thấy, siết chặt quả đấm đi tới. Đàm Vệ Quốc đưa tay níu túi xách của cô lại, "Hỏi màmày đây, có tiền không?"

"Buông tay!" Đàm Như Ý dùng sức vùng vẫy, "Không phải ông đã tìm người ta lấy hai mươi vạn rồi à, còn muốn tìm tôi lấy tiền gì nữa?"

"Đức hạnh!" Đàm Vệ Quốc nhổ một ngụm, "Cũng không nghĩ xem màmày có thể gả vào nơi tốt như vậy là nhờ công của ai. Có tiền không, cho tao một ít, tao muốn đi bệnh viện khám bệnh."

Đàm Như Ý cảm thấy người này quả thật không thể nói lý, lôi túi xách trong tay ông ta lại, hất tay đi vào. Đàm Vệ Quốc vội chạy tới, nắm tóc cô một phen, Đàm Như Ý bị đau đến hét lên một tiếng, "Ông muốn làm gì?"

Bảo an cư xá đã bị kinh động, nhô đầu ra từ cửa sổ trạm gác, chú ý động tĩnh bên này.

"Lão tử nuôi màm lớn như vậy, bây giờ tìm màm xin chút tiền để đi khám bệnh, màm lại che chở ví tiền như che chở cho con, mẹ nó mới gả ra ngoài được mấy ngày mà ngay cả cha cũng không nhận?"

Đang là thời gian ăn cơm tối, nên có rất nhiều người ra vào chung cư, cũng ném cho hai người nhiều ánh mắt khác thường. Mặt Đàm Như Ý như bị thiêu cháy, vừa cảm thấy tức giận lại vừa xấu hổ, "Ông buông ra! Nếu không buông tay tôi sẽ báo cảnh sát!"

"Hừ! Màm báo cảnh sát xem? Có bản lĩnh thì để tao vào đó ngồi cả đời, nếu không để tao gặp màm một lần đánh màm một lần!" Đàm Vệ Quốc chột đưa tay kéo, Đàm Như Ý liền thấy nguyên cái đầu da như muốn bị ông ta nhắc lên, đau đến nổi nước mắt không ngừng rơi xuống. An ninh

không nhìn nổi, đi ra khỏi trạm gác khuyển can, "Ông chú này, đừng động thủ, có lời gì từ từ nói."

"Đây là con gái của tao, tao muốn nói gì thì nói, mặc mớ gì tới mày!"

"Ông nói là con gái của ông thì chính là con gái à? Vậy thì tôi chính là bà cô của ông đấy!" Trong đám người vây xem, chợt truyền ra một giọng nữ cay cú, lạnh lạnh.

Đàm Như Ý nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một người phụ nữ mặc đồ ngủ đang dựa khung cửa, ôm cánh tay mắt lạnh nhìn Đàm Vệ Quốc. Đàm Vệ Quốc chưa từng bị chút nhục nhã nào, lập tức buông Đàm Như Ý ra, xoắn tay áo đi lên lý luận, "Con mẹ nó mày là cái thá gì?"

"Động thủ với phụ nữ thì ông lại là cái thá gì?" Người phụ nữ đó không sợ hãi chút nào, đưa tay móc điện thoại di động từ trong túi áo ngủ ra, "Cút nhanh lên, đừng tưởng rằng bà cô đây không dám báo cảnh sát." Cô liếc bảo an một cái, "Phí nghề nghiệp cao như vậy, toàn bộ đều cho chó ăn rồi à? Một người bị bệnh thần kinh như vậy cũng có thể tùy tiện sửa ở cửa chung cư?"

Vẻ mặt bảo an ngưng ngưng, tiến lên đuổi Đàm Vệ Quốc, dây dưa hồi lâu, cuối cùng cũng đuổi ông ta đi.

Đàm Như Ý lau mắt một cái, tiến lên nói cảm ơn người phụ nữ đó. Sắc mặt người đó khó chịu, đưa tay chống nửa bên mặt, nhú chặt chân mày nói: "Cô thật sự phải cảm ơn tôi, giúp tôi mua hộp thuốc hạ sốt đi."

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Dưới Rào (02)

Edit: Thu Lệ

Quê quán lúc trước mà Đàm Như Ý ở đều là những toà nhà nhỏ khoảng ba bốn tầng, sau khi cải cách có rất nhiều người từ nông thôn chuyển thới, vẫn giữ thói quen cùng nhau tụ họp, quan hệ láng giềng thân thiết, bình thường một nhà nào đó có chuyện, chỉ cần nói một tiếng là có người nhiệt tình giúp một tay. Tuy nói bình thường tam cô lục bà hay tụ chung một chỗ lăm mồm một chút, nhưng loại không khí này thì ở thành phố, một nhà ở nguyên một tầng không thể nghiệm được.

Đàm Như Ý ở trong thành phố hơn nửa tháng, người phụ nữ ra mặt giúp cô này là người hàng xóm duy nhất mà cô biết. Cô ấy tên là Hạ Lam, trùng hợp ở cùng một toà cao ốc với Đàm Như Ýs. Đàm Như Ý đến tiệm thuốc gần đó mua thuốc giúp cô ấy trở lại, mắt thấy cô ấy đi bộ cũng lão đảo, tựa như lúc nào cũng muốn ngã nhào một cái, cảm thấy không yên lòng, liền xung phong nhận việc đưa cô ấy trở về.

Mở cửa, trong phòng nhất thời bay ra một mùi khó ngửi, Đàm Như Ý ngó vào trong một cái, chỉ thấy bên trong nhà ngổn ngang, giống như một cơn bão vừa mới tàn quét qua vậy. Vào cửa, bên tường có một thùng giấy cao cỡ nửa người đang đứng thẳng, bên trong nhét lung tung mấy bộ quần áo, dưới đất tràn đầy đồ vật rơi lộn lộn và trang giấy, cả phòng khách hoàn toàn tìm không ra một lối đi sạch sẽ.

Hạ Lam lại không thèm để ý, trực tiếp đạp lên đồng bừa bãi trên đất đi đến máy đun nước rót nước. Mở chốt máy đun nước ra, thùng nước cũng

trống không, cô phiền táng một cái, đặt cái ly qua một bên.

Đàm Như Ý vốn định đưa đến rồi đi liền, thấy thấy bộ dạng cô như vậy, thật sự không yên lòng, "Cái đó, cô Hạ. . . ."

Hạ Lam liếc cô một cái, "Vào đi, không cần thay đổi giày. Giúp việc vừa mới nghỉ, phòng ốc không ai thu dọn."

Đàm Như Ý đi vào, cẩn thận tránh đồ vật trên mặt đất ra, "Cô ngồi một lát đi, tôi giúp cô nấu chút nước nóng."

Cũng may phòng bếp thoát nạn, Đàm Như Ý thuận lợi tìm ra bình nấu nước sôi, lại hỏi Hạ Lam ăn cơm tối chưa. Hạ Lam nằm trên giường cả ngày, nếu không phải vừa đói là vừa nóng sốt đến khó chịu, vốn dĩ cũng không có ý định ra khỏi cửa. Đàm Như Ý lại giúp cô nấu bát mì, trên bếp hầm một nồi cháo.

Sau khi Hạ Lam ăn xong, đang nằm ở trên ghế sa – lon nghỉ ngơi. Đàm Như Ý vắt một chiếc khăn lông lạnh, đắp lên trên trán cho cô. Hạ Lam nhắm mắt đờ khăn lông, nói tiếng cảm ơn, lại hỏi cô: "Cô là giúp việc của nhà nào, không làm trễ nãi công việc của cô chứ?"

"Không, không phải, " Đàm Như Ý co quắp giải thích, "Tôi chỉ ở đây. . . . . Tạm thời ở đây."

Hạ Lam "À" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Đàm Như Ý liếc nhìn quanh bốn phía một vòng, đang đến gần phòng ngủ, phát hiện trên sàn nhà có một khung hình thủy tinh vỡ tan, bên trong tấm hình lớn bị xé thành hai nửa, liếc mắt nhìn qua, d.đ/l;q'd hình như là một bức ảnh cưới. Đàm Như Ý lập tức hiểu được, liếc Hạ Lam một cái, trong lòng sinh ra mấy phần đồng tình —— cô ấy và ông xã cãi nhau, ngã bệnh cũng không có ai ở bên cạnh chăm sóc.

Hình như thành phần an thần trong thuốc hạ sốt đã có tác dụng, Hạ Lam dần dần ngủ mất. Đàm Như Ý đứng dậy đi vào phòng bếp nhìn chăm chăm nồi cháo trên bếp, nấu xong rồi sau đó đóng lửa. Đàm Như Ý lại giúp Hạ Lam đổi chiếc khăn lông khác, sau đó từ trong phòng ngủ cũng hỗn loạn không kém, lấy một tấm chăn nhung sọc ra đắp lên giúp cô.

Ngồi một lát, thấy tạm thời Hạ Lam không có dấu hiệu tỉnh lại, liền đứng dậy định trở về. Trước khi đi, lại nhìn thấy miếng thủy tinh ở trước cửa phòng ngủ, cô sợ Hạ Lam không để ý mà đạp lên, nên đi tìm công cụ tới quét dọn.

Cô ngồi xổm xuống, nhặt tấm hình đã xé thành hai mảnh lên. Trong hình Hạ Lam tươi cười rạng rỡ, người đàn ông bên cạnh cô cũng có phong thái không tầm thường. Hình chụp rất tốt, không giống như những bức được trang điểm quá mức mà Đàm Như Ý đã thấy. Đàm Như Ý thở dài, bỏ hình qua một bên, bắt đầu quét dọn thủy tinh trên mặt đất.

Làm xong những thứ này, Đàm Như Ý để lại cho Hạ Lam một tờ giấy, lại viết số điện thoại và số tầng của mình lên, dặn dò cô ấy có gì cần có thể tìm cô bất cứ lúc nào.

—

Hạ Lam cũng không liên lạc với cô. Đàm Như Ý vẫn có chút bận tâm, lên trên lầu gõ cửa một lần, không ai trả lời. Cảm cúm cũng không phải bệnh nặng gì, nghĩ là Hạ Lam cũng đã hạ sốt. Hôm nay người với người qua lại với nhau, đều phải có mấy phần phòng bị, nếu Hạ Lam không chủ động bày tỏ mình cần, cô cũng không tiện bày tỏ ý tốt lan tràn. Thứ sáu có một tiết học công khai(*), trong lòng Đàm Như Ý hoang mang, mỗi ngày đều phải kiểm tra tài liệu, dần dần cũng không còn tinh lực quan tâm chuyện của người khác.

(*): Chắc mọi người cũng biết, chỗ này là tiết học có dự giờ đó, thầy(cô) dạy ở phía trên, phía dưới sẽ có thầy(cô) khác ngồi dự.

Tiết ngữ văn của THCS, bình thường đều sắp xếp vào buổi trưa, nên sau khi kết thúc tiết học, Đàm Như Ý trở về phòng làm việc chấm bài tập. Số lượng bài tập Ngữ văn ít, ngoại trừ mỗi tuần phải ghi chép chu đáo, mỗi tháng phải tôn vinh những tác phẩm lớn ra, thì còn có một d/d;l;q'd số bài tập, học sinh làm theo tiến độ của trường học, cách ba bốn ngày thu lên kiểm tra một lần là được. Cho nên đa số thời gian Đàm Như Ý đều rảnh rỗi, ngoại trừ dịp phải tình huống đặc biệt như tiết học công khai như thế này thôi.

Cô ăn cơm tối ở căn tin trường học xong, mang tài liệu chưa xem về nhà tiếp tục, liên tiếp chuẩn bị như vậy mấy ngày, trong lòng vẫn cứ thấp thỏm, nhưng chỉ có thể làm hết khả năng, nghe theo ý trời.

Cũng may ngày đó hiệu quả vô cùng tốt, yêu cầu phải giảng một thể loại văn cổ, cô chuẩn bị hình ảnh, âm thanh, tài liệu phong phú, lại lấy kinh nghiệm làm PPT lúc còn đi học, nói có sách mách có chứng, kết hợp phương tiện đa truyền thông, khiến chủ nhiệm giáo vụ và tổ trưởng tổ ngữ văn hơn hờ khen ngợi. Sau khi tan lớp, tổ trưởng tổ ngữ văn khen ngợi cô viết bảng rất khéo, hơn nữa chữ cũng rất đẹp. Sau khi đến thành phố, đây là lần đầu tiên Đàm Như Ý cảm thấy cả người tràn đầy hăng hái, liên tiếp mấy ngày tích tụ khí nhất thời quét hơn phân nửa.

(*): PPT là định dạng mặc định để lưu các file thuyết trình từ Microsoft Power Point 2003 trở về trước.

Lúc nghỉ ngơi trong giờ học, văn phòng tổ chức đoàn mua vé xem phim. Dưới cơn phấn chấn, Đàm Như Ý cũng đăng ký tham gia. Người tổ chức là Lương Kính Xuyên, giáo viên dạy toán lớp 7. Anh ta vào trường sớm hơn Đàm Như Ý ba năm, lớn hơn Đàm Như Ý bốn tuổi, nhưng vẫn có chút tính bướng bỉnh của trẻ con, vì vậy có thể dễ dàng hoà đồng với các

bạn học sinh lớp 7. Thành tích tổng thể môn toán học của lớp 7 là đứng nhất toàn khối.

Lương Kính Xuyên thấy Đàm Như Ý giơ tay đăng ký, cười nói: "Cô giáo Đàm, mới vừa rồi cô giáo Mã còn lo lắng cô không đi, đang tính toán động viên cô đấy."

Cô giáo Mã là giáo viên chủ nhiệm lớp 7, dạy môn Tiếng Anh. Cô ấy đang uống nước quả dứa ươi(*), nghe vậy ngẩng đầu lên, cười nói: "Tôi không lo lắng, tôi đâu có tâm tư gì chứ."

Lương Kính Xuyên nhìn Đàm Như Ý một cái, cười cười, nhẹ nhàng sờ sờ chóp mũi, lại cầm áp-phích điện ảnh đi giựt giây các giáo viên khác.

Phim không được đặc sắc lắm, so với xem phim thì sau khi tan việc, nửa phòng giáo viên cùng nhau ăn cơm nói chuyện trời đất náo nhiệt còn hấp dẫn Đàm Như Ý hơn. Đàm Như Ý cảm thấy hôm nay thật là một ngày may mắn, ở trong hơi nóng lượn lờ, vừa nhúng thịt dê vừa nghe các giáo viên khác nói chút chuyện lý thú, trong lòng hết sức bình tĩnh, lần đầu tiên sinh ra cảm giác an nhàn, giống như trong đô thị sầm uất to lớn này, cuối cùng cũng có mảnh đất cắm dùi của mình.

%^&^Trần Thu Lệ*d/đ;l'q.d^%^&

Cô giáo Mã và Đàm Như Ý ngồi bên cạnh nhau, đối diện là Lương Kính Xuyên. Ba người hàn huyên chút tình huống trong lớp, Cô giáo Mã đột nhiên hỏi Đàm Như Ý, "Tiểu Đàm, cô có bạn trai không?"

"Không có." Đàm Như Ý trả lời theo bản năng. Nói xong mới chợt cảm thấy đáp án này hình như không đúng, nhưng suy xét kỹ càng, hình như cũng không tính là không đúng. Hơi đắn đo một lát, vẫn không nói ra chuyện của mình và Thẩm Tự Chúc.

Cô giáo Mã liếc Lương Kính Xuyên một cái, cười nói: "Trường học chúng ta không nói những thứ khác, nhưng có một điều rất tốt, chính là tỷ lệ nam nữ rất đều nhau. Cô vào đây là đúng rồi, sau này không cần lo lắng không tìm được bạn trai."

Đàm Như Ý cười cười, chỉ nói tạm thời mình chỉ lo dạy cho tốt, không có dự định khác. Lời này ngược lại phát ra từ đáy lòng không có nửa phần giả dối, vừa không nói ra quan hệ hợp đồng lúng túng của mình và Thẩm Tự Chúc, tình huống khó khăn trước mắt là, phải giải quyết vấn đề ấm no cái đã rồi hãy nói đến những cái khác.

Sau khi về đến nhà, Đàm Như Ý vẫn còn dư vị của không khí hoà hợp lúc ăn lẩu, bởi vì ngày hôm sau là thứ bảy, không cần lên lớp, cô ở trong thư phòng của Thẩm Tự Chúc chọn một quyển tiểu thuyết, tạm thời buông lỏng. Tiểu thuyết bất ngờ vô cùng đặc sắc, chuyện xưa thoả mái tình tiết quanh co, sau khi tắm xong mà Đàm Như Ý vẫn còn suy nghĩ đến kết cục, nên quyết định đọc hết một hơi cho xong. Cô cầm sách đi vào phòng ngủ, tắt đèn lớn, chui vào trong chăn, mượn ánh đèn bàn để xem.

Nửa đêm yên tĩnh, chờ nhìn tới một câu cuối cùng, đêm đã khuya. Trên bóng đèn bàn, chẳng biết con thiêu thân đã nằm sấp từ lúc nào, Đàm Như Ý khép sách lại, đưa tay phải đi, tắt đèn ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, Đàm Như Ý chợt giật mình tỉnh giấc, ngay sau đó liền nghe những tiếng 'sột soạt' trong bóng tối. Trái tim của cô lập tức thót lên tới cổ họng, đang muốn mở miệng, chợt nghe mùi rượu xông vào mũi, ngay sau đó một người nặng nề nằm xuống, khiến hơn nửa người đều đè lên người cô. Đàm Như Ý hoảng sợ đến quên hô hấp, cẩn thận đưa tay ra, đụng phải bả vai xương cốt thân thể cường tráng, lúc này mới phản ứng được, là Thẩm Tự Chúc. Cô đưa tay mở đèn bàn lên, đẩy Thẩm Tự Chúc một phen, "Anh Thẩm."

Thẩm Tự Chúc dùng giọng mũi "Ừ" một tiếng, cũng không động dậy. Thân thể của anh rất nặng, Đàm Như Ý mất thêm chút sức mới có thể thoát ra được. Đang muốn ngồi dậy, thế nhưng bỗng nhiên anh lại vươn cánh tay ra mạnh mẽ ôm chặt lấy cô. Anh chỉ mặc một bộ áo sơ mi, trên người rất lạnh, có lẽ như thế nên anh mới ôm lấy nguồn nhiệt duy nhất trước mặt theo bản năng.

Đàm Như Ý giãy giụa, Thẩm Tự Chúc lại càng dùng sức, hai cái cánh tay siết cô thật chặt vào trong ngực, cảm dưới tựa vào hõm vai cô, hơi bất mãn nói một câu: "Đừng động." giọng nói giống như được phát ra từ trong nước sâu, mang theo nặng nề đặc thù sau khi say rượu.

Cho dù Đàm Như Ý suy nghĩ muốn động cũng không nhúc nhích được, chỉ có thể tạm thời mặc cho anh ôm. Cô nghiêng đầu qua nhìn, không biết có phải do ánh đèn hay không, cảm giác sắc mặt của Thẩm Tự Chúc có phần tái nhợt hơn lúc chưa lên đường, hốc mắt bị hãm vào, có chút tiêu tụy. Hô hấp ấm áp mang theo mùi rượu của Thẩm Tự Chúc nhẹ nhàng phát lên mặt, Đàm Như Ý không thích hơi thở này, liền quay đầu đi chỗ khác.

Không biết nhìn bao lâu, cuối cùng Thẩm Tự Chúc cũng lật người, buông lỏng cô ra. Đàm Như Ý nhanh chóng đứng dậy thật nhanh, đi ra ngoài, lúc đi tới cửa, lại ngừng bước chân lại, quay đầu liếc mắt nhìn về phía người đang nằm trên giường, do dự trong nháy mắt, vẫn là quay lại đắp kín chăn mền cho anh, sau đó tắt đèn bàn.

Cô lấy chăn nệm trong thư phòng trải lên đất, sau khi tắt đèn xong nằm lên đó. Trải qua một phen hoảng sợ, cơn buồn ngủ đã sớm biến mất không thấy tăm hơi. Cô lật người, yên lặng nhìn ánh sáng xuyên qua cửa sổ, vô cùng yếu ớt nhưng vẫn có thể phá tan vẻ nặng nề của bóng tối, soi sáng ra hình dáng mơ hồ của vật dụng bên trong phòng.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Dưới Rào (03)

Edit: Thu Lệ

Thẩm Tự Chúc vội vàng vượt qua một vòng. Đồng ý với yêu cầu của bạn bè làm người phát ngôn, tạm thời đến Bắc Kinh tham gia một cuộc giao lưu. Sau khi kết thúc dự định trở về Sùng Thành, đúng lúc gặp bạn học thời đại học kết hôn, phù rể ngã bệnh xin nghỉ, lại bị kéo đi làm lao động tay chân. Thật vất vả mới trở lại từ khói mù nặng nề của thủ đô, mới vừa xuống máy bay liền được đưa đến công ty đón người mới đến thực nghiệm.

Nói là công ty, thật ra thì chỉ hai mươi người cùng làm việc. Lúc Thẩm Tự Chúc còn học nghiên cứu sinh đã bắt đầu tự chủ gây dựng sự nghiệp, cùng Đường Thư Nhan, ngay lúc đó là bạn học thời đại học cũng là phó tổng quản lý bây giờ vay vốn thành lập phòng làm việc. Lúc đầu, nghiệp vụ chỉ là trợ giúp người quen lắp đặt thiết bị thiết kế, theo truyền miệng, kích thước mở rộng, thành lập phòng công tác đã được năm năm, hôm nay đã có chút danh tiếng ở Sùng Thành.

Thẩm Tự Chúc làm chủ quản công ty, dĩ nhiên đứng mũi chịu sào. Ba công nhân viên mới vào có chút hăng hái ghé con không sợ cọp, bộ dạng nhất định phải chuốc anh uống say. Tầm lượng của Thẩm Tự Chúc không tệ, nhưng vẫn không nhịn được ba người thay nhau oanh tạc. Hơn nữa Đường Thư Nhan là phụ nữ, anh còn phải phát huy tinh thần kỹ sĩ giúp cô ta ngăn cản một phần.

Chờ đến khi chào đón người mới kết thúc, Thẩm Tự Chúc đã có chút đã đứng không vững. Anh không nhớ rõ là ai giúp anh gọi xe taxi, chờ đến

khi tỉnh hồn lại, phát hiện mình đang ngồi bên cạnh d/đ;l;q;d bồn hoa bên ngoài tiểu khu, chỉ mặc một bộ áo sơ mi. Anh bị lạnh đến hắt hơi một cái, nện những bước đi trống rỗng bước lên lầu, sau khi vào cửa sờ soạng vào phòng ngủ nằm xuống.

Mơ hồ có mấy phần cảm giác, hình như mình đã đề lên cái gì đó, nhưng mí mắt của anh rất nặng, suy nghĩ hỗn độn, đã sớm mất mất năng lực suy nghĩ. Lại cảm thấy lạnh, theo bản năng liền ôm nguồn nhiệt duy nhất trước mặt.

"Đây là Đàm Như Ý..." Ý niệm ở trong đầu thoáng qua một cái chớp mắt, đã bị cơn nhức đầu và mệt mỏi hôn mê che mất. Người đang ở tình huống không biết rõ, bản năng đều sẽ đuổi theo cái gì đó khiến cho mình cảm thấy thoải mái, ví dụ như nói ấm áp, mềm mại, cùng với yên tĩnh và mùi hương ngọt ngào.

Thẩm Tự Chúc mở mắt tỉnh lại, nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, ít nhiều cảm thấy có chút xấu hổ. Anh đứng lên, mở cửa phòng nhìn ra ngoài. Đàm Như Ý ngồi chồm hồm trước khay trà, mặc chiếc áo len màu tím mà lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, đang vùi đầu viết cái gì đó. Lần đầu tiên thấy, anh đã cảm thấy màu tím kia quả thật khiến cho người ta từng lướt qua khó quên, giống như là trực tiếp lấy màu sắc từ trên quả cà. Mà giờ khắc này, Đàm Như Ý cuộn tròn lại, thì càng giống như một quả cà rơi trên đất.

Đàm Như Ý nghe tiếng bước chân của anh, chấn động một chút, lập tức xoay người sang chỗ khác chào hỏi anh, "Anh Thẩm."

"Chào buổi sáng." Giọng nói của Thẩm Tự Chúc khàn khàn, ánh mắt thoáng dừng lại trên mặt cô, bước chân đi vào phòng tắm.

Đàm Như Ý nhất thời thở phào nhẹ nhõm, vậy mà khẩu khí này mới nói lỏng một nửa, Thẩm Tự Chúc chợt dừng bước, xoay người lại nhìn cô.

Đàm Như Ý theo bản năng đứng thẳng lưng lên, cố gắng dùng khuôn mặt không chút thay đổi để che giấu lúng túng đang từ từ mở rộng trên mặt mình. Mà tiếng nói khàn khàn của Thẩm Tự Chúc lại vang lên lần nữa, "Tối hôm qua có chút thất lễ, xin lỗi."

Nói xin lỗi tương đối坦然 nhiên, không thể nói chân thành hay không chân thành, bởi vì giọng nói này hết sức bình tĩnh, giống như chỉ là đang trần thuật một sự thật đã từng xảy ra.

"Không. . . . . Không có việc gì, không sao." Đàm Như Ý vội nói.

Tình trạng đột phát khiến cho cô trần trọc trở mình nửa, chỉ với một phương thức bình thân của người này tuyên bố kết thúc, Đàm Như Ý ngược lại có chút không biết mình rốt cuộc là cảm thấy may mắn, hay cảm thấy buồn bã nữa.

Thẩm Tự Chúc tắm xong ra ngoài, Đàm Như Ý đã không có ở phòng khách, trên khay trà để một ly sữa tươi và một đĩa bánh mì nướng. Thẩm Tự Chúc ngồi xuống ghế sofa, cầm khăn lông khô lau tóc. Ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại chạm vào ly sữa và đĩa bánh mì, sau mấy lần, cuối cùng anh dừng động tác trong tay lại, vươn tay bưng ly lên, một hơi khí nóng theo động tác của anh bay tản ra.

Lúc này anh mới chú ý tới, bên cạnh cái mâm còn có một cục gam màu trắng do Đàm Như Ý để quên, là hình dáng một con thỏ.

Thẩm Tự Chúc ăn điểm tâm xong, rửa sạch ly và đĩa. Chờ ra khỏi phòng bếp, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Đàm Như Ý đứng trước cửa thư phòng. Anh ngừng bước chân lại, "Có chuyện gì sao?"

Đàm Như Ý giương mắt nhìn anh, "Anh Thẩm. . . . ."

Mỗi lần nói chuyện với anh, dường như Đàm Như Ý đều phải chuẩn bị nửa ngày, giống như cô nói từng câu từng chữ đều là một mệnh lệnh

sống còn, phải trải qua chỉ thị phê chuẩn, mới có thể đạt d/đ;l;q'd được kết quả. Nhưng không biết là bởi vì tối qua thất lễ, hay là bữa ăn sáng khi nãy, khiến Thẩm Tự Chúc vào giờ phút này, nguyện ý lẳng lẳng chờ cô mở miệng nói ra trọng điểm.

Đàm Như Ý ngẩng đầu lên hơn tấc, siết chặt ngón tay, cắn cắn môi, rồi cuộc mở miệng: ". . . . . Sau này tôi ngủ thư phòng đi."

Thẩm Tự Chúc nhất thời không lên tiếng, không khỏi nghĩ tới ngày bàn bạc với Thẩm Tri Hành về hôn sự của anh và cô, cô đứng ở trong cầu thang, cứng cổ, bộ dạng quật cường giống như chó cùng rứt giậu.

Việc nhỏ như vậy, nhưng cũng khiến cho cô lộ ra vẻ mặt khổ sở. Tâm tình của Thẩm Tự Chúc chợt có chút phức tạp, lẳng lẳng nhìn cô chốc lát, gật đầu nói: "Được."

Đàm Như Ý thở phào một cái như trút được gánh nặng, cảm kích gật đầu nói tiếng "Cám ơn" với anh, bước chân nhẹ nhàng trở về thư phòng.

Thẩm Tự Chúc nhìn bóng lưng của Đàm Như Ý, đứng đó một lúc lâu, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho trợ thủ, để cho cô ấy đưa đến đây một cái giường giúp một tay.

—

Lúc ở nhà, bình thường Đàm Như Ý chỉ hoạt động ở thư phòng và phòng khách. Hôm nay được sự "Phê chuẩn" của Thẩm Tự Chúc, thư phòng sau này sẽ trở thành phòng ngủ của cô, đối với lần này cô còn có mấy phần lòng trung thành.

Ngoài công việc giảng dạy, Đàm Như Ý còn viết một số tản văn, gửi đến một số tờ báo phụ bản, đưa lên báo kiểm ít tiền lẻ. Lần này cô đồng ý với lời mời của một biên tập, viết một bài văn viết giới thiệu khí hậu mùa

xuân ở nông thôn, đang vui đầu viết, chợt thấy trước mắt thoáng qua một cái, ngược mắt lên nhìn, Thẩm Tự Chúc đi vào.

Đàm Như Ý lập tức đứng lên, "Anh Thẩm, có phải anh muốn dùng. . . . ."

"Cô ngồi đi." Thẩm Tự Chúc đi về phía giá sách sau lưng cô.

Tuy Đàm Như Ý nghe lời ngồi xuống, nhưng vẫn không thể buông lỏng chút nào. Cô đã sớm cảm thấy được lúc ở chung một phòng, Thẩm Tự Chúc tương đối có cảm giác tồn tại mãnh liệt, khiến cho cô không tự chủ được mà để ý đến động tĩnh của anh, giống như một khả năng chịu áp lực khó có thể vượt qua.

Giờ phút này, Thẩm Tự Chúc ở sau lưng cô tìm sách, cô có thể nghe tiếng bước chân anh chuyển động, từ tiếng va chạm nhỏ lúc rút sách ra, đến tiếng nhẹ giọng ho khan của anh. . . . . Tất cả những thứ này, giống như mạng nhện phủ trên đầu người, tuy rằng nhẹ nhàng như không có gì, nhưng cảm giác khó chịu đó cũng đủ làm cho tinh thần người ta khẩn trương.

Đàm Như Ý ngừng suy nghĩ, cố gắng tập trung lực chú ý vào công việc của mình. Nỗ lực một hồi lâu, cũng coi như có chút hiệu quả, trong lúc cô vừa định tiếp tục viết với linh cảm vừa rồi, Thẩm Tự Chúc chợt bưng cái ghế đến ngồi xuống trước mặt cô.

Đàm Như Ý nheo mắt, bị giật mình thiếu chút nữa bắn lên khỏi ghế, bút chì nhọn hung hăng đâm một cái trên giấy, đứt một đoạn.

Bàn đọc sách hết sức rộng rãi, hai người ngồi đối mặt nhau, cũng sẽ không cảm thấy chật chội. Thẩm Tự Chúc không nhìn cô, mở một quyển sổ tay hướng dẫn bằng tranh ảnh thật lớn ra, từ trong ống bút màu đen rút ra một chiếc bút máy, "Soạt soạt soạt" vẽ lên tờ giấy trắng. Đàm Như Ý bắt buộc mình không nhìn anh, vẫn là cúi đầu nhìn bản thảo của mình, vậy mà khóe mắt lại không tự chủ được bay về phía anh.

Thẩm Tự Chúc cúi thấp đầu, ống tay áo áo sơ mi vén lên, lộ ra đường cong ngón tay tới cổ tay lưu loát đẹp mắt. Mái tóc đen như mực rơi xuống vài sợi, bởi vì mới vừa tắm nên có vẻ hết sức mềm mại. Ánh mắt của anh rơi trên trang giấy viết phát thảo trên bàn, lúc suy nghĩ hai đầu lông mày khê nhú lên. Từ tầm mắt của cô nhìn sang, trùng hợp chống lại sống mũi cao lớn của anh. Đàm Như Ý vẫn không loại trừ suy nghĩ, giờ phút này mới rốt cuộc hoàn toàn ý thức được vấn đề đó, Thẩm Tự Chúc thật sự đảm đương nổi bốn chữ "Mặt mày như vẽ" này.

Thẩm Tự Chúc vẽ một lát, chợt dừng động tác lại, vươn tay vào túi quần, móc cái thứ gì đó ra ngoài, Đàm Như Ý khê giương mắt thoáng nhìn qua, lại sợ hết hồn — Thứ Thẩm Tự Chúc đang cầm trong tay, hẳn là cục gôm mà cô đã làm rơi.

Hình dáng con thỏ ngây thơ, đặt giữa những ngón tay thon dài của anh, có vẻ hết sức không tương xứng. Dường như bản thân Thẩm Tự Chúc không ý thức được vấn đề đó chút nào, Đàm Như Ý có chút buồn cười. Khóe miệng cô mới vừa nâng lên, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc chợt ngược, nhìn qua cô.

Đàm Như Ý nhất thời giật mình đến trái tim lỡ một nhịp, nhanh chóng cúi đầu, giả bộ như đang làm việc. Vậy mà cô quên mất bút máy đã bị gãy, vừa cố gắng dùng lực, tờ giấy lập tức bị kéo lê một vết lõm thật sâu. Cô cắn răng, nhấn lên nắp bút hai cái thật nhanh, mà gương mặt viền tai đã không khắc chế nổi mà thiêu cháy.

Một lát sau, tiếng “sàn sạt” bên Thẩm Tự Chúc lại vang lên. Sau khi đã ổn định lại tâm tình, Đàm Như Ý lại mơ hồ có mấy phần cảm xúc sinh ra tự chán ghét.

Lúc học đại học, Đàm Như Ý đã cảm thấy mình chọn sai chuyên ngành. Cuộc sống khó khăn giống như lửa cháy, chỗ học thường ngày cũng là Dương Xuân Bạch Tuyết(*) ít người hiểu gì đó. Suốt ngày đối mặt với

lựa chọn bánh bao hay là hoa hồng cải cọ, nói cho dễ nghe thì là thân ở Bào tứ mà lòng mang Vân Chi, nói khó nghe chính là lòng cao hơn trời mệnh so giấy bạc.

(*): Dương xuân bạch tuyết, ca khúc nổi tiếng của nước Sở thời Xuân thu Chiến quốc

Điều cô vẫn không dám thừa nhận chính là, từ đầu đến cuối, bản thân mình vẫn còn ôm ảo tưởng mệnh đề tình yêu cao quý vào trong ngực. Cho dù là nguyên nhân thực tế, khiến cho cô không thể nào dễ dàng chào hỏi những nam sinh theo đuổi, mếm mộ như những nữ sinh khác, nhưng cũng thỏa hiệp vì mình không chịu nói “Tình yêu” với những thứ nông cạn kia.

Cô có một người bạn cùng phòng, vẫn hay thường xuyên xúi giục cô nói chuyện yêu đương sớm một chút, câu nói vẫn luôn treo ở khoé miệng là, "Thiếu nữ nào không có. Tuổi trẻ, tên thiếu niên nào không đa tình." 《 Nỗi đau của chàng Witt(*) 》 , dĩ nhiên cô cũng đã từng đọc qua, nhưng cô chỉ đọc đến yêu mà không phải khổ sở, thật sự e ngại có một ngày bản thân mình cũng lâm vào tình cảnh giãy giụa như vậy.

(*): Nỗi đau của chàng Werther là tiểu thuyết thể thư tín của văn hào Johann Wolfgang von Goethe, nảy sinh trong phong trào "Bão táp và xung kích" ở Thời kỳ Khai sáng trong lịch sử Đức nửa cuối thế kỷ thứ 18.

Dẫu gì hiện thực cũng là một hồi chuông báo động, để cho cô vẫn luôn nhớ mình không có quyền nói chuyện tình cảm nam nữ, càng không có năng lực đi "Chờ mong tình yêu" .

Vừa nghĩ như thế, mà hoảng hốt ngăn ngui do Thẩm Tự Chức đưa tới cũng đã bị cô phủi sạch sẽ. Khoảng cách giữa anh và cô là trở ngại và nhục nhã nặng nề, khoảng cách giữa hai người, chỉ dừng lại như Witt và Charlotte.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Dưới Rào (04)

Edit: Thu Lệ

Gần tới trưa, Thẩm Tự Chức cũng không có ý định ra khỏi cửa. Một khi anh tập trung tinh thần vào công việc liền cực kỳ nghiêm túc, cho tới trưa vẫn ở trong thư phòng vẽ tranh, trong lúc đó chỉ đứng dậy uống một ngụm nước.

Những lúc ở nhà một mình, Đàm Như Ý chỉ giải quyết tùy tiện, nhưng giờ phút này Thẩm Tự Chức cũng ở đây, dù sao cũng không thể xem nhẹ mà bỏ qua anh. Đàm Như Ý để bút chì máy xuống, nhẹ nhàng vuốt vuốt bả vai, nắn nắn ngón tay, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chức, nhẹ giọng mở miệng, “Anh Thẩm.”

“Hả?” Thẩm Tự Chức đáp một tiếng, vẫn không ngẩng đầu mà tiếp tục vẽ tranh.

“Buổi trưa anh có ăn ở nhà không?”

Đàm Như Ý có chút hy vọng anh nói “Có”, bởi vì dựa vào đó cô có thể thuận nước đẩy thuyền sử dụng nhà bếp làm đồ ăn rồi.

Lúc này, Thẩm Tự Chức mới ngừng động tác, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, hình như mới nhận thấy đã gần đến giờ cơm, dừng một chút, hỏi: “Mua đồ ăn bên ngoài sao?”

“Không, không phải.....” Đàm Như Ý không ngờ anh lại hiểu lầm lời cô nói về hướng này, rồi lại không thể không cảm thấy với suy tính Logic

của anh, nghĩ như vậy hình như cũng rất có đạo lý, “Để tôi làm đi.”

Thẩm Tự Chúc nhìn cô một cái, “Được, làm phiền cô.”

Đàm Như Ý lại có chút cảm kích anh “Không chút khách khí”, lúc này đóng tập lại đứng dậy, “Vậy tôi đi ra ngoài mua thức ăn.” Trong vòng một ngày, hai chuyện quấy nhiễu nhiều ngày đều được giải quyết thuận lợi như vậy, bước chân ra cửa của cô cũng nhanh nhẹ.

Mở cửa phòng một cái, đã nhìn thấy cửa thang máy đầu bên kia hành lang đang muốn khép lại, Đàm Như Ý vội hô: “Xin chờ một chút!” Nhanh chóng chạy qua, chờ đến lúc vào trong thang máy nói cảm ơn thì mới phát hiện Hạ Lam đang đứng bên trong, hẳn là đã nhiều ngày không gặp.

Đàm Như Ý vội hỏi, “Cô Hạ, thân thể đã khỏe rồi chứ?”

Hạ Lam ăn mặc thoải mái, tóc bới bới thành một búi, trang điểm nhẹ, khí sắc thoát nhìn tốt hơn ngày hôm đó rất nhiều. “Không sao, ngày đó cảm ơn cô. Đừng gọi gọi tôi là cô nọ cô kia, trực tiếp gọi tôi là Hạ Lam được rồi.”

Đàm Như Ý cười cười, “Vậy thì tốt.”

Hạ Lam quan sát cô một cái, “Đi ra ngoài mua thức ăn?”

Đàm Như Ý gật đầu, “Cô..... Còn cô thì sao?”

“Vậy thì tốt quá, tôi cũng ra ngoài mua thức ăn, cô có biết chỗ nào có chợ rau không?”

Đàm Như Ý gật đầu, “Đi ra khỏi nơi này rồi rẽ trái, đi khoảng 300m nữa quẹo trái.....”

“Dừng lại, “ Hạ Lam cười cười, “Từ nhỏ tôi đã là dân mù đường, cô đừng quẹo trái quẹo phải gì nữa, tôi cứ đi theo cô là được rồi.”

Đàm Như Ý cười lên, “VẬY ĐƯỢC.”

Hai người đi ra thang máy, Đàm Như Ý dẫn Hạ Lam đi đến chợ rau. Hạ Lam lại hỏi, “Cô đang làm công việc gì?”

“Giáo viên Ngữ Văn THCS.”

Hạ Lam “À” một tiếng, lại nhìn Đàm Như Ý một cái, hình như có lời muốn nói, nhưng cũng không mở miệng.

Trong lòng Đàm Như Ý hiểu rõ, chỉ cười cười, hỏi “Cô Hạ, cô có biết mướn nhà trọ ở đây, một tháng phải mất khoảng bao nhiêu tiền không?”

“VẬY CÒN PHẢI XEM LÀ MẤY PHÒNG NỮA.”

“Hai phòng.”

“Ở khu vực này, một tháng khoảng 4000 là giá khởi điểm.”

Đàm Như Ý không khỏi âm thầm chắc lưỡi hít hà. Dường như Hạ Lam nhận thấy được hành động trong lòng của cô, “Nhà cửa ở đây có hơi đắt một chút, nếu như không có lý do gì đặc biệt, thì hãy đến nơi khác mướn thôi.”

Đàm Như Ý cười nói, “Cám ơn cô, tôi biết rồi.”

Hạ Lam hiển nhiên là một người ít khi nấu cơm, đối với việc mua thức ăn không hề có kinh nghiệm, toàn bộ quá trình Đàm Như Ý đều chỉ bảo cẩn thận, cô vẫn cứ nghe mà không hiểu ra sao, “Mua một món ăn còn phiền phức hơn làm cỗ phiếu chứng khoán.”

Đàm Như Ý đưa cần tây đã chọn kỹ cho ông chủ, nhìn cô một cái, “Cô Hạ có thể mời giúp việc khác.”

Hạ Lam cười cười, không lên tiếng.

Sau khi trở về, Đàm Như Ý chui vào phòng bếp, bắt đầu lấy gạo lật rau. Từ lúc mười tuổi cô đã bắt đầu nấu cơm, vài chục năm kinh nghiệm, động tác vô cùng lưu loát. Khi đó mẹ chạy theo người khác, Đàm Vệ Quốc suốt ngày say xỉn, ông nội lại ốm không dậy được, trong nhà còn có một đứa em trai năm tuổi chờ ăn cơm, bất đắc dĩ chỉ có thể dựa vào chính mình. Vóc người cô nhỏ nhắn, sống trong ngôi nhà ngói ở quê, dáng người chỉ cao hơn bếp lò một cái đầu, mỗi lần xào thức ăn còn phải giẫm trên ghế ngói. Lúc đầu lửa không chịu cháy, làm cho khói bay đầy đặc khắp phòng, hun đến nước mắt chảy ròng; dầu muối tương dấm cũng chia không rõ, gạo nấu ra còn chưa chín kỹ..... Càng về sau, mới có thể thu xếp được một bàn cơm tất niên.

Dưới tình cảnh khó khăn, khả năng tiềm ẩn của con người là vô tận, không làm được, là bởi vì còn chưa tới mức độ khiến bạn phải phải quyết chiến đến cùng.

Đàm Như Ý mới vừa xào hai món ăn, bỗng cảm thấy điện thoại di động trong túi rung lên. Cô vội xoa xoa tay, lấy điện thoại di động ra, là một số xa lạ.

Trong tiếng nổ âm âm, vang lên một giọng nói quen thuộc, “Đàm Như Ý phải không, tôi là Hạ Lam.”

Đàm Như Ý kinh ngạc, không ngờ Hạ Lam lại có số của mình, “Cô Hạ, có chuyện gì không?”

“Tôi vừa mới ráng cà chua và trứng gà, nhưng mùi dầu rất kỳ lạ, không biết có phải đã hư không.....”

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, “Trước khi bỏ thức ăn vào, dầu đã sôi lên chưa?”

Hạ Lam kinh ngạc nói: “Thì ra còn phải đun dầu sôi lên hả?”

Đàm Như Ý gần như có thể tưởng tượng ra dáng vẻ luống cuống tay chân của cô ấy ở trong phòng bếp, không khỏi cười lên, “Đúng vậy, đun dầu sôi lên rồi mới cho thức ăn vào. Phải để ráo nước, rồi đảo xuống dọc theo mép nồi, như thế dầu sẽ không dễ bắn ra ngoài.”

Bên kia trầm mặc một hồi, “Vậy cho trứng vào trước hay cà chua trước?”

“Bình thường thì cho trứng vào trước.”

Bên kia lại im lặng một chút, ngay sau đó Đàm Như Ý nghe tiếng nổ ầm ầm biến mất, cô đoán chắc Hạ Lam đã tắt máy hút khói.

“Thôi, nấu cơm thật không phải là chuyện của người làm, dù sao cũng cảm ơn cô.”

“Không có việc gì. Cô Hạ có chuyện gì cứ gọi cho tôi nhé!”

Hạ Lam lại nói tiếng cảm ơn, cúp máy.

—

Đàm Như Ý bưng ba món ăn lên bàn, hướng về phía thư phòng gọi một tiếng, sau đó trở lại phòng bếp tắt lửa, múc súp trứng ra. Thẩm Tự Chúc rửa tay xong ngồi vào trước bàn, Đàm Như Ý bới thêm một chén cơm nữa, đưa cho anh, ngay sau đó bản thân mình cũng ngồi xuống phía đối diện.

Đầu tiên, Thẩm Tự Chúc gặp một đũa tôm chiên tơi, Đàm Như Ý không khỏi nhìn anh, chỉ thấy Thẩm Tự Chúc nhai một cái, động tác dừng một chút. Đàm Như Ý lập tức khẩn trương, vội hỏi, “Thế nào? Có bị nhạt không?”

Thẩm Tự Chức nhìn cô một cái, “Không phải, rất vừa ăn. “ Lại gấp thêm một đũa nữa, “Ăn rất ngon.”

Đàm Như Ý thở phào nhẹ nhõm, không khỏi nở nụ cười, nhưng vẫn không yên tâm, bản thân mình cũng gấp một đũa, nếm thử một miếng, rốt cuộc xác định Thẩm Tự Chức cũng không phải khích lệ theo lẽ độ.

Hai người yên lặng ăn cơm mà không nói chuyện với nhau. Nhưng Đàm Như Ý cảm thấy, so với hai tuần lễ trước, không khí như bây giờ đã là tiến bộ hiếm thấy.

Sau khi ăn xong, Đàm Như Ý dọn dẹp bàn ăn, mở khóa vòi nước đang muốn rửa chén, Thẩm Tự Chức chột đi vào. Đàm Như Ý sợ hết hồn, xoay người nhìn anh, “Anh muốn lấy gì sao?”

Thẩm Tự Chức xoắn tay áo lên, “Để tôi rửa.”

“Không cần, để tôi rửa là được rồi, anh Thẩm hãy đi làm chuyện của mình đi.” Đàm Như Ý có chút nóng nảy, cảm giác ăn nhờ ở đậu đã làm phiền lắm rồi, nếu để cho người ta làm việc nhà, thì ra về mình quá không biết lẽ độ.

Nhưng Thẩm Tự Chức lại hết sức kiên trì, bàn tay nắm bả vai cô, khẽ đẩy đẩy cô qua bên cạnh, “Cô nấu cơm, tôi rửa chén.”

Đàm Như Ý không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là nhường chỗ, lui ra đến cửa phòng bếp, vẫn cảm thấy tay chân luống cuống. Bên tai là tiếng nước chảy rào rào, thoạt nhìn động tác của Thẩm Tự Chức vô cùng thuần thục, nghĩ đến có lẽ anh đã rửa chén giúp bà cụ Thẩm. Vừa nghĩ như thế, Đàm Như Ý không còn cảm thấy không được tự nhiên nữa, lẳng lặng rời khỏi phòng bếp.

Mười phút sau, Thẩm Tự Chức ra khỏi phòng bếp, đi vào phòng tắm rửa tay rồi vào phòng ngủ. Đàm Như Ý lập tức đứng dậy khỏi ghế sa – lon,

trở về phòng bếp liếc mắt nhìn, chén đã đã xếp chồng chất chỉnh tề vào trong tủ chén, trên bàn cũng được dọn dẹp sạch sẽ.

Đang muốn cảm thán một câu có thể Thẩm Tự Chước là người có chút thích sạch sẽ, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa. Đàm Như Ý vội vàng chạy ra mở cửa, lại thấy hai người đứng trước cửa, trên vai đang khiêng một cái giường nệm lớn.

Đàm Như Ý cảnh tượng này làm cho hết hồn, đang muốn mở miệng, Thẩm Tự Chước đã đi ra từ trong phòng ngủ, nói với hai người đó: “Xin mời mang lên thư phòng giúp tôi.”

Hai công nhân gật đầu một cái, khiêng nệm đi vào theo Thẩm Tự Chước. Ngay sau đó, công nhân lại đi xuống hai chuyến, mang những thứ đồ khác lên lầu.

Đàm Như Ý đứng ở cửa thư phòng, nhìn Thẩm Tự Chước và một công nhân dời giường đến bên cạnh sửa số thư phòng, sau đó xoắn tay áo lên, thuần thục bắt đầu lắp ráp. Chỉ hơn mười phút sau, giường đã được lắp xong, bên cạnh còn được bày một ngăn tủ gỗ.

Thẩm Tự Chước nói tiếng cảm ơn, công nhân một tờ danh thiếp sau khi bán, liền nhanh chóng biến mất như lúc mới tới. Thẩm Tự Chước cầm lấy ổ điện từ căn phòng bên cạnh, dắt từ ổ cắm ở cửa đến mép giường.

“Lấy đèn bàn tới giúp tôi.”

Đàm Như Ý lập tức lấy đèn bàn còn mới từ trong hộp cho Thẩm Tự Chước, Thẩm Tự Chước cắm đèn bàn vào, thử chốt mở và điều chỉnh độ sáng một chút, tất cả bình thường. Anh ngồi dậy, phủi bụi trên người một cái, xoay người nói với Đàm Như Ý: “Không có ổ điện gần sẵn, tạm chấp nhận nhé!” Bởi vì một loạt động tác động tác mới vừa rồi nên trên người anh khẽ toát ra chút mồ hôi.

Giờ phút này Đàm Như Ý đang cách anh rất gần, thậm chí có thể cảm thấy trên người anh còn phát ra khí nóng rất nhỏ, cô ngửa đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, há miệng nhưng không thể phát ra tiếng nào.

“Ga giường.....”

Lúc này Đàm Như Ý mới hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, vội nói, “Để tôi tự trải, làm phiền anh Thẩm rồi!”

Thẩm Tự Chúc rời khỏi thư phòng một hồi lâu rồi mà cô vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn chiếc giường 1m5 dành cho một người nằm trước mặt, trong lòng có chút nặng nề, rồi lại có chút vui vẻ không nói rõ được, giống như chồi non phá vỡ vùng đất lạnh, cố chấp vươn mình mọc ra ngoài.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Dưới Rào (05)

Editor: Thu Lệ

Từ đó về sau, Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc dần dần trao đổi nhiều hơn, tuy rằng vẫn chỉ giới hạn ở những câu đối thoại thông thường, nhưng so với lúc trước, rốt cuộc đã có điều tiến bộ.

Thẩm Tự Chúc cũng dần dần bắt đầu về nhà ăn cơm tối, mỗi lần đều sẽ gửi tin nhắc báo trước cho Đàm Như Ý biết. Đàm Như Ý vốn cảm thấy Thẩm Tự Chúc là người khó đến gần, có lẽ là do ánh mắt lạnh lùng hôm gặp mặt lần đầu tiên đã khiến cho cô có chút đề phòng, sau lần chung đụng đó, làm gì cũng thận trọng từ lời nói đến việc làm để tránh bị người ta ghét. Nhưng bây giờ, cô lại có chút bắt đầu tin tưởng vào lời nói của ông cụ Thẩm, anh chỉ là nhìn có chút dọa người thôi.

Lúc trước, bức bình phong chắn ngang giữa hai người đã bị rách một cái lỗ, dần dần có khuynh hướng băng tiêu tuyết tan. Mà thời tiết ở Sùng Thành, cũng kéo dài theo những ngày tốt đẹp này, nhiệt độ ngày một cao lên.

Lại đến chủ nhật, như thường lệ, Đàm Như Ý cùng Thẩm Tự Chúc trở về thăm Ông cụ Thẩm, đi xuống dưới lầu mới phát hiện cây đào trước tiểu khu đã nở hoa, sáng rực cả một góc trời, tổ điểm lên những chiếc lá xanh biếc, thật giống như thiếu nữ đang đỏ mặt.

Hai người lái xe đi. Xe của Thẩm Tự Chúc là một chiếc Land Rover màu trắng bạc, đối với xe, Đàm Như Ý không có nghiên cứu gì, chỉ nhớ rõ người bạn cùng phòng khuyên cô "Thiếu nữ nào không có tuổi xuân"

thường nói, đàn ông không lái BMW, phụ nữ không lái Farad, nói hai loại d/đ;l;q'd xe này quá bình thường cho tới quá tục khí, hơi có chút cố làm ra vẻ tiểu thuyết ngôn tình, đều khinh thường với viết hai loại xe này. Đại khái là mưa dầm thấm đất, hiện tại mỗi lần Đàm Như Ý ngồi trong xe Thẩm Tự Chúc, luôn luôn phản xạ có điều kiện muốn bạn khen bạn cùng phòng "Kiến giả độc đáo."

Lộ trình ba mươi phút, không biết người nào mở đầu trước, hai người trò chuyện câu được câu không. Đàm Như Ý biết Thẩm Tự Chúc học đại học kiến trúc, khi còn bé thường hay đi chung với chú ba của anh, còn học được chút tay nghề thợ mộc.

Về tình huống nhà mình, Đàm Như Ý chỉ nói vài chuyện linh tinh. Thực ra cô không quá vui lòng nhắc tới chuyện của mình, mỗi lần nói đến cảm thấy đầy khổ sở. Vừa sợ nhận lấy đồng cảm của người khác, vừa sợ những... thán ngữ năm chịu tội đó sẽ dâng lên ám ảnh cặn bã trong lòng.

"Học sư phạm là bởi vì không cần đóng học phí, nếu không ba tôi sẽ không cho phép tôi đi. Ông ấy không đóng nổi tiền, cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào động đến tiền của ông ấy." Đàm Như Ý nắm ngón tay, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, giọng nói bình thản, như đang nói đến chuyện của người khác.

Thẩm Tự Chúc trầm mặc một hồi, "Vẫn không thấy cô nhắc đến mẹ cô."

"À..." Đàm Như Ý nở nụ cười, "Đã rời khỏi cha tôi, chắc bây giờ bà ấy đang sống rất tốt."

"Ly hôn?"

"Không phải. . . . ." Đàm Như Ý cân nhắc dùng từ một chút, "Chỉ là ra đi, hiện giờ tôi cũng không biết bà ấy đang ở đâu." Khi còn bé thường nghe người ta nghị luận là, mẹ mà đã "Chạy theo người đàn ông khác".

Lúc tuổi nhỏ còn có chút oán hận, cảm thấy bà bỏ nhà bỏ con, không hề có trách nhiệm. Nhưng hơn mười năm qua, Đàm Như Ý dần dần hiểu bà ấy hơn. Cuộc sống như nước đọng, vừa uất ức lại gặp phải người đàn ông hờ dộng là đánh, bà là người phụ nữ xinh đẹp, vừa cần cù vừa thông minh, tại sao không nên theo đuổi cuộc sống tốt hơn chứ?

"Chuyện khi nào?"

"Lúc tôi mười tuổi."

Thẩm Tự Chúc không nói chuyện nữa, đề tài này cũng liền không bệnh mà mất. Có lúc tùy tiện an ủi lại càng thêm xúc phạm, Đàm Như Ý có chút cảm kích Thẩm Tự Chúc im lặng đúng lúc.

Xe rất nhanh đã tới lầu dưới nhà ông cụ Thẩm, Thẩm Tự Chúc đậu xe xong, Đàm Như Ý đi theo phía sau anh lên lầu. Đi tới lầu ba, chạm mặt một ông lão đang chống gậy đi xuống, Thẩm Tự Chúc lập tức chào hỏi: "Ông nội Trần."

"Tiểu Thẩm à, vợ chồng son cùng về nhà hả?" Ông lão cười híp quan sát hai người một cái, "Lão Trần còn nói, cả ngày ngồi ở nhà nhàm chán chết đi được, các con nhanh đi trò chuyện với ông ấy."

Thẩm Tự Chúc đáp lời "Dạ!", lại dặn dò: "Ông xuống lầu chậm một chút."

Đàm Như Ý không khỏi nhìn Thẩm Tự Chúc một cái, trên mặt anh vẫn không có nét vui vẻ, nhưng lại có thể nói ra lời quan tâm thỏa đáng và thành khẩn.

Thẩm Tự Chúc có một chìa khóa, trực tiếp mở cửa đi vào gọi một tiếng bên trong, bên trong tiếng ti vi bỗng nhiên nhỏ lại, ông cụ Thẩm lớn tiếng kêu: "Mau vào!" Ông chống gậy đứng dậy khỏi ghế sa-lon, run lẩy

bây đi về phía trước hai bước, trên mặt nở nụ cười, chào hỏi Đàm Như Ý, "Như Ý, con đã đến rồi."

Đàm Như Ý vội vàng đổi dép tiến lên đỡ lấy ông cụ Thắm, "Ông nội, ông cứ ngồi là được rồi, kéo ghế xuống."

Thắm Tự Chúc đi tới, nhìn bốn phía một cái, "Bà nội đâu?"

"Đi khiêu vũ."

Đàm Như Ý đi giúp ông cụ Thắm rửa quả táo, cắt thành miếng nhỏ, đựng trên cái khay đã rửa sạch rồi bưng tới, ông cụ Thắm nói: "Đừng. . . . . không cần phiền phức, ngồi xem. . . . . TV đi."

Đàm Như Ý ngồi xuống bên cạnh ông cụ Thắm, như thường lệ, cùng ông nói một số chuyện về công việc gần đây, mặc kệ lông gà vỏ tỏi cỡ nào, ông cụ Thắm đều nghe hết sức vui mừng. Trong lúc vô tình, một khay táo đã ăn hết rồi, bà cụ Thắm khiêu vũ ở bên ngoài cũng trở về.

Chào hỏi xong, Bà cụ Thắm đi tới nhà bếp, vừa đi vừa nói: "Như Ý, con cứ ngồi nói chuyện phiếm với ông nội, hôm nay giúp việc xin nghỉ, bà phải đi làm cơm trưa."

Đàm Như Ý vội vàng đứng dậy nói: "Để con làm cho bà nội."

"Này, con là khách, sao có thể để con làm."

Đàm Như Ý đi theo vào phòng bếp, nhận lấy chén gạo trong tay bà cụ Thắm, "Để con làm cho bà nội, con nấu cơm nhanh lắm, chỉ cần bà đừng ghét bỏ ăn không ngon là được."

Bà cụ Thắm cười nói: "Làm sao lại chê chứ, bà ước gì có thể trộm chút rảnh rỗi nữa là."

Bà cụ Thắm ở lại phòng bếp giữ đỡ Đàm Như Ý một tay, cùng cô nói chuyện phiếm giải buồn, "Như Ý, sống chung với Tự Phước chúng ta tốt chứ?"

Đàm Như Ý cười cười, "Tốt lắm ạ."

"Thằng nhóc này chính là đứa không thích nói chuyện, rất khó hiểu, nhưng thật ra nếu con nói gì thì lại nghe rất nghiêm túc, cũng sẽ để ở trong lòng. Năm ngoái, có lần bà chỉ nói một câu hay đau lưng, qua mấy ngày thì nó tặng cho bà cái ghế mát-xa." Bà cụ Thắm vừa lựa d/đ;l;q'd đậu cô-ve, "Lúc nó học tiểu học thì ba mẹ nó âm ỉ sống riêng, suốt ngày nhốt trong nhà gây gỗ. Chuyện như vậy ông bà cũng không biết, sau đó chuyện âm ỉ lớn, ngược lại nó còn làm công tác tư tưởng cho ông bà nữa."

Đàm Như Ý sừng sốt một chút.

"Thằng nhóc này thông minh, cũng có chút trưởng thành sớm, không giống với những đứa trẻ nghịch ngợm gây sự nhà người khác." Bà cụ Thắm thở dài, "Lúc nó học cấp hai, ba mẹ nó chính thức ở riêng, mẹ nó đi Nam Phương, cha của nó lại bận rộn công việc, hơn nửa thời gian nó đều ở cùng ông bà."

Đàm Như Ý chột nghĩ đến lúc ấy cô đã chỉ trích Thắm Tự Phước "Ngu hiểu", nhất thời có chút hối hận miệng mình không lựa lời. Nếu lập trường đảo ngược, ông nội mình xảy ra chuyện, chẳng lẽ cô sẽ không lựa chọn giống như Thắm Tự Phước sao?

"Thành tích lại tốt, chưa bao giờ gây họa. Lúc ấy học đại học, cha của nó để cho nó ra nước ngoài học, anh chỉ nói một câu, 'Ông nội bà nội ai chăm sóc?'" Bà cụ Thắm cảm khái, "Đứa nhỏ này, chính là quá tình tâm, ngược lại làm cho người ta lo lắng. Ông nội luôn nói tính tình nó có chút lạnh nhạt, nhưng thật ra nó là người chỉ biết cố chấp đối với chuyện mình đã nhận định, nếu con được nó thừa nhận, nó sẽ thật lòng đối xử tốt với

con. Bà sinh ba đứa con trai, cháu nội của con trai lớn cũng đã học lớp 5 tiểu học rồi, nhưng mỗi tuần đều kiên trì trở về thăm bà và ông nội, cũng chỉ có một mình Tự Chước."

Đàm Như Ý yên lặng lột lá cây cải trắng trong tay, không lên tiếng. Rau quả Như Ngọc, lột ra từng miếng, lộ ra phần đọt non trong suốt bên trong.

Bà cụ Thắm cười một cái nói, "Dĩ nhiên, bây giờ lại thêm một người là con. Bà vẫn luôn nói với ông nội, đều là là người nửa thân thể đã xuống mồ, cũng không có gì phải quan tâm. Nhưng trong những đứa cháu nội, ông bà nhớ nhất cũng chỉ có Tự Chước. Bây giờ cũng đã kết hôn, nổi bằng khoán cũng coi như đã xong hơn phân nửa, nếu như lúc sống còn có thể nhìn thấy con của các con ra đời, vậy đời này ông bà đã thật sự là hạnh phúc không tiếc, trên đường đi xuống hoàng tuyền cũng phải mời Mạnh bà uống một ly rượu mừng." Nói xong, chột nhỏ giọng, cười hỏi, "Như thế nào, con và Tự Chước. . . . . Đã có tin tức gì chưa?"

Đàm Như Ý nhất thời quần bách không dứt, hai bên tai cũng thiêu cháy theo, "Bà nội. . . . . Chuyện này, không thể nóng nảy được."

Bà cụ Thắm cười ha hả, "Không nóng nảy không nóng nảy, bà chỉ hỏi một chút thôi!" Lấy đậu co-ve bà đã chọn xong đi rửa sạch, "Tuổi trẻ các con bây giờ, cũng không muốn sinh con sớm như vậy, bà hiểu được."

Dưới sự chuẩn bị của Đàm Như Ý, một bàn lớn đầy món ăn rất nhanh đã được lên bàn, bà cụ Thắm nếm thử một đĩa, khen không dứt miệng, "Ăn ngon, so với giúp việc bà mời tới thì ngon hơn nhiều, ông nội tụi nhỏ nếm thử một chút, xem có mùi vị của quê hương không?"

Ông cụ Thắm chậm rãi gắp một đĩa cọng hoa tỏi xào thịt, đưa vào miệng nhai một hớp, lúc này mới giong ngón tay cái, "Ăn ngon!"

Đàm Như Ý vội nói, "Nếu ông nội thích ăn, sau này mỗi khi con tới cứ để con làm ạ!" Cô cười một cái nói, "Con không có sở trường gì, chỉ có nấu ăn là có được chút bản lĩnh."

"Haiz, đừng nói như vậy!" Bà cụ Thấm múc nửa chén canh cá cho ông cụ Thấm, "Con còn trẻ như vậy, tính tình ôn hòa lại kiên định, là một người dễ sống chung." Bà quay đầu nhìn Thấm Tự Chước một cái, "Đúng không, Tự Chước?"

Đàm Như Ý cũng nhìn sang theo, không dám nhìn lâu, vội cúi đầu dùng bữa, lại nghe yên lặng một cái chớp mắt, Thấm Tự Chước nhẹ nhàng "Dạ" một tiếng.

Đàm Như Ý nhất thời bị sợ đến chiếc đũa run lên

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Dưới Rào (06)

Edit: Thu Lệ

Bà cụ Thắm nào có phát hiện, cười ha hả nói tiếp, "Khuyết điểm của ông nội con thì đầy một sọt, chỉ được cái nhìn người lúc nào cũng rất chính xác, còn không phải sao, lúc này cũng bị ông ấy nói trúng. . . . ."

Ông cụ Thắm không biết là muốn phủ nhận nửa câu đầu, hay là đối với nửa câu sau khích lệ có mấy phần hưởng thụ mất tự nhiên, nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng.

Đàm Như Ý chỉ cúi đầu ăn cơm, nhưng vành tai lại dần dần nóng bỏng.

Một lát sau, Bà cụ Thắm chợt nghĩ đến một chuyện, "Tự Chúc, gia đình anh cả con sắp về Sùng Thành."

"Tử Hiên thì sao?"

Năm nay ông cụ Thắm đã 82 tuổi, tứ đại đồng đường(*), một gia đình có mười mấy nhân khẩu, đối với quan hệ của gia đình nhà họ Thắm, Đàm Như Ý vẫn chưa hoàn toàn quen thuộc, nhất thời không nhớ nổi "Tử Hiên" này là ai.

(*): Tứ đại đồng đường để chỉ ra các gia đình có tới 4 thế hệ cùng ở trong một gia đình.

"Tử Hiên cũng phải chuyển trường tới đây, chuẩn bị lên lớp 6(*) tiểu học rồi, vừa đúng lưu lại nơi này tiểu Thăng sơ."

(*): Bậc tiểu học ở Trung Quốc là 6 năm

Đàm Như Ý ngẫm nghĩ một chút, mới nhớ ra "Tử Hiên" chính là cháu trai đã học lớp năm tiểu học theo lời Bà cụ Thấm.

"Đã tìm được trường học chưa?"

"Vẫn chưa tìm kỹ, cho nên tối hôm qua gọi điện thoại cho bà, nhờ con hỏi thăm giúp một tay, trường học nào có thể lên Trung học cơ sở trong điểm dễ dàng mà tiết kiệm một chút, tiện thể xem luôn giá phòng ở gần trường học khoảng bao nhiêu."

Vẻ mặt Thấm Tự Chúc vẫn bình thản, yên lặng mấy giây rồi đáp một tiếng, "Dạ."

Cuối cùng, Bà cụ Thấm nhíu nhíu mày, vẻ mặt có chút lo lắng, dừng đưa nhìn về phía Đàm Như Ý, cười một cái nói, "Như Ý à, tháng sau chị dâu con dọn về đây, con đừng nên qua lại thân thiết với nó, bình thường cứ hết sức lễ độ là được."

Đàm Như Ý lên tiếng: "Con biết rồi, bà nội."

—

Hai người ở lại nhà ông cụ Thấm ăn cơm tối rồi mới về, trên đường về, Thấm Tự Chúc làm như có tâm sự, vẻ mặt trầm trầm, Đàm Như Ý không dám tùy tiện mở miệng. Cô chống khuỷu tay lên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, ánh sáng đèn đường bay vút qua gần như chỉ lưu lại trong mắt cô chút ảo ảnh chợt lóe rồi biến mất. Im lặng suốt dọc đường.

Thẩm Tự Chúc đậu xe vào nhà để xe, Đàm Như Ý theo sát phía sau, đang muốn đi vào cao ốc, chợt nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi vả kịch liệt. Đàm Như Ý tò mò nhìn quanh, phát hiện d/đ;l;q'd rõ ràng là Hạ Lam, trước mặt cô còn có một người đàn ông đang đứng, nhìn bộ dáng loáng thoáng giống như người trong ảnh cưới mà Đàm Như Ý nhìn thấy hôm ở nhà Hạ Lam.

Bên chân Hạ Lam để một thùng giấy cao cỡ nửa người, cô một tay chống nạnh, một tay nâng ngón trỏ chỉ vào lỗ mũi của người đàn ông đó, "Tốn vốn là muốn hai ta đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, anh ngược lại bóp méo sự thật, đến trước mặt mẹ tôi nói xấu tôi!" Cô tức giận đến toàn thân phát run, mò đồ trong thùng giấy ra ném lên người đàn ông đó, ai ngờ trong thùng giấy tất cả đều là quần áo, ném qua không có lực sát thương chút nào. Hạ Lam tức không nhịn nổi, khom lưng cời hai chiếc giày cao gót dưới chân ra, ném lên người anh ta.

Lúc này, người đàn ông mới né qua bên cạnh, "Hạ Lam, tôi nói cô không biết săn sóc, không dịu dàng cô còn không chịu phục, bản thân cô hãy xem một chút, hiện giờ cô khác gì một người đàn bà chanh chua!"

"Xí!" Đột nhiên Hạ Lam nâng cao giọng nói, "Con mẹ nó giúp việc vừa ngủ vừa quỳ gối bên chân lau sàn nhà cho anh không phải là tôi! Tại sao yêu cầu bà cô đây lời ngon tiếng ngọt với anh!"

Bình thường, quan hệ hàng xóm lạnh lùng xa cách, gặp phải loại chuyện có thể đăng báo tin tức xã hội này, tất cả đều thay đổi thành một kiểu, vây xem vây xem, nghị luận nghị luận, phân xử phân xử.

"Cô cường ngạnh như vậy, đổi thành người đàn ông nào cũng đều sẽ không thích."

"Con mẹ nó! Anh cho rằng đàn ông trong thiên hạ này đều mặt người dạ thú, gà gáy chó trộm như anh sao? Cóc ba chân thì hiếm thấy chứ đàn

ông hai chân thì có ở khắp nơi, tùy tiện tìm một người tới đây cũng mạnh mẽ hơn kiểu người súc sinh dạng chó hình người như anh nhiều."

"Vậy bây giờ cô liền tìm tới cho tôi xem?"

Đã nói đến nước này, nếu khí thế của ai bị hạ xuống thì đã coi như thua một bậc. Hạ Lam liếc mắt nhìn một vòng xung quanh hàng xóm, hoặc là phụ nữ xem náo nhiệt, hoặc là trạch nam xỏ dép lê, nhưng lại không tìm được người đàn ông nào có hình mẫu nổi bậc hơn người đàn ông trước mắt này.

Đàm Như Ý vẫn luôn đứng xem giờ phút này lập tức lên tiếng: "Cô Hạ!"

Hạ Lam nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Tự Chước bên cạnh Đàm Như Ý, hai mắt tỏa sáng, đưa ngón trỏ ra chỉ chỉ, "Xa xôi như Ngô Ngạn Tổ, Kim Thành Vũ(*), Cổ Thiên Lạc thì tôi không nói, chỉ vào mình anh ấy, chính anh hãy nhìn xem!"

(*): Kaneshiro Takeshi thường được biết đến với nghệ danh Kim Thành Vũ, là nam diễn viên, ca sĩ mang hai dòng máu Nhật Bản và Đài Loan.

Ngô Ngạn Tổ và Cổ Thiên Lạc chắc mọi người đều quen thuộc rồi.

Có lúc, lòng tự ái của người đàn ông cực kỳ yếu ớt, hơn nữa lại còn trong lúc đối mặt cạnh tranh cùng giới tính. Người đàn ông liếc mắt nhìn, từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, "Cô để ý người ta nhưng người ta lại không thèm để ý đến cô."

Hạ Lam xả được cơn giận, cũng không có ý định tiếp tục ở lại cho người ta xem truyền hình trực tiếp nữa, cô đẩy thùng giấy bên cạnh tới trước mặt người đàn ông, "Tất cả quần áo của anh đều d.đ'l;q'd ở trong này, mau mang cút cho tôi. Chuyện còn lại, luật sư của tôi sẽ nói với anh." Dứt

lời chân trần đạp lên áo sơ mi quần tây trên mặt đất, thật giống như nữ vương tuần sát binh lính của mình vậy, ngửa đầu đi vào thang máy.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại thì đột nhiên mở ra, bên trong truyền đến giọng nói của Hạ Lam, "Như Ý! Mau đi vào, cửa thang máy sắp đóng rồi!"

Đàm Như Ý sững sốt một chút, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm. . . . ."

Thẩm Tự Chúc đưa tay nắm chặt cánh tay của cô, trầm giọng nói: "Đi thôi."

Lúc đi ngang qua bên cạnh người đàn ông kia thì Đàm Như Ý còn nghe thấy anh ta vẫn không phục "Cười giễu cợt" một tiếng. Chẳng biết tại sao, đột nhiên cô lại thấy rất vui vẻ như Hạ Lam.

Thang máy từ từ đi lên, Hạ Lam vuốt vuốt tóc, nhìn về phía Thẩm Tự Chúc, "Đây là. . . . ."

Đàm Như Ý vội nói, "Đây là. . . . . À đây là. . . . . Đây là. . . . . Thẩm. . . . ."

"Thẩm Tự Chúc." Thẩm Tự Chúc đáp.

"Hạ Lam." Hạ Lam vươn tay, Thẩm Tự Chúc buông Đàm Như Ý ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Sau khi buông ra, Hạ Lam liền không còn quan tâm đến Thẩm Tự Chúc nữa, nhìn về phía Đàm Như Ý, cười nói: "Lúc này thật sự cảm ơn cô."

&%&^Trần^Thu*d/đ'l;q'd*Lệ^&*%&*

Đàm Như Ý cười cười, "Lần trước Cô Hạ cũng giúp tôi giải vây, coi như huề nhau thôi." Những chuyện khác, Đàm Như Ý cũng không tiện hỏi nhiều. Huống chi mới vừa vây xem cả buổi, cũng đã sáng tỏ bảy tám phần. Hiện tại, chuyện duy nhất mà Đàm Như Ý tò mò đó là, có phải Hạ Lam thật sự cầm dao đuổi theo chồng chồng mình và người giúp việc vài trăm mét hay không. Chỉ có điều dựa vào tính tình của Hạ Lam, thật sự làm ra chuyện như vậy cũng không có gì lạ.

Rất nhanh đã tới tầng mà Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chước ở, lúc muốn đi ra ngoài thì Hạ Lam gọi: "Như Ý, nếu như cô không ghét bỏ, chiều nay lên lầu tìm tôi, tôi mời cô uống ly cà phê."

Đàm Như Ý vội vàng cười đồng ý, xoay người đuổi theo bước chân của Thẩm Tự Chước. Đến cửa, Thẩm Tự Chước móc chìa khóa ra thì chợt hỏi: "Cô và cô Hạ quen biết từ khi nào?"

"Hả... " Đàm Như Ý không ngờ Thẩm Tự Chước sẽ nhắc tới việc này, "Lúc anh đi công tác, ba tôi tới tìm tôi. . . . ." Giống như cô ý thức được chuyện gì đó, đột nhiên dừng một chút, rồi sau đó đưa tay kéo ống tay áo của Thẩm Tự Chước, nói, "Anh Thẩm, nếu như ba tôi tới tìm anh... Anh nhất định không được gặp ông ta, nếu như ông ta tới công ty tìm anh thì anh hãy gọi bảo vệ đuổi ra ngoài, nếu như ông ta làm phiền anh... Anh cứ trực tiếp báo cảnh sát là được."

Thẩm Tự Chước cúi đầu nhìn ngón tay cô đang níu lấy ống tay áo của anh, lại thoáng nâng ánh mắt lên nhìn về phía mặt của cô, nàng hơi nhú mày, vẻ mặt nặng nề nghiêm túc, giống như đang dạn dò một chuyện lớn sống còn nào đó.

Anh yên lặng mấy giây, "Biết rồi."

Lúc này, Đàm Như Ý mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng phát hiện mình lại nắm lấy cánh tay đang lấy chìa khóa của Thẩm Tự Chước, lập tức

buông lỏng ra như chạm vào điện. Thâm Tự Chúc mở cửa, cúi đầu đổi dép, chợt nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn Đàm Như Ý, lại hỏi: "Ta chỉ mạnh mẽ hơn súc sinh dạng chó hình người?"

Đàm Như Ý nghe thấy vấn đề điên khùng này, sửng sốt một chút, lại nhất thời không kịp phản ứng. Qua một hồi lâu, mới nhớ tới lời Hạ Lam vừa nói, lập tức cảm phục suy tư logic kỳ lạ này của Thâm Tự Chúc. Nụ cười trên mặt cô đã không che giấu được, nhưng vẫn bắt buộc bản thân mình nghiêm túc trả lời, "Không phải vậy."

"Hả?" Thâm Tự Chúc nâng giọng điệu lên.

"Không không không. . . . . Ý của tôi nói là, Anh Thâm rất tốt, tốt vô cùng, so với súc sinh dạng chó hình người. . . . . Không không không, so với rất nhiều người đàn ông ưu tú thì anh càng ưu tú hơn!"

Lúc này, Thâm Tự Chúc giống như mới hài lòng, đặt chìa khóa trên tủ, đổi dép đi vào. Đàm Như Ý dờ khóc dờ cười, sau khi thay dép xong, cúi người đặt giày của mình và Thâm Tự Chúc xoay mũi ra ngoài.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Dưới Rào (07)

Edit: Thu Lệ

Ngày hôm sau, Đàm Như Ý làm theo ước hẹn, đi lên lầu tìm Hạ Lam. Vừa đi vào, căn phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, trong bình hoa trên bàn trong suốt còn cắm ba nhánh Bách Hợp tươi mới. Hạ Lam mặc quần áo ở nhà, tóc vẫn được búi thành một búi tóc, có vẻ tươi cười rạng rỡ.

Đàm Như Ý đoán không ra số tuổi của Hạ Lam, cô ấy giống như đã kết hôn hơn mấy năm, nhưng thoạt nhìn cũng chỉ bằng tuổi cô, thậm chí có lúc còn trẻ tuổi hơn cô một chút.

Đàm Như Ý ngồi xuống ghế sofa, Hạ Lam thong thả ung dung loay hoay máy cà phê, sau giữa trưa trong không khí dâng lên mùi thơm. Sau một lúc lâu, Hạ Lam bưng cà phê nóng hồi lên, Đàm Như Ý nhấp một hớp, cảm thấy đắng, hỏi cô ấy chút đường cục. Hạ Lam kiểm tra cả buổi mới tìm ra được hai cục, có lẽ là do uống cà phê hòa tan còn dư lại.

Đàm Như Ý cũng bỏ vào, nếm thử một miếng, vẫn cảm thấy rất đắng.

Hạ Lam cười nói, “Sớm biết đã không uống phí chuyện này rồi.”

Đàm Như Ý cười cười, để cái ly xuống, không hề miễn cưỡng mình nữa. Cô là một người không thể uống đắng, cùng đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm, từ trước đến nay vẫn luôn chọn thức uống ngọt nhất, tự mình làm cơm hơn mười năm, chưa từng chủ động mua khổ qua qua một lần, người khác thích ăn sô – cô – la màu đen, còn cô lại thích ăn màu trắng.

Cô quên mất mình đã từng xem qua một luận điệu trong cuốn sách nào đó, ăn ngọt là bản năng nhưng bộ thấp nhất chờ yêu thích.

Hai người tán gẫu một lát, dần dần hơi cảm thấy hợp ý. Hạ Lam nhanh mồm nhanh miệng, Đàm Như Ý tâm tư uyển chuyển, hai người nhìn như hoàn toàn khác biệt, nhưng có lúc ở một số vấn đề lại giải thích hoàn toàn giống nhau.

Hạ Lam cười nói: “Thì ra cô là giáo viên, tôi còn tưởng rằng.....”

“Làm giúp việc.”

Hạ Lam cười cười, “Do thói quen công việc, nên càng ngày càng sẽ trông mặt mà bắt hình dong, cô đừng trách móc.”

Đàm Như Ý lắc đầu cười nói, “Không có việc gì, tôi không ngại. Giáo viên hay giúp việc gì cũng đều ăn cơm bằng bản lĩnh của mình, chẳng phân biệt được giá cả cao thấp thế nào. Lại nói, nếu là năm đó tôi không chống lại ba tôi, nói không chừng hôm nay tôi thật sự đang làm giúp việc đấy.”

“Người cha như vậy thật khiến tôi mở rộng tầm mắt.”

Đàm Như Ý cười khẽ một tiếng, cúi đầu nhìn ngón tay mình, “Tôi đã quen rồi.”

“Nếu sau này ông ta còn tới quấy rầy nữa, cô cứ trực tiếp báo cảnh sát.”

“Cảnh sát đâu dễ dàng can thiệp, vừa nghe nói là nhà chuyện thì khuyên giải đôi câu rồi giải tán, sau đó ông ta còn đánh hung ác hơn.....”

Hạ Lam vội nói xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý khiến cho cô..... Cái đó, ăn điếm tâm đi.”

Đàm Như Ý cười cười, từ trong đĩa lấy ra một miếng bánh quy, “Không có việc gì. Số lần cũng không nhiều, có ông nội ngăn cản nên ông ta cũng không dám quá càn rỡ. Chỉ tội cho em trai của tôi, da dày thịt béo nên bị đánh nhiều hơn một chút. Chỉ có điều, mấy năm nay vóc dáng của em trai tôi đã cường tráng hơn ông ta, nên ông ta cũng không dám tùy tiện ra tay.”

Hạ Lam kinh ngạc, “Cô còn có một em trai? Chẳng lẽ gọi là Cát Tường hả?”

Đàm Như Ý buồn cười, “Gọi là Đàm Cát. Nó không thích cái tên này, khi còn bé lúc nào cũng lẩm bẩm muốn đổi tên.”

“Cũng tốt mà, tên này vừa nhìn là biết rất dễ nuôi. Bao lớn?”

“Mười chín tuổi, đang học đại học năm thứ hai ở Sùng Thành.”

“Vậy Thẩm Tự Chúc là gì của cô?”

Vấn đề này khiến Đàm Như Ý do dự một chút, cô thả bánh quy lên mép bàn, dẫn đo chốc lát, đáp: “Tôi và anh ấy từng tổ chức tiệc cưới.”

“Đó chính là chồng cô?” Hạ Lam càng thêm kinh ngạc, “Tôi thật sự không nghĩ tới.”

“Chúng tôi không lãnh giấy chứng nhận, người lớn làm chủ, đều là bị buộc không có cách nào.”

Hạ Lam đứng dậy tiếp tục rót đầy cà phê, xoay người dựa vào hộc tủ, uống một hớp, thở dài nói: “Đầu năm nay, vẫn còn chuyện ép hôn.”

Đàm Như Ý cười cười, nhưng trong ánh mắt lại có chút khổ sở, “Cũng không phí mấy năm, đến lúc đó ông nội anh ấy qua đời, kiêu quy kiêu lộ quy lộ(*). Dù sao tôi và anh ấy cũng không cùng một con đường.”

(*): Ẩn dụ vấn đề không liên quan nên được phân biệt nghiêm ngặt.

Hạ Lam để mắt nhìn cô, yên lặng chốc lát, hỏi “Những lời này cô đã từng thảo luận với anh ấy chưa?”

Đàm Như Ý lắc đầu.

“Xã hội nam quyền, trời sinh đàn ông chiếm lấy nhiều ưu thế hơn. Liền lấy chuyện của hai người đi, mặc dù không lĩnh chứng, nhưng dù sao vẫn làm tiệc rượu mời thiên hạ. Người khác đâu quan tâm cô có lĩnh chứng hay không, chỉ biết là cô đã kết hôn. Đến lúc đó hai người chia tay, với điều kiện của anh ấy, tự nhiên có bó lớn trẻ tuổi tiểu cô nương chờ cô tiếp tục chọn lựa, người lại nếu bị song hôn cái danh này liên lụy. Hôm nay kết hôn lần đầu cũng khó khăn, huống chi là cưới lần hai.”

Đàm Như Ý thật sự vẫn không nghĩ tới chuyện này, hôm nay Hạ Lam nhắc tới, bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Hạ Lam nói tiếp, “Cho nên phải thật sự đăng ký kết hôn —— cách nói này cũng rất trêu chọc, đến khi ly hôn, cô nhất định không được bạc đãi mình, tìm kiếm yếu điểm của anh ấy nhiều một chút, để lấy phí tổn thất tinh thần.”

Đàm Như Ý vội nói, “Tôi không cần tiền của anh ấy, tôi còn thiếu anh ấy hai mươi vạn đấy.”

Hạ Lam gác ly lên kệ tủ, kinh ngạc trợn to hai mắt, “Chỉ vì hai mươi vạn?”

Đàm Như Ý hơi quẫn bách, ngón tay xoắn chặt, nhỏ giọng hỏi, “Cô Hạ, cô đã từng nghe qua câu ‘Tại sao không ăn thịt nhừ’(*) chưa?”

(*) Mang ý nghĩa chế nhạo. Trong thời gian Tấn Huệ Đế nắm quyền, có một năm phát sinh nạn đói, dân chúng không có lương thực để ăn, chỉ có

đào rễ cỏ, ăn đất sét trắng, rất nhiều dân chúng vì vậy mà đói chết. Tin tức được nhanh chóng truyền đến hoàng cung, Tấn Huệ Đế ngồi ở trên cao sau khi nghe đại thần dâng tấu, rất là không hiểu. Tấn Huệ Đế “Thiện lương” rất muốn vì con dân của ông mà làm chút chuyện, sau khi trải qua minh tư khổ tưởng rốt cục ngộ ra được một “Phương án giải quyết” nói: “Dân chúng không có ngô lót dạ, sao không ăn thịt thối?” (Dân chúng đói bụng không có cơm ăn, tại sao không đi ăn thịt cháo đây?)

Hạ Lam nhất thời trầm mặc, cuối cùng nhẹ giọng nói xin lỗi, “Xin lỗi, tôi không có bất kỳ suy nghĩ nào coi thường cô. Cô giúp tôi hai lần, nếu như cô đồng ý, tôi có thể cho cô mượn tiền để xoay vòng trước —— Tôi tin cô.”

Đàm Như Ý cảm kích liếc nhìn cô một cái, nhưng vẫn là lắc đầu, “Bây giờ cũng không phải đơn giản chỉ là hai mươi vạn. Ông nội anh ấy đối với tôi rất tốt, nếu bây giờ thật sự ly hôn, tôi cảm thấy không đành lòng. Ông lão cũng đã 82 tuổi rồi, dù thế nào cũng phải ở mấy năm đã.”

“Nếu chuyện này mà đưa lên mạng, tất cả mọi người đều sẽ mắng cô là thánh mẫu bánh bao cô có tin không? Hai mươi vạn này là do cha cô thiếu đúng không, cô đừng để ý đến công sinh dưỡng, nếu đổi lại là tôi, đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với ông ta.”

Đàm Như Ý cúi đầu đùa bỡn ngón tay của mình, “Không phải tôi để ý đến công sinh dưỡng, tôi chỉ lo lắng cho ông nội tôi. Nếu ông ta bị bắt giam, trong lòng ông nội tôi sẽ nghĩ như thế nào. Ông nội chỉ có một đứa con trai là ông ta, vốn dĩ trái tim cũng không khỏe, lại mới vừa làm giải phẫu xong.....”

Hạ Lam thở dài, “Cô có sự lựa chọn của cô, tôi không thể nào can thiệp được. Chẳng qua là trong sự lựa chọn này, không có chút tính toán nào cho cô cả. Người sống cả đời, dù sao cũng không phải vì người khác mà sống.”

Đàm Như Ý cười cười, “Hạ Lam, cảm ơn cô. Nếu như có một ngày cần cô giúp một tay, tôi sẽ tìm cô mở miệng.”

Hạ Lam trầm mặc chốc lát, “Tôi còn muốn khuyên cô một câu, nếu tình huống đã phức tạp như vậy rồi, tốt nhất cô đừng nên thích Thẩm Tự Chúc nữa. Nếu anh ấy cũng thích cô, đùa mà thành thật, tất cả đều vui vẻ, nhưng nếu anh ấy không thích cô, đến lúc đó cô sẽ mất cả người lẫn của.”

Đàm Như Ý theo bản năng siết chặt ngón tay, sau một lúc lâu mới cười nói: “Tôi hiểu biết rõ. Tôi nói rồi, tôi và anh ấy dù thế nào cũng không chung một con đường.”

Hạ Lam bưng ly cà phê uống một hơi cạn sạch, “Cô cũng rất kiên cường, nếu đổi lại là tôi, đối mặt với tình huống như thế của cô, chưa chắc đã kiên nhẫn được như cô. Mẹ tôi thường dạy dỗ tôi, phụ nữ cũng giống như nước vậy, bao nhiêu bãi bùn ao đầm khó khăn, rừng rậm hay bụi gai, cũng đều phải trôi qua.”

Đàm Như Ý cười một cái nói, “Tôi ngược lại rất hâm mộ, giống như một ngọn lửa vậy.”

Hạ Lam cười khổ, “Có cái gì tốt. Tôi vừa mới tốt nghiệp đại học xong đã kết hôn, lúc này mới bốn năm, sự nghiệp ngược lại phát triển không ngừng, nhưng cuộc sống lại âm ỉ.”

“Vậy là cô dự định sẽ ly hôn sao?”

“Phải ly hôn. Tôi là người trong mắt không chứa được hạt cát, nghĩ đến anh ta đã từng ngủ với người phụ nữ khác, ghê tởm lập tức trào lên. Cũng đã đến nông nỗi chỉ cần nhìn thấy mặt nhau là chán ghét không chịu được, thì cuộc sống phải trôi qua thế nào?” Cô xoay người trở lại ngồi xuống ghế sa-lon, cho một miếng bánh quy vào miệng, “Hơn nữa, anh ta có d/đ"l;q"d lòng tự ái rất mạnh, lại không có bản lĩnh thích hợp. Mấy năm qua, tiền tôi kiếm được còn nhiều hơn anh ta, mỗi ngày anh đều ở nhà làm

việc. Có lúc tôi còn cảm thấy, tôi và anh ta tương phản với nhau. Anh ta muốn được phụ nữ sùng bái, không chịu được phụ nữ mạnh mẽ hơn anh ta. Nếu anh ta không thể tán thưởng thành công của tôi, tôi cũng không thêm phải nhân nhượng thất bại của anh ta.”

Đàm Như Ý cười một cái nói, “Độc thân cũng tốt lắm, đi trên đường có thể tùy tiện ngắm trai đẹp.”

Hạ Lam liếc cô một cái, cười trêu nói: “So ra còn kém hơn cô nha, mỗi ngày đều nhìn thấy trai đẹp.”

Lỗi tai Đàm Như Ý nhất thời nóng lên, rất là vô lực phản bác: “Bình thường hai người chúng tôi trao đổi cũng không nhiều.”

“Muốn trao đổi cái gì, đặt ở trong nhà vui tai vui mắt là được, cô xem tạp chí còn hy vọng trao đổi với người mẫu trên tạp chí?”

Đàm Như Ý không muốn để ý cô, đổi đề tài khác, “VẬY BÂY GIỜ CÔ VẪN ĐANG HỌC NẤU CƠM SAO?”

“Làm cơm gì chứ.... Ngón tay của tôi là dùng để chỉ bảo thị trường chứng khoán biến động bất ngờ, không phải dùng để cầm cái xẻng, “ Hạ Lam bĩu môi, “Tôi mới mời một cô giúp việc một hơn 40 tuổi, không thể không nói lớn tuổi đúng là ổn thỏa chừng chặc, nhìn xem sàn nhà sáng loáng này..... Không có gian phu dao động ngay trước mắt, về nhà cũng là một sự hưởng thụ.”

Đàm Như Ý cười cười, chợt thấy điện thoại di động trong túi áo rung lên, móc ra nhìn là Thẩm Tự Chúc gọi tới, cô vội nghiêng đầu nghe, nhỏ giọng nói: “Anh Thẩm.”

“Tối nhớ về ăn cơm, có được không?”

Đàm Như Ý vội nói: “Được ạ. Anh Thẩm muốn ăn món gì?”

“Tùy ý là được rồi.”

Cúp điện thoại, chợt thấy Hạ Lam dạt dào hứng thú nhìn cô, Đàm Như Ý vội hỏi: “Thế nào?”

Hạ Lam trêu chọc, “Cô nói chuyện với Thẩm Tự Chúc, hoàn toàn là dáng vẻ của cô dâu nhỏ. Tôi suy nghĩ một chút, cảm thấy cô nên nghĩ cách để cho anh ấy thích cô, như vậy tất cả đều được giải quyết dễ dàng. Theo lời cô nói, Thẩm Tự Chúc có gia thế và công việc tốt, bản thân anh ấy lại đẹp trai, thấy thế nào cũng coi như là hai người xứng đôi.....”

“Cô đừng nói lung tung, “ Đàm Như Ý lên tiếng cắt đứt cô, “Thật ra thì.....” Cô do dự một lát, “Tôi cảm thấy anh ấy có bạn gái.” Dứt lời, kể lại cô tóc ngắn hôm đó đã tới lấy đồ giúp Thẩm Tự Chúc.

Hạ Lam trầm ngâm, “Ta cảm thấy rất không có khả năng, nếu như thực có bạn gái, có thể cho phép người đàn ông của mình cùng người phụ nữ khác đãi tiệc cưới sao, còn ở chung dưới một mái nhà? Cái này cần bao nhiêu trái tim mới làm được?”

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý, lại buồn bực đạo lý đơn giản như vậy sao cô lại không nghĩ ra.

Vừa rảnh rồi hàn huyên một lát, nhìn ra ngoài cửa sổ thấy ánh mặt trời đã lặn xuống, sắp đến giờ cơm tối, Đàm Như Ý tạm biệt Hạ Lam, đi xuống lầu mua thức ăn nấu cơm.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Gợn Sóng (01)

Edit: Thu Lệ

Gần đây, Thẩm Tự Chúc hay về sớm, dẫn đến một trận thảo luận trong phòng làm việc. Mọi người đều biết, Tổng giám đốc Thẩm là một người coi phòng làm việc như nhà của mình, lúc bình thường anh là người ra về cuối cùng.

Phòng làm việc nghỉ ngơi tự do, mỗi tháng chỉ cần bước chân đến làm việc mười lăm ngày, làm hết số lượng văn kiện quy định, là có thể lấy được tiền lương cố định, vượt qua phần được chia thì tính công theo từng văn kiện. Môi trường làm việc thoải mái, chế độ đánh giá linh hoạt, trình độ thiết kế ưu tú, khiến cho phòng làm việc thành một phái riêng.

Phòng làm việc mượn cả một tầng Offices(văn phòng), cũng không ngăn cách thành từng ô làm việc như những công ty khác, mà là chia thành hai khu là khu làm việc và khu sinh hoạt. Khu làm việc là một chiếc bàn vòng tròn thật to, bên trong vòng tròn bày một chậu thực vật xanh biếc cao chừng nửa người, hai giá sách hình cung, còn có cả một giá công cụ để vẽ.

Khu sinh hoạt có đầy đủ mọi thứ như máy pha cà phê, lò vi sóng và máy đun nước, bày mấy cái ghế sofa bằng vải bố và mấy chiếc ghế mây, bên cạnh còn có một hộc tủ thấp bé, chỉ vền vện một tấm màn phủ lên, trong ngăn kéo để tạp chí và tiểu thuyết đã được tỉ mỉ chọn lựa, có thể tùy ý thấy được nhiều thực vật.

Đường Thư Nhan thường nói, hoàn cảnh thoải mái như vậy quả thực là đang dung túng chứng trì hoãn kéo dài. Thẩm Tự Chúc cũng không

thèm để ý, anh chỉ quan tâm đến thành quả cuối cùng bày ra mà thôi. Sự thật chứng minh, hoàn cảnh nuôi thả như vậy, tạo cho một nhóm công nhân viên có tư cách và độ trung thành cực cao.

Gần đến khảo hạch cuối tháng, bình thường phòng làm việc chưa đến mười người thế nhưng hôm nay lại khí thế ngất trời, mọi người tốp năm tốp ba tụ lại bàn làm việc hình tròn tiến hành suy nghĩ công việc. Đường Thư Nhan đang thảo luận tài liệu thay thế gạch sứ trong phòng tắm, thấy Thẩm Tự Chúc sau khi nhận một điện thoại liền bắt đầu thu dọn đồ đạc, liền ngồi dậy hỏi "Phải đi à?"

Động tác trong tay Thẩm Tự Chúc dừng lại, trầm giọng lên tiếng: "Ừ."

Có mấy người khác xoay lại, cười hì hì nhìn Thẩm Tự Chúc, "Thẩm Tổng có hẹn à?"

"Không phải." Thẩm Tự Chúc dọn dẹp dụng cụ đồ họa của mình lại, "Về nhà ăn cơm." Dứt lời phất phất tay, bước chân đi ra ngoài, "Mọi người cố gắng làm việc nhé!"

Mắt thấy bóng dáng của Thẩm Tự Chúc biến mất ở cửa ra vào, mọi người lập tức nghị luận: "Không phải trước kia Thẩm Tổng vẫn ăn thức ăn mua ở ngoài với chúng ta sao?"

Đường Thư Nhan cười xong nói, "Kết hôn chứ sao."

"Tiệc rượu cũng làm một tháng rồi, tháng trước cũng không thấy tích cực như vậy nha."

Tên còn lại đáp, "Trăng mật đã qua rồi, đi vào quỹ đạo chính thôi."

"Nói đến trăng mật, hình như Thẩm Tổng kết hôn xong cũng không xin nghỉ, phu nhân Thẩm rộng lòng như vậy, ngay cả trăng mật cũng không

so đo?"

Đường Thư Nhan biết được chi tiết trong đó, lại bởi vì Thẩm Tự Chúc dặn dò nên không tiện nói nhiều, thấy mọi người thảo luận càng ngày càng phát tán, kéo đề tài trở lại, "Mau nói công việc chính đi, sắp không có thời gian rồi."

Một người cười hì hì hỏi, "Đường tổng và Thẩm Tổng là bạn học thời đại học, cô đã từng gặp phu nhân Thẩm chưa?"

Đường Thư Nhan đang cúi đầu đảo tập vẽ, nghe vậy ngón tay dừng lại, đè ép một góc của bức vẽ, một hồi lâu cũng không động. Suy nghĩ rồi khỏi chỉ chốc lát, mới trở lại thần trí, cười cười, nhàn nhạt mà nói ra: "Gặp rồi."

"Như thế nào như thế nào? Rất xinh đẹp sao? Có ảnh không?"

"Rất đẹp." Đường Thư Nhan không có ý nói chuyện nhiều, lật tập vẽ về phía sau, chỉ nói công việc, những chuyện khác vẫn một mực không mở miệng.

—

Lúc Đàm Như Ý nhàm chán, thường nghiên cứu rất nhiều sách dạy nấu ăn. Mấy năm đầu cô cũng không thích nấu cơm, cảm thấy quá trình này rất khô khan buồn chán, cực kỳ tiêu tan kiên nhẫn d.đ/l;q'd của người ta. Nhưng trong nhà có ba miệng ăn gạo khóc đòi ăn, không làm không được. Dần dần liền điều chỉnh thái độ, nếu đã thế nào đi nữa cũng phải làm, không bằng bản thân tự tìm chút niềm vui.

Dưới tâm trạng này, cô mua sách dạy nấu ăn về, bắt đầu nghiên cứu. Dần dà, vậy mà lại thật sự khiến cô tìm ra niềm vui thú, càng nghiên cứu càng thấy được đây chính là một môn học thức. Cuộc sống đã kham khổ, luyện giỏi kỹ năng này, cũng coi là thỏa mãn.

Hôm nay có thể làm cho Thẩm Tự Chúc nhớ cô làm món ăn, không biết là vô tâm hay là bởi vì ghi nhớ.

Thông qua việc quan sát mấy ngày nay, dần dần cô đã biết được khẩu vị của Thẩm Tự Chúc. Anh thích thức ăn nhẹ miệng, không thích thức ăn mặn, mặc dù không kén ăn, nhưng cũng có thiên vị một chút. Thí dụ như ít động đến tỏi và rau thơm, gừng và hành thì vẫn còn tốt, thích ăn thịt trắng hơn thịt hồng. Trong các loại rau cải thì thích nhất là cải thìa, tiếp theo là dưa chuột trong các loại dưa, không thích nhất là quả cà. Sau khi biết những thứ này, Đàm Như Ý càng vượt qua thuận buồm xuôi gió. Mỗi ngày làm món ăn, dù sao vẫn có thể đúng món Thẩm Tự Chúc thích.

Hai người cũng bồi dưỡng được một loại ăn ý khác, Đàm Như Ý phụ trách nấu cơm, Thẩm Tự Chúc sẽ chủ động rửa chén. Đàm Như Ý vốn cũng không thích giải quyết công việc sau nấu ăn, hôm nay có người giúp một tay, niềm vui nấu cơm nhất thời lại tăng lên gấp đôi.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tự Chúc theo thường lệ vào phòng bếp rửa chén, Đàm Như Ý cầm khăn lau tới lau bàn. Trong tiếng nước chảy rào rào, giọng nói của Thẩm Tự Chúc truyền tới: "Nước rửa chén sắp hết rồi."

Đàm Như Ý vội nói, "Ngày mai tan việc tôi sẽ mua chai mới."

Lau bàn xong, đang muốn cầm khăn lông vào bếp để giặt, bỗng nhiên ánh đèn trên đỉnh đầu chợt lóe, cả tòa nhà nhất thời lâm vào một vùng tối tăm. Đàm Như Ý đang đi về phía trước, trong bóng tối va vào chân ghế, dưới chân mất đi thăng bằng thiếu chút nữa ngã nhào, vội vươn tay chống đỡ. Động tác này quá lớn, liền nghe vang lên một tiếng “choang” thanh thúy, dưới cổ chân bị chất lỏng bắn tung tóe, hình như bình nước trên bàn thủy tinh bị đổ.

Đàm Như Ý đưa tay vào túi, phát hiện điện thoại di động không có trên người, Thẩm Tự Chúc lên tiếng, "Sao vậy?"

"Không có việc gì, bình nước bị đổ thôi." Cô liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tòa nhà đối diện cũng tối đen như mực.

Tiếng nước chảy trong phòng bếp đã ngừng lại, vang lên những tiếng sột soạt, tiếp theo trong phòng bếp nổi lên một luồng sáng, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp của Thẩm Tự Chức đang đến gần, Đàm Như Ý hỏi, "Anh Thẩm, là bị cúp điện hả?"

Vô cùng yên lặng, Đàm Như Ý đang muốn hỏi nữa, Thẩm Tự Chức đã đến trước mặt.

Ngay sau đó, không hề phòng bị, Thẩm Tự Chức bỗng nhiên thò tay nắm lấy tay cô.

Trái tim căng thẳng giống như bị người ta bóp chặt, Đàm Như Ý hô hấp hơi chậm lại, giãy giụa theo bản năng, lại khiến cho Thẩm Tự Chức càng nắm chặt hơn, "Đừng động."

Bàn tay Thẩm Tự Chức có chút lạnh, còn mang theo chút ẩm ướt. Đàm Như Ý cảm thấy giờ phút này anh đang siết chặt, rõ ràng trái tim mình đang quên đập.

Thẩm Tự Chức mở đèn pin trong điện thoại lên, chiếu xuống chân Đàm Như Ý, đỡ cô đi qua miếng thủy tinh tung tóe đầy đất, rời khỏi phòng ăn.

Thẩm Tự Chức nhìn dưới chân cô, "Không bị giẫm miếng chai chứ?"

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, "Không có, có mang dép mà. . . . ."
Tiếng nói cô thấp dần, hai tai lại nóng lên như phát sốt.

Hình như Thẩm Tự Chức cũng không ý thức được mình vẫn còn đang dắt cô. Nhịp tim của Đàm Như Ý giống như một con ngựa hoang không an phận, đang muốn bứt đứt dây cương chạy trốn khỏi lồng ngực. . .

. . . Cô đã qua giai đoạn muốn tránh thoát đó rồi, có chút phóng túng để cho mình cảm thụ giờ phút này tim đập nhanh.

Thẩm Tự Chúc một tay dắt cô, một tay gọi điện thoại cho quản lý tòa nhà hỏi thăm một chút, nói là gần đây đang sửa chữa cống thoát nước đào hư cột điện, cả chung cư đều cúp điện, đang sửa gấp khoảng 30 phút nữa sẽ có lại.

Thẩm Tự Chúc dừng máy, sau đó buông lỏng tay cô ra, nhìn cô nói, "Ngồi một lát đi."

Đàm Như Ý cúi thấp đầu, lông mi khẽ run, ngay tiếp theo giọng nói cũng run giống như đứt dây, ". . . . . Vâng."

Luồng ánh sáng trắng chiếu vào khuôn mặt của cô, hiện ra mấy phần cảm nhận như ngọc. Thẩm Tự Chúc hơi ngẩn ra, ý thức được đây là lần đầu tiên bản thân anh không trang phục cô mặc hấp dẫn ánh mắt, mà là chú ý tới diện mạo của cô. Ngũ quan khéo léo, cũng không có d/đ;l'q'd chỗ nào đặc biệt xuất sắc, nhưng hợp lại với nhau, lại có vẻ hài hòa vừa đúng. Anh nhớ Đường Thư Nhan từng nói thẩm mỹ của anh là điển hình của học sinh khối khoa học tự nhiên, nhìn bất kỳ vật gì cũng phải xem trước có bày ra mỹ cảm toàn thân hay không

Anh liền nghĩ đến chiếc áo hở cổ màu tím cà của Đàm Như Ý, trên thực tế, đa số quần áo của Đàm Như Ý đều tương tự như chiếc áo hở cổ đó, kiểu dáng bình thường màu sắc không bắt mắt. Anh cũng không phải là người nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng mỗi lần đều bị quần áo của cô làm cho nảy sinh ra nhận thức mới. Hôm nay nhìn ngũ quan của kỹ Đàm Như Ý, còn có một cảm xúc ngọc thô chưa mài dũa bị long đong.

Đàm Như Ý đã bước tới ngồi xuống ghế sa-lon, Thẩm Tự Chúc lấy lại tinh thần, vội vàng đi theo. Không khí lộ ra mấy phần lúng túng khó xử,

hình như hai người cũng muốn đánh võ không khí này, rồi lại đồng thời mở miệng, khiến không khí lúng túng càng khuếch trương lên gấp mấy lần.

Trong chốc lát lại lâm vào trầm mặc. Thẩm Tự Chúc là người không giỏi về tìm đề tài, Đàm Như Ý vẫn còn vùi lấp trong suy nghĩ dặt tay vừa rồi, suy nghĩ lung tung và phỉ nhổ bản thân mình công kích lẫn nhau, trong đầu tạm thời loạn như một nồi cháo.

Thẩm Tự Chúc tắt đèn pin điện thoại, bóng tối lại bao phủ xuống một lần nữa. Không nhìn thấy mặt của Thẩm Tự Chúc, Đàm Như Ý hô hấp thông thuận được một chút, giọng nói cũng ổn định, "Khi còn bé thường bị cúp điện, ở nông thôn mà dùng lượng điện hơi lớn một chút sẽ đứt cầu dao, khi đó vẫn còn chưa có công tắc bật, thường phải thay cầu chì."

Thẩm Tự Chúc hỏi, "Cô thay?"

"Tôi thay. Phải dựng một cái thang cao như vậy nè." Cô giơ giơ trong bóng tối, nhớ tới Thẩm Tự Chúc không thấy được, lại thu tay về, "Đàm Cát sẽ ở phía dưới giữ thang giúp tôi."

"Ba cô đâu?"

"Ông ta uống đến say khướt, ai dám để cho ông ta leo lên chứ."

Yên lặng một lát, Thẩm Tự Chúc hỏi, "Cô còn biết gì ngoài đổi cầu chì nữa?"

"Còn nhiều lắm nha... Chẳng qua bây giờ không có cơ hội để biểu diễn thôi. Ví dụ như bắt cá chạch, cấy mạ, bắt cua, bắt ve, nuôi tằm, nấu điều đường. . . . ." Cô thuộc như lòng bàn tay, rồi lại suy nghĩ, bản thân mình nói những thứ này giống như cách thể giới của Thẩm Tự Chúc cũng quá xa vời, chỉ cười cười, giọng nói hạ thấp xuống, "Cũng không phải là bản lĩnh gì đáng khoe khoan, tất cả con nít nông thôn đều biết."

"Điều đường là cái gì?"

"Khoai lang ngào đường, quá trình rất phức tạp, tôi cũng chỉ mới nấu qua một lần. Khi đó không có gì ăn vặt, điều đường thơm thơm sền sệt, nhúng vào bánh gạo hoặc bánh dày ăn đều rất ngon." Cô nghĩ đến bản thân mình cũng đã hơn mười năm chưa được ăn rồi, trong lòng sinh ra chút buồn bã.

"Bây giờ còn có thể làm không?"

"Có thể thì có thể, nhưng mà tôi không nhớ cụ thể các bước, còn phải đi về hỏi hỏi mấy người lớn tuổi. Vả lại cho dù có biết rõ từng bước, lúc chế biến phải dùng một nồi lớn như ở nông thôn cũng không có điều kiện."

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, trầm mặc chốc lát, nghĩ đến một chuyện, lại nói: "Cuối tuần đi ra ngoại ô nướng thịt, thuận tiện gọi Đàm Cát theo luôn."

Đàm Như Ý ngớ ngẩn: "Là công ty anh Thẩm tổ chức sao?"

"Không phải." Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, "Chỉ là mấy người bạn thôi." Ý kiến nướng thịt này chính là do Đường Thư Nhan đề xuất. Nói tuy sự thật là anh kết hôn trên danh nghĩa, nhưng anh và Đàm Như Ý chung sống cũng không phải một sớm một chiều, đã như vậy, tóm lại là phải quen thuộc, không bằng giới thiệu cho bọn họ quen biết sớm một chút.

Thẩm Tự Chúc cũng không đồng ý ngay lúc đó, sau khi cân nhắc lại mới đồng ý.

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, "Anh Thẩm, tôi có thể mời cô Hạ được không?" Cô nghĩ Hạ Lam đang âm ỉ ly hôn, nên đi chơi một lần giải giải sầu.

"Có thể."

Vừa nói những lời này xong, ánh đèn trên đỉnh đầu chợt lóe, cả căn phòng lại khôi phục ánh sáng. Đàm Như Ý tạm thời không thích ứng được, híp híp mắt, trong lòng cũng có chút chờ đợi ánh sáng này mãi mãi đừng tới. Một lát sau cô đứng lên, đi dọn dẹp bình thủy tinh bị vỡ.

Thẩm Tự Chúc lại giành trước cô, "Để tôi làm cho, cô đừng để bị đâm vào tay."

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Gợn Sóng (02)

Thẩm Tự Chúc quét mảnh vụn trên mặt đất qua, sau đó tìm một miếng xốp ra ngồi chồm hổm trên mặt đất tỉ tỉ ẩn xuống sàn nhà. Đàm Như Ý ở bên cạnh nhìn, trong lòng đột nhiên tràn đầy vẻ u sầu.

Một người đàn ông mà có thể chấp nhận cúi người như vậy, nhưng cũng không lộ vẻ hèn mọn, ngược lại làm cho người ta phải ngược mặt nhìn lên.

Thẩm Tự Chúc cẩn thận ném miếng xốp đã dính đầy thủy tinh vào thùng rác, Đàm Như Ý phục hồi tinh thần lại, vội đi vào phòng bếp, nhưng lúc này mới phát hiện ra đèn trong phòng bếp không sáng. Cô nhấn công tắc mở hai lần, mới thò người ra nói với Thẩm Tự Chúc: “Anh Thẩm, hình như bóng đèn bị hư rồi.”

Thẩm Tự Chúc đi tới đứng ở sau lưng cô, cũng nhấn hai cái, “Hình như vậy.” Động tác này của anh thật giống như ôm cả người cô vào trong ngực. Đàm Như Ý bỗng cảm thấy tóc gáy cũng dựng thẳng lên hết rồi, từ từ hô hấp không dám dùng sức. Thẩm Tự Chúc cũng không phát hiện, ấn công tắc điện xong đã đi ra ngoài. Một lát sau, cầm một chiếc đèn pin và một bóng đèn huỳnh quang đi vào. Anh đều đưa hết cho Đàm Như Ý, đi vào phòng ăn mang một cái ghế ra, “Đi đóng cầu dao giúp tôi.”

Đàm Như Ý không ngừng gật đầu, theo lời anh đi ra cửa kèp cầu dao xuống, lại mở đèn pin trở lại phòng bếp. Thẩm Tự Chúc đã đứng lên cái ghế, Đàm Như Ý vội vàng chiếu thẳng đèn pin vào ngay chui đèn, lại sợ cái ghế bị sai lệch, đưa một tay ra vịn chặt lại.

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Tự Chúc đã thay xong. Đàm Như Ý vươn tay, Thẩm Tự Chúc nắm chặt bàn tay cô, từ trên ghế nhảy xuống. Đàm Như Ý đi kéo cầu dao lên, bên này Thẩm Tự Chúc nhấn công tắc, “Được rồi.”

Đàm Như Ý tắt đèn pin trở lại, Thẩm Tự Chúc cầm ghế trở lại phòng ăn. Đàm Như Ý đến gần, chợt phát hiện trên đầu anh dính một ít tơ nhện, vội nói: “Anh Thẩm, trên tóc anh bị dính tơ nhện kìa.”

Thẩm Tự Chúc đưa tay phui phui, “Còn nữa không?”

“Còn đây.”

Thẩm Tự Chúc lại phui phui, vẫn không phui xuống được. Đột nhiên anh tiến lên một bước, cúi đầu xuống trước mặt Đàm Như Ý, “Giúp tôi.”

Đàm Như Ý ngẩn ra, gật đầu một cái từ từ đưa tay đến gần, lấy tơ nhện xuống. Đầu ngón tay như đang nóng lên, cô vội vàng nắm lại, nhỏ giọng nói: “Được rồi.”

Thẩm Tự Chúc lại đưa tay lên vuốt vuốt đầu mình một chút, ngẩng đầu lên, vừa vận chống lại tầm mắt của Đàm Như Ý.

Trong trăm nghìn từ ngữ, trong đầu Đàm Như Ý chỉ nhớ chính xác một câu: Thạch hỏa quang trung ký thử thân.(*)

(*): Trích trong bài thơ “Đối tửu” của Bạch Cư Dị.

Ánh mắt của Thẩm Tự Chúc biến sâu vô ngần, mà cô thả người như một đóa phù du.

Hơi thở và nhiệt độ đến gần như thế, Đàm Như Ý không thể nhúc nhích. Buông thả hô hấp như một loại xa xỉ, chỉ sợ một khi phung phí, sẽ khiến cho khoảnh khắc ngăn ngủi này thoáng qua rồi biến mất.

Cuối cùng, Thẩm Tự Chức ho nhẹ một tiếng, dời ánh mắt đi, nhẹ nói câu, “Cám ơn.”

Đàm Như Ý âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Trong phòng bếp còn chưa dọn dẹp xong, để tôi vào dọn.” Nói xong vòng qua Thẩm Tự Chức, chạy trốn bán sống bán chết.

—

Nhiệt độ ngày một tăng cao cũng là lúc tiến vào tháng tư. Sáng thứ ba, Đàm Như Ý nhận được tháng lương đầu tiên của kiếp sống giáo viên của mình. Cô đang ngồi trong phòng làm việc vui sướng hài lòng nhìn bản lương của mình, Lương Kính Xuyên hết tiết trở lại, liếc nhìn cô một cái, cười nói: “Cô giáo Đàm được nhận lương rồi hả?”

Đàm Như Ý thu lại, cười cười, “Vâng.”

Lương Kính Xuyên đưa thước đo góc dặt ra sau lưng, một tay chống góc bàn làm việc, cúi đầu nhìn chậu thực vật mọng nước(*) mà Đàm Như Ý trồng ở trên bàn, “Chưa được bầu chọn chức danh nên tiền lương có hạn, chỉ có điều vẫn cao hơn công lập một chút.”

(*): Trong thực vật học, thực vật mọng nước, cũng được gọi là cây mọng nước hoặc đôi khi là thực vật béo, là những loài thực vật có một số thành phần dày và nhiều thịt hơn bình thường, thường để giữ nước khi sinh trưởng ở nơi điều kiện đất hay khí hậu khô cằn (đây là loài thực vật thuộc nhóm cây chịu hạn).

Ví dụ: Xương rồng, sen đá, nha đam....

Dù sao giáo viên không phải là một nghề nghiệp có lương cao, đối với tiền lương trình độ hiện giờ, trong lòng Đàm Như Ý hiểu rõ, “Không có việc gì, từ từ sẽ tốt hơn.”

Lương Kính Xuyên trầm ngâm chốc lát, “Nghỉ hè này cô giáo Mã sẽ đi dạy ở trường luyện thi, nếu như cô đồng ý, có thể tới đó dạy viết văn.”

Đàm Như Ý hứng thú, “Tính chất như thế nào?”

“Trực thuộc ở cung thiếu niên. Tỉ suất lên lớp của trường học chúng ta cao nhất trong các trường THCS tư nhân khác, giáo viên cũng được hoan nghênh.”

“Sẽ có người đặc biệt đi học sáng tác văn sao?”

“Tại sao không có?” Lương Kính Xuyên cười nói, “Cũng giống như tôi, thi tốt nghiệp trung học môn ngữ văn, viết văn chỉ có 45 phút. Nếu được năm vững từ nhỏ, cũng không trở nên thê thảm như vậy.”

Đàm Như Ý buồn cười, “Vậy để tôi suy nghĩ một chút.”

“Người lớn bận rộn công việc, nghỉ hè cũng không có thời gian trông nom, nếu những đứa bé này cả ngày lêu lổng bên ngoài, rất có thể sẽ gặp phải nguy hiểm.” Anh cười một cái nói, “Chúng ta cũng xem như là đang cống hiến vì trị an xã hội?”

Đàm Như Ý suy nghĩ, không thể không gật đầu tỏ vẻ tán thành.

“Được rồi, cô Đàm có vấn đề gì cần hỏi, cứ đến hỏi thẳng cô giáo Mã là được. Cô ấy cũng đang muốn hỏi cô có đồng ý đi cùng không, đều là giáo viên lớp 7, cùng hợp tác đi cũng dễ dàng.”

Đàm Như Ý gật đầu đồng ý, đợi sau khi Lương Kính Xuyên trở về bàn làm việc của mình, tiếp tục chấm bài tập.

Sửa lại một lát, chợt nghe Lương Kính Xuyên ở phía sau gọi cô, cô dừng bút xoay người lại, “Thầy giáo Lương, có chuyện gì vậy?”

Gần đây Lương Kính Xuyên đang cai thuốc, bình thường bị nghiện thuốc lá nên cho vào miệng một cục chocolate. Anh ném cho Đàm Như Ý một cục, “Đón lấy này!” Đàm Như Ý theo bản năng đưa tay nhận lấy, Lương Kính Xuyên nở nụ cười rục rỡ, “Chủ nhật này cô rảnh không? Có một người bạn tặng cho tôi hai vé xem kịch “Dream of the Dream”(*).”

(*): “Dream of the Dream “ là một trong những vở kịch được xem nhiều nhất của Nhà hát Trung Quốc vào đầu những năm 2000.

Đàm Như Ý có vẻ khó xử: “Tuần này không được, tôi bận cùng đi nướng thịt với bạn rồi.”

Lương Kính Xuyên cũng không có vẻ quá thất vọng, cười nói: “VẬY thì tôi sẽ tặng lại cho cô giáo Mã vậy, cô ấy đang lo không biết trải qua sinh nhật cùng chồng như thế nào.”

“Thật ngại quá.”

“Không có việc gì.” Lương Kính Xuyên khoát tay áo, lột viên chocolate nhét vào trong miệng, rồi sau đó vui đùa bắt đầu chấm bài thi.

Đàm Như Ý bỗng chốc lại hoảng hốt, vừa nghĩ đến phải gặp gỡ bạn bè Thẩm Tự Chúc, mà trang phục hiện giờ của mình có không lên được bàn tiệc. Cô lại lấy bản lương ra ra nhìn một chút, hơi đắn đo một lát mới gửi cho Hạ Lam một tin nhắn.

Sau khi tan việc, liền nhìn thấy có một chiếc xe Chevrolet màu xám bạc đậu trước cổng trường học, cửa sổ xe quay xuống, Hạ Lam ngoắc tay bảo cô đến. Đàm Như Ý bước nhanh hơn, mở cửa xe ngồi vào ghế lái phụ.

Xe vừa chạy đi, Hạ Lam liếc nhìn cô một cái, “Trong lòng cô định mua khoản giá bao nhiêu?”

Đàm Như Ý nói một con số, Hạ Lam có chút phát sầu, “Cái này cũng quá ít đi, nhiều lắm chỉ mua được chiếc váy. Chân cô là bao nhiêu?”

“37 mã(*).”

(*): Yard, ký hiệu yd, một đơn vị chiều dài của Anh, Mỹ.

Tại Hồng Kông, các cửa hàng truyền thống bán giấy, vải và dây điện vẫn sử dụng “mã” như đơn vị chiều dài.

“Vậy tôi dẫn cô đi chọn một chiếc váy đắt một chút, giày và túi tôi cho cô mượn, có được không?”

Đàm Như Ý cũng biết giày và túi là đứng đầu, mặc dù mình muốn phô trương nhưng lại không thể tiêu xài nổi, nên yên lặng gật đầu một cái.

Hạ Lam cũng không dẫn cô đi dạo lung tung, sau khi đến cửa hàng bách hóa liền đi thẳng vào vấn đề, xem qua ba cửa hàng, ở cửa hàng thứ tư chọn cho Đàm Như Ý một cái áo đầm. Đàm Như Ý nhận lấy từ trong tay Hạ Lam nửa tin nửa ngờ, “Cái này hợp với tôi sao?”

Hạ Lam đẩy cô về phía phòng thử đồ, “Cô đi thử trước đi.”

Hạ Lam ngồi trên ghế sofa bên ngoài đợi trong chốc lát, liền nhìn thấy cửa phòng thử quần áo mở ra, Đàm Như Ý đứng ở cửa, nhăn nhó nhí nhí không chịu ra ngoài. Hạ Lam đứng dậy, bắt được cổ tay của cô khẽ kéo ra ngoài, nhìn lướt qua người cô, lập tức cả kinh, “Ngực cô cũng được đó nha.”

Mặt Đàm Như Ý thoáng đỏ lên, vươn cánh tay ngăn cản trước người mình.

Hạ Lam cười to, “Quần áo cô mặc trước đây cũng quá chôn vùi vóc dáng của cô rồi, tôi cũng không biết eo của cô còn mảnh hơn tôi đấy.”

“Cô đừng nói nữa.”

“Xấu hổ cái gì, vóc dáng là tư cách thiên nhiên của phụ nữ.” Kéo tay Đàm Như Ý ra, nhìn hết một lượt từ đầu đến chân, vẫn là lắc đầu, “Cái này ngược lại có vẻ rất tốt với vóc dáng của cô, nhưng lại không hợp với phong cách của cô.” Sau đó lại gạt Đàm Như Ý qua một bên, đi dạo trong tiệm một chút, bỗng dừng hai mắt tỏa sáng, lấy một chiếc váy dài đến mắt cá chân màu đỏ thắm xuống, “Thử cái này xem, nhất định sẽ rất đẹp.”

Chờ đến khi Đàm Như Ý lại đi ra khỏi phòng thử quần áo, Hạ Lam không khỏi bắt đầu khoe ánh mắt của mình, “Màu sắc này quá kén người, nhiều bạn bè của tôi đã từng thử mà chưa ai mặc đẹp bằng cô.” Sau đó đẩy Đàm Như Ý tới trước một chiếc gương to, Đàm Như Ý liếc mắt nhìn mình trong gương, cũng có chút không thể tin.

Nhân viên bán hàng ở bên cạnh cười nói, “Chủ yếu là rất tôn lên phong cách của cô, mặc vào giống như thực nữ dòng dõi thư hương vậy.”

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng giá tiền của chiếc váy này cũng có chút khiến Đàm Như Ý nhúc nhối.

Hạ Lam ở bên cạnh khuyên, “Kiểu váy này sẽ không bị lỗi thời, sau này có thể phối thêm một số trang phục, vào mùa đông và đầu mùa xuân cũng có thể mặc bên trong. Bây giờ cô đã có tiền lương cố định, mỗi tháng lấy ra một phần nhỏ mua thêm một chút, qua nửa năm là có thể thanh lý hết toàn bộ trang phục cũ của cô rồi. Lại nói quần áo mùa hè có thể chọn tùy tiện, tiền còn dư lại hãy mua chất lượng tốt một chút.”

Cô dừng một chút, nhìn Đàm Như Ý nói, “Cô đã bớt ăn hai mươi mấy năm, từ bây giờ hãy đối với mình khá hơn một chút.”

Cuối cùng, những lời này khiến mũi Đàm Như Ý cay xè, sau một lúc lâu mới cười cười, lấy thẻ ngân hàng trong túi ra đưa cho quầy thu ngân.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Gợn Sóng (03)

Edit: Thu Lệ

Sau khi mua quần áo xong, Đàm Như Ý theo thường lệ dự định trở về nấu cơm, Hạ Lam lại nói: "Nếu đã đi ra ngoài rồi thì ăn tối xong hãy về."

Đàm Như Ý khó xử: "Nhưng Anh Thắm. . . . ."

Hạ Lam dừng bước lại, "Đưa điện thoại di động cho tôi."

"Làm cái gì?" Đàm Như Ý đưa điện thoại di động cho cô. Hạ Lam xoay người mở mục tin nhắn ra, ngón tay chuyển động như bay trên bàn phím, một lát sau nhét về lại trong tay Đàm Như Ý, "Được rồi."

Đàm Như Ý liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, Hạ Lam lấy danh nghĩa của cô nhắn cho Thắm Tự Chúc một tin nhắn: "Hôm nay cùng Hạ Lam ăn cơm tối ở bên ngoài, Anh Thắm tự giải quyết nhé." Đàm Như Ý nhất thời nóng nảy, dự định tiếp tục gửi thêm một tin nhắn qua để giải thích, ai ngờ điện thoại di động rung lên, tin nhắn Thắm Tự Chúc trả lời nhảy ra: "Được."

"Không được, tôi phải gọi cho anh Thắm. . . . ."

Hạ Lam đoạt lấy điện thoại nhét vào trong túi của mình, "Có chút tiền đồ!"

"Hạ Lam!"

Hạ Lam ngăn cản bàn tay đưa tới giành điện thoại của cô lại, "Như Ý, cô không phải giúp việc do anh ấy mời về, đừng coi thói quen chăm sóc anh ấy như chuyện đương nhiên."

Đàm Như Ý dừng động tác lại, lặng lẽ thu tay lại.

"Chỉ là nợ tiền mà thôi, không phải chuyện gì ghê gớm cả, không nên coi bản thân mình kém người ta một bậc." Dứt lời khoác vào cánh tay Đàm Như Ý, "Đi thôi, muốn ăn cái gì? Hôm nay tôi mời."

Đàm Như Ý không lên tiếng, bị Hạ Lam kéo đi ra ngoài thật là xa mới mở miệng nói: "Hạ Lam, tôi vẫn cảm thấy. . . . ."

"Được rồi, cứ việc nghe lời tôi, đảm bảo sẽ không hại cô đâu."

Đàm Như Ý cũng nói không được tốt cuộc làm như vậy có ổn thoả hay không, nhưng nghĩ tới dù sao Hạ Lam cũng có kinh nghiệm hơn mình, tạm thời sẽ tin cô ấy một lần.

Hai người ăn cơm tối ở bên ngoài, lại tiện đường đến rạp chiếu phim, gần mười giờ mới về đến nhà trọ. Đàm Như Ý và Hạ Lam cẩn thận hẹn nhau sáng thứ bảy sẽ đến nhà cô ấy trang d/đ/l'q'd điểm, sau đó vẫy tay tạm biệt. Cô móc chìa khóa ra mở cửa, Thẩm Tự Chúc đang ngồi trên ghế salon xem ti vi. Thẩm Tự Chúc nghe động tĩnh, xoay đầu lại chào hỏi cô, "Về rồi à."

Đàm Như Ý cẩn thận quan sát ánh mắt của anh không khác gì bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu tức giận nào, một lòng treo lơ lửng cuối cùng cũng rơi xuống đất, "Vâng, cùng xem phim với Hạ Lam rồi mới về."

Thẩm Tự Chúc ấn remote TV sang tiết mục tin tức, "Xem cái gì?"

"Một bộ phim tình cảm nhưng nội dung không tốt lắm, rất không có ý nghĩa."

Đàm Như Ý đổi dép, trở về thư phòng cất đồ, lúc đi ra đứng ở cửa thư phòng nhìn về phía bóng lưng Thẩm Tự Chúc đang ngồi chốc lát, từ từ đi tới hơi xoắn xoắn ngón tay ngồi xuống ghế sofa, dùng giọng nói như bình thường hỏi "Anh Thẩm, buổi tối anh ăn gì?"

"Thịt bò bít tết." Thẩm Tự Chúc mặc quần áo ở nhà, chiếc áo màu xám tro làm nổi bật lên khuôn mặt thanh tuấn của anh, tư thế cánh tay khoác lên trên chỗ tựa lưng lại hiện ra mấy phần tùy ý lười biếng.

Đàm Như Ý liếc mắt một cái, thu hồi ánh mắt, sau đó cười một cái nói, "Vậy chắc là ăn rất ngon."

"Tạm được!" Thẩm Tự Chúc vừa xem ti vi vừa nhàn nhạt trả lời, dừng lại mấy giây sao đó còn nói, "Không có cô làm đồ ăn ngon."

Đàm Như Ý bị dọa thiếu chút nữa rơi xuống khỏi ghế sofa, vội nói: "Thật xin lỗi. . . . ."

Thẩm Tự Chúc nhìn qua, nghi ngờ hỏi, "Tại sao nói xin lỗi?"

"Hôm... Hôm nay tôi không làm cơm."

Thẩm Tự Chúc càng lộ vẻ khó hiểu, "Tôi biết rồi. Tại sao phải nói xin lỗi?"

Đàm Như Ý xoắn ngón tay, không biết nói rõ chuyện này như thế nào, "Vốn dĩ tôi nên nấu cơm. . . . ."

Thẩm Tự Chúc lẳng lặng nhìn cô, trầm mặc mấy giây, "Không phải. Không có chuyện nên hay không nên, đây là tự do của cô mà."

Đàm Như Ý nhìn Thẩm Tự Chúc một cái, cuối cùng hoàn toàn yên lòng. Cô nghĩ, Hạ Lam vẫn có một chút sai lầm: Thẩm Tự Chúc cũng không phải là người coi ý tốt của người khác như chuyện đương nhiên.

—

Thứ bảy không khí trong lành, Đàm Như Ý dậy thật sớm kéo rèm cửa sổ thư phòng ra, trông thấy ánh mặt trời đang nhô lên ở phương xa, trong lòng nhất thời kích động không dứt. Sau khi cô rửa mặt xong, lên tiếng chào hỏi Thẩm Tự Chúc mới vừa rời giường, liền xách túi đi lên lầu tìm Hạ Lam rồi.

Ở trong nhà Hạ Lam thay váy mới, Hạ Lam giúp cô phối hợp túi xách và giày cao gót, rồi sau đó lại giúp cô trang điểm. Trong phòng ngủ có một bàn trang điểm cực lớn, phía trên d/đ/l;q'd bày đủ các loại bình bình lọ lọ. Đối với mấy cái này Đàm Như Ý cũng không hiểu rõ, nhìn lướt qua tất cả đều mang chữ tiếng Anh. Hạ Lam buộc tóc rơi trên trán của cô lên, bắt đầu trang điểm.

"Da cô rất đẹp, cô dùng loại mỹ phẩm dưỡng da nào vậy?"

"Đại Bảo."

Hạ Lam lột kem chống nắng lên mặt cô, "Hỏi cô nghiêm chỉnh đấy, đừng nói giỡn."

"Không nói giỡn nha."

Hạ Lam liếc cô một cái, thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, nhất thời thấy buồn cười, không nhịn được vỗ lên trán cô một cái, "Thật là không biết nói gì với cô."

Đàm Như Ý vô tội liếc nhìn cô ấy một cái, đưa tay sờ lên chỗ bị cô ấy vỗ.

Hạ Lam gỡ tay của cô xuống, "Chỉ chất da này của cô, hàng năm chúng tôi tốn trên năm con số để bảo dưỡng cũng không nhất định sẽ hiệu

quả như thế này, cô còn dám nói Đại Bảo, d/đ;l;q'd quả thật là tức chết người ta. Nói một chút coi, có bí truyền gì không?"

Đàm Như Ý nghĩ một chút, "Sáng sớm mỗi ngày, cố định thời gian vào nhà vệ sinh có được coi là bí truyền không?"

"Nói rõ cô có sự trao đổi chất tốt, nội tiết cân bằng."

"Sau đó nhất định phải ngủ trước mười một giờ đêm. . . . ."

Hạ Lam cắt đứt cô, "Tối hôm qua cô ngủ lúc mấy giờ?"

"Trở về tắm xong đi ngủ —— à không, còn nói chuyện với Anh Thẩm một lát nữa."

Hạ Lam bắt đầu thoa phấn nền, ". . . . . Cô thật là ba câu nói không rời khỏi Thẩm Tự Chúc. Nếu tôi nói, sau này cô trải qua cuộc sống vợ chồng với anh ấy, có thể ngủ một chút cũng không tệ chứ ở đó mà ngủ trước mười một giờ."

Gương mặt của Đàm Như Ý như thiêu cháy, "Đừng nói nhảm."

Hạ Lam cười hì hì liếc nhìn cô một cái, thấy sắc mặt cô ửng hồng, ranh mãnh ý định càng sâu, "Vẫn còn lần đầu tiên?"

Đàm Như Ý nhìn chăm chăm đi nơi khác, mím chặt miệng, không muốn quan tâm tới cô.

"Vậy nụ hôn đầu thì sao?"

Ánh mắt Đàm Như Ý nhất thời lóe lên một cái, đúng lúc Hạ Lam bắt được, nắm cằm của cô xoay lại, "Nụ hôn đầu với ai? Bạn trai cũ?"

Đàm Như Ý đỏ mặt đến giống như khóc ra máu, nhưng vẫn không lên tiếng.

"Nói mau, không nói tôi không giúp cô trang điểm."

Chống cự trong chốc lát, cuối cùng Đàm Như Ý cũng thoả hiệp, "Anh Thâm. . . . ."

Hạ Lam cả kinh, "Giả trư ần cạp(*) nha, vậy mà đã hôn rồi?"

(*): Giả vờ yếu đuối để chiến thắng đối thủ

"Không phải, " Đàm Như Ý vội vàng giải thích, "Trong lễ cưới, cùng anh ấy. . . . ."

Hạ Lam bừng tỉnh hiểu ra, "Vậy nói xem cảm giác như thế nào?"

Cảm giác như thế nào? Đàm Như Ý vắt hết óc, cũng không tìm ra chút gì về nụ hôn vội vàng trong ký ức, chỉ nhớ ngày đó rất hỗn loạn, mà bản thân mình thì giống như tù binh của kẻ địch bị áp giải suốt một đường, thân bất do kỷ, làm gì còn nghĩ đến cảm giác của nụ hôn đầu là như thế nào chứ.

Cô lắc đầu một cái, "Không nghĩ ra, không có cảm giác gì, cũng giống như đôi môi và mu bàn tay của mình chạm vào nhau thôi."

Hạ Lam bị ví dụ này chọc cho tức cười, xoay mặt Đàm Như Ý lại, bắt đầu trang điểm mắt, "Không có chuyện gì, còn nhiều thời gian."

Ba mươi phút sau, Đàm Như Ý ăn mặc ổn thoả. Hạ Lam kéo cô đứng dậy khỏi ghế, cẩn thận quan sát hết một lượt, "Nhìn cô này, lúc trước thật chôn vùi."

Để phù hợp với phong cách của Đàm Như Ý, cô trang điểm rất nhạt, không nhìn kỹ hoàn toàn không nhìn ra dấu vết trang điểm. Hạ Lam tỉ mỉ sửa lông mày cho cô, hình lông mày dài nhỏ như lá liễu trên mặt nước, sóng mắt nhìn quanh uyển chuyển, hiện ra một vẻ không màng danh lợi của người trí thức.

Đàm Như Ý cũng không ngờ lại có hiệu quả như vậy, lần trước cô trang điểm là vào lúc kết hôn, trên mặt đắp một lớp phấn thật dày, đôi môi đỏ mọng phối hợp sườn xám đỏ thắm, bó sát mà bản thân cô cũng cảm thấy hoảng sợ.

Hạ Lam buông mái tóc cột đuôi ngựa của cô xuống, thử một kiểu tóc khác, cuối cùng phát hiện để tóc thẳng, đen dài là thích hợp nhất. Cô dùng máy kéo tóc kéo thẳng chỗ uốn khúc trên tóc Đàm Như Ý ra, nói: "Sau này đừng cột tóc đuôi ngựa nữa, một mái tóc tốt như vậy thật lãng phí."

Rất nhanh Hạ Lam cũng thay quần áo xong, Thẩm Tự Chúc gọi điện thoại nói xe đã chờ dưới lầu. Hai người dọn dẹp thoả đáng rồi cùng nhau xuống lầu. Càng đến gần lầu một, Đàm Như Ý càng căng thẳng, đến cuối cùng không nhịn được ôm chặt cánh tay Hạ Lam, "Tôi hơi sợ."

"Sợ cái gì, Thẩm Tự Chúc cũng sẽ không ăn thịt cô."

"Có thể Anh Thẩm sẽ cảm thấy tôi xấu mà ra vẻ không. . . . ."

"Ai dám nói cô xấu xí, tôi liền nướng người đó."

Đàm Như Ý nhin cười không được, mà lúc này thang máy ngừng lại, cô vội vàng thu nụ cười lại, ôm chặt tay Hạ Lam hơn, "Hạ, Hạ Lam. . . . ."

Hạ Lam rút cánh tay ra, cầm tay cô, "Đừng sợ, cứ đi theo tôi là được."

Dưới sự dẫn dắt của Hạ Lam, toàn thân Đàm Như Ý cứng đờ đi ra khỏi thang máy, đến nhà để xe. Thẩm Tự Chúc đang khom người để vật dụng nướng thịt vào cốp sau, Hạ Lam chột kéo Đàm Như Ý lên phía trước, cười chào hỏi, "Anh Thẩm, chào buổi sáng!"

Đàm Như Ý bị lôi kéo suýt chút nữa đứng không vững, lão đảo một cái, vừa đứng vững đã nhìn thấy Thẩm Tự Chúc xoay đầu lại, trong lòng

bàn tay cô tràn đầy mồ hôi, gắt gao siết chặt lại ngập ngừng nói: "Anh, Anh Thắm. . . . ."

Thắm Tự Chúc vốn định đáp lại Hạ Lam, há miệng ra nhưng không nói nên lời, ánh mắt yên lặng rơi vào trên người Đàm Như Ý.

Gió buổi sáng mang một chút lạnh lẽ, hơi thổi làn váy của Đàm Như Ý bay lên, lại rơi xuống. Nhấp nhô, lộ ra mắt cá chân trắng muốt như ngọc. Chiếc váy dài màu đỏ sẫm làm nổi bật lên làn da trắng của cô, trong ánh nắng mới lên, hiện ra mỹ cảm khiến ai cũng không thể rời mắt.

Trái tim của Đàm Như Ý đã sắp mất khống chế, nếu không phải là Hạ Lam còn đang dắt cô, cô sợ rằng mình đã chạy trốn chết. Thắm Tự Chúc nhìn chăm chú như thật, cô hơi cúi đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm dưới đất, như muốn khoét ra một cái hố.

Cuối cùng vẫn là Hạ Lam phá vỡ trầm mặc, đưa tay đẩy Đàm Như Ý về phía trước, "Như Ý, cô giúp Anh Thắm kiểm tra xem còn sót thứ gì không."

Đàm Như Ý không biết làm sao đi tới bên cạnh Thắm Tự Chúc, vẫn cúi đầu, cả gương mặt và cổ đều nóng bỏng, dường như bản thân cô cũng có thể nghe thấy tiếng khí nóng đang bốc lên.

Lúc này Thắm Tự Chúc mới vội vàng thu hồi ánh mắt, nhỏ giọng nói: "Đồ đạc tôi đã kiểm tra rồi, không thiếu gì cả." Giọng nói của anh hình như giống như bình thường lắm, có vẻ hơn trầm thấp.

Đàm Như Ý "Vâng" một tiếng thật thấp.

"Cô lên xe ngồi đi, tôi khoá cốp lại rồi lên sau."

Đàm Như Ý lại "vâng" một tiếng, theo lời anh đi tới phía trước, vừa muốn kéo cửa sau xe ra, Hạ Lam nói: "Tôi thích rộng rãi, cô lên ghế lái phụ

ngồi đi."

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Gợn Sóng (04)

Trước tiên, lái xe đến đại học Sùng Thành đón Đàm Cát. Đến cổng, Đàm Như Ý xuống xe gọi điện thoại cho Đàm Cát. Hạ Lam hạ cửa kính xuống, chống cùi chỏ trên cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy một thanh niên trẻ tuổi chạy ra khỏi đám người, mặc Áo sơ mi trắng quần đen, mang balo chéo trên vai, chạy đến trước mặt Đàm Như Ý, gãi gãi đầu cười lên lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề.

Hai chị em đứng tán gẫu mấy câu, Đàm Như Ý liền dẫn Đàm Cát tới, cô kéo cửa phía sau ra, Hạ Lam lại nói: “Như Ý, cô cứ ngồi ở phía trước đi, để Đàm Cát ngồi cùng tôi cũng được.”

Đàm Như Ý quay đầu lại hỏi ý Đàm Cát, Đàm Cát cười mở cười một tiếng, “Chị, chị ngồi phía trước đi.”

Đàm Cát vừa chui vào xe, Hạ Lam đã duỗi tay về phía cậu, “Tôi tên là Hạ Lam, là bạn của chị gái cậu.”

Đàm Cát nhẹ nhàng bắt tay cô, cười nói: “Chào chị Hạ Lam.”

Có Hạ Lam ở trên xe nên không khí rất thân thiện. Bản lĩnh gợi đề tài của cô gần như là hạng nhất, vừa nói vừa khoa chân múa tay làm cho người ta ứng phó không xuể. Rất nhanh xe đã lái ra nội thành sắp lên đường cao tốc, Thẩm Tự Chúc cho xe chậm lại, nói với Đàm Như Ý: “Cài nút dây an toàn lại, trên đường cao tốc có camera.”

Đàm Như Ý vội vàng nghiêng người kéo dây nịt an toàn trên ghế ngồi, sờ soạng một hồi vẫn không tìm được, Thẩm Tự Chúc chột giằm thẳng

xe, nghiêng người qua kéo dây an toàn ra, “Cộp” một cái cài nút lại.

Tầm mắt của hai người giao nhau trong một chút ngẩn ngùi, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc dừng trên mặt cô một chút, sau đó lập tức dời đi. Xe đã chạy một hồi lâu mà Đàm Như Ý vẫn có thể cảm thấy hô hấp nóng hổi của Thẩm Tự Chúc vẫn còn trong gang tấc.

Ba mươi phút sau, xe dừng lại. Đưa mắt đã nhìn thấy hồ Thương Sắc, hai ba du thuyền màu trắng khuấy động ra bọt sóng như tuyết, mở cửa sổ ra gió đập vào mặt dường như cũng mang theo hơi thở ẩm ướt.

Bốn người xuống xe, Đàm Cát giúp Thẩm Tự Chúc tháo đồ, Hạ Lam thì kéo Đàm Như Ý qua bắt đầu chụp hình. Tự chụp một lát, vẫn cảm giác không hài lòng, chợt gọi Thẩm Tự Chúc: “Anh Thẩm, có thể chụp giúp tôi và Như Ý tấm hình không?”

Đàm Như Ý vội liếc mắt nhìn Hạ Lam, Hạ Lam lại bóp tay cô một cái, nhỏ giọng nói, “Không có việc gì.”

Thẩm Tự Chúc thả cái thùng xuống đất, đi tới nhận lấy máy ảnh mini trong tay Hạ Lam.

Hạ Lam ôm đầu vai Đàm Như Ý, “Nhìn ống kính, đừng căng thẳng, cười lên nào.”

Đàm Như Ý làm theo, lại cảm giác mỗi sợi dây thần kinh trên mặt đều không nghe theo sai bảo của mình, cơ mặt cứng ngắc giống như một tấm sắt. Thẩm Tự Chúc cũng không vội vã chụp, mà là giơ máy ảnh lên tìm đủ mọi góc độ.

Chợt có một cơn gió thổi qua từ phía bắc làm tóc Đàm Như Ý bay lên, cô vội vươn tay giữ lại, cùng lúc đó, Thẩm Tự Chúc nhấn nút chụp. Anh cuối đầu liếc mắt nhìn ảnh đã chụp, đưa trả lại cho Hạ Lam.

Hạ Lam nhận lấy rồi xem, sợ hãi than, “Anh Thẩm, kỹ thuật chụp hình không tệ nha!” Dứt lời giờ máy ảnh lên trước mặt Đàm Như Ý.

Mặt hồ nước mênh mông, bầu trời trong veo, Đàm Như Ý mặc một bộ váy dài màu đỏ thẫm, mép váy nhẹ phất, sắc thái tình cảm mãnh liệt như thế nhưng lại rất hài hòa. Cô đang nhẹ vuốt sợi tóc đang bay qua mặt, trong động tác lại hiện ra mấy phần thoải mái.

“Nét bút hồng duy nhất trong tấm hình này chính là tôi, tôi phải cắt ra mới được.” Hạ Lam hài lòng thu máy chụp hình lại, cười hì hì nói.

Chỗ nướng là trên bãi đất trống ở ven hồ, bốn người xách nguyên liệu và vật dụng qua thì thấy có ba người đã đến, hai nam một nữ. Đàm Như Ý nhìn lướt qua, lập tức nhìn thấy cô gái tóc ngắn đang ngồi rửa rau dưới vòi nước, cô nhất thời ngẩn ra, khẽ gọi: “Hạ Lam.”

Hạ Lam dừng bước, lại gần, “Sao vậy?”

Đàm Như Ý đưa tay chỉ, “Người đó, chính là người tôi đã nói với cô lần trước.....”

Hạ Lam nhìn sang, nhìn thấy một cô gái mặc một chiếc áo bó màu trắng phía trong, bên ngoài khoác áo dệt kim màu đen hở cổ, phía dưới là quần bút chì màu xanh đậm. Trang phục bình thường và vô cùng tùy ý, lại nổi bật lên chân dài eo nhỏ, càng hiện ra vẻ lưu loát và lão luyện.

Đàm Như Ý không khỏi liếc nhìn bản thân mình một cái, váy đẹp thì tốt đấy, nhưng bởi vì quá mức long trọng mà có vẻ cố ý —— người ta thế này mới là trang phục đơn giản nên có khi ra ngoài.

Hạ Lam cẩn thận quan sát cô gái đó từ đầu đến chân một lần nữa, “Đẳng cấp mặc quần áo không tệ, chân không tồi, gương mặt cũng không tệ, chỉ có điều.....”

“Chỉ có điều sao?” Đàm Như Ý vội hỏi, rất cần tìm về chút tự tin từ trong miệng Hạ Lam.

“Thiếu chút hương vị phụ nữ. Tôi dám đánh cược, với tính tình của Thẩm Tự Chúc, sẽ không thích kiểu người như cô ấy.”

“Làm sao cô biết?” Đàm Như Ý tò mò, “Tôi cũng không biết Anh Thẩm thích gì kiểu người như thế nào.”

Hạ Lam liếc nhìn cô một cái, cười nói, “Trước kia anh ấy thích kiểu người như thế nào tôi không biết, nhưng sau này anh ấy nhất định thích kiểu người như cô rồi.”

“Cô đừng nói bậy.”

“Tôi chưa bao giờ nói bậy, không tin cô cứ chờ xem.” Hạ Lam cũng không nói nhiều, kéo tay Đàm Như Ý đuổi theo bước chân của Thẩm Tự Chúc và Đàm Cát.

Đến chỗ nướng, Thẩm Tự Chúc bắt đầu giới thiệu người của hai bên. Trong lòng Đàm Như Ý có chuyện, Thẩm Tự Chúc nói gì cô đều không nghe rõ, ánh mắt vẫn dừng trên người cô gái tóc ngắn đang rửa rau.

Chờ Thẩm Tự Chúc giới thiệu mọi người xong, cô gái tóc ngắn đóng vòi nước đi về phía bên này. Không đợi Thẩm Tự Chúc giới thiệu, cô ấy chủ động vươn tay về phía Đàm Như Ý, cười nói: “Cô Đàm, tôi là Đường Thư Nhan, đồng nghiệp với Tự Chúc, lần trước đã gặp.”

Đàm Như Ý vội bắt tay với cô ấy, “Chào cô Đường.”

“Thật ra thì hôm đám cưới của cô và Tự Chúc tôi cũng có tham gia, chỉ có điều hôm đó nhiều người, có lẽ Cô Đàm không để ý đến tôi.”

Đàm Như Ý đâu nào còn ấn tượng, nghe Đường Thư Nhan nhắc tới chuyện này, cũng không hiểu rõ dụng ý của cô ta là gì, không thể làm gì khác hơn là vâng vâng nói câu “Xin lỗi”.

Hạ Lam ở bên cạnh chọt chen vào nói, “Tôi nói kết hôn mà, bản thân là nhân vật chính vui vẻ còn không kịp nữa, làm gì còn tâm tư để chú ý đến người tham dự, cô thấy có đúng không cô Đường?”

Ánh mắt Đường Thư Nhan dừng lại trên người Hạ Lam trong giây lát, cười đưa tay, “Chào cô.”

Hạ Lam nhìn lướt qua tay cô ta, ý nghĩa không rõ cười một tiếng, đưa tay ra nhẹ cầm tượng trưng, “Hạ Lam, bạn tốt của Như Ý.”

Chỉ giới thiệu thôi mà cũng có chút sòng ngẫm, Đàm Như Ý ngẫm thờ dài, tâm tình lại thấp đi mấy phần.

Bên này, mấy người đàn ông đã chuyển hai bàn thịt nướng đến cùng một chỗ, phía dưới cái giá đã thêm than cháy đỏ. Ba người Đàm Như Ý lấy từng nguyên liệu nấu ăn ra, bắt đầu xử lý trước.

Đàm Như Ý nhìn thấy khoai tây mang tới vẫn chưa cắt, liền xách túi lên đi tới bồn rửa tay. Cô lấy khoai tây ra gọt vỏ rồi rửa sạch, đặt trên thớt gỗ rồi bắt đầu cắt thành miếng. Làm được một nửa, sau lưng bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân, Đàm Như Ý quay đầu nhìn lại nhìn thấy Thẩm Tự Chúc đang đi tới. Cô vội chào hỏi, “Anh Thẩm.”

Thẩm Tự Chúc đi tới bên cạnh cô, dùng tay mở vòi nước ra rửa tay, ánh mắt cũng nhìn về bàn tay đang cầm dao của Đàm Như Ý, “Có lạnh không?”

Ngón tay Đàm Như Ý khẽ cong, cười nói, “Không sao.”

Nước ở đây được dẫn tới từ hồ chứa nước, gió ở vùng ngoại ô lại lớn, thổi tới vẫn có chút lạnh.

Thẩm Tự Chúc rửa tay xong đóng vòi nước lại, cũng không đi vội mà chống một tay dọc theo mép hồ, cúi đầu nhìn động tác của Đàm Như Ý. Động tác của cô nhanh chóng lưu loát, kỹ thuật xắt rau thuần thục. Thẩm Tự Chúc nhặt một miếng, “Cắt tốt lắm.”

“Anh Thẩm gọt táo cũng rất tốt.” Vừa nói ra khỏi miệng, Đàm Như Ý đã muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, nhưng câu nói này giống như từ trong miệng bật ra vậy, hoàn toàn không trải qua suy nghĩ.

Thẩm Tự Chúc trầm mặc chốc lát, “Còn bao nhiêu nữa?”

“Chỉ còn ba củ nữa, sẽ xong ngay thôi, Anh Thẩm đi vào trước đi.”

“Vậy tôi chờ cô.”

Trong lòng Đàm Như Ý không được ổn, nhanh chóng xắt ba củ khoai tây còn lại cho xong, rửa lại lần nữa rồi bỏ vào trong túi sạch. Thẩm Tự Chúc xách túi lên, sau khi Đàm Như Ý rửa sạch dao, thớt và rửa tay xong cùng Thẩm Tự Chúc trở lại bàn nướng thịt.

Thẩm Tự Chúc nhanh chóng rút mấy tờ khăn giấy nhét vào tay Đàm Như Ý, “Mau lau khô đi, lạnh đỏ cả rồi.”

Đàm Như Ý làm theo, vừa nâng mắt đã thấy Đường Thư Nhan đang nhìn bọn họ. Cô vội vàng cúi đầu, làm như không thấy.

Tất cả đều chuẩn bị xong, bắt đầu nướng. Dễ nhận thấy, Đường Thư Nhan rất thông thạo việc này, làm từng bước từng bước đầu vào đấy, loay hoay trông rất vui vẻ. Mấy người khác vốn dĩ muốn giúp một tay, nhưng nhìn thấy điệu bộ của Đường Thư Nhan nên cũng không dám múa rìu qua mắt thợ.

Chỉ chốc lát sau, trong không khí liền bay ra một mùi thơm đậm đà, Đường Thư Nhan đặt ngó sen đã nướng xong qua một bên, đặt thêm mấy cái chân gà, bắt đầu nướng đậu hũ. Nướng một lát, cô ta chợt ngẩng đầu cười nói với Thẩm Tự Chúc đang nói chuyện phiếm với mọi người: “Đưa hạt tiêu tới giúp tôi.”

Thẩm Tự Chúc theo lời đưa tới, Đường Thư Nhan rất một chút trên đũa, nheo mắt nhìn Thẩm Tự Chúc, cười nói: “Cậu tới giúp tôi một chút đi.”

Thẩm Tự Chúc nhìn Đường Thư Nhan một cái, đứng dậy đi vòng qua bên cạnh cô ta.

Đàm Như Ý vội nói: “Cô Đường, chúng tôi cũng tự nướng đi, một mình cô không nướng hết đâu.”

Đường Thư Nhan cười nói, “Không có việc gì, Tự Chúc giúp tôi là đủ rồi. Trước kia, lúc đi nướng thịt cậu ấy đều giúp tôi. Cô Đàm cứ ngồi chơi là được rồi, tránh làm dơ váy.”

Đàm Như Ý cắn cắn môi, nhất thời khó chịu không nói nên lời. Đàm Cát lấy mấy lon trà lạnh trong thùng ra, đưa cho từng người. Hạ Lam khui nắp, cắm ống hút vào uống một hớp, cũng không nhìn Đường Thư Nhan, cười nói, “Nướng thịt nha, điều thú vị chính là trong quá trình nướng, nếu như chỉ ngồi chờ chi bằng đi vào những cửa hàng nướng chuyên nghiệp cho rồi, vừa nhanh lại ăn ngon nữa. Nhưng nếu cô Đường đây bằng lòng nướng một mình thì chúng tôi vui vẻ nhìn rồi.” Cô liếc mắt nhìn Đàm Cát và Đàm Như Ý, “Tôi có mang bài Tú – Lơ – Khơ tới đây, có muốn đấu một ván Đấu địa chủ không?”

Đường Thư Nhan vẫn cười, “Nếu cô Hạ đã muốn tự nướng thì tùy ý cô vậy.”

“Tôi không muốn gây phiền phức cho cô Đường đâu, tôi là kẻ rất lười, làm gì cũng thích ngồi không chờ người khác phục vụ, cho nên chỉ có thể làm phiền cô Đường thôi.”

Đường Thư Nhan vẫn không tức giận, gấp hai miếng đậu hũ vừa nướng xong vào trong đĩa trước mặt Hạ Lam, cười nói, “Vừa nhìn đã biết cô Hạ quen sống trong nhung lụa rồi, không giống như mấy người học kiến trúc chúng tôi, thực tập còn phải tan ca, gây dựng sự nghiệp còn phải làm cùng với đội lắp đặt thiết bị.”

“Tôi đúng là kẻ lười biếng, nhưng cô Đường cũng đừng nói ‘sống an nhàn sung sướng’ dễ nghe như vậy. Nhưng nếu muốn nói ai sống bằng sức của mình, khổ cực hơn, sợ rằng mọi người đang ngồi ở đây cũng không có ai bằng Như Ý.”

Động tác trong tay Đường Thư Nhan dừng lại, liếc Đàm Như Ý một cái, cười nói: “Tôi cũng chỉ nghe Tự Chúc nói sơ về thân thế của cô Đàm chứ không hiểu nhiều lắm, thật sự cũng có chút tò mò.”

“Cũng không có gì. Không những đi dạy ở vùng sâu vùng xa, đến những nơi thiên tai làm tình nguyện viên mà còn tài trợ cho hai đứa trẻ trong núi nữa. Có câu nói như thế nào ấy nhỉ?” Cô gấp miếng đậu hũ, cắn một miếng, “Tuy cảnh ngộ khó khăn nhưng ý chí vẫn kiên định, quyết sẽ không đánh mất chí hướng?”

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Gợn Sóng (05)

Editor:Thu Lệ

Đường Thư Nhan chỉ cười một tiếng, “Tôi chỉ có thể lo cho bản thân mình, khó có lòng lo cho thiên hạ như cô Đàm đây, về điểm này thì không thể không phục.”

Làm sao Đàm Như Ý không nghe ra lời nói châm chọc của Đường Thư Nhan. Cô hết sức cảm kích Hạ Lam đã ra sức giúp đỡ, lại ảo não mình không giúp được gì, hôm nay nghe thấy lời nói bên ngoài thì tán dương nhưng bên trong lại châm chọc của Đường Thư Nhan, rốt cuộc cũng không ngồi yên nữa, cười một cái nói: “Cũng không thể nói là có lòng lo cho thiên hạ, chỉ tiện tay làm trong khả năng của mình mà thôi.”

Ánh mắt của Đường Thư Nhan từ từ chuyển qua, dừng lại trên mặt Đàm Như Ý, vẻ mặt vẫn mỉm cười, “Tôi vốn tưởng rằng phải đủ dư thừa mới được xem là tiện tay làm trong khả năng của mình, nghe Cô Đàm nói như vậy, quả nhiên trình độ còn tăng thêm một bậc. Tôi là người phàm tục, ăn, mặc, ở, đi lại giải trí hàng ngày đều cần tiêu tốn, khó khăn lắm cũng chỉ cân bằng thu chi mà thôi.”

Nụ cười của Đàm Như Ý nhạt đi, yên lặng một lát mới bình thản mở miệng, “Hiện giờ học phí của tiểu học và trung học đều được miễn hoàn toàn, hai đứa trẻ mà tôi giúp đỡ một năm chẳng qua chỉ tiêu tốn 1000 tệ. Cho dù giải trí hàng ngày có lớn hơn nữa thì làm sao không góp được 1000 tệ hả? Cho nên tôi nói chỉ tiện tay làm trong khả năng của mình

cũng không xem là khoa trương chứ.” Cô chậm rãi nhìn Đường Thư Nhan một cái, “Ở miền núi mà tôi dạy có rất nhiều đứa trẻ như vậy.”

Đường Thư Nhan lại nhất thời cứng họng, mím chặt miệng cúi đầu lật nướng đùi gà, không mở miệng nữa. Hạ Lam âm thầm cho Đàm Như Ý một ánh mắt tán thưởng, hiệp đấu lần này tạm thời chấm dứt.

Rất nhanh đã nướng xong một nửa nguyên liệu nấu ăn mang tới, Đường Thư Nhan để kẹp và đưa xuống, nghỉ ngơi một chút rồi cười nói: “Tôi sợ có người không thể ăn cay nên khẩu vị nướng tương đối nhẹ. Mang theo gia vị tới đây, mọi người có thể tự thêm.” Nói xong bày hành, gừng, tỏi băm, hương dấm, dầu vừng, rau thơm, chao ra.

Đàm Cát đứng dậy giúp Hạ Lam và Đàm Như Ý lấy đồ chấm vào đĩa, Hạ Lam mừng rỡ nhàn rãi, uống trà lạnh dặn dò: “Lấy nhiều chao một chút giúp tôi nha.”

Thẩm Tự Chúc ngồi trở lại bên cạnh Đàm Như Ý lần nữa, Đàm Cát nghiêng đầu hỏi anh: “Anh rể, anh có muốn lấy không?”

Thẩm Tự Chúc gật đầu. Đàm Như Ý chợt nhớ tới Thẩm Tự Chúc có món không thích ăn, đang muốn nói cho Đàm Cát biết thì Đường Thư Nhan ở phía đối diện lại cười nói: “Tự Chúc không thích ăn rau thơm và tỏi, cậu Đàm nhớ đừng để nha.”

Đàm Như Ý lập tức chấn động, không khỏi giương mắt nhìn Đường Thư Nhan. Đường Thư Nhan đang cúi đầu pha nước tương cho mình và hai người bạn cùng đi, những lời vừa rồi chỉ giống như thuận miệng nhắc tới.

Bạn của Đường Thư Nhan lại nhận ra chuyện này, “Thư Nhan, chỉ dựa vào một lần ra ngoài ăn, lão Thẩm nói mình không thể ăn rau thơm và tỏi hồi ĐH năm 3 mà cậu vẫn nhớ rõ như thế.”

Đường Thư Nhan cười cười, “Bạn bè nhiều năm như vậy, chút chuyện nhỏ này còn nhớ không rõ sao? Không riêng Tự Chúc, món ăn các cậu thích tôi vẫn nhớ rất rõ.” Cô ta đưa đĩa cho người bên trái, “Cậu, một chút ớt và gừng.”

Người đó nhận lấy cái đĩa, hớn hờ cười đáp: “Đúng vậy. Trước kia, lúc nào hợp tác hai người cũng ở chung một tổ, nếu chút việc nhỏ này cũng không biết thì uống công hai người sớm chiều chung đụng như vậy rồi.”

Đàm Như Ý ở bên cạnh nghe thấy, trái tim dần dần chìm xuống, cắn xôi thịt đã nướng đến cháy vàng một cái, chỉ cảm thấy nhạt như nước ốc. Ai ngờ Hạ Lam lại đưa đầu tới, nhỏ giọng rĩ tai: “Quen biết với Thẩm Tự Chúc lâu như vậy, tốn mười năm cũng không có bản lĩnh đội được danh hiệu bà Thẩm lên đầu, tôi cũng có chút đồng cảm với Đường Thư Nhan rồi.”

Đàm Như Ý lại không cho là đúng, nhỏ giọng đáp: “Tôi cũng chỉ nhờ ông cụ Thẩm ban tặng.....”

Hạ Lam đang muốn nói lại, Đàm Cát đã đưa đĩa tới. Hạ Lam vội vàng nhận lấy, thoáng nhìn vào bên trong, gần như là nửa đĩa chao. Đàm Cát cười một tiếng với cô, “Có đủ không? Nếu không thì thêm chút nữa.”

Hạ Lam cười nói: “Đủ rồi đủ rồi, ăn nhiều cũng rất mặn.”

Bên này Đàm Như Ý vẫn cảm thấy buồn bã, Thẩm Tự Chúc chột gắp mấy miếng khoai tây, bỏ vào đĩa trước mặt cô, nhỏ giọng nói: “Đây là khoai tây tôi nướng, nếm thử một chút xem.”

Lúc này, Đàm Như Ý mới phục hồi tinh thần lại, cuống quýt đáp một tiếng, gắp miếng khoai tây vừa vàng vừa giòn lên nếm thử, có mùi thơm của nhiều nguyên liệu hòa vào nhau, vô cùng ngon miệng. Món mà Đàm Như Ý thích ăn nhất chính là khoai tây, một ngày ba bữa đều ăn không

ngán, huống chi đây là tự tay Thẩm Tự Chúc nướng, nuốt khoai tây trong miệng xuống, không ngừng gật đầu liên tục, “Ngon lắm.”

Nghe vậy, Thẩm Tự Chúc lại gắp thêm vào đĩa cô mấy đũa, Đường Thư Nhan ở phía đối diện nhìn thấy, cười nói: “Tự Chúc, dầu gì cũng thừa lại cho người khác một ít chứ.”

Đàm Như Ý vội nói, “Đủ rồi anh Thẩm, nhiều nữa cũng không ăn hết.”

Thẩm Tự Chúc lại gắp thêm hai đũa, lúc này mới dừng tay.

Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí ngược lại hài hòa hơn lúc đầu. Đàm Như Ý và Đàm Cát cũng đã hơn một tuần không gặp, không khỏi nói với cậu thêm vài lời, tán gẫu tình hình bây giờ của nhà họ Đàm, cuối cùng hỏi cậu: “Tháng sau là sinh nhật của em, có dự định gì chưa?”

Đàm Cát đang cầm chiếc đũa sạch sẽ giúp Hạ Lam gỡ xương cá, “Sao cũng được ạ, đơn giản là được rồi.”

“Sinh nhật hai mươi tuổi không thể qua loa được. Có muốn tổ chức một bữa tiệc với bạn học của em không?”

“Cần gì lãng phí số tiền này.” Đàm Cát suy nghĩ một chút, “Đón ông nội lên đây ăn chung một bữa cơm đi, lâu rồi em không ăn cơm chị nấu.”

Nghe được câu này, Thẩm Tự Chúc nhìn về phía Đàm Cát, “Nếu Chủ nhật cậu rảnh thì có thể tới ăn cơm.”

“Chủ nhật em bận dạy kèm tại nhà, nếu có thời gian em sẽ gọi điện trước cho anh chị.”

Hạ Lam không khỏi nhỏ giọng cười một tiếng, đưa khuỷu tay đụng đụng Đàm Như Ý, nhỏ giọng nói: “Như Ý, lúc nào cô hãy nấu cơm cho tôi

nếm thử một chút nhé? Khiến cho hai người đàn ông này đều nhớ mãi không quên, mùi vị chần hản không tầm thường.”

Mặt Đàm Như Ý thoáng nóng lên: “Hạ Lam, cô đừng nói bậy.”

Đường Thư Nhan đang nói chuyện phiếm với hai người bạn của mình ở phía đối diện, nghe vậy chợt liếc Đàm Như Ý một cái, cười nhạt nói: “Thì ra, gần đây Tự Chúc luôn về nhà sớm hơn bình thường là bởi vì tài nấu nướng của cô Đàm.”

Bất kì một câu nói nào của Đường Thư Nhan nghe vào trong tai Đàm Như Ý cũng đều có ý châm chọc, nhưng có lúc lại không hiểu rốt cuộc cô ta muốn nói lên điều gì, giống như câu này vậy. Đàm Như Ý miễn cưỡng cười cười, “Ở nhà làm sạch sẽ một chút mà thôi.”

Đường Thư Nhan không nhanh không chậm gỡ quả cà đã nướng xong từ trên cây xiêng tre xuống, “Thật ra nếu có người cùng tôi mượn chung còn vui lòng nấu cơm, nhất định tôi cũng nóng lòng trở về, dù sao ăn cơm ở nhà cũng tốt hơn là ồn ào bên ngoài. Chỉ có điều, Tự Chúc à...” Đường Thư Nhan ngược mắt lên nhìn Thẩm Tự Chúc, giọng nói nửa đùa nửa thật, “Cậu cũng đã ăn mấy tuần rồi, tất cả món ăn đều do Cô Đàm bỏ tiền mua, cậu có đưa phí ăn uống cho cô ấy không thế?”

Chân mày Thẩm Tự Chúc nhẹ nhàng nhăn lại không dễ phát hiện, không trả lời.

Đàm Như Ý hiểu được, khóe miệng giật giật, “Sao tôi có thể thu phí ăn uống của anh Thẩm chứ.”

Nụ cười trong mắt Đường Thư Nhan sâu hơn, “Cũng đúng, dù sao.....” Chỉ nói đến một nửa, để lại một nửa cho mọi người tự suy nghĩ viễn vông.

Thẩm Tự Chúc liếc Đường Thư Nhan một cái, giọng nói vô cùng nhạt, nghe không ra chút cảm xúc nào, “Mau ăn đi, đều nguội cả rồi.”

Một bữa tiệc nướng mà ăn đến quá mệt mỏi. Sau khi ăn xong mọi người nhanh chóng dọn dẹp tàn cuộc, thấy thời gian còn sớm mà thời tiết đẹp trời, liền bàn bạc mượn một chiếc du thuyền để đi dạo trên hồ.

Đàm Như Ý say sóng, chỉ có thể tiếc nuối rút lui. Hạ Lam vốn định ở lại cùng cô nhưng hứng thú đi chơi quá độ, thật sự không cam lòng. Đàm Cát cũng muốn ở lại nhưng bị Đàm Như Ý ngăn cản, “Không tốn bao nhiêu thời gian, để chị đi dạo một vòng là được rồi.”

Đàm Như Ý đưa mắt nhìn bóng lưng mọi người đi đến bến tàu, còn mình thì từ từ về phía trước dọc theo bờ hồ. Làn sóng vỗ nhẹ vào bờ, vang lên từng hồi, trời đất rộng lớn mênh mông bát ngát. Đàm Như Ý đi một hồi, tâm trạng dần dần tốt lên, giương mắt nhìn cây liễu xanh tươi dọc theo bờ hồ. Cô thấy bốn bề vắng lặng, len lén bẻ một cành liễu, vừa đi vừa bẻ lại.

Lại đi thêm vài bước, chợt nghe một trận tiếng bước chân dồn dập vang lên sau lưng. Đàm Như Ý quay đầu lại, ngạc nhiên phát hiện Thẩm Tự Chúc đang đi nhanh về phía này, cô không khỏi dừng lại, lắp bắp gọi: “Anh Thẩm.....”

Thẩm Tự Chúc ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt cô, yên lặng chốc lát, đợi hô hấp đều đặn lại mới nói: “Đi thôi.”

Đàm Như Ý nghi ngờ, “Đi chỗ nào?”

“Đi tiếp về phía trước.”

Đàm Như Ý “Vâng” một tiếng, cùng anh đi sóng vai, “Sao anh Thẩm không ngồi thuyền?”

“Gió lớn, lạnh lắm.”

Đàm Như Ý không khỏi hơi cong môi một cái, “Đúng là có chút lạnh, Anh Thấm nên mặc áo khoác vào.”

Thấm Tự Chúc “Ừ” một tiếng.

Hai người đều không nói gì nữa yên lặng đi về phía trước, ngược lại cũng không cảm thấy lúng túng. Trong lòng Đàm Như Ý vui mừng cũng giống như nước hồ vỗ bờ, lên lên xuống xuống. Đi tới dưới một gốc cây hải đường, Thấm Tự Chúc chậm bước chân lại, nhìn đồ trong tay, “Đang bện cái gì vậy?”

“À... “ Đàm Như Ý cũng dừng bước lại theo, giơ cành liễu đã bện thành vòng lên, “Vòng hoa?”

Thấm Tự Chúc nhận lấy liếc mắt nhìn, Đàm Như Ý cười nói: “Khi còn bé còn có thể dùng lá cọ đan châu chấu và con ếch, bây giờ đã quên sạch rồi.” Cô xoay người, đi tiếp về phía trước.

Thấm Tự Chúc bỗng nhiên thò tay bắt được cổ tay cô. Ngón tay anh có chút lạnh, vậy mà chỗ bị anh nắm chặt lại âm thầm nóng lên.

Đàm Như Ý cuống quít quay đầu lại, “Sao vậy anh.....” Cô nói còn chưa dứt lời, đột nhiên phát hiện ánh mắt Thấm Tự Chúc sâu thẳm, mà cô rõ ràng nhìn thấy cái bóng của mình trong con người của anh.

Thấm Tự Chúc giơ tay đeo vòng hoa cành liễu lên đầu cô, rồi sau đó thuận thế kéo cô về phía mình nửa bước.

Đàm Như Ý lập tức quên hô hấp, trái tim chột ngừng đập một cái sau đó đập lên điên cuồng, cô không tự chủ được ngửa đầu nhìn Thấm Tự Chúc, “Anh Thấm.....”

Thấm Tự Chúc vẫn không lên tiếng, giơ ngón tay lên nhẹ nhàng lấy lá liễu dính trên trán cô xuống, rồi sau đó bàn tay dán lên cái ót của cô, yên

lặng chốc lát, khẽ nhấn về phía trước một cái.....

“Tự Chúc!”

Sau lưng chợt truyền đến một tiếng gọi to, Đàm Như Ý như tỉnh khỏi giấc mộng, lập tức lui về phía sau một bước, nhìn Đường Thư Nhan đang chạy về phía bọn họ, cuống quít lấy vòng hoa trên đầu xuống.

Đường Thư Nhan dừng lại trước mặt hai người thờ hồng học, giơ tay đưa điện thoại cho Thẩm Tự Chúc, “Mới vừa rồi tiểu Cung gọi điện thoại tới nói hợp đồng vốn đã xong nay lại có vấn đề, hiện tại bên nhà cung cấp hàng đang giữ một số vật liệu của Châu Âu đang cập bến, nhất định không chịu giao hàng.”

Sắc mặt Thẩm Tự Chúc trầm trầm, nhìn chăm chăm điện thoại của Đường Thư Nhan, cũng không đưa tay nhận, qua một hồi lâu mới trầm giọng nói một câu, “Biết rồi.” Quay đầu nhìn Đàm Như Ý, “Phải về rồi, nếu như cảm thấy vẫn chưa đủ, lần sau sẽ dẫn em đi nữa.”

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, “Không có chuyện gì đâu Anh Thẩm, công việc của anh quan trọng hơn.”

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Gợn Sóng (06)

Edit: Thu Lệ

Ba người trở lại chỗ bến tàu, đợi hơn mười phút sau mấy người khác trở lại từ trên hồ. Đường Thư Nhan giải thích nguyên do, bắt đầu hỏi thăm ý kiến của mọi người. Ý của Đường Thư Nhan là cô ta và Thẩm Tự Chúc về công ty trước để xử lý công việc, mấy người còn lại cứ tiếp tục chơi, chùng nào bọn họ xong việc sẽ trở lại đón mọi người.

Hạ Lam lại nói: “Cùng trở về hết đi, bên này cũng không có gì để giải trí, nhìn một chút là được rồi.”

Mọi người đều tán thành, bắt đầu đi đến chỗ đậu xe.

Hạ Lam lôi kéo Đàm Như Ý, cố ý rơi lại mấy bước, “Mới vừa lên thuyền, Thẩm Tự Chúc chợt nói quên đồ không muốn đi nữa.” Cô cười nhìn Đàm Như Ý một cái, “Có phải đi tìm cô không?”

Đàm Như Ý nhớ tới chuyện vừa rồi vẫn còn mấy phần hoảng hốt, trên mặt nóng lên, cúi đầu “Ừ” một tiếng, lại hỏi, “Cô Đường xuống thuyền lúc nào?”

“Lúc thuyền sắp khởi động, diên thoại di động của cô ta đột nhiên vang lên, nhận một cuộc điện thoại liền xuống.” Hạ Lam thở dài, “Đoạn đường này cô ta cũng bỏ khá nhiều công sức, tôi cũng không nỡ đánh lại cô ta. Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết thái độ Thẩm Tự Chúc như thế nào, chỉ có cô ta là bịt mắt giả bộ không nhìn thấy.”

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, hỏi: “Cô cảm thấy.... Thái độ của anh Thẩm là như thế nào?”

“Chẳng lẽ chính bản thân cô không hiểu?” Hạ Lam liếc cô một cái, “Vừa rút khăn giấy, vừa gắp khoai tây, còn bỏ lại tất cả mọi người trên thuyền vì cô.”

Đàm Như Ý chần chừ lại chần chừ, “..... Tôi sợ là tự mình đa tình. Nhìn Anh Thẩm rất lạnh nhạt nhưng thật ra lại là người vô cùng tốt. Nhưng tôi cảm thấy loại người như anh ấy hoàn toàn làm theo bản năng, hoặc là nói do được dạy từ nhỏ..... Nên nói như thế nào nhỉ, một người có tinh thần thích giúp đỡ người khác?”

Hạ Lam cười lên, “Cô quả nhiên là dạy ngữ văn, coi bản thân như đang đọc hiểu nói dóc một đồng lớn thế này. Tôi cho cô biết, đừng nghĩ nhiều, suy nghĩ nhiều dễ loạn. Cô cứ dựa theo tiết tấu như bây giờ của cô, nên nấu cơm thì nấu cơm, nên làm nũng thì cứ làm nũng.....”

“Tôi không làm nũng.”

Hạ Lam bật cười, “Được, cô không làm nũng, cô vốn đủ dễ thương rồi — chờ Thẩm Tự Chúc chủ động hành động thôi.”

Những người khác đã lên xe, Đàm Cát thò đầu ra cửa xe, “Chị, hai người nhanh lên một chút!”

Đàm Như Ý đáp một tiếng, vội lôi kéo Hạ Lam đi như chạy.

Đọc theo đường đi, điện thoại di động của Thẩm Tự Chúc rung không ngừng, Hạ Lam đưa máy ảnh kỹ thuật số cho Đàm Cát ngồi bên cạnh, “Cầm giùm chị.” Sau đó nói với Thẩm Tự Chúc, “Để tôi lái cho, anh đừng để lỡ điện thoại quan trọng.”

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm chốc lát, dừng xe bên vệ đường.

Hai người đổi vị trí, sau khi Thẩm Tự Chức ngồi vào chỗ ngồi phía sau liền nhận mấy cuộc điện thoại. Đàm Như Ý nghe hiểu đại khái, biết chuyện tuy khẩn cấp nhưng không đến nỗi quá nghiêm trọng nên cũng yên lòng.

Xe lái thẳng đến phòng làm việc, Thẩm Tự Chức và Đường Thư Nhan đồng bước xuống xe, tiến tới nói mấy câu rồi nhanh chóng đi vào trong tòa văn phòng. Đàm Như Ý nhìn ra ngoài cửa sổ xe, hai người đều đang bước đi vội vàng, bóng lưng cũng lộ ra khí thế căng thẳng.

Hạ Lam quay đầu, hỏi Đàm Cát muốn đến trường học trước hay đến nhà Đàm Như Ý, Đàm Cát đáp: “Đến thẳng trường học đi ạ.”

Lái xe đến trước cổng đại học Sùng thành, Đàm Cát nhảy xuống xe, Đàm Như Ý thò đầu ra dặn dò: “Khi nào rảnh nhớ tới dùng cơm!”

Đàm Cát khoát tay áo, “Dạ!”

Trên xe chỉ còn lại Hạ Lam và Đàm Như Ý, yên lặng chốc lát, Hạ Lam chợt nói: “Em trai cô thật thú vị, tính tình cởi mở hơn cô nhiều.”

Đàm Như Ý cười cười, “Con người nó đôi khi cũng không mấy để tâm, có đôi khi lại vô cùng sẵn sàng tỉ mỉ.”

“Quan hệ chị em của hai người rất tốt.”

“Ừ.” Đàm Như Ý nhấn cửa kính hạ xuống một đoạn, “Mẹ tôi chạy theo người đàn ông khác khi nó mới năm tuổi, cho nên cũng coi như do một tay tôi nuôi nó lớn. Nó rất biết nghe lời, không kén ăn, lại càng không nghịch ngợm gây sự như những đứa trẻ khác, chỉ có lúc trưởng thành sức ăn rất lớn, còn có chút tràn đầy tinh lực.”

“Có thể thi đậu đại học Sùng thành, thành tích vậy cũng rất tốt rồi chứ?”

Nói tới điểm này, Đàm Như Ý không khỏi hả hê, “Nó học Khoa học tự nhiên rất giỏi, nếu không phải do môn tiếng Anh hơi kém một chút thì thi đại học Thanh Hoa cũng không thành vấn đề.”

“Bây giờ đang học ngành gì?”

“Tua-bin công trình.”

“Vậy sau này phải ra biển?”

“Cũng có thể không cần ra biển, có thể đến xưởng tàu làm kỹ sư hoặc giám sát chế tạo.”

Hạ Lam cười lên, “Mới vừa rồi ở trên thuyền đã nhìn ra, cậu ấy đặc biệt có hứng thú máy móc, phổ cập cho tôi một đồng hồ. Chỉ có điều bản thân tôi ngoài trừ có chút nhạy cảm con số ra thì mấy cái khác không biết một chữ.”

Đàm Như Ý cười cười, “Lúc nó còn học cấp 2, đã biết dùng mấy vật liệu vớt bỏ làm cho tôi một chiếc radio bằng chất bán dẫn, nói lúc tôi nấu cơm thì có thể nghe nhạc. Chỉ có điều khi đó chúng tôi còn ở trong núi nên tín hiệu rất kém khi có khi không. Sau dọn nhà lên trấn, chiếc radio cũng không tìm được nữa.”

Nhắc tới Đàm Cát, Đàm Như Ý cũng có chút thao thao bất tuyệt, trong lúc vô tình đã đến lầu dưới khu nhà trọ, Hạ Lam không có chìa khóa nhà để xe của Thẩm Tự Chước nên dừng xe bên lề, sau đó xuống xe ra ghế sau lấy máy chụp ảnh của mình. Vậy mà mở cửa xe ra nhìn lại không thấy vật gì trên ghế cả.

“Như Ý, gọi điện thoại cho em trai cô hỏi cậu ấy xem máy chụp ảnh của tôi có ở chỗ cậu ấy không?”

Đàm Như Ý vội lấy điện thoại di động ra, sau khi xác nhận với Đàm Cát xong liền nói xin lỗi Hạ Lam, “Thật xin lỗi, có lúc nó hơi lơ là. Để tôi bảo nó ngày mai mang máy chụp hình đến cho cô.”

Hạ Lam lại nói: “Không cần, hôm nay tôi tan sở tiện đường đi qua đại học Sùng thành rồi lấy luôn. Cô nói số điện thoại của cậu ấy để tôi lưu lại.”

—

Ngày hôm đó Thẩm Tự Chúc không về nhà ăn cơm tối, đến 11h đêm vẫn chưa về về. 10h Đàm Như Ý đã lên giường, nhưng nhớ lại chuyện của Thẩm Tự Chúc nên không hề buồn ngủ. Nhiều lần cầm điện thoại di động lên muốn hỏi tình hình của anh một chút, nhưng lại sợ nếu anh đang bận mà gọi tới thì quấy rầy.

Trong lúc đang suy nghĩ mơ mơ màng màng, chợt nghe thấy chuông công tòa nhà vang lên. Đàm Như Ý bỗng giật mình, lập tức bò dậy khỏi giường, chạy ra cửa nghe.

Trong hình ảnh theo dõi hiện lên khuôn mặt của Đường Thư Nhan, “Tôi không tìm được chìa khóa của Thẩm Tự Chúc, cô có thể mở cửa chính giúp một tay được không.”

Đàm Như Ý vội vàng ấn nút mở cửa, lại hỏi: “Anh Thẩm đâu.....”

“Cậu ấy uống say rồi.” Đường Thư Nhan nói xong, vội vàng cúp.

Đàm Như Ý sửng sốt một chút, vội vàng chạy vào thư phòng, khoác áo vào, cầm chìa khóa trên tủ rồi vội chạy ra ngoài cửa, ngay cả giày cũng không thay.

Lúc Đàm Như Ý chạy xuống dưới lầu, Đường Thư Nhan đang dìu Thẩm Tự Chúc lảo đảo đi tới. Đàm Như Ý vội vàng chạy tới, bắt được một cánh tay của Thẩm Tự Chúc, “Để tôi giúp một tay.”

Đường Thư Nhan lại đẩy cô về phía trước, không nhìn được nói: “Không cần làm phiền.”

Đàm Như Ý há miệng, không nói nên lời. Đường Thư Nhan tiếp tục đi về phía trước, Đàm Như Ý sợ run chốc lát, nhắm mắt đi theo. Cô chỉ sợ Đường Thư Nhan té ngã nên ở phía sau chuẩn bị chìa tay giúp đỡ bất cứ lúc nào. Mãi cho đến cửa, Đường Thư Nhan thở hển hển chửi thề một câu rồi quay lại nói với Đàm Như Ý: “Mở cửa nhanh.”

Đàm Như Ý vội vàng móc chìa khóa ra, vậy mà càng vội càng loạn, cầm mấy lần mới nhắm ngay vào lỗ, Đường Thư Nhan nặng nề đỡ một người không khỏi mất hết kiên nhẫn, “Cô nhanh lên một chút được không!”

Cuối cùng cửa cũng mở ra, Đường Thư Nhan đặt Thẩm Tự Chước nằm trên ghế sa lon, rồi sau đó đi tới máy đun nước lấy một ly nước ấm tới đút Thẩm Tự Chước uống, sau đó đi vào phòng tắm vắt một cái khăn lông lau mặt cho anh. Cô ta ngồi nghỉ ngơi một lát, rồi đỡ Thẩm Tự Chước dậy đi vào giường trong phòng ngủ, cởi giày vớ, đắp kín mền cho anh, lúc này mới đi ra ngoài.

Cô ta quen thuộc mọi góc nhách, hết sức hiểu rõ kết cấu nhà trọ, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên tới đây. Mà động tác cô ta phục vụ Thẩm Tự Chước, thậm chí bao gồm cởi giày cho Thẩm Tự Chước, đều nhìn không ra chút khó chịu nào, hoàn toàn sẵn sàng tỉ mỉ.

Đàm Như Ý ở một bên nhìn, chợt thấy bản thân mình giống như một người ngoài.

Hoặc là nói, cô vốn chính là một người ngoài.

Đường Thư Nhan rót cho mình ly nước, uống một hơi cạn sạch, quay đầu lại nhìn thấy Đàm Như Ý đang đứng dưới ánh đèn, trên mặt không khỏi lạnh mấy phần, “Vì xoay chuyển hợp đồng này mà Tự Chước đã liều mạng uống say như vậy đấy.”

Đàm Như Ý không lên tiếng.

“Cậu ấy là người không thích bị người khác khống chế, nhất là bóp cổ ép đến bước này. Nhưng hôm nay chẳng những gặp phải chướng ngại trên sự nghiệp mà ngay cả cuộc sống riêng tư cũng.....” Cô ta liếc Đàm Như Ý một cái, như muốn nói ra tất cả những lời nói đã ghen cả ngày nay, “Tự Chước rất coi trọng ông nội, cậu ấy bằng lòng hy sinh mình để làm vui lòng ông nội nhưng không có nghĩa cậu ấy bằng lòng với danh phận này. Cô Đàm, tôi thấy cô là một người hiểu chuyện, lòng dạ thiện lương, lại có nguyên tắc của mình nên cũng không cần thiết phải Hư Dĩ Ủy Xà(*) với Tự Chước. Nói trắng ra, quan hệ của hai người chỉ là chủ nợ và người đi vay nợ, ngay cả mượn chung phòng cũng không bằng.”

(*): Đề cập đến việc giả tạo, giả tưởng.

Đàm Như Ý vẫn không lên tiếng.

“Tôi cũng không che giấu suy nghĩ của mình nữa, đúng vậy, tôi thích Thẩm Tự Chước. Dốc sức làm việc cùng cậu ấy nhiều năm như vật, thật vất vả mới có được thành tựu là phòng làm việc ngày hôm nay, cuối cùng cũng coi như có thời gian rảnh rỗi tính toán đến vấn đề cá nhân.” Cô ta nhìn Đàm Như Ý, “Lời nói không dễ nghe, nếu như không phải do ông nội can thiệp vào thì nhất định tôi và Tự Chước đã nước chảy thành sông rồi.”

Đường Thư Nhan thuận tay lấy chìa khóa xe mà cô ta mới vừa đặt trên bàn lên, sửa sang lại quần áo dự định rời đi, vừa mới đi tới cửa đã quay đầu lại, “Tôi không tiện ở lâu, nếu Tự Chước có cần gì thì nhờ Cô Đàm giúp một tay. Cô đã ăn ở miễn phí trong nhà Tự Chước thì chút việc nhỏ này cũng không quá đáng chứ.”

“Ầm” một tiếng, Đường Thư Nhan đóng cửa lại, thân thể của Đàm Như Ý cũng theo đó mà chấn động. Sau một lúc lâu, cô từ từ đi tới tắt đèn phòng khách, vốn định trở về thư phòng ngủ tiếp nhưng đi tới một nửa lại

ngồi xuống ghế sa lon. Ngơ ngác ngồi một hồi lâu mới cởi giày ra cuộn hai chân lên.

Đêm dài yên tĩnh vô biên, bóng đêm ngoài cửa sổ nặng nề. Đàm Như Ý vùi đầu trong cánh tay, rất lâu sau cũng không hề nhúc nhích.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Gợn Sóng (07)

Edit: Thu Lệ

Sáng sớm ngày hôm sau, Đàm Như Ý vẫn dậy rất sớm như thường lệ, chuẩn bị sữa nóng và bánh mì nướng cho Thẩm Tự Chúc — Cô đã học được cách sử dụng của máy nướng bánh mì, hơn nữa còn dùng rất nhuần nhuyễn.

Vừa quan tám giờ, Thẩm Tự Chúc liền ra khỏi phòng ngủ, ngáp một cái, câu nói “Chào buổi sáng” của anh trùng hợp với tiếng “Đing” của lò vi sóng, Đàm Như Ý đang đứng ngăn người trước lò vi sóng, bị giật mình đến thân thể chấn động, phục hồi tinh thần lại nhìn về phía Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm, chào buổi sáng."

Thẩm Tự Chúc rửa mặt xong ra khỏi phòng tắm, thấy Đàm Như Ý đang ngồi bên cạnh bàn ăn, sững sờ nhìn chăm chăm vào đĩa bánh quẩy trước mặt. Thẩm Tự Chúc đi tới kéo ghế ra ngồi xuống phía đối diện cô, nhấp một hộp sữa tươi, ấn lên huyệt Thái Dương vẫn đang đau, "Đang suy nghĩ gì vậy?"

"Hả . . . . ." Đàm Như Ý vội vàng nhấp một hộp sữa đậu nành, "Không có việc gì."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, rủ rượi phờ phạc, chung quanh hốc mắt đen nhánh một vòng, hoàn toàn khác hẳn cô thường ngày. Động tác trong tay dừng lại, "Không ngủ ngon?"

"Không có việc gì." Đàm Như Ý cúi đầu ăn bánh quẩy, tránh né cái nhìn chăm chú của Thẩm Tự Chúc.

Thẩm Tự Chúc ăn một lát, chợt hỏi: "Tối hôm qua Đường Thư Nhan đưa tôi về à?"

Đàm Như Ý yên lặng mấy giây, "Vâng, anh uống say rồi."

"Trở về quá muộn nên làm phiền đến giấc ngủ của cô?"

Đàm Như Ý vội vàng khoát tay áo, "Không có, tôi. . . . . Tôi vốn dĩ cũng chưa ngủ."

Nhất thời lại trầm mặc. Đàm Như Ý miễn cưỡng ăn nửa cây bánh quẩy, nhưng vẫn khôn có khẩu vị. Cô để đũa xuống, nhẹ nhàng nắm ngón tay, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm, tôi có chuyện muốn bàn bạc với anh."

Thẩm Tự Chúc không ngẩng đầu lên, "Cô nói đi."

Đàm Như Ý càng siết chặt ngón tay hơn, như muốn nắm thêm dũng khí. Sau khi trầm mặc chốc lát, cô lấy phong bì đã sớm đặt bên cạnh ghế lên, đẩy tới trước mặt Thẩm Tự Chúc.

Thẩm Tự Chúc ngớ ngẩn, cầm phong bì lên bóc ra một chút, thoáng nhìn vào bên trong, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, "Đây là ý gì?"

Đàm Như Ý cắn cắn môi, "Tôi ở đây lâu như vậy mà không mất tiền điện nước và mướn phòng, cảm giác không yên tâm. . . . ."

Thẩm Tự Chúc ném phong bì lên bàn vang lên một tiếng "Bộp", ngược mắt nhìn Đàm Như Ý — Hôm nay cô lại mặc chiếc áo len màu tím đỏ, phối hợp với vẻ mặt tiêu tụy khô căn giống như một trái cà héo ỉu

xìu, hoàn toàn không có thần thái của ngày hôm qua. "Có phải Đường Thư Nhan đã nói gì với cô không?"

Đàm Như Ý cả kinh nhanh chóng lắc đầu, "Cái này không liên quan gì đến cô Đàm, thiếu nợ thì trả tiền là lẽ tất nhiên. Ba tôi thiếu, tôi không có cách nào trả hết một lượt, nhưng ít nhất. . . . ." Tay cô xoắn lại thật chặt, "Ít nhất phải trả một chút."

Thẩm Tự Chước không nói thêm gì nữa. Đàm Như Ý nhanh chóng liếc anh một cái, ánh mắt của anh sâu sắc lạnh lùng gần như giống y lần đầu tiên gặp mặt như đúc, sắc bén bức người, mang theo vài phần thăm dò.

Qua hồi lâu, trong lúc Đàm Như Ý sắp hít thở không thông dưới cái nhìn chăm chú của anh thì Thẩm Tự Chước rốt cuộc mở miệng: "Có phải đối với ai cô cũng khách khí như vậy không?" Giọng nói cũng cực lạnh.

Đàm Như Ý chưa kịp trả lời, Thẩm Tự Chước đã đứng lên, chân ghế ma sát trên sàn nhà vang lên tiếng chói tai. Bánh bao mới ăn một nửa, một phần ly sữa tươi vẫn còn bốc hơi. Chiếc phong bì màu trắng lẻ loi nằm trên bàn ăn, giống như hài cốt bị người ta vứt bỏ.

Theo thường lệ phải về thăm Ông cụ Thẩm, từ lúc ra cửa đến khi tới nơi, trong suốt toàn bộ hành trình Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chước đều không nói một câu. Đến trước mặt Ông cụ Thẩm, biểu hiện của Đàm Như Ý không khác gì như mặt trời lặn, nhưng bất kể làm gì hay nói gì, cô đều có thể cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Tự Chước vẫn luôn dính trên người cô, bảy phần đánh giá ba phần không rõ suy nghĩ.

Lúc đi vào phòng bếp nấu cơm, Bà cụ Thẩm nhỏ giọng hỏi cô có phải cãi nhau với Thẩm Tự Chước rồi không.

Đàm Như Ý gượng cười, chỉ nói tối hôm qua Thẩm Tự Chước uống say, có chút không có tinh thần.

"Về chuyện làm ăn hả?" Bà cụ Thấm mở van ga ra, đặt bình nước đã đổ đầy lên, "Tính tình nó bướng bỉnh, nhất là trên sự nghiệp, không bao giờ muốn người nhà nhúng tay vào, chuyện gì cũng thích tự mình làm."

Đàm Như Ý "Dạ" một tiếng, chột hỏi: "Bà nội, bà biết Đường Thư Nhan không ạ?"

"Hả, Tiểu Đường à, biết chứ, con bé ấy còn tới nhà chúng ta ăn cơm mấy lần nữa. Cô ấy là bạn học thời đại học của Tự Chước, hai đứa cùng nhau gây dựng sự nghiệp. Trước kia bà còn d/d'l;q;d tưởng cô ấy là đối tượng của Tự Chước nên đã lạng lẽ hỏi Tự Chước, nhưng nó nói nó và Tiểu Đường chỉ là bạn bè bình thường. Tiểu Đường cũng đã từng hẹn hò với những người khác, hình như là ba người đấy, đáng tiếc đều không thành."

Đàm Như Ý có chút không hiểu mà lý giải, nếu đã thích Thấm Tự Chước thì tại sao còn hẹn hò với những người khác.

"Tiểu Đường đã giúp đỡ Tự Chước rất nhiều trên phương diện làm ăn. Tính tình của Tự Chước thì con cũng biết, có một số việc nhỏ nó không muốn để ý, cho nên có một vài sự vụ trong công việc đều do Tiểu Đường trông coi giúp nó. Làm một một người phụ nữ lại liều mạng như vậy, cũng đã hai mươi tám tuổi rồi mà chưa kết hôn, cũng không mấy dễ dàng."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Bà cụ Thấm chỉ cho rằng cô không thích luận điệu này của bà nên lập tức giải thích, "Như Ý đừng hiểu lầm, không phải bà xem thường ‘gái ế’ gì đó, bà chỉ cảm thấy tính tình cô ấy mạnh mẽ như vậy, về nhà lại không có ai quan tâm chăm sóc, rất quạnh quẽ."

Đàm Như Ý cười cười, "Con hiểu mà bà nội." Cô không muốn tiếp tục tán gẫu chuyện về Đường Thư Nhan nữa nên nói một câu khác chuyển đề tài.

Lúc ăn cơm, Bà cụ Thấm nói cả nhà trai của Thấm Tự Chúc đã trở về rồi. "Chị dâu con nói con tìm căn nhà đó có chất lượng rất tốt, giá tiền cũng hợp lý, Tử Hiên cũng đã chọn được trường học, nói chờ làm xong thủ tục trường cho nó rồi nhất định phải mời con ăn bữa cơm, cảm ơn con đã lo liệu trước sau."

Thấm Tự Chúc cau mày nói: "Không cần. Gần đây con cũng không có thời gian."

"Bà biết nên đã nói với nó cuối tuần hãy đến nhà chúng ta ăn cơm." Bà cụ Thấm thở dài, "Dù sao cũng là người một nhà, nên làm đúng bốn phận, anh con.... cũng đáng thương."

Thấm Tự Chúc không lên tiếng, một hồi lâu mới "Dạ" một tiếng.

Đàm Như Ý nghe thấy cái hiểu cái không, lúc trước Bà cụ Thấm dặn dò cô đừng quá gần gũi với chị dâu thì cô cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy trong này chắc chắn có ẩn tình gì đó. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện của nhà họ Thấm, đâu có liên quan gì đến cô, càng không phải là chuyện để một người ngoài như cô có thể can thiệp được.

Bây giờ cô chỉ lo làm tốt bốn phận của mình là được, những chuyện khác, suy nghĩ nhiều cũng vô ích.

—

Lúc Hạ Lam ly hôn đã nghỉ điều động, vì vậy mấy tuần nay chỉ có thể nghỉ ngơi. Chủ nhật sau khi tan việc, lái xe đến đại học Sùng Thành tìm Đàm Cát lấy máy chụp hình. Theo hẹn, Đàm Cát bên cạnh chỗ trực ngay cổng trường, Hạ Lam qua vừa liếc mắt đã nhìn thấy.

Hạ Lam vẫy vẫy tay, đi tới quan sát cậu một phen, "Sao lại ăn mặc như thế này."

Đàm Cát liếc mắt Âu phục màu đen sơ mi trắng trên người mình, cười nói: "Có phải nhìn em như bán bảo hiểm không?"

"Cũng không tệ." Hạ Lam cười lên, "Có giống bán bảo hiểm hay không, điều quan trọng vẫn là nhìn mặt."

Đàm Cát cười cười, "Buổi chiều có một cuộc thi biện luận, em mới vừa thi xong nên từ phòng báo cáo đến đây luôn."

Hạ Lam kinh ngạc, "Cậu còn thi biện luận?"

"Thi chơi thôi." Đàm Cát đưa máy chụp ảnh cho Hạ Lam, "Máy chụp hình của chị đây, em là người hay vứt đồ lung tung, chị Hạ Lam đừng trách nhé."

Hạ Lam cười ha hả, nhét vào trong túi hôm nay mình cố ý mang tới, "Vậy cậu thi biện luận thắng chưa?"

"Thắng, từ tám còn bốn. Nếu cuối tuần thắng một trận nữa thì sẽ vào chung kết quyết đấu."

Hạ Lam liếc mắt nhìn vào trong trường, "Cậu có thời gian không, dẫn tôi đi dạo một vòng nhé?"

"Hôm nay em rảnh ạ." Đàm Cát cởi áo khoác Âu phục ra vắt lên cánh tay, chỉ mặc áo sơ mi trắng. Thoạt nhìn cậu vừa mắt hơn nhiều, không còn như ông cụ non nữa mà hiện ra vẻ anh khí đặc biệt của thanh niên.

Hạ Lam không khỏi nhìn cậu một cái, cười nói: "Thật ra thì lúc tôi còn học đại học cũng có hai năm thắng biện luận."

Đàm Cát xoay đầu lại quan sát cô, "Thi đờn hay sao ạ?"

"Không, là nhóm bốn. Lúc ấy trường học có mười mấy đội biện luận, chỉ có ba nhóm nữ."

Đàm Cát cười cười, "Trường học của em không nhiều nữ thi luận lắm."

"Đã từng nghe câu nói này chưa? Người có thể chia làm bốn loại, đàn ông, phụ nữ, nữ biện thủ, nữ bác sĩ."

Đàm Cát nói: "Em không thích kiểu luận điệu này, khoa của chúng em có rất nhiều giáo sư đều có học vị bác sĩ, tính tình vô cùng đáng yêu, so với một số nam giáo sư cổ hủ thì thú vị hơn nhiều."

Hạ Lam không khỏi giơ một ngón tay cái, cười nói, "Xem ra Như Ý đã giáo dục cậu vô cùng thành công."

Lúc này chính là giờ cơm, bên cạnh có rất nhiều người qua lại, sau lưng tiếng chuông xe đạp tiếng vang lên không dứt, Đàm Cát đi vòng qua bên ngoài Hạ Lam, cười một cái nói: "Chị em thì lại có chút. . . . . Bị quan niệm truyền thống trói buộc quá sâu."

"Như Ý là có lòng mà không có sức."

Đàm Cát Lập tức cau mày nhìn cô, "Có ý gì?"

Hạ Lam nhớ lại Đàm Như Ý từng dặn dò không thể tiết lộ sự thật cho Đàm Cát biết, không khỏi ảo não mình lỡ lời, cười một cái nói: "Ý của tôi là, chị cậu với anh rể rất ân ái, cô ấy chỉ muốn làm một hiền thê lương mẫu truyền thống."

Lúc này Đàm Cát mới buông lỏng chân mày ra, "Lúc ấy bọn họ kết hôn quá vội vàng, em vẫn rất lo lắng, nghe chị Hạ Lam nói như vậy thì em đã yên tâm rồi. Ngày hôm qua ăn bữa cơm, cảm thấy Thẩm Tự Chúc cũng coi như đáng tin cậy."

Hạ Lam trấn an cậu, "Yên tâm, tôi ở cùng tòa nhà với bọn dưới lầu một, có chuyện gì tôi sẽ giúp đỡ." Hai người đã băng qua đường lớn, đi tới

bên cạnh hồ tình nhân của trường học. Nói là hồ, nhưng cũng chỉ là một ao nước nho nhỏ mà thôi, ánh nắng chiều chiếu lên ao nước, gió thổi sóng lăn tăn, đến gần còn có thể thấy mấy con cá chép đuôi màu đỏ.

Hạ Lam vịn lan can nhìn chốc lát, chợt thấy bụng cô kêu ùng ục, "Căn tin trường cậu ngon không? Không ngại tôi ăn bữa cơm chứ?"

"Ra bên ngoài ăn đi ạ, trong căn tin rất ít món ăn."

"Không có việc gì, " Hạ Lam xoay người lại cười nhìn cậu, "Tôi nghe nói món ăn trong căn tin phía Tây có hương vị rất ngon, vẫn muốn tới mở mang kiến thức một chút."

"Món ăn trong căn tin phía Tây thì ngon nhưng lại hơi xa." Đàm Cát chỉ chỉ về phía ánh mặt trời chiều, cười nói, "Phải đi qua bên kia."

"Không có việc gì!" Hạ Lam vỗ vỗ , "Đi thôi."

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Gợn Sóng (08)

Edit: Thu Lệ

Hạ Lam trở về từ đại học Sùng Thành, vừa vặn gặp phải Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc mới ăn cơm tối xong trở về từ nhà ông cụ thăm ở nhà để xe. Đàm Như Ý đứng cách xe Thẩm Tự Chúc hơi xa, ngón tay nắm chặt túi xách, cúi thấp đầu tan rã trong bóng đêm.

Hạ Lam dừng xe gọi một tiếng, Đàm Như Ý quay đầu lại nhìn cô, “Hạ Lam.”

Hạ Lam dừng xe vào nhà để xe, đi tới bên cạnh cô, liếc mắt nhìn về nơi để xe của Thẩm Tự Chúc, “Dáng vẻ này là thế nào, Thẩm Tự Chúc ăn hiếp cô?”

Đàm Như Ý cười cười, “Không có.”

Hạ Lam còn muốn hỏi, Thẩm Tự Chúc đã dừng xe xong đi về phía này. Hạ Lam lên tiếng chào hỏi anh, vẻ mặt anh bình thản, cũng nhìn không ra có gì khác thường. Hạ Lam kéo cánh tay Đàm Như Ý, đi theo sau lưng Thẩm Tự Chúc vào thang máy. Thẩm Tự Chúc yên lặng nhìn về phía trước, mà Đàm Như Ý chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm dưới chân, giữa hai người lộ ra một luồng không khí kỳ lạ không nói lên lời.

Trong lòng Hạ Lam thoáng qua một suy đoán, bị chính bản thân dọa cho hết hồn, nghiêng đầu nhìn chăm chăm Đàm Như Ý, muốn từ trên người cô nhìn ra chút đầu mối. Rất nhanh đã tới tầng lầu của Thẩm Tự Chúc,

Đàm Như Ý định đi ra ngoài theo nhưng bị Hạ Lam bắt lại, “Anh Thâm, anh về trước đi, tôi có mấy câu muốn nói với Như Ý.”

Thâm Tự Chúc nghiêng đầu liếc mắt nhìn, không nói gì, trực tiếp đi ra khỏi thang máy.

Thang máy khép lại tiếp tục đi lên, Hạ Lam buông Đàm Như Ý ra, “Có phải cô và Thâm Tự Chúc đã xảy ra chuyện gì không?”

“Không có.”

“Cô đừng gạt tôi, đều viết rõ trên mặt cô rồi kìa.” Hạ Lam khẽ nhìn cô, chợt tiến tới nhỏ giọng hỏi bên tai cô, “Có phải hai người đã .... Cái kia rồi không?”

Đàm Như Ý quay đầu nhìn cô, nghi ngờ hỏi: “Cái kia là cái gì hả?”

“Chính là.....”

Đàm Như Ý chợt hiểu ra, sắc mặt lập tức đỏ bừng, “Cô đừng suy nghĩ lung tung, làm sao có thể, không thể nào!”

Hạ Lam lộ ra vẻ mặt thất vọng, “Tôi còn tưởng hôm qua bộ mặc bộ váy đó trên người thì một người đàn ông đều không kiểm chế được đấy.”

Đàm Như Ý nhất thời không lên tiếng, thang máy đến tầng của Hạ Lam ở, cô đi theo ra khỏi thang máy, mới mở miệng: “Ngày hôm qua Anh Thâm uống say, là Đường Thư Nhan đưa anh ấy về.”

Hạ Lam cả kinh, “Không phải cô ta đã nói cái gì chứ? Tôi đã nói nhìn cô ta không dễ gì từ bỏ ý đồ mà, quả thật khó lòng phòng bị.”

Đàm Như Ý thuật lại những lời Đường Thư Nhan đã nói, Hạ Lam nghe xong chỉ thiếu chút nữa mắng mẹ nó, “Cô đừng nghe cô ta nói bậy,

nếu Thẩm Tự Chúc có chút xíu ý định vào với cô ta thì cũng sẽ không kéo dài mười năm mà vẫn chưa có chút tiến triển nào.”

“Nhưng đây không phải lần đầu tiên cô ta tới nhà Anh Thẩm.....”

“Tôi cũng không rõ lắm nhưng tới một mình là tới, nhưng tới cùng đám bạn cũng là tới. Người như Thẩm Tự Chúc khó nhận ra tình ngay lý gian.”

Đàm Như Ý vẫn có nghi ngờ, “Hạ Lam, cô nói xem..... Đường Thư Nhan và Anh Thẩm có..... Cái đó..... hay không?”

Hạ Lam nở nụ cười, “Tuyệt đối không có, nếu như thực có thì đã sớm lấy ra khoe khoang cho cô một kích trí mạng rồi.” Cô yên lặng một lát, “Vậy cô nghe những lời này thì cảm thấy thế nào?”

“Ta.....” Đàm Như Ý ngẩng đầu nhìn Hạ Lam, lại lập tức dời ánh mắt đi, có vẻ thiếu tự tin, “Sáng nay tôi đã trả tiền mượn phòng cho anh ấy.....”

Hạ Lam cả kinh một hồi lâu không nói nên lời, “Cô..... Đường Thư Nhan nói những lời đó rõ ràng là khiến cho cô tự rối loạn, cô cũng thật biết nghe lời tự giác nhảy vào trong cạm bẫy cô ta đào ra.”

Đàm Như Ý cắn cắn môi, trên mặt hiện ra mấy phần khó chịu, “Tôi vẫn luôn cảm thấy nếu số tiền kia không rõ ràng thì quan hệ của tôi và anh Thẩm cũng sẽ như thế.”

Hạ Lam cười lên, “Cô có bị ngốc không vậy, quan hệ nam nữ vốn chính là không rõ ràng. Còn muốn rõ ràng từng khoản một thì giống như quan hệ của Đường Thư Nhan và Thẩm Tự Chúc đó.”

Đàm Như Ý không lên tiếng.

“Trong lòng cô nghĩ như thế nào, Thẩm Tự Chúc sẽ nghĩ sao, thật ra thì tôi đều rất rõ ràng, chính bản thân cô cũng rất rõ ràng. Nhưng nếu cô phát triển quan hệ với Thẩm Tự Chúc đến bước tiếp theo thì hiện giờ không phải là lúc để nhắc đến tiền. Rất nhiều việc, nhắc tới tiền lập tức tổn thương tình cảm đấy.”

Đàm Như Ý chỉ cúi đầu nhìn dưới chân, Hạ Lam nhìn cô một cái, “Chính bản thân cô hãy suy nghĩ nên làm thế nào. Thẩm Tự Chúc là người tốt không sai, nhưng nếu chính bản thân cô cũng không kiên định thì tôi không cần phải nói gì trái lương tâm nữa.” Cô dừng một chút, “Thật ra thì có lúc, đàn ông giống như trái cây sinh trưởng trên cành cây cao, nếu cô với không tới có thể nhảy lên, nếu nhảy lên mà vẫn với không tới thì đừng ngần ngại mà hãy dùng cái thang, nếu cái thang cũng với không tới thì hãy đào cả gốc lên trồng trong nhà mình.”

Đàm Như Ý tỉ mỉ suy nghĩ lời cô nói, nhưng càng nghĩ lại càng loạn.

Hạ Lam vỗ vỗ bả vai của cô, ấn thang máy xuống giúp cô, “Được rồi, đi về trước đi —— đúng rồi, cô có số điện thoại của Thẩm Tự Chúc không.” Đàm Như Ý giương mắt nhìn cô, “Có phải cô muốn.....”

“Cô yên tâm, chuyện của hai người tôi tuyệt đối không nhúng tay vào, cùng lắm là có lúc thuận tay đẩy một cái. Tôi muốn số của anh ấy là có việc cần dùng.”

Lúc này Đàm Như Ý mới lấy điện thoại di động ra, nhắn số cho Hạ Lam.

Xuống lầu dưới, trước khi mở cửa, Đàm Như Ý lướt nhìn ra ngoài cửa hồ hành lang, ánh trăng sáng treo treo trên đỉnh tòa nhà đối diện như sừng trâu, nổi trên tầng một vạch nhỏ như sợi lông, ánh trăng mênh mông, cũng giống như là ngậm nước.

Cô thở dài, trong lòng thầm nói Thẩm Tự Chúc đâu chỉ là trái cây trên cành cao, rõ ràng là ánh trăng trước mặt này. Mà xem đi, mà đắm chìm trong ánh hào quang của anh, cho dù mà nhảy lên, hay dùng cái thang đi nữa thì anh vẫn treo ở đó, sờ không tới cũng với không tới.

-

Đàm Như Ý hơi có chút hối hận về hành động của mình, đặc biệt là vào buổi tối một mình với một bàn đầy món ăn, đối diện là chỗ ngồi trống rỗng. Trong nháy mắt quan hệ của hai người đã hạ xuống đến mức thấp nhất, giống như trở lại lúc mới vừa “Kết hôn”.

Đàm Như Ý cho rằng mình đừng để ý, chuyện này vốn nên như thế. Nhưng cảm giác khó chịu không nói nên lời cứ lắng đọng từng chút một, giống như có một viên đá nặng trong lòng. Trực giác của cô bảo là nên nói lời xin lỗi với Thẩm Tự Chúc, nhưng lời đến khóe miệng, lại bị mình nuốt trở vào.

Nếu một người chưa từng được ăn no thì không sao, nhưng bạn đã cho người ta ăn của ngon vật lạ là một thời gian rồi bỗng dưng cắt đứt, cảm giác này mới cực kỳ khó chịu.

Cứ lo âu do dự như vậy trôi qua từng ngày, thoáng cái đã hai tuần.

Chạng vạng thứ sáu, Đàm Như Ý lê một thân mệt mỏi về nhà, vừa mở cửa ra đã nhìn thấy một tên nhóc mập mạp đứng trên ghế sofa. Cô sợ hết hồn, cho rằng mình đi nhầm cửa, đúng lúc Thẩm Tự Chúc đi ra khỏi phòng ngủ, ánh mắt nhìn lướt qua người cô, “Buổi tối ra ngoài ăn cơm.”

Tên nhóc mập mạp đang cầm remote đứng trên ghế sofa – pha quay lại nhìn Đàm Như Ý một cái, lại ngưỡng cao đầu quay trở lại.

“Tử Hiên, tắt TV đi, lấy cặp sách.”

Lúc này Đàm Như Ý mới hiểu, bé trai mập mạp không nhìn thấy cô này chính là Thẩm Tử Hiên mà Bà cụ Thẩm vẫn hay nói tới. Nghĩ đến bữa ăn tối nay, chính là ăn chung với cả nhà chị dâu Thẩm Tự Chúc.

Đàm Như Ý trở về phòng ngủ thay quần áo khác, ra ngoài dự định đi phòng tắm rửa mặt, giọng nói chói tai của Thẩm Tử Hiên vang lên, “Ha ha ha, chú hai chú mau nhìn quần áo của Đàm Như Ý kìa, đây là màu gì hả, giúp việc nhà con còn ăn mặc tốt hơn cô ta nữa!”

Trái tim của Đàm Như Ý giống như bị người ta đâm một nhát, trên mặt vẫn không có vẻ gì, chỉ coi không nghe thấy, bước chân thoáng dừng một chút, rồi tiếp tục đi vào phòng tắm.

Mới vừa bước đi, Thẩm Tự Chúc chợt đi tới bắt lấy cánh tay của cô, trên mặt Đàm Như Ý khó chịu nhất thời không kèm được, dùng sức vùng vẫy nhưng vẫn không tránh được, nghiêng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, tức giận hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Trên mặt Thẩm Tự Chúc như phủ một tầng sương lạnh, nhìn chằm chằm Thẩm Tử Hiên, “Mau nói xin lỗi thím.”

Thẩm Tử Hiên”Hứ” một tiếng, “Không phải chứ chú hai, tính toán như vậy?”

“Mau xin lỗi!” Giọng nói của Thẩm Tự Chúc cực lạnh, trên người lộ ra một hơi thở lạnh lẽo làm cho không người ta không thể hô hấp.

Thẩm Tử Hiên rõ ràng có hơi sợ, nhưng đứa nhỏ mười mấy tuổi chính là thời kỳ bướng bỉnh, người lớn nói hướng đông, cậu lại càng muốn đi hướng tây. Đầu cậu ngưỡng phải thật cao, “Con không xin lỗi, con cũng không nói bậy! Cô ta vốn dĩ ăn mặc rất xấu! Một người nghèo khổ yếu ớt như vậy, có tư cách gì làm thím hai của con!”

Đàm Như Ý lại dùng sức giãy giụa nhưng vẫn không tránh ra được, ngược lại càng khiến Thẩm Tự Chúc kéo chặt hơn. Suy cho cùng cô vẫn là phụ nữ, da mặt mỏng, kinh nghiệm sống lại chưa nhiều, tuy rằng mấy năm qua đã sớm rèn luyện được ngoảnh mặt làm ngơ với mấy lời nghị luận này, nhưng người ta lén lút nói như thế nào cũng được, đằng này lại trực tiếp bóc trần khuyết điểm của cô ngay trước mặt Thẩm Tự Chúc, quả thật giống như lột sạch quần áo của cô rồi đẩy cô vào đám người, “Anh Thẩm, anh có thể buông tôi ra không.” Giọng nói của cô ngăn ngui, bất giác mang theo chút nước nỡ.

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn cô, Đàm Như Ý quay mặt sang chỗ khác, tránh ánh mắt của anh.

Giăng co chốc lát, Thẩm Tự Chúc chợt lôi cô đi tới phòng ngủ, “ầm” một tiếng đóng cửa lại, lúc này mới buông tay ra, nhìn hốc mắt cô ửng hồng thấp giọng nói, “Thật xin lỗi.”

Đàm Như Ý hung hăng khụt khịt cái mũi, “Anh không có lỗi gì cả.”

Thẩm Tự Chúc giơ ngón cái ra, lòng ngón tay nhẹ nhàng dán vào khóe mắt cô, nhẹ nhàng lau đi, giọng nói không tự chủ hạ thấp hơn, mang theo chút an ủi, “Vậy thì đừng khóc.”

“Tôi không khóc.” Vừa mở miệng nước mắt lại rơi xuống nhanh hơn. Cô lập tức che miệng lại thật chặt, cúi đầu tránh đi cái nhìn chăm chú của Thẩm Tự Chúc.

Thật ra thì cũng không phải chưa từng uất ức như vậy, nhưng khi an ủi một người, nói cái gì cũng được, chỉ riêng không được nói “Đừng khóc”. Giống như buồn khổ gặp phải mùi mấy năm qua bỗng chốc đều cuộn cuộn trong lòng, biết rõ không thể để cho Thẩm Tự Chúc chế giễu, nhưng vẫn không thể khắc chế bản thân được, càng khóc càng hăng hái, bịt chặt tay cũng không lấn át được tiếng khóc dữ dội.

Thâm Tự Chúc khe khẽ thở dài, đưa tay kéo tay cô đang che miệng ra, rồi sau đó nắm chặt kéo lui về phía sau, ấn cô vào trong lòng ngực mình.

Trước ngực dần dần thấm ướt, mang theo nhiệt độ đốt người một hồi. Tay Thâm Tự Chúc đè trên vai Đàm Như Ý, chợt nhớ tới đêm uống say đó, cũng ấm áp, mềm mại như vậy, còn mang theo một mùi hương ngọt ngào không biết tên. Anh không khỏi dùng thêm mấy phần sức lực, ôm cô chặt hơn.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Gợn Sóng (09)

Edit: Thu Lệ

Hồi lâu sau, tiếng khóc dần ngừng lại. Đầu Đàm Như Ý lùi về phía sau hơn một tấc, giọng điệu buồn bực nói một câu “Thật xin lỗi”, tay giùng giàng rút ra khỏi tay Thẩm Tự Chúc. Bàn tay cô mang theo chút ẩm ướt, có lẽ do mới vừa rời che miệng nên dính chút nước mắt. Lòng bàn tay Thẩm Tự Chúc hơi ngứa, thấy cô giãy giụa, ngược lại càng nắm chặt hơn.

Đàm Như Ý không khỏi lui về phía sau nửa bước, lưng lại chống đỡ lên cánh cửa, như vậy vừa vặn bị Thẩm Tự Chúc ép sát. Cô chợt thấy như thế càng thêm không ổn, một tay khác không khỏi sờ soạn kiểm tay nắm cửa, còn chưa với được đã bị Thẩm Tự Chúc ôm lại. Đàm Như Ý thầm giật mình, đánh một cái khóc nấc không đúng lúc.

Thẩm Tự Chúc đang cúi đầu nhìn cô, khuôn mặt vừa khóc xong quả thật rất vui tai vui mắt, khóe mắt cô ửng hồng, trong mắt vẫn còn ít nước mắt, giống như dòng suối rất nhỏ chảy ra từ trong bóng đêm.

Anh buông tay cô ra, đưa lên gạt những sợi tóc rơi tán loạn trên trán cô ra, ngón cái ấn xuống khóe mắt cô một cái, nhìn ánh mắt của cô, từ từ cúi đầu.....

“Chú hai! Xong chưa! Có thể đi được chưa! Sắp chết đói rồi!!!” sau lưng chợt truyền đến một trận gõ cửa dữ dội, Đàm Như Ý nhất thời chấn động, theo bản năng đẩy Thẩm Tự Chúc ra, xoay người mở khóa cửa.

Tên nhóc mập mạp giận dữ ngút trời, đang muốn càu nhàu đã trông thấy vẻ mặt âm trầm nghiêm túc của Thẩm Tự Chúc, nuốt một ngụm nước bọt, nuốt luôn những lời muốn nói, chạy tới ghế sofa tựa như gió lốc, mang cặp sách của mình lên, “Nên, nên đi rồi, mẹ con đã gọi điện tới thúc giục.”

Đàm Như Ý liếc Thẩm Tự Chúc một cái, anh mím chặt môi, nhìn chằm chằm Thẩm Tử Hiên, vẻ mặt có chút lạnh.

Đàm Như Ý cũng đi vào phong tắm như gió lốc, “Tôi... Tôi đi rửa mặt.”

Mười phút sau, ba người xuống lầu dưới. Thẩm Tự Chúc mở khóa xe, Thẩm Tử Hiên dừng dừng đi kéo cửa tay ghế lái phụ, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc giống như mũi tên đâm về phía cậu, “Con xuống phía sau ngồi.”

“Không, con thích ngồi phía trước.”

Thẩm Tự Chúc không nói lời nào, ấn chìa khóa một cái, cửa xe khóa lại, Thẩm Tử Hiên kéo hai cái vẫn không ra, “Hứ” một tiếng, bất đắc dĩ đi tới chỗ ngồi phía sau.

Đàm Như Ý nhìn Thẩm Tử Hiên bị ngộp, trong lòng vẫn có chút vui mừng, nhưng nghĩ tới số tuổi của mình và Thẩm Tự Chúc cộng lại đã hơn năm mươi mà lại so đo với một đứa trẻ như vậy thật ngậy thơ.

Địa điểm ăn cơm là trong một nhà hàng được trang rất lịch sự. Vừa tới cửa phòng, bên trong lập tức có một người phụ nữ chào đón, vuốt vuốt đầu Thẩm Tử Hiên một cái rồi cười nhìn về phía Thẩm Tự Chúc và Đàm Như Ý, “Chú hai, Như Ý, chờ hai người lâu quá, mau vào đi.”

Đàm Như Ý cười đi vào, quan sát chị dâu của Thẩm Tự Chúc. Chị dâu tên là Phương Tuyết Mai, khoảng chừng ba mươi bốn tuổi, dáng người nhỏ xinh, da cực trắng. Không khí nóng nực cũng không bằng mái tóc quăn

của cô ta, gương mặt tựa như trứng ngỗng, có chút tròn tròn, lúc cười lên mặt mày cong cong, đầy không khí vui mừng. Dáng vẻ này không giống như Đàm Như Ý tưởng tượng lắm, nhưng mà cũng không giống với những gì bà cụ Thấm đã miêu tả.

Sau khi ngồi xuống thì bắt đầu gọi thức ăn, Bà cụ Thấm gọi hai món rồi đưa thực đơn cho Đàm Như Ý, “Như Ý, con gọi món hai đứa con thích ăn đi.”

Đàm Như Ý vội vàng từ chối, “Để chị dâu gọi trước đi ạ.”

“Không có chuyện gì, em cứ gọi đi, chị không gọi thức ăn. Em đừng khách sáo, cứ tùy ý gọi.” Phương Tuyết Mai cười híp mắt nói.

Đàm Như Ý có chút do dự, quay đầu nhìn Thấm Tự Chước, thấy Thấm Tự Chước khẽ gật đầu một cái, Đàm Như Ý không cách nào mới mở thực đơn ra, chỉ gọi hai món ăn coi như tượng trưng, sau đó trả lại cho Bà cụ Thấm.

Bà cụ Thấm và Ông cụ Thấm ngồi cùng một chỗ, ngồi hai bên trái phải là anh trai và chị dâu của Thấm Tự Chước. Dáng vẻ anh trai Thấm Tự Chước buồn bã ỉu xìu, từ lúc gặp mặt nhau ngoại trừ chào hỏi thì không mở miệng nữa. Anh ta cũng được thừa hưởng nét đẹp của nhà họ Thấm, trên gương mặt còn có mấy phần anh tuấn, chỉ có điều sắc mặt tiêu tụy, tinh thần có chút chán chường.

Ở bên cạnh Phương Tuyết Mai, còn có một người phụ nữ trẻ tuổi đang ngồi, đoán chừng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi. Cô ta và chị dâu rất giống nhau, da rất trắng, chỉ là dáng người cân xứng, ngũ quan tổ hợp trên mặt cũng có hơi quạnh quẽ. Trong ngực cô ta đang ôm một đứa bé ngủ say, tay vỗ nhẹ nhẹ. Lúc này Đàm Như Ý mới nhớ tới, trong bữa tiệc lần trước cô đã từng gặp người phụ nữ này. Lúc ấy đứa bé trong ngực cô ta kéo khăn trải bàn, bị cô ta rầy một tiếng.

Sau khi gọi món ăn xong, Phương Tuyết Mai nhắc bình nước rót đầy ly trước mặt mọi người, cười nói: “Lúc này trở lại thật sự là quấy rầy mọi người. Bà nội nói ở nhà ăn bữa cơm là được rồi, nhưng chúng con từ xa trở về mà không mời một bữa cơm thì không phải phép.” Cô ta nói xong, chọt móc một cái hộp từ trong túi xách ra đưa cho Đàm Như Ý, “Như Ý, lần trước ăn cơm vội vội vàng vàng nên cũng chưa kịp tặng cho em, đây chỉ là chút quà chị tặng em, chị không biết phân biệt tốt xấu, cũng không biết đồ có tốt hay không, coi như là lễ gặp mặt, em đừng ghét bỏ.”

Đàm Như Ý vội vàng nhận lấy, luôn miệng nói cảm ơn, mở ra xem, hẳn là một vòng tay phi thúy. Lần trước Ông cụ Thẩm tặng vòng tay Mã Nã cho cô cô cũng không đeo, chỉ cất kỹ, nghĩ tới ngày nào đó còn phải trả lại. Bây giờ lại thêm một cái nữa, cô nào dám nhận, lập tức đẩy về cho Phương Tuyết Mai, “Cái này quá quý trọng, chị dâu hãy để đeo đi ạ.”

“Ôi chao không sao đâu, chất lượng phi thúy này cũng không được tốt, trị giá không bao nhiêu tiền. Chị cũng muốn đeo nhưng tay chị béo quá không đeo vào được, em gái chị lại không thích những thứ đồ này, để không cũng lãng phí.”

Đàm Như Ý làm khó, Bà cụ Thẩm chọt mở miệng, “Như Ý, hãy nhận đi.”

Lúc này Đàm Như Ý mới nhận lấy, nhưng vẫn có chút thấp thỏm vô công bất thụ lộc.

Lại ngồi hàn huyên một lát, Đàm Như Ý mới biết cô gái ngồi bên cạnh Phương Tuyết Mai chính là em họ của cô ta tên là Phương Hiếu Quỳnh. Suốt cả bữa ăn Phương Hiếu Quỳnh đều không mở miệng, Đàm Như Ý đoán không ra thân phận của cô ta, lặng lẽ hỏi Thẩm Tự Chúc. Ánh mắt Thẩm Tự Chúc tối đi, nhưng cũng không trả lời. Đàm Như Ý không khỏi bắt đầu suy nghĩ lung tung, lại cảm thấy ý nghĩ của mình quá mức hoang đường,

nhanh chóng bác bỏ, từ đầu đến cuối vẫn không đoán được Phương Hiểu Quỳnh này là như thế nào với nhà họ Thẩm.

Một lát sau, chợt nghe Phương Tuyết Mai kêu tên của mình, Đàm Như Ý phục hồi tinh thần lại, nghe Phương Tuyết Mai cười ha hả nói: “Tử Hiên nhà chị sang năm sẽ lên cấp hai rồi, chị muốn hỏi thăm em một chút, trường học của các em như thế nào?”

“Trong Trung học tư nhân thì tỉ lệ lên lớp vẫn tương đối cao.” Đàm Như Ý thành thật trả lời, “Chỉ là có hơi khó thi, tất cả học sinh đi vào đều như nhau còn phải đóng hai vạn tệ.”

“Tiền là chuyện nhỏ, chị chỉ muốn hỏi năng lực giáo viên trường em như thế nào? Trang thiết bị tốt chứ?”

“Cũng tạm được, khi nào chị rảnh rồi thì tự đi tham quan một chút.”

Phương Tuyết Mai cười nói: “Chị vừa mới trở về, chuyện lộn xộn ở cửa hàng vẫn chưa dọn dẹp xong, thật sự không có thời gian rồi. Nếu không như thế này đi, em có tiện dẫn Tử Hiên đi xem một vòng, để cho nó tự cảm nhận được không?”

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, “Cuối tuần có ba ngày trường học đi thăm quan, không bằng Tử Hiên đi lúc đó đi.”

Thẩm Tử Hiên đang ở một bên chơi máy tính bảng, nghe nói như thế, ngẩng đầu liếc Đàm Như Ý một cái, bĩu môi.

“Vậy thì thật là tốt, đến lúc đó chị sẽ bảo Tử Hiên đi tìm em.”

Thẩm Tự Chúc nhìn Phương Tuyết Mai một cái, chợt nói, “Tôi đưa Tử Hiên đi.”

Phương Tuyết Mai cười ha hả, “Chị chỉ sợ làm phiền chú hai nên không dám mở miệng. Như vậy thì càng tốt, đứa nhỏ Tử Hiên này rất nghịch ngợm, một mình nó đi chị thật sự không mấy yên tâm.” Cuối cùng, cô ta còn nói, “Chị biết ngay Như Ý là một cô gái tốt, lịch sự nhã nhặn, nói chuyện dễ nghe, tính tình lại tốt.”

Đàm Như Ý có chút xấu hổ, “Chị dâu, chị quá khen rồi.”

Trong suốt quá trình nói chuyện, vẻ mặt của bà cụ Thắm đều nghiêm túc khó chịu.

Món ăn nhanh chóng được đưa lên, Phương Tuyết Mai chủ động gấp thức ăn cho Bà cụ Thắm và Ông cụ Thắm. Lúc gấp đến Ông cụ Thắm thì Ông cụ Thắm đẩy chén qua bên cạnh, tránh được chiếc đũa của cô ta.

Nụ cười trên mặt Phương Tuyết Mai thoáng chốc ngưng lại, bất chợt để đũa xuống che mặt, giọng nói nghẹn ngào, “Ông nội, con biết ông vẫn còn giận con và Hiếu Quỳnh, nhưng đứa bé cũng đã sinh ra rồi..... Hiếu Quỳnh cũng không dễ dàng, một cô gái chưa lập gia đình phải chịu nhiều áp lực như vậy. Cho dù ông không tha thứ cho chị em bọn con nhưng ông cũng phải suy nghĩ đến con ruột của ông chứ ạ..... Chú ấy đã đến tuổi này rồi mới có con, nhiều chuyện không dễ dàng.....”

“Tuyết Mai!” Bà cụ Thắm chột lên giọng, “Ăn cơm thì lo ăn cơm, đừng nói đến những chuyện đó.”

Đàm Như Ý nghe thấy như rơi vào trong sương mù, cố gắng phân tích ý tứ trong lời nói của Phương Tuyết Mai. Thắm Tự Chúc gấp thức ăn vào trong chén cô, “Ăn cơm đi.”

Đàm Như Ý “Vâng!” một tiếng, thu hồi ánh mắt.

Phương Tuyết Mai dần dần dừng khóc, lau mặt một cái cười nói, “Nói chút chuyện không vui mọi người đừng thấy lạ. Con và cha Tử Hiên lựa

chọn trở lại, cũng chỉ muốn chăm sóc cho ông nội. Mặc kệ ông nội có ghét bỏ chúng con, nên hết sức hiếu đạo vẫn phải làm.”

Một bữa cơm ăn đến mây mù dày đặc lại vô vị tẻ nhạt, sau khi ăn xong, Thẩm Tự Chúc đưa Ông cụ Thẩm và Bà cụ Thẩm về trước, khi đi tới cửa, Bà cụ Thẩm lại dặn dò Đàm Như Ý một lần nữa, “Như Ý, con đừng qua lại thân thiết với chị dâu con quá. Sau này, nếu nó tìm con giúp một tay, con cứ thoái thác bận việc là được.”

Đàm Như Ý không rõ chân tướng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

“Vòng tay nó tặng con đâu?”

Đàm Như Ý lấy ra từ trong túi xách, Bà cụ Thẩm nhận lấy, mở hộp lấy vòng tay ra nhìn một chút, “Đồ cũng không tệ, chỉ có điều con còn trẻ, đeo Phi Thúy không hợp, để bà giữ giúp con. Sau này nếu nó có nhắc tới, thì con cứ nói bà thích nên lấy đeo rồi.”

Trên đường trở về, Đàm Như Ý không nhịn được nói ra tất cả nghi vấn trong lòng. Thẩm Tự Chúc trầm mặc hồi lâu, Đàm Như Ý vốn cũng không trông cậy vào anh sẽ trả lời, bất chợt anh lại mở miệng, “Đưa bé của Phương Hiếu Quỳnh là của chú ba tôi.”

Đàm Như Ý kinh ngạc, ở trong lòng thầm phân tích quan hệ này một lần. Phương Tuyết Mai và Phương Hiếu Quỳnh là chị em, mà chú ba của Thẩm Tự Chúc và anh trai của Thẩm Tự Chúc cũng là chú cháu.....

Trong lúc Đàm Như Ý vẫn đang khiếp sợ không thôi, Thẩm Tự Chúc lại ném ra quả thứ hai bom, “Chị dâu vốn dĩ muốn tác hợp cho tôi với Phương Hiếu Quỳnh.”

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Gợn Sóng (10)

Edit: Thu Lệ

Lúc còn trẻ, Phương Tuyết Mai rất vui vẻ, còn chưa bị phát tướng, dáng người cũng uyển chuyển như Phương Hiếu Quy. Nhưng bởi vì gia cảnh cô ta không tốt, lại chỉ có bằng cấp hai nên Nhà họ Thẩm vô cùng phản đối hôn sự của cô ta với anh cả Thẩm Tự Chúc. Nhưng khí huyết trẻ tuổi của thanh niên, mọi người càng phản đối, thì lại càng muốn lấy cho bằng được. Anh cả Thẩm gạt bỏ muôn vàn khó khăn, vẫn cưới Phương Tuyết Mai về nhà.

Phương Tuyết Mai rất biết làm người, kính già yêu trẻ, vui vẻ thân thiện với mọi người, anh cả Thẩm và cô ta kết hôn hai năm đầu, trải qua cuộc sống vô cùng thoải mái. Nhưng từ lúc mang thai Thẩm Tử Hiên, Phương Tuyết Mai liền dựa vào chứng u buồn trước khi sinh, khiến cho anh cả Thẩm sang tên hai cửa hàng cho cô ta, sinh Thẩm Tử Hiên xong, lại muốn một cửa hàng nữa. Anh cả Thẩm là người thành thật, cảm thấy nếu hai người đã là vợ chồng, Phương Tuyết Mai lại sinh con không dễ dàng, muốn dụ dỗ cô ta vui vẻ nên cũng thỏa mãn ý của cô ta.

Phương Tuyết Mai lại là người hết sức có đầu óc buôn bán, dưới tính toán tỉ mỉ ba cửa hàng trong tay cô ta càng kinh doanh càng náo nhiệt. Lúc này Thẩm Tử Hiên đã tròn hai tuổi rồi, cũng không cần cô ta ngày đêm chăm sóc. Cô ta liền mời một giúp việc, còn bản thân cô ta chỉ chuyên tâm xử lý chuyện cửa hàng. Còn Anh cả Thẩm, trong một lần buôn bán bởi vì quyết định sách lược sai lầm, nhất thời quay vòng vốn không được. Lúc

này Phương Tuyết Mai nói có thể đưa tiền lời cửa hàng cho Anh cả Thắm, nhưng với điều kiện là phải cho cô ta ba phần trăm cổ phần.

Anh cả Thắm đã lấy nhà cửa đi thế chấp nhưng vẫn thiếu hơn vài trăm vạn, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đồng ý với điều kiện của Phương Tuyết Mai. Lúc người lớn nhà họ Thắm biết chuyện này, cũng nhắc nhở Anh cả Thắm phải đề phòng Phương Tuyết Mai. Nhưng Phương Tuyết Mai vẫn giống như trước đây, gặp người đều nói lời hay, ở nhà cũng chăm sóc anh cả thắm chu đáo. Anh cả Thắm vốn dĩ cảm thấy người lớn đã khiến Phương Tuyết Mai uất ức, bây giờ Tuyết Mai lại giúp anh ta vượt qua cửa ải khó khăn, nên trên tâm lý, ngược lại càng muốn che chở cho vợ của mình.

Lúc Thắm Tử Hiên lên tiểu học năm thứ hai, Anh cả Thắm bị một trận bệnh nặng, bệnh tình nguy kịch đến nỗi gửi giấy xuống hai lần, thiếu chút nữa không cứu được. Trong nửa năm này, đều do Phương Tuyết Mai giúp đỡ xử lý chuyện buôn bán. Chờ Anh cả Thắm lành bệnh xuất viện, phát hiện mình không còn gì cả. Anh ta mở một công ty có khoảng hơn năm mươi người, năm mươi người này đều bị oai của Phương Tuyết Mai mà ngoan ngoãn nghe lời. Sau lần đó, vô luận Anh cả Thắm nói gì, những người đó đều phải đi hỏi ý kiến của Phương Tuyết Mai.

Anh cả Thắm uyển chuyển nói với Phương Tuyết Mai, thì lúc đó Phương Tuyết Mai lại khóc lóc, nói là cảm thông anh ta mới vừa khỏi bệnh, không muốn anh ta vất vả quá mức nên mới làm thay. Nếu Anh cả Thắm hoài nghi, cô ta có thể lập tức trả lại ba phần trăm cổ phần này vô điều kiện.

Lấy lui làm tiến như thế, Anh cả Thắm ngược lại cảm thấy áy náy, sau lần đó cũng không dám hỏi tới nữa. Sau khi đến thời cơ chín mùi, Phương Tuyết Mai đột nhiên tự lập một công ty khác, khiến công ty của Anh cả Thắm chia năm xẻ bảy. Nhân viên chạy mất quá nhiều, không thể lấp vào chỗ trống trong một sớm một chiều. Công ty của Anh cả Thắm kiên trì ba tháng, cuối cùng vẫn tuyên bố phá sản.

Sau lần đó Anh cả Thâm không gượng dậy nổi, chỉ lo kinh doanh một cửa hàng nhỏ trong tay mình, bình thường cũng không mấy để tâm, khó khăn lắm mới cân bằng thu chi.

Đàm Như Ý nghe Thâm Tự Chúc nói xong đoạn này, lại càng thêm khiếp sợ. Cô không ngờ nhìn Phương Tuyết Mai bình dị gần gũi mà lòng dạ thâm sâu như thế.

“Sau này cô ta có việc tìm cô thì cứ từ chối là được.”

Đàm Như Ý thở dài, cuối cùng cũng hiểu được thủ đoạn mà Phương Tuyết Mai sử dụng: Đầu tiên cho bạn lợi ích, dụ dỗ bạn vui vẻ, chờ bạn nếm đủ mùi vị ngon ngọt rồi, sau đó sẽ ra điều kiện với bạn. Cô mới đồng ý đưa Thâm Tử Hiên đi thăm trường học, cũng chính bởi vì nhận vòng tay, bắt người tay ngắn, không cách nào từ chối.

Một lát sau, Đàm Như Ý lại hỏi: “VẬY..... Phương Hiếu Quỳnh.....”

Mới đầu Phương Tuyết Mai có ý tính tác hợp Phương Hiếu Quỳnh với Thâm Tự Chúc, cô t cảm thấy hai chị em gả cho hai anh em, cũng coi như một đoạn giai thoại thân càng thêm thân. Nhưng bất kể cô ta nói bóng nói gió hay nói rõ thế nào, tạo ra bao điều kiện thì Thâm Tự Chúc vẫn cứ thờ ơ. Chú ba của Thâm Tự Chúc là Thâm Tri Thường, kết hôn hơn hai mươi năm vẫn không có con. Năm xưa, vợ ông bị xảy thai không được xử lý kịp thời dẫn đến sau này không thể nào sinh con được nữa. Vốn dĩ quyết định đời này không cần con cái, nhưng đến tuổi trung niên mà dưới gối không có con, rốt cuộc vẫn không cam lòng.

Phương Tuyết Mai nhìn đúng cơ hội này, giao Phương Hiếu Quỳnh cho Thâm Tri Thường. Chuyện xảy ra sau đó, quấy rối Nhà họ Thâm đến long trời lở đất. Ông cụ Thâm vốn là người truyền thống, cực kỳ coi trọng luân lý đạo thường, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy dưới mí mắt, nhất định đã đánh cho ông một bạt tai thật vang dội.

Sau đó Phương Hiểu Quỳnh thuận lợi sinh ra một đứa trẻ, Thẩm Tri Thường tới cửa nhận tội, ở ngoài cửa nhà Ông cụ Thẩm quỳ một đêm. Rốt cuộc Ông cụ Thẩm cũng hiểu chấp niệm của Thẩm Tri Thường, mà nay ván đã đóng thuyền, dù sao cũng không thể bóp chết đứa trẻ kia, thở dài cả đêm cũng mặc kệ muốn làm gì thì làm.

Mà trong chuyện này, vợ của Thẩm Tri Thường là người bị hại lớn nhất, hôm nay ở nước ngoài, đã hơn một năm không trở lại. Sau khi chuyện xảy ra, bà quả quyết nói ly hôn, nhưng Thẩm Tri Thường không đồng ý.

Đàm Như Ý nghe xong một hồi lâu cũng không biết đáp lại như thế nào, cô cho rằng những chuyện lộn xộn bê bối này chỉ có ở những vùng nông thôn hẻo lánh. Vậy mà một nhà dòng dõi như Nhà họ Thẩm cũng ăn lang giấu cẩu như thế.

Đàm Như Ý chợt sinh ra mấy phần đồng tình với Thẩm Tự Chước, cô vốn cho rằng người như anh từ nhỏ chưa từng trải qua cản trở, được người ta che chở mà lớn lên. Nhưng Thẩm Tự Chước cũng có cuộc sống quan hệ thân thích phức tạp giống y như cô, lúc nào cũng có tình nghĩa không làm không được, không thể không đối mặt nói chuyện.

Thẩm Tự Chước chợt quay đầu nhìn cô, “Hù dọa cô?”

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, “Không có, chỉ là..... Cảm thấy có chút phức tạp.”

Thẩm Tự Chước “Ừ” một tiếng, qua một hồi lâu, còn nói, “Sẽ không để cho cô đối mặt đâu.”

Đàm Như Ý rũ mí mắt xuống, nghĩ thầm, vốn dĩ là người ngoài, làm gì đến phiên cô đối mặt.

Sau một lúc lâu, xe lái vào chung cư, dừng lại trước nhà để xe, Đàm Như Ý đang muốn mở cửa xe bỗng ngừng động tác, xoay người nhìn Thẩm

Tự Chúc, có mấy phần chần chừ. Cô hết sức may mắn vì chuyện không giải thích được mà cô và Thẩm Tự Chúc đã giải hòa, thật sự có vài lời dù sao cũng phải nói rõ ràng.

“Thế nào?”

Đàm Như Ý cắn cắn môi, “Anh Thẩm, thật xin lỗi.”

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, “Thật xin lỗi cái gì?”

Đàm Như Ý cúi đầu, cố gắng tìm từ, “Không phải tôi thiếu tiền mới nấu cơm mỗi ngày, là do tôi tự nguyện. Tôi rất thích nấu cơm, thấy Anh Thẩm thích ăn, tôi cũng cảm thấy rất vui mừng.” Cô hơi trừng mắt lên, “Tôi cũng không phải..... Đối với ai cũng khách khí.”

Thẩm Tự Chúc nhất thời không lên tiếng. Không gian rất yên tĩnh, chỉ còn nghe được tiếng động cơ xe hơi vẫn đang hoạt động. Đàm Như Ý có chút thấp thỏm, hô hấp cũng không tự giác mà chậm lại.

Chốc lát, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc dừng lại trên người cô, rồi cuộc mở miệng, “Như vậy thì về sau đừng gọi tôi là ‘Anh Thẩm’ nữa.”

“Hả?” Lông mi Đàm Như Ý run rẩy, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, “Vậy..... Vậy thì gọi thế nào?”

Thẩm Tự Chúc không trả lời, yên lặng mấy giây, “Xuống xe thôi.”

—

Ngày đi thăm trường học, là hoạt động bảo lưu của trường học. Mở ra ba ngày tham quan này là để phụ huynh và học sinh có thể ngẫu nhiên đi vào bất kỳ một lớp nào đó nghe giảng, chấm điểm cho giáo viên. Lần đầu tiên Đàm Như Ý tham gia nên có chút thấp thỏm, “Nếu điểm số thấp thì có ảnh hưởng không?”

Lương Kính Xuyên cười nói: “Có thể có ảnh hưởng gì chứ, cũng không phải là dạy chính thức, để cho phụ huynh có cảm giác tham dự mà thôi.”

Nếu muốn mở cửa đón khách thì trước tiên phải quét dọn phòng sạch sẽ. Thứ hai sẽ cho tan học sớm một tiếng, tất cả thầy trò ở lại làm tổng vệ sinh. Ngoài cửa sổ tầng mây đè xuống rất thấp, sắc trời ảm đạm, nhìn có chiều hướng như muốn mưa, Lương Kính Xuyên có chút rầu rĩ, “Để bọn nhỏ ở lại thì đợi lát nữa sẽ không về được rồi.”

Sau khi bàn bạc, để bọn nhỏ lau kính xong thì cho về hết, bọn họ ở lại quét dọn mạng nhện trên trần nhà. Dọn dẹp một lát, cô giáo Mã liên tục nhìn đồng hồ, Đàm Như Ý cười một cái nói, “Cô giáo Mã, nếu không chị cứ về trước đi, còn phải đi đón con đúng không?”

Lương Kính Xuyên tán thành, “Cũng không còn lại bao nhiêu, tôi với cô giáo Đàm từ từ quét là được.” Anh ta nghiêng đầu nhìn Đàm Như Ý, “Cô giáo Đàm, cô có cần vội trở về không?”

Đàm Như Ý trầm ngâm, “Tôi nói trước một tiếng là được.” Cô để khăn lau xuống, lấy điện thoại di động ra đi tới một bên nhỏ giọng gọi điện thoại cho Thẩm Tự Chúc, “Anh Thẩm, hôm nay có thể sẽ trở về trễ một chút, phải tổng vệ sinh ở trường học.”

Thẩm Tự Chúc hỏi: “Mang dù chưa?”

Ngoài cửa sổ có mấy cây hải đường, cành lá bị gió cuốn bay tứ tung. “Không mang, quên xem dự báo thời tiết.”

Yên lặng chốc lát, Thẩm Tự Chúc nói: “Tôi tới đón cô.”

“Không cần phiền anh đâu, tôi ngồi xe buýt.....”

“Ba mươi phút sau tôi đến.”

Đối với những lúc Thâm Tự Chức không cho xen vào, Đàm Như Ý cũng không biết nên cảm thấy vui mừng hay là mất hứng. Lương Kính Xuyên thấy cô cười khúc khích với điện thoại, không nhịn được nói đùa: “Cười đến vui vẻ như vậy, trong nhà làm cho cô món ăn ngon?” Lương Kính Xuyên vẫn cho rằng Đàm Như Ý đang sống cùng cha mẹ.

Đàm Như Ý vội vàng thu lại nụ cười, “Không có việc gì. Thầy giáo Lương, chúng ta mau quét cho xong đi.”

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Gợn Sóng (11)

Lương Kính Xuyên dời cái bàn đến phía dưới bóng đèn, đập lên cái ghế, giơ chổi phát mạng nhện dính phía trên. Đàm Như Ý cũng định làm như vậy nhưng bị Lương Kính Xuyên lời lẽ chính nghĩa ngăn cản: “Cô giáo Đàm, cô lau bàn giáo viên là được rồi.”

Đàm Như Ý cười một cái nói: “Không có chuyện gì, cũng không nguy hiểm mà.”

“Đừng, tôi da dày thịt béo, té xuống cũng không có gì lớn.”

Làm việc gần hai tháng, Lương Kính Xuyên khá quan tâm đến cô, lúc đầu đưa cô đi làm quen với trường học, rồi sau đó lại thỉnh thoảng giúp cô trực ban. Lương Kính Xuyên là người có tính tình sáng sủa và hết sức nhiệt tình, sau khi tan học thường có bạn cùng lớp ở lại cùng nhau chơi bóng rổ. Trong lớp học sinh đều thích anh, cũng hết sức tin tưởng anh.

Đàm Như Ý nắm khăn lau, cẩn thận lau bụi phấn tích tụ một thời gian dài trên bục giảng. Lương Kính Xuyên cười hỏi: “Cô giáo Đàm, bình thường sau khi tan việc về nhà cô có hoạt động giải trí gì không?”

“Về nhà nấu cơm, xem tivi sau đó đọc sách một lát.” Đàm Như Ý cười cười, “Không có gì đặc biệt.”

“Chủ nhật có đi chơi không?”

“Về nhà thăm người lớn, thỉnh thoảng đi ra ngoài.”

Lương Kính Xuyên cúi đầu, cười nhìn Đàm Như Ý đứng trên bục giảng, “Cuối tuần này đi nông trường chơi, cô có đi không?”

Đàm Như Ý suy tính một chút, tuần này quả thật không có kế hoạch gì. Nhưng cô có thói quen gặp chuyện phải hỏi ý kiến của Thẩm Tự Chước trước, nhất thời chần chừ. Lương Kính Xuyên cười cười, nhảy xuống leo lên một cái bàn khác, “Nếu cô muốn đi, thứ sáu nói trước với tôi một tiếng là được.”

Đàm Như Ý đồng ý, “Tôi về nhà hỏi một chút, xem có rảnh không đã nhé.”

Đang nói chuyện, chợt thấy ngoài cửa sổ lóe lên, ngay sau đó chân trời vang lên một tiếng sấm sét, mưa rơi xuống rãng rặc. Trong phòng học tối như lòng đất bị thủng một lỗ vậy, Lương Kính Xuyên vội vàng tăng nhanh động tác. Hơn mười phút sau đã quét sạch sẽ mạng nhện.

Đàm Như Ý đi vào nhà vệ sinh bên cạnh giặt sạch khăn và cây lau nhà, phơi lên lưới chống trộm, sau đó cầm túi xách ra trước hành lang. Mưa rơi tầm tã, dày đặc như một bức màn. Lương Kính Xuyên mở dù ra, nghiêng đầu nhìn Đàm Như Ý, “Cô giáo Đàm, có mang theo dù không?”

Đàm Như Ý lắc đầu một cái. Bình thường xe riêng không thể vào trường học, cho dù Thẩm Tự Chước có đến cũng chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

“Nếu không thì đi chung với tôi nhé? Lúc này mọi người đều cần dù, khó mượn được dù lắm.”

Đàm Như Ý chần chừ, sợ Thẩm Tự Chước chờ lâu sốt ruột, cuối cùng gật đầu một cái. Cái dù rất lớn, nhưng không chịu nổi mưa rơi tầm tã, hai người cách nhau khá xa, Lương Kính Xuyên lại nghiêng hơn phân nửa cái dù về phía cô, khiến bản thân anh dính đầy nước mưa.

Nhanh chóng đến cửa, Lương Kính Xuyên chọt nhét dù vào trong tay cô, nhướn mày cười lên, “Cho cô!” Nói xong, xoay người đạp lên nước mưa chạy về phía trạm xe buýt, sau lưng văng lên một chuỗi bọt nước.

Đàm Như Ý sững sốt một chút, nắm chặt cán dù, cúi đầu vội chạy ra ngoài. Mới vừa chạy mấy bước, chọt thấy trước mặt hiện ra một bóng người. Cô vội vàng dừng bước chân lại ngẩng đầu nhìn lên, chính là Thẩm Tự Chúc đang che một chiếc dù đen.

Đàm Như Ý cười lên, “Anh Thẩm!”

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, cách màn mưa, mặt mày giống như bị nhuộm mực. Ánh mắt của cô có chút đờ nén, đạp nước mưa bước đến trước mặt Đàm Như Ý thật nhanh, bỗng đoạt lấy cái dù trong tay Đàm Như Ý, ngay sau đó lấn người lên che cái dù của mình trên đầu Đàm Như Ý. Cái dù bị Thẩm Tự Chúc vứt bỏ ngã nhào, gió thổi xa trong màn mưa.

Đàm Như Ý sững sờ, có chút không hiểu, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, lại thấy môi anh khẽ mím, chân mày hơi chau, “Anh Thẩm.....”

“Sao không ở trong lớp học chờ tôi?”

“Tôi..... Tôi sợ Anh Thẩm không mang theo dù.”

Thẩm Tự Chúc bình tĩnh lại, chọt nắm chặt đầu vai cô, “Đi thôi.”

Hai người theo sát nhau lên xe, nửa người Đàm Như Ý bị ướt đẫm, không khỏi nháy mắt một cái. Thẩm Tự Chúc lập tức mở điều hòa không khí trong xe lên, lại lấy áo khoác sạch sẽ của mình vắt trên ghế xuống, phủ lên đầu Đàm Như Ý, nhanh chóng lau cho cô.

Yên lặng một lát, Thẩm Tự Chúc chọt mở miệng, “Người lúc nãy là đồng nghiệp của cô?”

“Thầy giáo Lương à, là thầy giáo dạy toán của lớp tôi.”Thẩm Tự Chúc nhất thời không lên tiếng, nhìn Đàm Như Ý, động tác trên tay chậm lại, “Anh ta có biết cô kết hôn không?”

Đàm Như Ý sững sốt một chút, lắc đầu nói: “Không có, tôi không nói với mọi người trong trường học.”

Ánh mắt của Thẩm Tự Chúc dính trên mặt cô, “Tại sao không nói?”

Tại sao không nói? Đàm Như Ý không thể phủ nhận bản thân mình thật sự có nhiều suy nghĩ, Hạ Lam nói rất có đạo lý, xã hội bây giờ vốn rộng rãi với đàn ông hơn. Nếu sau này cô với Thẩm Tự Chúc đường ai nấy đi, Thẩm Tự Chúc thì không có tổn hại gì lớn, nhưng trên người cô lại mang danh hai chữ “Ly hôn”. Điều kiện gia đình vốn dĩ đã không tốt, nếu “Ly hôn”, sợ rằng hôn nhân sau này sẽ không còn bất kỳ ưu thế gì nữa.

Trong tiềm thức của cô vẫn luôn chứ suy nghĩ như vậy, nên càng băn khoăn hơn khi nói về chuyện của bản thân.

Đàm Như Ý ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, trên mặt hiện ra mấy phần khó chịu, “Anh Thẩm, Sau.... Sau này tôi còn phải kết hôn.” Nói ra hai chữ “Kết hôn” này thì trái tim chợt giống như bị ai đó đâm vào.

Động tác lau tóc giúp cô của Thẩm Tự Chúc bỗng ngưng lại, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, một lát sau hỏi: “Với ai?Thầy giáo Lương?”

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu phủ nhận, “Không phải, thầy giáo Lương chỉ là đồng nghiệp.” Cô cắn cắn môi, “Bất kể là ai, dù sao cũng hải thật sự kết hôn.....”

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc trầm trầm, dính trên mặt cô thật chặt. Bỗng nhiên cô hô hấp khó khăn, không khỏi cúi đầu dưới cái nhìn chăm chú bức

người của Thẩm Tự Chúc, vậy mà vẫn siết chặt ngón tay, nói xong câu cuối cùng, “..... Anh Thẩm, anh cũng phải thật sự kết hôn.”

Vừa dứt lời, Thẩm Tự Chúc chột nghiêng người, đưa tay ra nâng cằm cô lên. Đàm Như Ý hoảng sợ đến hô hấp hơi chậm lại, nhìn chăm chú vào đôi mắt gằn trong gang tấc của Thẩm Tự Chúc, cổ họng khô khốc nói không ra lời. Trong hô hấp tất cả đều là hơi d/đ;l;q;d thở tươi mát trên người Thẩm Tự Chúc, cô vô ý thức trốn về phía sau, vậy mà bàn tay của Thẩm Tự Chúc chột vòng ra phía sau, giữ chặt cái ót của cô lại, ngay sau đó giọng nói trầm thấp vang lên, giống như rỉ tai, hô hấp nóng rực phun trên mặt cô, “Đừng động.”

Nước mưa rơi xuống “Lộ bộ” trên cửa sổ xe, tấm thủy tinh ngăn cách màn mưa tầm tã bên ngoài với hành động ám muội bên trong thành hai thế giới khác biệt. Lòng mi Đàm Như Ý run rẩy, hồi lâu sau mới xác nhận, Thẩm Tự Chúc thật sự đang hôn cô.

Đầu óc trống rỗng, không biết nên miêu tả cảm thụ của thời khắc này như thế nào. Cô hết sức nhớ lại nụ hôn không có gì hay để nói hôm trên tiệc cưới, người đang hôn cô giờ phút này và người hôm đó thật sự là một sao?

Thân thể Đàm Như Ý khẽ run, áo khoác của Thẩm Tự Chúc trên đầu rơi xuống. Cô không có chút hơi sức nào mà giống như người chết đuối, rất muốn nắm một thứ nào đó, liền vô ý thức đưa tay nắm lấy cà vạt của Thẩm Tự Chúc. Lần này, lại kéo Thẩm Tự Chúc đến gần mình hơn. Bàn tay ấm áp của Thẩm Tự Chúc nắm chặt hôn của cô, dùng hết sức sức lực, dường như muốn bóp vỡ cô ra. Toàn bộ hô hấp của Đàm Như Ý đều nghẹn trong cổ, trái tim tràn đầy đến phát đau, có loại ảo giác gần như hít thở không thông.

Hồi lâu sau, rốt cuộc Thẩm Tự Chúc cũng buông cô ra. Anh lui ra hơn một tấc, nhìn cặp mắt tràn đầy hơi nước của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng

vuốt ve gương mặt nung đỏ của cô. Hô hấp không ổn định, ngay tiếp theo giọng nói cũng không còn tỉnh táo như ngày thường, “Về sau đừng nói những lời này nữa.”

Trong lòng Đàm Như Ý chột dưng lên uất ức vô hạn, giống như sự phồng nự mình xây dựng cả ngày, bị kẻ địch ra tay không như lẽ thường phá hủy không còn manh giáp trong một giây đồng hồ.

“Anh Thẩm..... Tại sao.....” Đàm Như Ý không hỏi được, trái tim vẫn đập mạnh không ngừng, giống như mưa rơi tầm tã ngoài cửa sổ.

Thẩm Tự Chúc nghe vậy dừng lại động tác lại, yên lặng nhìn cô, nhất thời không lên tiếng.

Đàm Như Ý thấy anh không trả lời, trong lòng sinh ra cảm giác phần nộ như bị xúc phạm, loáng thoáng bị bóng.

Qua hồi lâu, Thẩm Tự Chúc rốt cuộc mở miệng, “Về sau đừng nói những lời này nữa. Chúng ta theo cứ như bây giờ.”

Như bây giờ là như thế nào?

Đàm Như Ý cắn chặt hàm răng, bởi vì cái hôn vừa mà sinh ra ảo tưởng trong nháy mắt biến mất không còn một mống, rồi lại phỉ nhổ trái tim sinh ra ảo tưởng của mình, “Anh Thẩm, anh muốn can thiệp vào cuộc sống của tôi sao? Vậy tôi cũng có thể can thiệp vào việc anh lui tới cùng với ai?”

Thẩm Tự Chúc im lặng trong nháy mắt, “Có thể.”

Đàm Như Ý hoàn toàn không rõ, trong lòng tức giận, chán ghét và khó chịu nhất thời dưng lên cuồn cuộn, “Anh Thẩm, anh có thể nói rõ ràng được không. Rốt cuộc anh muốn thế nào? Anh có biết..... Đây là lần đầu tiên.....” Cô lúng túng mở miệng, vẫn là nuốt xuống, “Tôi cũng nói không

sai, sau này hai bên thoả thuận xong, cuối cùng tôi vẫn phải kết hôn. Anh..... Anh đừng tới trêu chọc tôi.” Giọng nói cô thấp dần, xoay mặt tránh đi cái nhìn chăm chú của Thẩm Tự Chước.

Trầm mặc hồi lâu, trong lúc Đàm Như Ý cho rằng đề tài này không bệnh mà mất thì cuối cùng Thẩm Tự Chước cũng mở miệng, nhìn cô với ánh mắt nghiêm túc, giọng nói vẫn trầm thấp hòa lẫn tiếng mưa rơi, “Anh thích em.”

Đàm Như Ý hoảng sợ đến nỗi nước mắt sắp xông lên hốc mắt phải lui về, quay người sững sờ nhìn Thẩm Tự Chước.

“Cho nên, về sau đừng nói những lời này nữa, nghe khó chịu.”

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Chung Sống (01)

Đàm Như Ý trầm mặc hồi lâu, trong lòng thoáng qua ngàn vạn suy nghĩ, cuối cùng cúi đầu nhìn ngón tay của mình, nhẹ giọng cười cười, "Anh Thâm này, về sau anh cũng đừng nói giỡn như vậy nữa, nghe khó chịu."

Trong thời kỳ đại học "Thiếu nữ nào lại không có tình yêu", không phải là Đàm Như Ý không sinh lòng ái mộ một ai đó. Cô học khoa Văn học chuyên ngành tiếng Hán, nên có mấy lần trùng khóa học với chuyên ngành tiếng Hán đối ngoại. Đi học chung nhiều lần, biết một nam sinh khoa tiếng Hán đối ngoại, tên là Bùi Ninh. Tính toán cẩn thận, cậu ta cũng khoảng gần hai mươi tuổi như Đàm Như Ý, là đối tượng "Thích" đầu tiên.

Trên người Bùi Ninh không có kiểu nghèo mà xảo sự, hận đời chờ khuyết điểm của một số nam sinh học ngành này, hiếm khi làm việc ổn thỏa, lại khiếm tốn bình thản. Trong trường có một giáo sư đức cao vọng trọng, đặc biệt xem trọng Bùi Ninh. Sau khi tốt nghiệp khoa chính quy, Bùi Ninh đi dạy ở một trường danh giá tại nước Anh, sau đó Đàm Như Ý cũng không rõ tung tích.

Trong trường học sư phạm âm thịnh dương suy, nam sinh vốn là nguồn tài nguyên khan hiếm, huống chi Bùi Ninh là một nam sinh như thế. Nghe nói Bùi Ninh lên đại học sư phạm là bởi vì tron lúc thi tốt nghiệp trung học đã đánh giá sai lầm, vì để ổn thỏa nên đi nói trước nhóm. Nữ sinh theo đuổi Bùi Ninh có thể xếp hàng từ cửa Nam đến cửa bắc trường học, Đàm Như Ý cũng không ôm lấy quá nhiều ảo tưởng. Mặc dù cuộc sống đã

mài dũa thành tính tình thô thiển, suy cho cùng vẫn là thiếu nữ ở tuổi ôm ấp mơ mộng, Đàm Như Ý đã từng viết không ít thư tình.

Viết trong một cuốn nhật ký có bìa cứng màu xanh, bên trong ghi lại rất nhiều linh cảm thỉnh thoảng sinh sôi hoặc vài câu cảm khái của Đàm Như Ý. Nửa năm sau, bởi vì một lần ngẫu nhiên phân chia bài tập cho tổ viên, trùng hợp Đàm Như Ý và Bùi Ninh được phân thành một tổ. Người dạy tiết học này chính là vị giáo sư đức cao vọng trọng đó, một tổ bốn người không dám lơ là, có thời gian lập tức xúm lại tìm tài liệu, trao đổi tâm đắc.

Chuyện xảy ra vào ngày liên hoan tổng kết khóa. Mọi người cùng nhau đi ăn lẩu, ăn được nửa chừng, Đàm Như Ý đi toilet một chuyến, chờ đến khi cô trở lại phát hiện quyển nhật ký màu xanh đậm của mình đang bị một nữ sinh cùng tổ cầm trong tay.

Trong lòng Đàm Như Ý hồi hộp giật mình, lập tức nhìn thấy ba người đồng thời xoay đầu lại, ánh mắt dính trên người cô. Nữ sinh kia dùng giọng đùa bỡn nói: "Thì ra Như Ý thích Bùi Ninh nha."

Sáu ánh mắt giống như sáu cây đinh, muốn đóng lên người cô nỗi sỉ nhục. Nếu chỉ có câu nói đùa giỡn của nữ sinh kia còn tạm được, cố tình ánh mắt Bùi Ninh nhìn cô thoáng chốc trở nên ý vị sâu xa. Một nam sinh khác càng thêm không kiên dè, giữa giọng nói đùa giỡn không lẫn át được những hàng chữ giễu cợt, "Cũng che giấu hơn nửa năm rồi mà một chút dấu hiệu cũng không có. Đàm Như Ý, cậu nên sớm nói ra không chừng còn có một tia hy vọng đấy, đáng tiếc hôm trước Bùi Ninh vừa mới đồng ý với hoa khôi khoa tiếng Pháp rồi."

Vẻ mặt Đàm Như Ý nguội lạnh, tiến lên đưa tay về phía nữ sinh kia, "Trả lại cho tôi."

Nữ sinh nheo mắt nhìn cô, nụ cười trên mặt cứng ngắc, "Đùa giỡn thôi mà.... Tức giận cái gì chứ."

"Trả cho tôi."

Nữ sinh kia "Hừ" một tiếng, ném sổ lại cho Đàm Như Ý. Đàm Như Ý không lên tiếng, mở sổ ra xé từng giờ giấy làm thơ trong đó xuống, cầm bật lửa bên cạnh lên đốt một góc, tiện tay ném vào lò bếp còn. Ngọn lửa liếm láp miếng còn, thoáng chốc cháy hừng hực.

Đàm Như Ý cầm cặp xách của mình lên nhanh chóng rời khỏi quán cơm. Bên ngoài gió lạnh thấu xương, nhưng trong máu lại giống như có ngọn lửa không ngừng sôi trào. Cô đi ra ngoài vài trăm mét, mới phát hiện trong tay mình vẫn còn nắm cuốn sổ đó. Cô nhìn một cái, tiện tay ném vào trong nước tuyết, lại đi lên trước căn chật hàm răng, hung hăng đạp một cước.

Sau đó, hai khoa cùng lên lớp dần dần ít đi, cơ hội Đàm Như Ý và Bùi Ninh chạm mặt cũng ít đi. Có mấy lần tình cờ gặp nhau ở nhà ăn, Bùi Ninh vẫn nhìn cô với vẻ ý vị sâu xa, muốn nói lại thôi. Đàm Như Ý chỉ coi như không nhìn thấy, vội vàng bưng đĩa đi xẹt qua bên cạnh cậu ta.

Về sau nữa, thực tập chuyên ngành, năm tư đại học làm luận văn tốt nghiệp, sau đó là đi dạy. Thời gian là một vị thuốc tốt, đã phủ mờ những năm tháng không chịu đựng nổi đó.

Đàm Như Ý biết khuyết điểm của mình, lòng tự ái mạnh, lại cực kỳ nhạy cảm. Càng ra vẻ chẳng hề để ý thì lại càng tâm tâm niệm niệm khó có thể để xuống. Nhưng cô lại có tính nhẫn d/đ.l'q'd nhịn, nếu không thật sự liên quan đến nguyên tắc thì đa số thời gian đều cắn răng một cái đã trôi qua. Lúc đối mặt với thực tế, cái gọi là lòng tự ái thường không đáng giá một đồng.

Cô không hiểu chuyện năm đó nếu đổi lại là một người khác, có thể sẽ giải quyết rất dễ dàng, cũng không làm cho hai bên khó chịu, lại không đến nỗi tổn hại mặt mũi của mình. Nhưng trời sinh cô không phải là người có thể thuận lợi mọi bề, mặc dù thực tế dần dần tôi luyện bản thân cô nhẫn nại và yên ổn, nhưng sâu trong lòng vẫn cất giấu một khí thế cao ngạo hủy thiên diệt địa.

Cô cực kỳ không tin số mệnh, lại vô cùng cảm nhận được sự ác ý của vận mệnh. Đấu tranh hơn hai mươi năm, vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi xuất thân cộng thêm đủ loại giới hạn.

Trước chữ “Thích”, Thẩm Tự Chúc tăng thêm chữ "Có thể", so với một từ nghi vấn “Có thể”, thay vào đó cô càng không tin tưởng chữ “Thích” này hơn.

Sau một hồi thiên biến vạn hóa, Đàm Như Ý dần dần bình tĩnh lại, "Anh Thẩm, anh không phải thích tôi, tất cả đàn ông đều có tật xấu này, mặc kệ có thích đồ vật của mình hay không, nếu mình không động tới thì người khác cũng đừng hòng động vào."

Chân mày Thẩm Tự Chúc dần dần chau lại, ánh mắt âm đạm, "Em nghĩ tôi như vậy sao?"

Đàm Như Ý mím chặt miệng, quay đầu, không lên tiếng.

Thẩm Tự Chúc nắm cằm của cô quay lại, "Em nghĩ tôi như vậy sao?"

Đàm Như Ý bị buộc nhìn anh chăm chú, quyết định không tránh không né, "Như vậy. . . . . Anh Thẩm, anh ‘Có thể thích’ tôi chỗ nào?"

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, trên mặt thoáng chốc lộ ra mấy phần kỳ lạ. Vậy mà Đàm Như Ý nhìn anh chăm chăm, không nhượng bộ chút nào, cũng không chịu chủ động giải vây. Rốt cuộc trong lòng cô vẫn

chứa một tia mong đợi, muốn nghe xem Thẩm Tự Chúc sẽ nói ra đáp án như thế nào.

Qua hồi lâu, Thẩm Tự Chúc buông tay ra, ngồi lại vị trí của mình. Cánh tay khoát lên tay lái, nhìn thẳng phía trước, giọng nói trầm thấp hết sức chân thành, "Em rất tốt, phù hợp cùng nhau sống qua ngày."

Đàm Như Ý yên tĩnh chốc lát rồi lặng lẽ thở dài. Cô cũng xoay người ngồi lại, nhặt áo khoát bị rơi bên cạnh lên, "Trở về thôi Anh Thẩm, tôi đói rồi, chắc anh cũng đói bụng."

Thẩm Tự Chúc quay đầu nhìn cô một cái, cô mím chặt môi nhìn thẳng về phía trước, giữa hai đầu lông mày có mấy phần quật cường. Có lẽ không hài lòng mấy với câu trả lời của anh. Vì vậy, tay anh đang đưa về phía chìa khóa cũng dừng lại, thân thể dựa ra sau, nhất định phải nói rõ hết mọi vấn đề vào lúc này, "Không phải đáp án em muốn?"

Đàm Như Ý ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn anh.

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh, "Đừng làm khó dễ anh, có một số việc chính bản thân anh cũng không thể nói rõ được."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

"Khi nào anh suy nghĩ thông suốt rồi sẽ nói cho em biết."

Giọng điệu này hết sức chân thành và bất đắc dĩ, giống như đang nói: "Đừng làm khó dễ anh, tạm thời anh không giải được bài toán này, chờ anh giải được rồi sẽ nói cho em biết."

Đàm Như Ý không khỏi nhếch miệng, nghĩ thầm có lẽ mình đã quá vội vàng, yên lặng trong giây lát rồi gật đầu một cái.

Sau khi về đến nhà, Đàm Như Ý lại hắt xì, Thẩm Tự Chức đặt chìa khóa trên đầu tủ, "Nhanh đi tắm rồi thay quần áo sạch, coi chừng cảm lạnh đó."

Đàm Như Ý gật đầu liên tục, làm theo lời anh. Thế mà khi cô tắm đến nửa chừng, mới phát hiện do mình quá vội vàng nên quên cầm áo lót để thay. Tình cảnh này cực kỳ lúng túng, cô lấy một chiếc khăn tắm trên kệ bọc lại, mở cửa phòng tắm ra một khe hở liếc nhìn ra ngoài. Thẩm Tự Chức không có trong phòng khách.

Quả thật là một cơ hội tốt trời cho, cô lấy khăn tắm bọc kín lại nhanh chóng chạy về phía thư phòng. Vậy mà vừa tới cửa, đã nhìn thấy Thẩm Tự Chức đang đứng trước kệ sách từ từ xoay người lại.

Khuôn mặt Đàm Như Ý lập tức đỏ bừng, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mắt của Thẩm Tự Chức dừng lại trên người cô trong chốc lát, động tác trong tay dừng một chút, rồi sau đó nắm chặt quyển sách mới vừa rút khỏi giá, nhỏ giọng nói một câu: "Em vào đi."

Nói nhắc chân đi sát qua bên cạnh cô ra khỏi thư phòng.

Đàm Như Ý lập tức khóa cửa thư phòng lại, dựa lưng vào cánh cửa, xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. Thật ra thường ngày cô vô cùng cẩn thận, đồ lót của cô đều d/đ;l;q'd phơi riêng với quần áo của Thẩm Tự Chức, bình thường cũng nhất định phải bao bọc cực kỳ chặt chẽ mới dám ra khỏi thư phòng, chính là sợ xảy ra tình cảnh lúng túng như vậy.

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót.

Đàm Như Ý thở dài, nhanh chóng thay quần áo, vẻ mặt không thay đổi mở cửa. Thẩm Tự Chức đang ngồi trên ghế sa lon đọc sách, nghe động tĩnh, động tác dừng một chút, nhưng vẫn không xoay người lại.

Đàm Như Ý đi thẳng vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Trong lúc đang xào thức ăn, suy nghĩ lại bay xa: Năm nay Thẩm Tự Chúc hai mươi tám tuổi, trước kia anh đã từng yêu đương mấy lần? Đã từng có cái đó.... Với bọn họ chưa?

Đang suy nghĩ miên man, chợt xuất hiện bóng người ngay cửa phòng bếp, Đàm Như Ý giật mình thiếu chút nữa làm rơi xẻng, "Anh... Anh Thẩm. . . . ."

"Anh đi lấy trái cây." Thẩm Tự Chúc trực tiếp kéo cửa tủ lạnh ra, lấy một hộp dâu tây. Sau khi đóng lại, dừng một chút, lại kéo ra lần nữa lấy một quả táo.

Thẩm Tự Chúc đi rồi, Đàm Như Ý mới thở phào một cái, nhìn vào trong nồi, trứng gà khét rồi.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chung Sống (02)

Edit: Thu Lệ

Ăn xong cơm tối, Thẩm Tự Chúc đi rửa chén dọn dẹp phòng bếp như thường lệ. Đàm Như Ý ngồi trên ghế sa lon, vừa ăn dâu tây vừa lật sách Thẩm Tự Chúc bày trên bàn. Đó là quyển sách nói về kỹ thuật nội thất, cô xem không hiểu nhưng cảm thấy vật dụng trong nhà được làm cực kỳ tinh mỹ, nên chỉ lật đến mục lục sản phẩm để tiêu khiển.

Xem được một lát, Thẩm Tự Chúc rửa chén xong ra khỏi phòng bếp, ngồi xuống bên cạnh cô. Đàm Như Ý chỉ vào một chiếc tủ đứng khắc hoa năm tầng hỏi anh, "Cái này thật sự có thể không cần đinh?"

Thẩm Tự Chúc nhìn theo hướng chỉ của cô, "Ừ, chỉ cần ghép lại là được."

"Vậy anh Thẩm có biết làm không?"

"Anh không biết làm tủ năm tầng, chỉ mới làm mấy cái ghế và mấy cái bàn thôi."

Đàm Như Ý cười lên, "Thì ra anh Thẩm còn có tay nghề thợ mộc."

Thẩm Tự Chúc cầm dao gọt trái cây và quả táo lên, nhẹ nhàng gọt vỏ, "Còn thua chú ba nhiều. Năm đó, tất cả vật dụng gia đình lúc chú ấy và thím ba kết hôn đều do một mình chú ấy làm."

Đàm Như Ý không lên tiếng, nhớ tới chuyện của Phương Hiếu Quỳnh, không khỏi có chút cảm thán.

"Anh chỉ học sơ sài, chú ba nói đồ anh làm quá công kênh, tuy rằng dùng thoải mái nhưng không đủ khéo léo và tinh xảo."

Đàm Như Ý không cho là đúng, nhìn ngón tay thon dài cầm dao gọt trái cây của Thẩm Tự Chúc, cười một cái nói: "Vật dụng gia đình của mình thì quan trọng nhất vẫn là thoải mái."

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, một lát sau đưa táo đã gọt xong cho Đàm Như Ý, rút khăn giấy lau sạch ngón tay và dao dính nước trái cây.

Đàm Như Ý có chút thụ sủng nhược kinh, nâng mắt nhìn mặt của Thẩm Tự Chúc một chút, vẻ mặt anh rất bình thản. Đàm Như Ý nhẹ nói câu "Cám ơn" , nhận lấy chậm rãi cắn một miếng.

Thẩm Tự Chúc ngồi một lát, như có chút do dự, muốn nói lại thôi, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: "Mua giúp anh cây dù mới đèn cho anh đồng nghiệp họ Lương kia của em đi."

Đàm Như Ý thiếu chút nữa bị sặc, ho nhẹ một tiếng, nhìn Thẩm Tự Chúc. Thẩm Tự Chúc hơi nghiêng đầu tránh tầm mắt của cô, trầm giọng nói: "Không phải anh muốn can thiệp vào quan hệ qua lại của em và người khác, lúc đó có chút kích động."

"Vậy anh. . . . ."

Thẩm Tự Chúc biết cô muốn hỏi điều gì, lập tức trả lời: "Cái đó không phải." Anh quay đầu nhìn Đàm Như Ý, "Bao gồm cả dự định bên hồ ngày hôm đó, không phải nhất thời xúc động."

Lần này Đàm Như Ý thật sự bị sặc, lập tức chột ho khan, mặt cũng đỏ bừng. Cô đã biết Thẩm Tự Chúc là người không quanh co lòng vòng,

nhưng thẳng thẳng thẳng đến nước này thì thật có chút dọa người.

Cô nhớ lại đối thoại trong xe của hai người, chợt thấy có lẽ đối với Thẩm Tự Chúc mà nói, vấn đề thực sự chỉ chia làm hai loại đó là "Biết" và "Không biết". Không biết không trả lời, không dám chắc phải thêm hai từ "Có thể", mà một khi biết thì nhất định rất thẳng thắn —— với điều kiện tiên quyết là người hỏi vừa vặn đánh trúng yếu điểm.

Nếu như vậy, quá trình quanh co phức tạp trong hai tháng sống chung này khó tránh khỏi có chút tự tìm nghi ngờ phiền toái—— nếu như Thẩm Tự Chúc là một người máy tài năng, thì không thể nghi ngờ là cô sẽ tìm được phương pháp sử dụng chính xác. Đàm Như Ý bị ví dụ do chính mình nghĩ ra này chọc cười, lại lập tức che giấu nụ cười, muốn nghiệm chứng một lần nữa: "Vậy cái lần tôi khóc. . . . ."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, "Ừ."

Lần này Đàm Như Ý hoàn toàn không cười được —— nếu cùng Thẩm Tự Chúc đi thẳng vào vấn đề là có thể trực tiếp cho ra vấn đề đơn giản như vậy, vậy mấy suy tính vòng vo mà trước kia cô và Hạ Lam đã từng trao đổi, chẳng lẽ không phải hoàn toàn không cần thiết?

Đàm Như Ý hơi cảm thấy thất bại, nhưng nghĩ lại, sau này có lẽ chung sống dễ dàng hơn với Thẩm Tự Chúc.

——

Thứ ba chính là ngày tham quan trường học, buổi tối mưa cả một đêm, sáng sớm đã tạnh, bầu trời trong xanh thoáng đãng như được rửa sạch. Đàm Như Ý trả lại cây dù ca – rô mới mua cho Lương Kính Xuyên, nói ngày hôm qua gió quá lớn nên đã thổi hỏng mất chiếc dù kia rồi. Lương Kính Xuyên không nghi ngờ gì.

Dạy xong tiết thứ nhất, Đàm Như Ý ở trong phòng làm việc chờ Thẩm Tự Chúc và Thẩm Tử Hiên. Lúc chín giờ rưỡi, nhận được điện thoại của Thẩm Tự Chúc, Đàm Như Ý vội vàng đứng lên khỏi ghế, Lương Kính Xuyên ngồi ở phía sau cười hỏi: "Cô giáo Đàm đang chờ người à? Mới này sửa bài tập mà có chút không yên lòng."

"À, dẫn một người bạn nhỏ nhà người quen tới đi thăm trường học."

Cô giáo Mã bên cạnh tiếp lời, "Vậy phải tiếp đãi cho thật tốt, nếu là người bạn nhỏ đó báo cáo cho trường học của chúng ta thì cô có thể đến chỗ chủ nhiệm tuyển sinh lấy chút phí uống nước trà."

Đàm Như Ý cười cười, "Vậy tôi xuống trước."

Thẩm Tự Chúc và Thẩm Tử Hiên đứng trên khoản sân trống trước lớp học, bây giờ là thời gian tan lớp nên trước cửa phòng học vây quanh đầy phụ huynh đi thăm quan trường học. Đàm Như Ý hô một tiếng với Thẩm Tự Chúc, Thẩm Tự Chúc cách đám người vẫy vẫy tay với cô. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, thiếu đi cảm giác nghiêm túc thường ngày, mặt mày vô cùng sáng sủa phong cách.

Đàm Như Ý bước tới đón, lên tiếng chào hỏi Thẩm Tử Hiên. Thẩm Tử Hiên vui đùa chơi điện thoại di động không đáp lại. Đàm Như Ý cũng không thèm để ý, cười hỏi: "Anh Thẩm, anh muốn xem nơi nào trước?"

"Để cho Tử Hiên nghe giảng đi."

"Vậy thì vào lớp thôi!" Đàm Như Ý dẫn hai người đi về phía trước, đến một lớp học ở phía Tây. Không ngờ vừa vặn là tiết dạy của Lương Kính Xuyên, mấy người đứng nhau ở trước cửa phòng học, Lương Kính Xuyên nhìn Thẩm Tự Chúc ánh mắt lóe lên một cái, cười nói với Đàm Như Ý: "Cô giáo Đàm đón được người rồi à?"

Trong chốc lát Đàm Như Ý không biết nên giới thiệu như thế nào, hơi do dự. Thẩm Tự Chúc chủ động vươn tay với Lương Kính Xuyên: "Xin chào anh Lương, tôi họ Thẩm."

Lương Kính Xuyên bắt tay với anh một cái, đúng lúc chuông vào học vang lên, Lương Kính Xuyên cười một cái nói: "Cô giáo Đàm, cô dẫn anh Thẩm và người bạn nhỏ này tìm chỗ ngồi đi."

Thẩm Tự Chúc đoạt lại điện thoại trong tay Thẩm Tử Hiên, đẩy về phía trước, "Tự con đi tìm chỗ ngồi đi, tan học chú đến đón con."

Thẩm Tử Hiên không vừa lòng, "Chú hai, chú không nghe cùng con à?"

"Là con phải học cấp hai, không phải chú."

Thẩm Tử Hiên bĩu môi, đi vào phòng học.

Đàm Như Ý cười nói: "Thầy giáo Lương, vậy thì nhờ anh trông nom một tiết ạ."

Lương Kính Xuyên khoát tay, "Yên tâm. Cô giáo Đàm cứ đưa anh Thẩm đi xem những nơi khác một chút đi."

Hai người đứng ở cửa chốc lát, Đàm Như Ý hỏi Thẩm Tự Chúc: "Tìm một chỗ chờ ạ? Thật ra thì thầy Lương rất thú vị, nếu hồi cấp hai mà đổi anh ấy dạy toán học thì nhất định có thể thi đậu trường cấp hai trong thành phố."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, "Em học toán học không được tốt?"

Đàm Như Ý cười cười, cùng anh đi về phía hội trường, "Không tốt lắm, nếu không cũng sẽ không học khoa văn."

Hiện giờ là thời gian lên lớp nên hội trường không có hoạt động gì, hai người rất may mắn vừa vặn đụng phải giáo viên giữ chìa khóa. Vừa mở cửa ra đã bị mùi không khí bụi bặm phả vào mặt, Đàm Như Ý mở đèn lên, từ từ đi xuống dọc theo bậc thang. Cô vẫn chưa quên trách nhiệm của mình: "Bình thường diễn văn nghệ hay trao giải gì đó đều sẽ tổ chức ở hội trường, nếu có hoạt động nào lớn hơn một chút thì sẽ tổ chức trên sân vận động của trường."

Thẩm Tự Chúc nghe như có như không, tùy ý tìm một chỗ gần hành lang ngồi xuống. Đàm Như Ý thấy vậy dừng bước lại bên cạnh anh. Thẩm Tự Chúc chột vờn tay, nắm lấy tay cô. Đàm Như Ý hơi chấn động một cái, liền nghe thấy giọng nói trầm tĩnh của Thẩm Tự Chúc vang lên: "Nếu như quen biết sớm hơn thì anh có thể dạy em."

Đàm Như Ý hoảng hốt trong chớp mắt, mới hiểu được Thẩm Tự Chúc đang tiếp tục chủ đề "Toán học" đã nói trước đó.

Thẩm Tự Chúc lớn hơn cô bốn tuổi, lúc cô học lớp chín thì anh học lớp mười một, tính ra thì dư dả để dạy cô. Đàm Như Ý chột phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình vậy mà lại giả thiết theo lời nói của anh, không khỏi cảm thấy mình có chút buồn cười. Cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, ánh đèn chiếu xuống từ bên phải đỉnh đầu nên nửa người của anh đều ẩn trong bóng mờ. Lòng bàn tay Đàm Như Ý có chút nhột, ngón tay khẽ cuộn lại, nhẹ nói, "Làm gì có nếu như vậy chứ."

Hội trường vô cùng trống trải, giọng nói lớn hơn một chút nữa là có thể nghe tiếng vọng. Thẩm Tự Chúc dịch vào phía trong một chút, ý bảo Đàm Như Ý ngồi xuống bên cạnh anh.

Không khí có mấy phần mập mờ không nói rõ được, nhưng hình như rất thích hợp để nói chuyện với nhau, mượn bóng mờ che lấp, Đàm Như Ý cân nhắc chốc lát, hỏi một vấn đề mà cô vẫn luôn tò mò: "Anh Thẩm, trước kia anh đã từng yêu chưa?"

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng.

"Máy lần?"

"Hai lần."

Đàm Như Ý yên lặng một chút, "Nếu không ngại, có thể nói với tôi một chút không?"

Hai lần yêu của Thẩm Tự Chúc đều hết sức ngắn ngủi, một mối không tới một tháng đã không bệnh mà mất, một mối kéo dài nửa năm thì tiêu tan.

Người như anh, dĩ nhiên không thiếu người khác phái theo đuổi, khoa chính quy đã từng được các nữ sinh trường học gắn mác danh tiếng như là "Tứ đại Nam Thần" "Thập đại hot boy". Mối tình thứ nhất là vào năm thứ hai đại học, đối phương là một cô đàn em năm nhất, mượn từ mảnh lời "Nữ sinh tiết" để tỏ tình, khiến Thẩm Tự Chúc khó có thể mở miệng từ chối. Một tháng sau, cô đàn em chủ động nói lời chia tay, nói anh quá mức lạnh nhạt, bình thường nói với anh một câu cũng phải lo lắng đề phòng nửa ngày, ngay cả lúc nào thì anh vui mừng lúc nào thì anh khó chịu cũng không rõ.

Lần thứ hai là vào năm ba đại học, đối phương là một nữ sinh vô cùng hoạt bát khoan tin tức, năm thứ hai đại học đã được lên tivi, dẫn chương trình tất cả các hoạt động trong trường. Thẩm Tự Chúc quen biết với cô ấy ở một cuộc bình chọn khen thưởng. Sau khi tiếp xúc thì từ từ quen thuộc. Nữ sinh đó sáng sủa hoạt bát, triển khai theo đuổi Thẩm Tự Chúc vô cùng mãnh liệt. Thẩm Tự Chúc qua lại với cô ấy cũng coi như vui vẻ, thường xuyên bị sức sống của cô ấy hấp dẫn, sau khi cân nhắc đã đồng ý đề nghị "Thử một lần" với cô ấy.

Quá trình của mối tình này diễn ra như nước chảy, nắm tay hôn môi cứ phát triển theo lẽ thường, nhưng cũng chỉ giới hạn ở đó. Nửa năm sau, nữ

sinh nói chia tay, nói trong mối quan hệ này chỉ có một mình cô ấy ở phía chủ động, từ đầu đến cuối vẫn không thấy được sự chủ động của Thẩm Tự Chúc, thật sự quá mệt mỏi. Sau đó, Thẩm Tự Chúc đã suy nghĩ lại vấn đề tính cách của mình, cũng tổng kết ra tất cả những chỗ chưa đủ, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cho anh cơ hội thực hành lần thứ ba. Sau lần đó, đối với những lời tỏ tình của nữ sinh anh vẫn luôn rất cẩn thận, nếu như không xác định mình cũng thích người ta thì không dám mở miệng đồng ý dễ dàng.

Anh còn nhớ rõ cô bạn gái thứ hai còn rút ra đủ loại khuyết điểm của anh: "Không hiểu phong tình, không hiểu lãng mạn, không lời ngon tiếng ngọt, nói chuyện vô cùng trực tiếp, quan hệ với người khác vô cùng lạnh nhạt, nói tóm lại là một người hết sức không dịu dàng. . . . ."

"Không phải như thế." Đàm Như Ý chột lên tiếng cắt đứt anh.

Nếu như không dịu dàng thì sao sẽ vừa mua giường vừa lắp ráp cẩn thận giúp cô, sao sẽ chủ động rửa chén sau khi ăn xong, quét dọn thủy tinh, sao sẽ nhớ cô "Có lạnh hay không", lại thường xuyên để ý đến tâm trạng của cô. . . . .

Đàm Như Ý quay đầu nhìn anh, nghiêm túc nói: "Tôi cảm thấy anh Thẩm vô cùng dịu dàng."

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chung Sống (03)

Thẩm Tự Chúc nhất thời không tiếp lời, yên lặng chốc lát chợt nắm chặt tay Đàm Như Ý đang đặt trên đùi.

Lông mi Đàm Như Ý khẽ run, trải qua một phen nhớ lại cô đã bắt đầu tin tưởng, ba từ “Có thể thích” của Thẩm Tự Chúc cũng không phải lấy cớ nói nhăng nói cuội để cho cô một lý do —— nếu thật là lấy cớ thì không khỏi ngu xuẩn quá rồi.

Đối với Đàm Như Ý, kinh nghiệm yêu đương là số lẻ, dù chưa từng ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy. Với điều kiện và số tuổi hiện giờ của Thẩm Tự Chúc, kinh nghiệm hai đoạn vôi vàng đến nỗi ngay cả có thể gọi là "Yêu" hay không vẫn còn là nghi vấn, thực ra cũng chẳng phải thường gặp.

Bình thường đàn ông 28 tuổi, nếu có tướng mạo, gia thế và tài trí như Thẩm Tự Chúc thì chỉ sợ sớm đã trở thành cao thủ tình trường. Nếu như Thẩm Tự Chúc thật sự không hề d/đ;l;q;d giấu giếm, chỉ có thể nói về mặt tình cảm anh thật sự có chút lạnh nhạt, chỉ sợ cũng có chút không chịu chấp nhận tình cảm trong sáng. Đường Thư nhan ở bên cạnh anh mười năm cũng không tiến triển chút nào, nghĩ đến cũng không phải là khó hiểu nữa.

"Anh Thẩm."

"Ừ."

Đàm Như Ý đùa giỡn: "Cái gọi là thông minh cao tình thương thấp là đang chỉ người như anh sao?"

Thật muốn nghiên cứu kỹ càng, cũng không coi là tình thương thấp. Thẩm Tự Chúc vẫn là người hết sức nhìn mặt lựa lời, chẳng qua là vừa vặn thiếu hụt năng lực tỏ ý khen ngợi và biểu đạt mà thôi.

Thẩm Tự Chúc do dự một chút, "Có lẽ vậy."

Đàm Như Ý vui mừng, lại cảm thấy có vẻ như không ổn, lập tức thu nụ cười lại. Thẩm Tự Chúc dừng ánh mắt lại trên mặt cô, nhẹ nói: "Cười một tiếng nữa xem."

". . . . . Há?"

"Em cười lên nhìn rất đẹp."

Lỗi tai Đàm Như Ý lập tức nóng như lửa đốt, đâu nào còn cười được — có phải bạn gái trước của Thẩm Tự Chúc đã quá soi mói hay không, điều này cũng có thể gọi "Sẽ không lời ngon tiếng ngọt"?

Yên lặng một lát, Thẩm Tự Chúc hỏi cô: "Em thì sao?"

"Há? A. . . . . Tôi... Tôi chưa từng yêu đương." Cô cười cười, "Lúc đi học bận rộn đi làm thêm, tốt nghiệp xong lại đi dạy, không có thời gian cũng không có cơ hội."

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, nghĩ đến câu nói bị cô nuốt trở lại ở trong xe ngày hôm qua, ánh mắt của ánh chuyển qua gương mặt thuần khiết dưới ánh nắng của cô, trong lòng chợt xuất hiện cảm xúc phức tạp, "Cho nên, ngày hôm qua là lần đầu tiên. . . . ."

"Không phải vậy!" Đàm Như Ý vội vàng nói, cúi thấp đầu, giọng nói cũng hạ thấp xuống theo, ". . . . . Trong hôn lễ mới đúng."

Ngón tay Thẩm Tự Chúc căng thẳng, càng thêm dùng sức nắm chặt tay cô trong giây lát nhỏ giọng nói: "Xin lỗi."

Hai tai Đàm Như Ý đỏ bừng, "Không có gì phải nói xin lỗi. . . . ."
Trái tim của nhảy loạn không thể khống chế, vội vàng rút tay ra, "Anh
Thẩm, chúng ta phải trở về thôi, sắp tan lớp rồi."

Thẩm Tự Chúc nhìn nàng, ánh mắt trầm trầm, lúc cô chuẩn bị đứng
dậy, bỗng nhiên thò tay ôm lấy eo cô cúi đầu hôn một cái lên khóe môi cô,
giọng nói trầm thấp tỏa ra hơi thở ấm áp, "Nếu như anh biết trước thì sẽ để
tâm hơn một chút."

Nhanh chóng đến lớp học, Đàm Như Ý vẫn chưa tỉnh lại từ trong tâm
trạng lúc nãy. Cô đưa mu bàn tay áp lên gò má nóng hổi của mình, cố gắng
để cho bản thân bình tĩnh lại.

Đợi một lát ở cửa phòng học thì tiếng chuông tan học vang lên. Thẩm
Tử Hiên ngồi trong lối đi nhỏ lập tức bắn lên khỏi ghế, sau khi đợi Lương
Kính Xuyên nói câu "Tan lớp" xong thì bay ra phòng học như mũi tên bắn
ra khỏi cung.

Cậu đến trước mặt Thẩm Tự Chúc, lập tức bắt đầu oán trách, "Nói
cái gì mà một câu cũng nghe không hiểu!"

Mặt Thẩm Tự Chúc không chút thay đổi, "Nếu nghe hiểu được thì đi
học lớp năm lớp sáu làm gì."

Đàm Như Ý bật cười, Thẩm Tử Hiên lập tức lườm cô một cái, nhưng
ngại Thẩm Tự Chúc vẫn còn ở đây nên không dám nói gì. Lương Kính
Xuyên từ trong phòng học đi ra, cười hỏi: "Sao hả người bạn nhỏ?"

"Nghe không hiểu."

"Lên năm nhất liền nghe đã hiểu. . . . ." Có phụ huynh vây quanh,
Lương Kính Xuyên liền nói với Đàm Như Ý, "Cô giáo Đàm, có thể đưa

người bạn nhỏ đi dạo quanh sân trường một chút, còn có phòng đa truyền thông nữa.”

Đàm Như Ý vội nói, "Thầy giáo Lương cứ bận việc của anh đi, để tôi dẫn đi là được rồi."

Lương Kính Xuyên cười khoát tay, xoay người đi nói chuyện với phụ huynh.

Đàm Như Ý dẫn hai chú cháu đến sân thể dục, Thẩm Tử Hiên đòi lại điện thoại bị Thẩm Tự Chúc lấy mất, vừa đi vừa chơi. Đi một hồi, chợt nói với Đàm Như Ý: "Nếu tôi tới trường này học, không phải cô sẽ dạy tôi chứ?"

"Không biết, phân chia ngẫu nhiên."

Thẩm Tử Hiên bĩu môi, "Nếu cô dạy tôi, tôi nhất định không được. . . . ."

Còn chưa nói dứt lời, chợt bị Thẩm Tự Chúc vỗ một cái. Thẩm Tử Hiên vội vàng che đầu, "Chú hai làm gì vậy!"

"Cô ấy dạy con thì sao?"

Thẩm Tử Hiên lâu bầu, "Ai thích để cho người quen dạy chứ, ngày nào cũng tìm mẹ con tố cáo. . . . ."

Thẩm Tự Chúc lại vỗ một cái nữa, Thẩm Tử Hiên gào khóc nhảy dựng lên, "Chú hai!"

Vẻ mặt Thẩm Tự Chúc lạnh nhạt, "Không ai thềm quan tâm đến chuyện nhà của con đâu."

Thẩm Tử Hiên đâu hiểu được thâm ý trong lời nói của Thẩm Tự Chúc, oán trách mấy câu, cũng không nói gì nữa, tiếp cúi đầu chơi điện

thoại di động.

Đàm Như Ý đưa hai người đi tham quan sân thể dục và phòng đa truyền thông xong đã gần đến giờ cơm trưa, Thẩm Tự Chúc không để ý Thẩm Tử Hiên cao giọng kháng nghị, yêu cầu ăn trưa ở căn – tin trường học.

Đàm Như Ý cũng không đồng ý lắm, "Mùi vị món ăn ở căn – tin không ngon lắm, hay là ra bên ngoài ăn đi."

"Không sao."

Đàm Như Ý không còn cách nào đành dẫn hai người đến phòng ăn. Bọn họ tới sớm nên vẫn chưa có nhiều người. Đúng là như thế, Thẩm Tự Chúc vô cùng nổi bật trong đội ngũ. d/d'l;q'd Đàm Như Ý đang nhìn bốn phía, Thẩm Tự Chúc đang đứng ở phía trước chọt nắm tay của cô kéo về phía trước, đi theo chuyển động của đội ngũ.

Đang lúc ấy thì Đàm Như Ý chú ý đến nhóm người đang đứng bên cửa sổ, vừa vặn là cô giáo chính trị lớp bên cạnh. Cô ta liếc mắt nhìn hai người đang nắm tay, cười cười ý vị không rõ, Đàm Như Ý lúng túng cười một tiếng.

Chọn món ăn xong, ba người chọn một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Thẩm Tự Chúc cầm đũa lên, nếm thử một miếng trứng chiên cà chua, "Đúng là không ngon lắm."

Nghe Thẩm Tự Chúc nói như thế, Thẩm Tử Hiên đã sớm bất mãn lập tức nhảy dựng lên, "Chú hai, chúng ta đến nhà hàng ăn đi!"

Thẩm Tự Chúc vẫn không nhúc nhích chút nào, "Ai dạy con có thể lãng phí lương thực?"

"Nhưng món ăn này vừa nguội đã thấy ghê tởm! Ai ăn được chứ!" Cậu ta bĩu môi, dùng sức đẩy đĩa thức ăn.

Đàm Như Ý có mấy phần khó chịu, "Anh Thẩm, nếu không anh dẫn Tử Hiên ra ngoài ăn đi."

Thẩm Tự Chúc không trả lời, gắp một miếng bí đỏ xào từ trong khay của cô, "Thẩm Tử Hiên, đừng giở tính thiếu gia ở trước mặt chú. Còn nữa..." Anh ngẩng đầu liếc Thẩm Tử Hiên một cái, "Sau này, nếu con còn dám làm thím nổi giận. . . . ."

Thẩm Tử Hiên lập tức im miệng, giăng co một lát vẫn là không tình nguyện ngồi xuống, cầm đũa lên gắp thức ăn, cố tình đụng vào đĩa vang lên leng keng.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tự Chúc đưa Thẩm Tử Hiên trở về trường học. Đàm Như Ý tiễn hai người đến cửa, nhìn Thẩm Tự Chúc lên xe, bước chân nhất thời không di chuyển được, trong lòng sinh ra cảm xúc không rõ. Nhưng hai người rõ ràng đã sống chung với nhau lâu ngày.

Thẩm Tự Chúc cho xe chạy, lái đi ra ngoài mấy thước chột đạp thẳng xe, mở cửa ghế lái ra.

Đàm Như Ý ngăn người, thấy anh bước nhanh về phía mình. Bước chân rất lớn, giống như mang theo một trận gió. Đến trước mặt, anh móc một món đồ nhỏ từ trong túi quần ra nhét vào trong tay cô, bọc chặt tay cô lại, nhỏ giọng nói: "Tan việc gặp."

Trong lòng Đàm Như Ý nhất thời xông ra ngọt ngào vô hạn, "Tan việc gặp."

Chờ xe chạy đi xa, Đàm Như Ý mở ra hai tay, nằm trong lòng bàn tay chính là viên kẹo White Rabbit.

Trở lại phòng làm việc ngồi một lát, giáo viên ăn cơm xong cũng đều lục tục trở lại. Đàm Như Ý sửa lại bài tập một lát, Lương Kính Xuyên đi vào phòng làm việc, cười với cô xong lên tiếng chào hỏi, "Cô giáo Đàm."

Giọng nói của anh có chút không giống với bình thường, hình như thêm chút khách khí, hiện ra mấy phần xa cách.

Đàm Như Ý ngẩn người, đang muốn đáp lại Lương Kính Xuyên đã trở về chỗ ngồi của mình, không ngẩng đầu lên nữa.

Lại một lát sau, Cô giáo Mã ăn cơm trở lại. Cô rót một ly trà, vừa uống vừa nói: "Cô giáo Đàm."

Đàm Như Ý vội vàng xoay người: "Cô giáo Mã, thế nào?"

Cô giáo Mã quan sát cô, cười như không cười, "Có bạn trai lúc nào, cũng không chia sẻ với chúng tôi?"

Mặc dù trong lòng Đàm Như Ý có dự cảm nhưng để cho Cô giáo Mã dùng giọng điệu này nói ra vẫn cảm thấy mấy phần lúng túng "Thật xin lỗi."

"Haiz, không có gì phải nói xin lỗi, chủ yếu là tôi vẫn cho rằng cô còn độc thân, đang định giới thiệu giúp cô đấy."

Đàm Như Ý cười cười, "Thật đúng là không phải, khiến chị phí tâm."

Cô giáo Mã khoát khoát tay, "Không có việc gì không có việc gì, cô có thể tìm được bạn trai tốt như vậy, chúng tôi cũng vui mừng thay cô, đúng không Thầy giáo Lương?"

Lúc này Lương Kính Xuyên mới ngẩng đầu lên, cười cười với Đàm Như Ý, "Cô giáo Đàm, chúc mừng cô."

Đàm Như Ý có chậm trễ mấy cũng hiểu rõ, lại nghĩ đến những hành động mấy tháng nay của Lương Kính Xuyên, trong lòng càng cảm thấy áy náy, cô cắn cắn môi, "Thầy giáo Lương, chuyện đi nông trại thầy nói hôm qua. . . . ."

"Không gom đủ người nên hủy bỏ rồi, đang muốn nói cho cô biết đấy." Lương Kính Xuyên cười nói, cầm hai thanh chocolate trên bàn lên ném cho Đàm Như Ý, "Sau này có cơ hội rồi hãy nói."

Đàm Như Ý thò tay đón nhận, thở phào nhẹ nhõm, trong lòng hết sức cảm kích Lương Kính Xuyên làm việc thoả đáng, không lộ ra dấu vết.

—

Đêm đó ở trên bàn cơm, Đàm Như Ý được cho biết Thẩm Tử Hiên úp úp mở mở phê bình cô rất nhiều, Đàm Như Ý ngược lại thấy nhẹ nhõm: "Cậu ấy không muốn tới cũng được, tôi sẽ không cần tiếp xúc với cậu ấy."

"Không cần khách sáo với nó." Thẩm Tự Chúc nói, "Bình thường chị dâu không có thời gian dạy dỗ nó, tính tình của nó đã bị giúp việc nuông chiều đến hư hỏng rồi."

Đàm Như Ý liếc anh một cái: "Hình như cậu ấy rất sợ anh."

Thẩm Tự Chúc lơ đãng, "Cũng có rất nhiều người sợ anh."

Đàm Như Ý không khỏi cười cười, nghĩ thầm, chắc bản thân mình cũng một thành viên trong "Rất nhiều người" này.

"Ngày 1 tháng 5 nghỉ mấy ngày?"

Đàm Như Ý phục hồi tinh thần lại, "Ba ngày."

"Muốn đi chơi ở đâu không?"

Đàm Như Ý lắc đầu một cái, "Tôi muốn về quê thăm ông nội." Bình thường ba ngày cô sẽ gọi điện thoại về cho ông nội một lần, nhưng đã hai tháng cô không về nhà rồi.

Sau khi Đàm Cát sinh ra không lâu thì bà nội Đàm Như Ý đã qua đời, sau đó ông nội Đàm vẫn luôn sống một mình. Ông là một người đặc biệt rất biết tự tìm thú vui cho bản thân, một mình quanh năm lấy hoa cỏ, chơi cờ, đánh bài làm niềm vui, cuộc sống trôi qua cũng thú vị. Nếu như Đàm Vệ Quốc không thường xuyên gây gổ với ông thì cuộc sống tuổi già của ông rõ ràng thành thơi hơn rất nhiều.

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm chốc lát, "Có thời gian, anh và em cùng về."

Đàm Như Ý sinh lòng cảm kích. Kết hôn với Thẩm Tự Chúc vẫn luôn là cái gai trong lòng ông nội Đàm, mỗi lần nói chuyện ông vẫn luôn cảm thán bản thân không có bản lĩnh, sinh ra một đứa con trai vô dụng nên không thể lo lắng chu toàn cho cháu gái. Nếu Thẩm Tự Chúc có thể cùng trở về, dầu gì cũng có thể khiến ông nội yên tâm hơn một chút.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chung Sống (04)

Edit: Thu Lệ

Vậy mà trước lúc nghỉ lễ mừng 1 tháng 5, Thẩm Tự Chúc vẫn liên tục tìm kiếm đường dây cung ứng, cuối cùng cũng có manh mối, thời gian bàn bạc vừa vặn sắp xếp vào buổi chiều mừng một.

Đàm Như Ý dĩ nhiên có chút thất vọng, nhưng hiểu Thẩm Tự Chúc rất quan tâm đến sự nghiệp, nếu như lần bàn bạc này có thể thành công thì có lẽ sẽ là bước thành công đột phá chướng ngại vật mà anh đang gặp phải.

Từ Sùng Thành ngồi xe đến trấn trên hết hai tiếng rưỡi, Thẩm Tự Chúc nói lên đưa cô về nhưng bị Đàm Như Ý từ chối.

"Anh Thẩm đưa về rồi còn phải tốn hơn hai tiếng để trở lại, không cần phải như vậy đâu. Hơn nữa, làm chậm trễ thời gian họp của anh Thẩm cũng không tốt." Đàm Như Ý cười nói, "Tôi lên xe buýt ngủ một giấc là tới nơi rồi."

Sáng mừng một nắng mai trong suốt, Thẩm Tự Chúc đưa Đàm Như Ý đến bến xe.

Đọc đường lên trấn trên vừa vặn có một địa điểm du lịch vô cùng nổi tiếng, vì vậy có rất nhiều chuyến xe khởi hành, khoảng bốn mươi phút sẽ có một chuyến.

Đàm Như Ý mua vé chuyến gần đây, ngồi chờ chốc lát trong đại sảnh, Thẩm Tự Chúc đưa cô lên xe, "Không say xe chứ?"

Đàm Như Ý lắc đầu.

"Mang đầy đủ hết chưa?"

Đàm Như Ý gật đầu.

"Sau khi tới nơi thì gọi điện thoại cho anh." Thẩm Tự Chúc dừng một chút, "Ở trên đường nhàm chán cũng có thể gọi điện thoại cho anh."

Đàm Như Ý cười lên, "Tôi nhớ rồi, Anh Thẩm, lúc lái xe anh đã từng nói một lần rồi."

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, "Trở về đền tội với ông nội giúp anh, tuần sau không có việc gì anh sẽ về cùng em."

"Cuối tuần sinh nhật Đàm Cát, ông nội sẽ tới đây."

Thẩm Tự Chúc không còn lời gì để nói, lẳng lặng đứng một lát rồi cầm tay Đàm Như Ý, "Lên xe đi."

Đàm Như Ý cười cười, nhận lấy túi từ tay Thẩm Tự Chúc, lên xe tìm được vị trí của mình. Sau khi ngồi xong nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, bóng dáng của Thẩm Tự Chúc đã không thấy đâu.

Trong lúc đang cảm thấy buồn bã, chợt có người gõ cửa sổ một cái. Đàm Như Ý lập tức quay đầu, Thẩm Tự Chúc đang cầm một tay vào túi quần đứng ở ngoài cửa xe. Cách cửa sổ thủy tinh bụi bẩn, bốn phía tràn đầy khói mù do xe hơi phun ra.

Đàm Như Ý lập tức đẩy cửa sổ ra, không đành lòng tiếp tục nhìn anh đứng ở đây, "Anh Thẩm, anh trở về đi, xe sắp chạy rồi."

"Ừ." Thẩm Tự Chúc vẫn không nhúc nhích.

Hai người cũng không nói chuyện, nhìn nhau chốc lát, xe khởi động, Đàm Như Ý lập tức vẫy tay chào tạm biệt anh. Thấm Tự Chúc cũng giơ tay lên vẫy vẫy với cô, mở miệng nói một câu. Đàm Như Ý nhất thời không nghe rõ, cho đến xe chạy ra khỏi thật xa rồi, mới phản ứng được, anh nói: Chờ em trở về.

Sau khi tiễn Đàm Như Ý đi, Thấm Tự Chúc lái xe về công ty chuẩn bị cho cuộc gặp mặt buổi tối.

Phòng làm việc vẫn lấy thiết kế làm chủ, nhưng trải qua mấy năm phát triển, đã thành lập mối quan hệ hợp tác lâu dài với rất nhiều đội lắp đặt thiết bị chuyên nghiệp và thương nghiệp cung ứng vật liệu. Dù sao thiết kế là một mặt, có thể thực hiện 100% hay không còn phải xem năng lực của thực hành nữa.

Trên phương diện cung ứng vật liệu gỗ, phòng làm việc vẫn luôn ở thế bị động. Rất nhiều vật liệu nhập khẩu mình không có đường dây, có lúc xảy ra tình huống bị người ta khế bóp, rao giá trên trời. Để tránh tình trạng dẫm lên vết xe đổ, Thấm Tự Chúc dự định giải quyết vấn đề từ nguồn gốc, trực tiếp tìm được đường dây mua hàng thích hợp.

Dĩ nhiên nếu như một khi bước ra một bước này thì tính chất của phòng làm việc cũng sẽ có điều biến chuyển, những chuyện liên quan cũng sẽ phức tạp hơn.

Anh đã từng dẫn đo cân nhắc với Đường Thư Nhan mấy chuyện này, cũng xin ý kiến của nhân sự chuyên nghiệp, đánh giá sự nguy hiểm và con đường phát triển trong tương lai. Tuy nguy hiểm rất lớn nhưng một khi thành công thì sự phát triển của phòng làm việc sẽ được mở rộng hơn.

Đường Thư Nhan đã chờ ở phòng làm việc, Thấm Tự Chúc vừa đến sẽ xác nhận lần cuối cùng với anh.

Hai người xem lại tài liệu đã chuẩn bị trước đó, ăn cơm trưa xong nghỉ ngơi ở văn phòng ba mươi phút, sau đó lái xe đến hội nghị.

Đường Thư Nhan là người phát biểu ý kiến, phụ trách giải thích, sau đó Thẩm Tự Chước chịu trách nhiệm trả lời. Hội nghị kéo dài hai tiếng đồng hồ, lúc tan họp, cuộc trao đổi đã xuất hiện manh mối sơ lược.

Mắt thấy đã sắp đến thời gian ăn cơm tối, Đường Thư Nhan muốn mời nhân viên tham dự hội nghị đến nhà hàng đã đặt trước dùng cơm.

Đi ra khỏi phòng họp, Đường Thư Nhan nhìn về phía Thẩm Tự Chước cười một cái nói: "Lần căng thẳng trước là khi bà vệ luận văn tốt nghiệp nghiên cứu sinh đấy!"

"Cực khổ rồi."

Đường Thư Nhan vuốt vuốt mái tóc rủ xuống, xoay người đuổi theo đội ngũ, "Thật ra cũng không khổ cực gì, chỉ là do lớn tuổi nên lá gan nhỏ đi thôi."

Nơi đặt trước là nhà hàng năm sao nổi tiếng nhất Sùng Thành, trong bữa tiệc mọi người bỏ đi vẻ mặt nghiêm túc lúc họp, nâng ly cạn chén chuyện trò vui vẻ.

Đại diện nhà cung cấp hàng là một người Mỹ, lúc ban đầu còn chờ thông dịch viên phiên dịch lại từng câu cho ông ta nghe, sau đó định trực dùng tiếng Anh để nói chuyện với Thẩm Tự Chước và Đường Thư Nhan.

Hỏi câu nói đầu tiên là, "Anh Thẩm và cô Đường đây là vợ chồng?"

Ánh mắt Thẩm Tự Chước hơi thu lại lại, "Không phải, tôi đã kết hôn."

Lão người Mỹ cười lớn, "Vậy là bạn bè à, hai người phối hợp với nhau thật là ăn ý."

Đại diện cho khu Sùng Thành cũng than gia nói chuyện với nhau, "Cô Đường thật là một người có đảm lược(*), lần đầu tiên gặp mặt tôi đã bị cô ấy làm rung động rồi."

(*): Không biết sợ hãi và giỏi tính toán sắp đặt.

Đường Thư Nhan cười nói: "Cám ơn."

Đại diện khu Sùng Thành nói tiếp: "Sớm đã có ý hợp tác với quý công ty, lúc cô Đường tìm tới cửa tôi thật sự cảm thấy tâm ý tương thông. Hàn huyền nửa buổi, không khỏi ghen tỵ với Anh Thẩm đây có một người bàn hợp tác đặc lực như vậy."

"Ông Trần quá khen rồi." Đường Thư Nhan cười cười xong nói, "Đáng tiếc xã hội Trung Quốc đánh giá công bằng cho phụ nữ dẫn thân vào sự nghiệp, ngược lại muốn dùng thước đo có d/đ'l;q'd kết hôn, có sinh con hay không để đánh giá. Đây có lẽ là chỗ duy nhất tôi cảm thấy bất bình mấy năm qua — phần đấu nhiều năm như vậy đã bị chụp cho một cái danh "Gái ế"."

"Nhiều năm như vậy mà cô Đường không tìm được đối tượng nào thích hợp sao?"

Động tác trong tay Đường Thư Nhan dừng lại, ánh mắt hơi trầm xuống, nhưng vẫn cười nói: "Dĩ nhiên là có. Chỉ là tình cảm không giống với làm ăn, không phải phí tâm kinh doanh là có thể thành công. . . . . Có lẽ, tôi vẫn còn thiếu sót một chút dũng khí và may mắn."

Đại diện khu Sùng Thành cười ha hả, nâng chén kính Đường Thư Nhan, "Vậy chúc cô Đường sớm ngày tìm được lang quân như ý!"

—

Ánh nắng mặt trời buổi sáng ấm áp mà không chói mắt, sau khi lên xe, Đàm Như Ý nghe nhạc một lát, được phơi nắng nên lười dần dần ngủ thiếp đi. Ngủ thẳng đến nửa đường tỉnh lại một lần, giữa lúc mơ mơ màng màng nghe sau lưng có người đang nói chuyện. Không phải nói tiếng Trung, rõ ràng là tiếng Anh.

Nghe mấy câu, hình như đang giới thiệu quang cảnh dọc đường, mệt mỏi lại kéo tới nên cô không lắng nghe nữa, chỉ mơ hồ cảm thấy, giọng nói của người này ngược lại vô cùng trong trẻo dễ nghe.

Tỉnh lại lần nữa là ở trạm thứ nhất trên đường. Người ngồi bên cạnh cô lấy đồ trên giá không cẩn thận đá vào chân cô. Đàm Như Ý giật mình tỉnh lại, đối phương luôn miệng nói xin lỗi, Đàm Như Ý khoát tay, "Không sao."

Vừa dứt lời, chợt thấy trên đỉnh đầu bị ánh sáng che khuất, Đàm Như Ý ngửa đầu đối diện với một khuôn mặt anh tuấn.

Suy nghĩ của Đàm Như Ý bị trì trệ chốc lát, cảm thấy gương mặt này nhìn rất quen, còn chưa kịp phản ứng thì người nọ đã cười lên, "Đàm Như Ý, đã lâu không gặp."

Đầu óc Đàm Như Ý trống rỗng, hồi lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: "Bùi Ninh."

Bùi Ninh nói một câu với người nước ngoài ngồi bên cạnh anh ta rồi sau đó đến ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Đàm Như Ý, nghiêng đầu nhìn cô, "Tính ra đã hai năm không gặp rồi nhỉ!"

Đàm Như Ý vẫn có chút hoảng hốt, giờ phút này Bùi Ninh chỉ cách cô một nắm tay, giữa hô hấp có thể nghe thấy hơi thở trên người anh ta. Vẫn cảm thấy không thành thật, nhất thời nhiều loại suy nghĩ không ngừng cuộn cuộn lên, Đàm Như Ý há miệng nhưng vẫn không lên tiếng.

Bùi Ninh thấy cô không lên tiếng, chỉ cười cười rồi tiếp tục hỏi: "Ra ngoài du lịch sao?"

"Không phải!" Đàm Như Ý lắc đầu, khô khốc nói, "Về nhà." Luôn cảm giác giọng điệu của mình kỳ lạ không nói ra được, giọng nói giống như không chịu sự khống chế của mình.

"Cậu làm việc ở Sùng Thành à?"

Đàm Như Ý cúi đầu, "Ừ" một tiếng.

Bùi Ninh yên lặng chốc lát, khẽ cười một tiếng, như có chút khổ não, "Vẫn không muốn nói chuyện với tôi à?"

"Không phải!" Đàm Như Ý lập tức phủ nhận, chuyện kia đã qua lâu như vậy, sao cô còn canh cánh trong lòng chứ, cũng không đến nỗi nhớ đến bây giờ." . . . . . Chẳng qua là không nghĩ tới sẽ gặp cậu ở đây thôi."

Bùi Ninh cười lên, "Tôi cũng không ngờ lại khéo như vậy."

"Tới đây chơi sao?"

"Làm hướng dẫn viên cho thầy giáo người Anh của tôi."

Đàm Như Ý khẽ giương mắt nhìn Bùi Ninh một chút. Thay đổi rất nhiều, cởi bỏ hơn phân nửa hơi thở ngây ngô lúc trước, hiện ra một sự mạnh mẽ đặc biệt của đàn ông. Giống như một thanh kiếm bị tuột ra khỏi vỏ lóe lên ánh sáng rồi biến mất.

Bùi Ninh cũng nhìn cô, "Cậu vẫn không thay đổi gì cả."

"Sao không chứ..." Đàm Như Ý rũ ánh mắt xuống, "Con người lúc nào cũng sẽ thay đổi."

Bùi Ninh lắc đầu một cái, "Vẫn thận trọng, phòng bị như trước."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Trầm mặc một hồi, Bùi Ninh lại hỏi, "Bây giờ cậu đang làm giáo viên à?"

"Ừ."

"Dạy cấp hai hay cấp ba."

"Cấp hai."

"Trường học ở đâu?"

Đàm Như Ý không trả lời.

Bùi Ninh cười lên, cũng không hỏi tới nữa, chỉ nói: "Có bằng lòng để lại cách liên lạc không?" Mặc dù đang hỏi nhưng điệu bộ lại không cho từ chối, lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho Đàm Như Ý.

Đàm Như Ý không còn cách nào đành bấm số điện thoại của mình vào.

Bùi Ninh nhận lấy bấm gọi đi. Nghe điện thoại di động của Đàm Như Ý đổ chuông mới cúp máy, "Mới vừa đổi số điện thoại ở Sùng Thành, cậu có thể lưu lại." Anh ta dừng một chút, cười nói, "Dĩ nhiên, không muốn cũng được."

Đàm Như Ý vẫn không nhúc nhích, "Cậu ở lại Sùng Thành làm việc à?"

"Ừ, công việc vẫn chưa ổn định, mới tìm được chỗ dừng chân."

Khoảng cách thời gian và không gian giữa hai người, còn có một chuyện khó xử chưa giải quyết được năm đó nữa, nói gì cũng có quen biết.

Bùi Ninh dĩ nhiên cũng thấy cô không muốn nói chuyện nhiều, chỉ hàn huyên đôi câu rồi trở về chỗ ngồi phía sau.

Ngay sau đó, tiếng véo von vang lên lần nữa. Đàm Như Ý tựa đầu vào cửa kính xe, nhưng vẫn không có cách nào ngủ thiếp đi nữa.

Đi tiếp ba mươi phút đã đến khu phong cảnh.

Sau lưng vang lên một trận sột soạt, Bùi Ninh và thầy giáo của anh ta đứng dậy khỏi chỗ ngồi, lúc đi ngang qua bên cạnh Đàm Như Ý, Bùi Ninh còn dừng bước lại cười nói: "Rảnh rồi sẽ liên lạc lại."

Đàm Như Ý trừng mắt lên, chỉ nói: "Hẹn gặp lại."

Chờ bóng dáng của Bùi Ninh biến mất ở cửa xe, cô mới móc điện thoại di động mở nhật ký cuộc gọi ra, dừng chốc lát mới xóa đi số điện thoại vừa rồi.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chung Sống (05)

Lúc về đến nhà, Ông nội Đàm đang tựa vào ghế ngậm tẩu hút thuốc, ngồi trước sân phơi nắng. Trước mặt ông có hai đứa trẻ đang chơi xe ván trượt.

Đàm Như Ý gọi một tiếng “ông nội” , Ông nội Đàm lập tức đứng dậy khỏi ghế tiến ra đón, "Đã về rồi à!"

Hai người vào nhà, Ông nội Đàm vừa châm trà vừa lấy hoa quả, Đàm Như Ý cản lại từng việc, kéo ông ra ngồi xuống ghế sa – lon, cẩn thận hỏi thăm tình hình gần đây thế nào mới yên tâm.

Thấy sắp đến giờ cơm, Đàm Như Ý ngồi một lát liền đứng dậy đi vào phòng bếp nấu cơm. Trong lúc đang thái thức ăn, ông nội Đàm theo vào , "Như Ý à, buổi trưa ba con không về, làm hai món thôi."

Đàm Như Ý đồng ý, hỏi "Gần đây ba con làm gì ạ?"

Ông nội Đàm thở dài, "Còn có thể làm gì, cả ngày lêu lổng, cũng không ở nhà."

Chuyện Đàm Vệ Quốc đi tìm cô lần trước, cô không nói với ông nội Đàm, sợ ông nghe xong lại tức giận.

Ông nội Đàm đứng một lát, không hề có ý rời đi. Đàm Như Ý quay đầu liếc ông một cái, "Ông nội, có phải người muốn hỏi con về chuyện của Thẩm Tự Chúc không ạ?"

Ông nội Đàm không lên tiếng, hít một hơi khói.

Đàm Như Ý cười cười, "Hiện giờ con sống với anh ấy rất tốt, con người anh ấy nhìn thì nghiêm túc không dễ nói chuyện nhưng thật ra tính tình tốt lắm ạ."

"Thật chứ?"

"Dạ!" Đàm Như Ý đẩy khoai tây vừa mới cắt sợi qua một bên, cầm hai quả ớt xanh, "Ông nội và bà nội anh ấy đối xử với con cũng rất tốt, chưa từng khắt khe với con." Cô dừng một chút, còn nói, "Không phải cuối tuần này là sinh nhật của Đàm Cát sao, Thẩm Tự Chúc nói mời người vào thành phố cùng nhau ăn một bữa cơm đấy ạ."

Ông nội Đàm trầm mặc một hồi, "Cũng coi như hiểu chuyện."

"Vốn dĩ hôm nay anh ấy cũng về cùng con, nhưng đúng lúc phải bàn chuyện làm ăn với người ta, anh ấy còn đặc biệt dặn dò con phải nhận lỗi với người nữa đấy!"

"Nhà họ Thẩm cũng coi là gia đình giàu có, ông chỉ sợ con chịu uất ức."

"Bố mẹ của Thẩm Tự Chúc không có ở Sùng thành, quanh năm suốt tháng gặp nhau không mấy lần. Còn những người thân khác cung không qua lại thân thiết, con không bị uất ức gì cả."

Đàm Như Ý thái thức ăn rất nhanh, sau một lát tất cả thức ăn cần nấu đã được thái xong, "Ông nội, người đi ra ngoài ngồi đi ạ, lát nữa lại bị sặc khói dầu."

Đúng lúc Ông nội Đàm cũng hút xong tẩu thuốc, "Con sống tốt ông mới yên tâm. Nếu có gì không hài lòng nhất định phải nói cho ông biết, đừng có tốt khoe xấu che biết chưa."

Đàm Như Ý cười nói, "Con biết rồi ạ."

Buổi chiều, Đàm Như Ý và Ông nội Đàm đi đi dạo trên đường một chút, mua thêm ít vật phẩm thường dùng mấy ngày nay. Lúc ăn cơm tối, Đàm Vệ Quốc không ở nhà mấy hôm nay d/đ;l.q;d bỗng trở lại. Ông ta đi thẳng tới ngồi xuống cạnh bàn ăn, bắt chéo chân, "Xới hết cơm cho tao."

Đàm Như Ý liếc ông ta một cái, đặt chén xuống, đứng dậy xới hết nửa chén cơm còn lại trong nồi ra. Đàm Vệ Quốc và hai cái, "Mày còn biết trở về, tao còn tưởng mày leo lên cành cây cao rồi thì ngay cả mình họ gì cũng quên mất đấy."

Đàm Như Ý vùi đầu ăn cơm, không lên tiếng.

Ông nội Đàm lên cơn tức giận, "Ăn cơm thì lo ăn cơm, nói nhiều như vậy làm gì!"

"Cha, người không biết đâu, lần trước con tới tìm nó lấy tiền khám bệnh, nó chẳng những không cho mà còn gọi an ninh đuổi con ra ngoài đấy! Mộ đứa lòng lang dạ sói như vậy, con nói nó đôi câu thì uất ức nó sao?"

Ông nội Đàm dùng sức đặt chén trên bàn, "Tao thấy mày mới là lòng lang dạ sói! Đã bán con gái còn dám tới cửa đòi! Thật sự muốn tao tức chết có phải không?"

Đàm Như Ý vội vàng trấn an: "Ông nội, người đừng nóng giận."

Rốt cuộc Đàm Vệ Quốc vẫn sợ khiến Ông nội Đàm tức giận sẽ xảy ra chuyện gì xấu, hừ một tiếng không nói thêm gì nữa, ông ta nhanh chóng và cơm trong chén xong, "Xới cho tao một chén nữa."

"Nấu cơm ít nên hết rồi."

"Ba cái miệng phải ăn cơm, không biết bỏ thêm chút gạo à?" Đàm Vệ Quốc móc bao thuốc lá từ trong túi áo nhúm rút điếu thuốc cuối cùng ra hút, vò viên bao thuốc trống không rồi ném xuống đất, "Đi nấu cho tao tô mì!"

Đàm Như Ý mím miệng yên lặng chốc lát, vẫn để chén xuống đứng dậy đi tới phòng bếp. Cô đứng trước nồi chờ nước sôi, mở nắp nồi ra, một luồng khí nóng xông lên khiến lỗ mũi chua xót.

Cô khịt khịt cái mũi, đặt một nắm mì sợi vào trong nồi. Nghĩ thầm, nếu giờ phút này có Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh thì tốt biết mấy. Nhưng mặt khác, cô lại cảm thấy may mắn vì d/đ;l;q'd Thẩm Tự Chúc về cùng. Đàm Vệ Quốc quen bắt nạt kẻ yếu, nếu có Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh, ông ta nhất định sẽ xông lên ton hót nịnh nọt.

Cũng may Đàm Vệ Quốc cơm nước xong lập tức đi ra ngoài, Đàm Như Ý và Ông nội đi tản bộ ra bờ sông để tiêu cơm, trở lại xem phim truyền hình trên kênh CCTV một lát. Vừa hơn chín giờ, Ông nội Đàm đã đi ngủ. Đàm Như Ý kiểm tra cửa nẻo xong, rón rén leo lên tầng thượng. Cô mở cửa tầng thượng rồi ra ngoài sân gọi điện thoại cho Thẩm Tự Chúc.

Ăn cơm tối hết hai tiếng đồng hồ, chủ và khách đều vui vẻ. Sau khi tiễn khách về, Thẩm Tự Chúc và Đường Thư Nhan tới ven đường đón taxi.

Hôm nay Đường Thư Nhan uống khá nhiều rượu, cảm xúc vô cùng kích động. Cô ta đi khắp khiêng vổ bả vai Thẩm Tự Chúc một cái, cười lên "Thật tốt."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô ta một cái, "Sao vậy?"

"Qua nhiều năm như vậy mà tớ và cậu vẫn đi chung trên một con đường thủy, giữa đường không bị lật thuyền, cũng không bị đổi thuyền." Hai gò má cô ta phấp hồng, ánh mắt sáng ngời, "Thật tốt."

Thẩm Tự Chúc im lặng chốc lát, "Cám ơn cậu."

Đường Thư Nhan cười ha ha, chột nói: "Lão Trầm, cậu nói xem có phải tớ nên kết hôn rồi không?"

Thẩm Tự Chúc không đoán ra ý của cô ta nên nhất thời không lên tiếng.

"Một tháng qua tớ đã cùng tám người..." Đường Thư Nhan đưa ra tư thế "Tám" ngón tay, "Tháng này tiếp đãi khách hàng cũng chưa tới con số này. Tớ thật sự không muốn đi, nhưng mẹ tớ suốt ngày đòi tìm cái chết. Hết cách rồi, chỉ có thể đi gặp. Kết quả không phải cười lần hai thì chính là đầu hói, thật vất vả mới có một người thuận mắt, d/đ;l'q]d nhưng vừa há miệng đã bay ra toàn mùi thúi. . . . . Cậu nói xem..." Đường Thư Nhan chột dừng bước lại, kéo lấy ống tay áo Thẩm Tự Chúc, "Đường Thư Nhan tớ cũng chỉ xứng được với những người đàn ông như vậy thôi sao?"

Không đợi Thẩm Tự Chúc trả lời, cô ta đã tự giễu cười một tiếng, "Lang quân như ý? Số phận của tớ chính là cô đơn đến già, làm sao tìm được lang quân như ý gì đó."

Thẩm Tự Chúc cúi đầu liếc nhìn cô ta một cái, "Cậu uống say rồi."

"Tớ rất tình tảo..." Đường Thư Nhan kéo ống tay áo anh chặt hơn, "Hợp đồng nói thành công thì thế nào? Chúc vụ tăng rất nhanh thì sao? Tớ kiếm được một trăm ngàn một trăm vạn thì sao. . . . . Cho dù có một trăm triệu thì tớ có thể mua được một cuộc hôn nhân vừa lòng đẹp ý sao?"

Cô ta nhìn Thẩm Tự Chúc chăm chăm, ánh mắt sáng quắc, giống như phải lấy được câu trả lời khẳng định từ trong miệng của anh.

Đang lúc ấy thì điện thoại của Thẩm Tự Chúc vang lên. Anh lui ra một bước, móc điện thoại nhìn, Đường Thư Nhan lập tức nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, "Đàm Như Ý gọi?"

"Ừ." Anh tránh khỏi tay Đường Thư Nhan, "Cậu chờ một chút." Dứt lời quay lưng đi nhất nút nghe.

"Anh Thẩm."

Giọng điệu vẫn vô cùng mềm mại, nghe vào trong tai tâm trạng lập tức tỉnh táo lại, "Ăn cơm chưa?"

"Đã ăn từ sớm, Ông nội cũng ngủ rồi."

Thẩm Tự Chúc đang muốn nói chuyện, Đường Thư Nhan chợt ngồi xổm xuống nôn ra một trận.

Bên kia điện thoại yên lặng mấy giây, cười hỏi, "Đang ở cùng cô Đường sao?"

"Mới vừa ăn cơm xong, cô ấy uống say rồi."

Lại im lặng một hồi, "Vậy anh đưa cô Đường về trước đi, tôi. . . . . Tôi cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ gọi điện hỏi thăm chuyện bàn bạc của anh Thẩm thế nào thôi."

Thẩm Tự Chúc nắm chặt điện thoại, "Em chờ anh, lát nữa sẽ gọi lại cho em." Lúc tắt máy, vẫn cảm thấy không yên lòng, lại dặn dò một câu, "Chờ anh."

Thẩm Tự Chúc mua bình nước tới, đợi Đường Thư Nhan nôn xong mới đưa cho cô ta. Đường Thư Nhan ngồi bên cạnh không động đậy, Thẩm Tự Chúc đợi một hồi mới kéo cô ta đứng dậy khỏi mặt đất, đón một chiếc taxi đưa cô ta đến chỗ ở của bố mẹ cô ta.

Tối dưới lầu, Thẩm Tự Chúc gọi điện thoại cho mẹ Đường Thư Nhan, giữ cô ta chờ chốc lát, liền nhìn thấy một người phụ nữ từ trong hành lang đi ra.

Mẹ Đường đỡ lấy Đường Thư Nhan nói tiếng cảm ơn với Thẩm Tự Chúc. Nhìn thấy con gái mình say thành như vậy, trên người đầy mùi rượu xông vào mũi, trong lòng không khỏi hơi chua xót, "Tiểu Thẩm à, về sau có thể nhờ con khuyên nó một chút, đừng để cho nó uống rượu nhiều như vậy nữa. Đứa nhỏ này rất thích cật mạnh, có tâm sự gì cũng không chịu nói với bọn dì."

Thẩm Tự Chúc rủ mắt, nói câu xin lỗi.

Thân thể Đường Thư Nhan trượt xuống, mẹ Đường lại nâng lên, "Hai đứa đã quen biết nhau nhiều năm như vậy, bác còn có một yêu cầu quá đáng."

"Dì à, dì cứ nói đi."

Mẹ Đường nhìn anh, "Con có thể khuyên nhủ nó giúp dì một tay, đứa nhỏ này hết hy vọng rồi, không chạm vào bức tường thì không quay đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Đã sắp ba mươi tuổi cũng nên kết hôn rồi, thanh xuân của phụ nữ làm sao chịu được kéo dài chứ?"

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm, "Dì à, điều này cần chính cô ấy quyết định."

"Dì biết." Mẹ Đường thở dài, "Con cũng đã kết hôn, có lẽ lời nói của con nó sẽ nghe."

Thẩm Tự Chúc im lặng hồi lâu, hình như Đường Thư Nhan khó chịu nên rên rỉ mấy tiếng, Mẹ Đường lại xốc cô ta lên, "Dì đưa nó lên lầu trước đã."

Đợi bóng dáng hai người biến mất trong hành lang, Thẩm Tự Chúc mới xoay người trở về.

Thẩm Tự Chúc cũng không phải ngu ngốc, biết nhau gần mười năm, tình cảm bạn bè đồng hội đồng thuyền, không phải anh không nhận ra ý định của Đường Thư Nhan. Nhưng mỗi lần định nói cho rõ ràng, Đường Thư Nhan liền dẫn bạn trai giới thiệu với anh. Liên tục ba lần, Thẩm Tự Chúc lập tức có chút hoài nghi có phải bản thân anh đã tự mình đã tình rồi hay không. Những chuyện như thế này, nếu đối phương không chủ động mở miệng thì bản thân mình cũng không có lý do để từ chối.

Từ lúc quen biết đến nay, Thẩm Tự Chúc cũng không có tình cảm mập mờ gì với cô ta. Chỉ hợp tác thuần túy trên phương diện làm ăn, còn riêng tư là bạn tốt cùng trường.

Hôm nướng thịt vào tháng trước, anh dĩ nhiên nhận ra Đường Thư Nhan có mấy phần thù địch Đàm Như Ý, cũng có chút tức giận cô ta cố ý phá hư.

Ngày hôm sau, thái độ của Đàm Như Ý chợt thay đổi, anh lập tức đoán ra Đường Thư Nhan đã nói gì đó với Đàm Như Ý. Hôm sau định đi chất vấn Đường Thư Nhan. Vậy mà còn chưa kịp mở miệng, Đường Thư Nhan cười nói trước: "Tính tình của Quản lý phòng thị trường ở lâu trên đặc biệt hợp khẩu vị của tớ. Tớ muốn phát triển cùng anh ta xem thế nào, Lão Trần, có thể bày mưu tính kế giúp tớ không?"

Lại ra thủ đoạn giống như trước, cú đánh này của Thẩm Tự Chúc giống như đánh vào trong không khí. Nói bóng nói gió mấy câu cũng không tiện truy hỏi nữa. Anh không thể chứng minh Đường Thư Nhan giấu giếm lòng riêng, mặc dù cô ta thật sự có ý định khác, nhưng nếu cô ta nhất quyết lựa chọn cách thức phải sạch với anh, thì sao anh có thể tiếp tục bao vây chặn đánh, tổn hại đến tôn nghiêm của cô ta chứ?

Anh đã phiên nã chuyện này nhiều năm. Anh cảm thấy hiện giờ đã đến lúc nên giải quyết dứt điểm rồi.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Sống Chung (06)

Edit: Thu Lệ

Đàm Như Ý đứng một lúc lâu trên sân thượng, giữa sườn núi đối diện lóe lên mấy ngọn đèn dầu, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, bóng đêm cũng tinh khiết, trên bầu trời đêm điểm vài ánh sao thật cô đơn, khoảng cách lẫn nhau thật xa.

Cô lấy quần áo phơi trên sân thượng ôm vào cánh tay, từ từ trở lại phòng. TV trong phòng khách vẫn sáng, cô cầm hộp điều khiển tắt TV đi, trở về phòng sắp xếp lại quần áo đã phơi khô xong, ngồi ở trên giường ngây ngẩn một hồi. Sau đó lại quét dọn trong nhà một lần, tắm rửa sạch sẽ trở lại phòng ngủ, cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, không có cuộc gọi nhỡ.

Cô bấm lịch sử cuộc gọi, ngón tay dừng lại trên cuộc gọi tên Thẩm Tự Chúc, hơi đắn đo một lát nhưng vẫn không thể nào gọi đi được. Cô thờ dãi, thầm mắng mình không có tiền đồ, khóa màn hình điện thoại lại ném sang bên cạnh, đang định tắt đèn ngủ thì điện thoại di động nằm trên giường vui vẻ vang lên tiếng chuông. Đàm Như Ý sợ hết hồn, chỉ sợ đánh thức Ông nội Đàm ở phòng bên cạnh, lập tức cầm điện thoại di động lên nhấn phím nghe, “Alo.....”

“Sao vậy, sao lại hốt ha hốt hoảng như vậy?” Là giọng nói của Thẩm Tự Chúc.

Đàm Như Ý không khỏi hơi cong môi một cái, “Không có việc gì. Đã đưa cô Đường về rồi sao?” Cô đứng dậy đi tắt đèn phòng ngủ, mở cửa sổ ra

để gió đêm thổi vào.

“Ừ, em chưa ngủ sao, không gây ồn ã cho em đấy chứ?”

Đàm Như Ý vội nói, “Không có, đang định ngủ.” Lại hỏi, “Anh Thắm về đến nhà chưa?”

“Đang ở dưới lầu.” Thắm Tự Chúc dừng một chút, “Có thể nhìn thấy trăng sáng.”

Đàm Như Ý không khỏi ngẩng đầu nhìn ra ngoài, “Em cũng có thể nhìn thấy.”

“Ừ.” Giọng nói của Thắm Tự Chúc trầm thấp, giống như đang phát ra sát bên tai vậy.

Hai người đều không tự giác lắng xuống, sau một lúc lâu Đàm Như Ý nhẹ giọng mở miệng, “Anh Thắm, đàm phán buôn bán thế nào rồi? Thuận lợi không?”

“Rất thuận lợi, đừng lo lắng.”

Đàm Như Ý cười cười, “Vậy thì tốt, em cũng không muốn nhìn thấy anh Thắm sẽ uống nhiều rượu như lần trước nữa.”

Thắm Tự Chúc nhất thời không lên tiếng, yên lặng một hồi lâu chợt nhẹ giọng gọi: “Như Ý.”

Đàm Như Ý sợ hết hồn, “Anh... anh Thắm.....”

“Đừng ở nhà quá lâu, trở về sớm một chút.” Giọng nói của anh cực kỳ trầm thấp, giống như mang theo chút đặc biệt của say rượu.

Hai tai Đàm Như Ý không khỏi thiêu cháy, “Em... Em sẽ cố gắng. Lâu rồi không gặp ông nội nên ông muốn em ở lại thêm vài ngày, em cũng

không muốn làm ông thất vọng.”

Thẩm Tự Chức trầm mặc, chợt nói: “Hay là đưa ông nội tới Sùng Thành ở vài ngày, đúng lúc cuối tuần là sinh nhật của Đàm Cát.”

Đàm Như Ý cũng không nghĩ tới điểm này, do dự một chút, “Em sợ sẽ làm phiền anh.....”

“Không đâu, ông nội anh cũng sẽ rất vui. Cùng trở về đi...” Anh dừng một chút, “Càng nhanh càng tốt.”

Đàm Như Ý không khỏi đưa mu bàn tay dán lên gương mặt nóng hổi, nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, “Để ngày mai em nói với ông nội xem.”

Còn nói, “Anh Thẩm, anh hãy đi nghỉ ngơi sớm đi.”

Thẩm Tự Chức yên lặng một lát, “Vậy em đi ngủ sớm một chút.”

Sau khi cúp điện thoại, trái tim Đàm Như Ý vẫn còn nhảy loạn bùm bùm, cũng không biết là bởi vì một câu “Như Ý” của Thẩm Tự Chức hay là giọng nói khuyên cô trở về của anh.

Cô nằm điện thoại nằm trên giường, đang nghĩ về đoạn đối thoại vừa rồi, điện thoại di động trong tay bỗng vang lên một tiếng, cô vội vàng mở ra, là tin nhắn Thẩm Tự Chức gửi tới: ngủ ngon.

Đàm Như Ý nhẹ giọng cười một tiếng, đang định trả lời thì điện thoại lại vang lên một tiếng nữa, vẫn là tin nhắn của Thẩm Tự Chức.

“Nhớ em.”

Ngày hôm sau, Đàm Như Ý nói đề nghị của Thẩm Tự Chức với Ông nội Đàm. Ông nội Đàm cũng băn khoăn giống như Đàm Như Ý, chỉ sợ đến

đó sẽ quấy rầy người ta.

Đàm Như Ý khuyên: “Hiện tại mỗi ngày ra cửa Ông nội Thâm đều phải dựa vào người ta đẩy xe lăn, ở nhà bực bội nhàm chán, ông qua đó đúng lúc giúp ông ấy giải buồn. Hai ông là chiến hữu cũ, cúng nhiều chuyện để tán gẫu.”

Ông nội Đàm vẫn có chút nghi ngờ, “Thật không sao?”

“Không có việc gì ạ. Nếu bên phía Ông nội Thâm không tiện thì ông hãy ở cùng con và Thâm Tự Chúc. Nhà anh ấy rất rộng rãi, thêm một người nữa cũng không có gì đáng ngại. Lại nói đây chính là đề nghị của Thâm Tự Chúc, nếu ông không tin thì con gọi điện thoại để anh ấy tự nói với ông nhé?”

Lúc này ông nội Đàm mới yên lòng lại. Nếu quyết định xong thì ngày hôm đó Đàm Như Ý liền bắt đầu giúp ông nội Đàm dọn dẹp đồ đạc. Sáng sớm mùng ba, đón một chiếc xe khách nhỏ lên đường vào thành phố.

Lúc sắp đến, Đàm Như Ý gọi điện thoại cho Thâm Tự Chúc. Xe vừa tới cửa chung cư đã nhìn thấy anh đứng đợi sẵn ở đó.

Đàm Như Ý nhảy xuống xe lấy hành lý rồi đỡ ông nội Đàm xuống xe, Thâm Tự Chúc lập tức chào đón, chủ động nhắc hành lý, hỏi: “Ông nội, ngồi xe có mệt không?”

Ông nội Đàm cười ha ha, “Không mệt không mệt.”

Đàm Như Ý cười nói, “Vốn dĩ anh..... Anh ấy muốn lái xe đến đón ông, nhưng con cảm thấy quá phiền phức nên không cho.”

“Không cần đón không đón, hiện giờ giao thông rất thuận lợi, xe chạy cũng nhanh nên một lát là tới.”Đàm Như Ý đỡ ông nội Đàm lên lầu, Thâm

Tự Chước bưng trà rót nước, lễ nghi chu toàn không hề sai lầm. Ông nội Đàm ngồi một lát, quan sát xung quanh.

Thẩm Tự Chước chú ý tới, nhỏ giọng nói: “Như Ý, đưa ông nội đi thăm quan một chút đi.”

Đàm Như Ý vội đáp một tiếng, đỡ Ông nội Đàm đứng dậy đi tới thư phòng. Vậy mà lúc bước vào thư phòng, cô đột nhiên nghĩ đến tất cả đồ đạc của cô đều ở thư phòng! Cái này mà để ông nội nhìn ra hai người bọn họ chia phòng ngủ, nói không chừng lại nghi ngờ.....

Đầu óc Đàm Như Ý nhanh chóng xoay chuyển, tính toán nghĩ cách nào thích hợp để dụ dỗ ông nội đi ra ngoài trước, vậy mà ông nội đã mở miệng cười: “Tiểu Thẩm rất biết săn sóc, giường cũng đã chuẩn bị xong rồi.”

Đàm Như Ý lập tức liếc mắt nhìn chiếc giường đơn mình vẫn thường ngủ, tấm ga giường phía trên đã bị rút đi chỉ chừa một chiếc nệm không. Chiếc vali của cô đặt ở cuối giường cũng không thấy, cả thư phòng không nhìn ra dấu vết có người ở thời gian dài.

Đàm Như Ý âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không khỏi cảm thán suy nghĩ cẩn thận của Thẩm Tự Chước.

Ông nội Đàm nhìn giá sách trên tường mà cảm thán: “Nhiều sách như vậy, phải tốn bao nhiêu tiền mua? Đọc hết sao?”

Đàm Như Ý cười lên, “Cứ xem từ từ, trước sau gì cũng hết ạ.”

Đi thăm quan thư phòng xong, Ông nội Đàm lại vào phòng bếp nhìn một chút. Thường ngày sau khi cơm nước xong, đều do Thẩm Tự Chước dọn dẹp. Anh có chút thích sạch sẽ, vì vậy trong phòng lúc nào cũng được dọn dẹp rất sạch sẽ, không nhìn ra chút dầu mỡ nào.

“Như Ý, bình thường đều là con nấu cơm à?”

“Dạ con nấu, anh ấy rửa chén.”

“Còn biết rửa chén, rất tốt, biết chăm sóc người khác.”

Ngay sau đó lại nhìn phòng tắm và phòng ngủ của Thẩm Tự Chúc, ra ban công Ông nội Đàm híp mắt nhìn một chút, “Ánh sáng trên ban công đầy đủ, rất thích hợp cho trồng vườn.”

“Cũng chưa trồng bao giờ, sợ nó chết mất ạ.”

“Dễ trồng lắm, để ông nói với con vài loại cây vừa đẹp mắt lại vừa dễ trồng, đặt ở đây, bình thường cứ tưới nước đúng giờ là được.”

Ông nội Đàm ra tổng kết: “Nhà cửa tốt thì tốt, sáng sủa, sạch sẽ, nhưng mà vẫn còn thiếu chút hơi thở con người.”

Từ sau khi Đàm Như Ý vào ở, cô chưa bao giờ dám tùy tiện thay đổi một chút nào trong phòng, lúc trước một mình Thẩm Tự Chúc như thế nào thì bây giờ vẫn như thế ấy.

Sau khi đi tham quan xong, Đàm Như Ý và ông nội trở lại phòng khách. Cũng sắp đến thời gian ăn cơm, Đàm Như Ý muốn đi mua thức ăn, để Thẩm Tự Chúc ở nhà tâm sự với Ông nội Đàm.

Thẩm Tự Chúc ngồi xuống ghế sofa, gọt quả táo đưa cho Ông nội Đàm. Ông nội Đàm khoát tay nói: “Răng không tốt lắm, không cắn nổi quả táo đâu.”

Thẩm Tự Chúc lập tức đứng dậy rửa một ít nho đỏ đặt vào trong khay rồi bưng ra.

“Tiểu Thẩm, con đừng lễ mễ, ông đã quấy rầy rồi mà con còn khách khí như vậy, ông thật sự áy náy.”

“Ông đừng nói như vậy, ông là ông nội của Như Ý, đây là chuyện phải làm.”

Ông nội Đàm cười khen: “Có được những lời này của con thì ông đã yên tâm rồi.”

Thẩm Tự Chương đẩy mâm tới trước mặt Ông nội Đàm, Ông nội Đàm ăn mấy quả, hỏi: “Bình thường Như Ý nhà chúng ta không gây âm ỉ gì đến con chứ?”

Thẩm Tự Chương lắc đầu, “Không có, Như Ý rất tốt ạ!”

“Chắc con cũng hiểu tình hình trong nhà chúng ta. Ba nó không nên thân, một khi uống say về là lấy chổi đánh nó. Lúc có ông ở nhà còn có thể cản một chút, những lúc không có..... Haizz. Cho nên từ nhỏ tính tình của đứa nhỏ này cũng rất hướng nội, chỉ sợ chọc người khác không vui. Lên đại học hơi thay đổi được một chút, lúc trở lại cũng dám tranh luận với cha nó.”

Thẩm Tự Chương không lên tiếng, tay lại lặng lẽ nắm chặt.

“Thật ra tính tình của nó cũng rất mạnh mẽ, giống y như mẹ nó vậy. Một khi bị bắt nạt là có thể đông quy vu tận(*) với đối phương. Lúc ấy ba nó không cho nó đi học đại học, nó cầm dao lên nói nếu không đồng ý thì nó liền cắt cổ chết ở cửa nhà..... Nó cứng đầu như vậy đấy.” Ông nội Đàm thở dài, “Chuyện lần này cũng là do ba nó tạo nghiệt. Ông lại không có bản lĩnh, phấn đấu cả đời chỉ để lại một đống quan tài. Tiểu Thẩm à.....”

Thẩm Tự Chương vội nói, “Ông cứ nói ạ.”

“Ông chỉ muốn nói với con một câu, số tiền nợ nhà con tụi ông sẽ nghĩ cách trả hết. Con ngàn vạn lần đừng vì việc này mà xem thường Như Ý. Dù sao đều là vợ chồng, còn phải sống cùng nhau. Tuy nói đứa nhỏ Như Ý này không có ưu điểm gì đặc biệt nhưng tính tình rất tốt, ai đối tốt với nó thì nó

đáp lại hết mình. Nửa thân thể của ông đã sấp xuống mồ rồi, cũng không còn tâm nguyện gì khác, chỉ có cô cháu gái này cuộc sống trước kia quá khổ cực, ông chỉ muốn tìm một người có thể đối xử tốt với nó trong cuộc sống sau này.....”

“Ông nội!” Thẩm Tự Chúc cầm lấy bàn tay gầy nhom của Ông nội Đàm, “Ông cứ yên tâm, con nhất định không phụ lòng Như Ý.”

Lúc này Ông nội Đàm mới cười lên, “Ông nhìn ra được con là đứa bé kiên định. Nếu con không thích Như Ý, sau này thật sự không sống chung nữa thì chia tay cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng để nó chịu uất ức.”

“Ông cứ yên tâm ạ.”

Qua một lúc, còn nói, “Còn nữa, hai mươi vạn đó là lễ hỏi con cưới Như Ý vào cửa, nên không có chuyện trả hay không trả. Về sau ông đừng nói những lời như thế nữa nhé... Đều là người một nhà.”

Ông nội Đàm thấy Thẩm Tự Chúc thành khẩn chững chạc như thế, lo lắng trong lòng lại ít đi một tầng, cười nói: “Cháu gái của ông còn có một ưu điểm đó là nấu ăn rất ngon. Lần này ông bằng lòng đi theo cũng là muốn nếm tay nghề của nó nhiều thêm một chút. Một ông lão già khòm rồi, nếm một lần cũng là ít đi một lần.....”

Thẩm Tự Chúc đang muốn nói chuyện bỗng vang lên tiếng gõ cửa. Đứng dậy mở cửa, Hạ Lam đang đứng bên ngoài, thân thể cô dò xét liếc mắt nhìn vào bên trong, “Nghe nói ông nội Như Ý tới, tôi xuống chào hỏi.”

Thẩm Tự Chúc nghiêng người để cho cô đi vào, lúc Hạ Lam vào cửa đổi giày chợt sực nhớ ra gì đó, cười hỏi, “Tin nhắn tôi gửi cho anh có nhận được không?”

Thẩm Tự Chúc yên lặng một lát, “Nhận được rồi.”

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Sống Chung (07)

Hạ Lam cười rộ lên, “Sớm nên gửi cho anh mới phải, bận rộn một chút nên quên mất —— Như Ý đâu?”

“Đi mua thức ăn.”

Hạ Lam vào nhà cùng hàn huyên với Ông nội Đàm. Khả năng đặc biệt của cô là biết cách giao tiếp với người khác, chỉ cần mấy câu nói đã làm Ông nội Đàm mở cờ trong bụng, “Năm nay ông đã 84 tuổi rồi ạ? Thật là không nhìn ra, thân thể khỏe mạnh thế kia mà.”

Ông nội Đàm cười nói: “Không khỏe mạnh đâu, không phải năm ngoái mới phẫu thuật tim đó sao?”

“Người sống cả đời phải có một số bệnh hoặc tai họa nhỏ, lần này ông gắng gượng qua khỏi bảo đảm sống đến một trăm tuổi nhất định không thành vấn đề!”

Ông nội Đàm cười to, “Không dám trông đến một trăm tuổi, chỉ mong được nhìn thấy đứa bé của Như Ý ra đời là ông đã thỏa mãn rồi.”

Hạ Lam không khỏi liếc mắt nhìn Thẩm Tự Chước ở bên cạnh, cười nói, “VẬY ông phải thúc giục bọn họ, hai người này rất không để tâm, người khác nhìn cũng căm tức.”

“Chuyện này không thúc giục được, phải để cho hai đứa nó tự quyết định.”

Một lát sau, Hạ Lam cười nói: “Hôm nay Đàm Cát bận học, cậu ấy bảo ngày mai sẽ rút ra chút thời gian qua đây thăm ông, nói ông cứ yên tâm ở lại nhà Như Ý.”

“Ừ, con còn biết Đàm Cát nhà ông à?”

“Đều là người thân của Như Ý cả, biết để giúp đỡ lẫn nhau cũng tốt.”

Ông nội Đàm cười nói, “Như Ý có thể quen biết được người bạn có tính tình hào sảng như con thật là may mắn. Nó là người một khi gặp chuyện thì không gám quả quyết, còn phải dựa vào tiểu Hạ con chỉ bảo thêm cho nó.”

“Ông cứ yên tâm ạ, con cũng là lần đầu tiên gặp được một cô gái thuần phác như Như Ý. Con còn đang suy nghĩ, nếu con là đàn ông thì nhất định sẽ không quan tâm đến chuyện gì, tuyệt đối lấy Như Ý về nhà nuôi thật tốt.”

Ông nội Đàm cười ha ha.

Đang nói chuyện thì Đàm Như Ý trở về. Cô vừa vào cửa đã thấy Hạ Lam cũng ở đây, lập tức lên tiếng chào hỏi: “Cô tới rồi.”

“Tới tìm cô ăn chực.” Hạ Lam đứng dậy khỏi ghế salon, “Ông nội, ông cứ trò chuyện với anh Thấm nhé, con đi vào giúp Như Ý.”

Hạ Lam đi theo Đàm Như Ý vào phòng bếp, nhìn bốn phía một cái, “Thật sạch sẽ, bình thường tốn không ít công dọn dẹp chứ hả?”

“Là anh Thấm dọn.” Đàm Như Ý sắp xếp từng món thức ăn vừa mua xong ra.

Hạ Lam cười cười, “Hai người càng ngày càng giống dáng vẻ vợ chồng chân chính, thế nào rồi, mấy ngày nay có tiến triển không?”

Gần đây Đàm Như Ý cũng không gặp Hạ Lam, vì vậy sau chuyện dưới mưa hôm ấy cũng chưa từng nói với cô ấy. Hôm nay nghe cô ấy hỏi, không khỏi nghĩ tới cái hôn ở trong xe, còn chưa lên tiếng mặt đã đỏ trước rồi.

“Ồ ồ ồ...” Hạ Lam đưa tay nhẹ nhàng chọc chọc vào gương mặt của cô, “Thành thật khai báo, làm chuyện xấu gì rồi.”

Đàm Như Ý mím chặt miệng, không chịu lên tiếng.

“Tôi còn nói sao đột nhiên lại đón ông nội lên đây, thì ra hai người đã sớm lén lút thông đồng với nhau rồi.”

“Cô đừng nói bậy.”

Hạ Lam cười hì hì nói: “Mệt cho tôi còn đang lo lắng, thế mà bên này cô đã tiến triển thần tốc, không uổng phí tôi dạy một phen. Như bây giờ có tốt không? Nếu vợ chồng giả, hai mươi vạn chính là món nợ, còn vợ chồng thật thì hai mươi vạn chính là lễ hỏi.”

Đàm Như Ý bày món ăn bữa trưa lên bàn, “Ta không nghĩ nhiều như vậy, cứ bước từng bước thôi.”

“Cũng đúng, chẳng qua tôi còn có một lời khuyên. Chuyện như vậy trong lòng của cô phải có tính toán, nếu thật sự muốn sống cùng Thẩm Tự Chúc thì bắt Đường Thư Nhan gì cũng không được khuất phục. Còn có..... Đợi thời cơ chín muồi, cùng Thẩm Tự Chúc ký chứng nhận.”

Đàm Như Ý sững sốt một chút.

“Thế nào? Chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ đến vấn đề này? Cô gái ngọc, bất kỳ mục đích thử cưới nào không làm giấy chứng nhận đều là giờ trò lưu manh. Còn nữa, không làm xong các bước chứng nhận trước, nếu không có con thì cô sẽ bị người ta nắm được xương sườn mềm. Đã từng tin tức xã

hội chưa? Bao nhiêu người ngu xuẩn chưa đăng ký kết hôn đã mang thai, buộc phải kết hôn, đàn ông tự cho là chiếm ưu thế, ưỡn mặt không chịu đồng ý. Còn có, nhất định phải sinh con trai mới bằng lòng cho danh phận.....”

Đàm Như Ý rũ mắt xuống, “Tôi biết rõ.”

Hạ Lam vén tay áo lên rửa tay, “Để tôi giúp cô một tay nhé?”

“Tôi sợ cô giúp lại thêm phiền, cô cứ ra ngoài nói chuyện phiếm với ông nội tôi đi, tôi thấy hình như ông ấy rất thích cô.”

Hạ Lam cười cười, “Thật sự không cần?”

“Không cần, một mình tôi làm sẽ nhanh hơn.”

Sau khi Hạ Lam ra ngoài, Đàm Như Ý nhớ lại những gì cô ấy mới vừa nói không khỏi thở dài. Bất kỳ quan hệ yêu thương nào một khi liên quan đến hợp đồng hôn nhân, tất nhiên sẽ trở nên rắc rối phức tạp, nhưng nếu như không có kế ước tương ứng, đa số yêu thương cũng sợ không bệnh mà mất.

Hiện giờ, ngay cả yêu đương bọn họ còn chưa nói tới thì sao có thể chủ động đi đăng ký kết hôn chứ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, buổi chiều Thẩm Tự Chúc đưa ông nội Đàm đi dạo chung quanh bằng ô tô. Thẩm Tự Chúc có ý là, đúng lúc hôm nay hai người không đi làm, tối nay ông nội Đàm sẽ ở lại đây sáng mai sẽ đến chỗ ông cụ Thẩm.

Đầu tiên, Đàm Như Ý nghe thấy đề nghị này của Thẩm Tự Chúc cũng không suy nghĩ quá nhiều. Vậy mà chờ ăn cơm tối xong, lúc trải

giường trải chiếu cho ông nội Đàm, cô mới đột nhiên ý thức được: Ông nội ngủ thư phòng vậy cô sẽ ngủ ở đâu?

Cô liếc mắt nhìn ra phòng khách, Thẩm Tự Chúc đang cùng ông nội xem một bộ phim truyền hình trên CCTV, thỉnh thoảng hai người còn thảo luận mấy câu về tình tiết của bộ phim, nhìn cũng vui vẻ hòa thuận.

Đàm Như Ý lè mề trải giường chiếu xong, vừa vặn phim truyền hình cũng kết thúc. Đàm Như Ý dẫn Ông nội Đàm đi vào phòng tắm, dạy ông làm thế nào để điều chỉnh nước ấm. Ở đây và thiết bị nhà tắm ở nhà không khác nhau mấy, Ông nội Đàm vừa học đã biết. Đàm Như Ý đặt khăn lông sạch và quần áo tắm rửa lên kệ bên cạnh, “Ông nội, có vấn đề gì thì gọi con nhé!”

“Được được, yên tâm, ông biết dùng mà.”

Đàm Như Ý trở lại phòng khách, TV đang chiếu chương trình quảng cáo. Đàm Như Ý làm bộ bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tự Chúc, “Anh Thẩm, hôm nay làm phiền anh.”

“Không có việc gì!” Thẩm Tự Chúc bỗng nhiên thò tay, nhẹ nhàng xoa đầu cô một cái, “Cần phải vậy.”

Gương mặt Đàm Như Ý ửng hồng, cúi đầu, hồi lâu sau cũng không nói ra lời muốn hỏi.

Chỉ chốc lát sau ông nội Đàm đã ra khỏi phòng tắm, Đàm Như Ý vội vàng đứng dậy, Ông nội Đàm nói: “Vậy ông đi ngủ đây, các con cũng đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải đi làm hả?”

Đàm Như Ý đưa ông nội vào thư phòng, nói chuyện một hồi, cẩn thận dọn dẹp xong, lại giúp ông nội rót một ly nước đặt trên tủ bên cạnh, tắt đèn lớn trong thư phòng, khép cửa lại đi ra ngoài.

Đúng lúc Thẩm Tự Chúc tắm xong ra ngoài liếc mắt nhìn Đàm Như Ý, “Mau tắm đi.”

Đàm Như Ý không ngừng gật đầu, đi vào phòng ngủ lấy quần áo ngủ trong vali ra. Cô cẩn thận giấu kỹ đồ lót sau đó liếc mắt nhìn phòng khách một cái, Thẩm Tự Chúc đang ngồi trên ghế sa lon lau tóc.

Đàm Như Ý bước bước thật nhanh vào phòng tắm, đợi cô chầm chậm tắm xong, thời gian đã qua ba mươi phút. Thẩm Tự Chúc đã không còn ở phòng khách nữa, Đàm Như Ý đi tới phòng ngủ, lại thấy anh đang trải chăn đệm dưới sàn nhà.

Đàm Như Ý vội đi tới giúp đỡ, “Để em trải cho Anh Thẩm!”

“Anh làm được.” Thẩm Tự Chúc trải xong mấy cái chăn, lấy một cái gối trên giường xuống, quay đầu lại nói với Đàm Như Ý: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai em còn phải đi làm.”

Đàm Như Ý vội vàng đi tắt đèn phòng ngủ, quay đầu nhìn lại đã thấy Thẩm Tự Chúc ngồi xuống chăn nệm dưới đất.

“Anh Thẩm, anh ngủ trên giường đi.” Đàm Như Ý vội nói.

“Không có việc gì.” Thẩm Tự Chúc ngồi uốn gối, cầm lấy điện thoại di động bên cạnh lên kiểm tra một lần, đưa tay vỗ vỗ giường bên cạnh rồi nằm xuống dưới đất, “Ngủ đi.”

Đàm Như Ý thấp thỏm không yên đi qua từ từ nằm xuống giường. Thẩm Tự Chúc vung chăn đắp lên người. Đàm Như Ý cũng vội vàng đắp chăn. Mắt thấy Thẩm Tự Chúc nằm ngang một hồi lâu không động đậy, Đàm Như Ý khẽ nói: “Anh Thẩm, vậy em tắt đèn nhé?”

“Ừ.”

Đàm Như Ý giơ tay lên tắt đèn bàn. Bóng tối bao trùm xuống, Đàm Như Ý thích ứng một lát mới dần dần phân biệt được hình dáng đồ vật bố trí trong phòng. Cô nghiêng người nhìn Thẩm Tự Chúc nằm dưới đất. Anh vẫn duy trì tư thế nằm ngửa, hô hấp đều đều. Đàm Như Ý không dám lên tiếng, nhẹ nhàng lật người, cũng nằm ngửa nhắm mắt lại ngủ.

Năm phút sau, cô không ngủ được lật người qua đưa lưng về phía Thẩm Tự Chúc, lại qua năm phút đồng hồ, cô lại lật trở lại nằm nghiêng nhìn Thẩm Tự Chúc.

Đàm Như Ý nhích tới mép giường, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng đụng bả vai Thẩm Tự Chúc một cái. Thẩm Tự Chúc hô hấp đều đều chậm chậm làm như đã ngủ.

Đàm Như Ý nhẹ kêu, “Anh Thẩm?”

Thẩm Tự Chúc vẫn không nhúc nhích.

Đàm Như Ý nhẹ nhàng từ từ ngồi dậy, ngón chân nhẹ nhàng giẫm lên nệm dưới đất, sau đó thận trọng ngồi xổm xuống. Đang muốn xích gần lại thì Thẩm Tự Chúc chợt vươn cánh tay kéo cô một phen.

Đàm Như Ý không vững trọng tâm lập tức ngã xuống phía trước, cô hét một tiếng nhỏ, nhanh chóng đưa tay chống đỡ. Thẩm Tự Chúc lại cầm tay cô dùng sức kếp xuống, lần này cuối cùng cô cũng bị té. Ngay sau đó, Thẩm Tự Chúc vòng cánh tay qua dán bàn tay lên lưng cô ấn vào trong ngực mình, đôi môi dán chặt vào tai cô, nhỏ giọng hỏi: “Muốn làm gì?”

Đàm Như Ý đã sớm bị dọa không dám hô hấp, giờ phút này hai tai nóng bỏng xấu hổ chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào, “Em..... Em muốn gọi Anh Thẩm lên giường ngủ.” Cô chỉ sợ Thẩm Tự Chúc hiểu lầm lại vội vã giải thích, “Giường rất lớn..... Anh Thẩm ngủ dưới đất rm rất áy náy, cho nên..... Cho nên.....”

Cô giăng co lại làm cho Thẩm Tự Chúc đè xuống, “Đừng động.”

Đàm Như Ý khóc không ra nước mắt, hồi hận tự chui đầu vào rọ, lại nghe Thẩm Tự Chúc dừng một chút, nói tiếp: “Để cho anh ôm một lát.”

Giữa hô hấp tất cả đều là mùi sữa tắm trên người anh, giống y như trên người mình. Chỗ bị bàn tay anh đè lên thật chặt nóng bỏng như thiêu đốt. Đàm Như Ý áp đầu vào lồng ngực anh, nghe nhịp tim cực kỳ có lực như sóng biển.

Cũng không ai nói chuyện, trong bóng tối chỉ nghe rõ tiếng hít thở của nhau liên tục không ngừng, đêm vì vậy càng thêm lộ ra vẻ yên tĩnh.

Hồi lâu sau, Thẩm Tự Chúc nới lỏng mấy phần sức lực bàn tay đặt sau lưng cô, nhẹ nói: “Trở về giường ngủ đi.”

Trái tim Đàm Như Ý cắn đẫy giống như đau, nhất thời không nói nên lời.

Thẩm Tự Chúc duỗi ngón tay ra nắm được cầm dưới của cô, nâng đầu cô lên rồi sau đó tiến lên trước chạm vào môi cô một cái, giọng nói khàn khàn, “Đi ngủ đi, nếu không anh không buông ra được nữa đâu.”

Một hồi lâu, Đàm Như Ý “Dạ” một tiếng, từ từ đứng dậy trở lại giường.

Thẩm Tự Chúc vươn tay ra dùng sức cầm tay cô, “Ngủ ngon.”

Giọng nói Đàm Như Ý hàm chứa mấy phần run rẩy không dễ phát giác, “Anh Thẩm ngủ ngon.”

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Sống Chung (08)

Đàm Như Ý nhắm hai mắt lại, nhất thời tâm tư khó dẫn.

Tuy cô tự nhận trong lòng có chứa mấy phần mong đợi, nhưng rốt cuộc vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, bất kể là trên sinh lý hay trong lòng. Đối với sự việc này cô vẫn luôn ôm tinh thần dăng hiến, cá nhân cô hiểu rất rõ tính cách của mình, cũng không phải là người cầm được thì buông được, nên không thể hoàn toàn tách rời tinh thần và thân thể ra được.

Trong lòng tự hỏi, nếu lúc này vội vàng xảy ra chuyện đó, cô khó sẽ không cảm thấy hối hận. Cô không tự tin vào tính tình vốn dĩ luôn tự ti của mình, cảnh này khiến cô vẫn không thể tin tưởng Thẩm Tự Chúc đã chuẩn bị sẽ sống cùng cô cả đời.

Nói cho cùng, khoảng cách lúc hai người gặp nhau lần đầu tiên đến bây giờ chỉ mới hơn nửa năm, mà những tháng ngày sống chung tính đi tính lại cũng chỉ có hai tháng. Thời gian như vậy để xác định quan hệ yêu đương cũng không tránh khỏi có vẻ không đủ thận trọng, huống chi hai người lại phát triển từ xa lạ.

Nghĩ như thế, không khỏi cảm kích Thẩm Tự Chúc quân tử lỗi lạc.

Ngày hôm sau Đàm Như Ý vừa mở mắt ra, liền xoay người nhìn về phía Thẩm Tự Chúc còn đang ngủ say. Trong nắng sớm trong suốt, mặt mày anh trong sáng, vẻ mặt trầm tĩnh. Đàm Như Ý nhìn nhập thần, chợt thấy mí mắt Thẩm Tự Chúc giật giật rồi từ từ mở mắt ra. Ánh mắt Đàm

Như Ý nhất thời không biết để đâu, vừa vặn chống lại tầm mắt của Thẩm Tự Chúc.

Yên lặng một lát, Thẩm Tự Chúc nói: “Chào buổi sáng.”

Đàm Như Ý nhẹ giọng cười một tiếng, “Chào buổi sáng.”

Vừa thềm đếm giây, Thẩm Tự Chúc chợt ngồi dậy tiến về phía trước, cúi đầu hôn lên môi Đàm Như Ý một cái. Đàm Như Ý vội vàng đưa tay đẩy, “Vẫn.... Vẫn chưa rửa mặt...”

Thẩm Tự Chúc chợt nhếch miệng, nhẹ nhàng cười cười.

Đàm Như Ý nhất thời ngây ngẩn cả người.

Trong ấn tượng, cô chưa từng thấy Thẩm Tự Chúc cười như thế bao giờ. Anh là kiểu người làm gì cũng có bộ mặt phớt tỉnh, có lúc thực sự cảm thấy khách khí có thừa, nhiệt tình chưa đủ, thỉnh thoảng còn có vẻ cấm người lạ tới gần.

Đàm Như Ý chung sống với anh đã lâu nên thành thói quen, hoàn toàn không chú ý đến chuyện anh cười hay không.

Nhưng giờ phút này nhìn thấy nụ cười rõ ràng trên mặt anh, rốt cuộc mới hiểu được “Vân tiêu tạnh mưa màu triệt khu minh(*)” mà cổ nhân thường nói là quang cảnh như thế nào.

(*): Miêu tả cảnh tạnh mưa, bầu trời thoáng đãng

Cô có chút dờ dẫm, “Anh Thẩm, thành thật mà nói thì anh nên cười nhiều một chút.”

Thẩm Tự Chúc xoa nhẹ lên mái tóc rối loạn vì vừa mới ngủ dậy của cô một cái, “Tại sao?”

Đàm Như Ý ngồi dậy từ trên giường, nhìn anh, “Còn không phải bởi vì lúc anh không cười nhìn rất dữ tợn hay sao.”

Thẩm Tự Chúc đứng lên khom lưng chống mép giường, vây Đàm Như Ý giữa hai cánh tay, “Tối hôm qua có một vấn đề quên hỏi em.”

Đàm Như Ý trừng mắt nhìn, “Cái gì?”

“Tại sao không trả lời tin nhắn của anh?”

Đàm Như Ý sững sốt một chút, “Trả lời tin nhắn nào.”

Thẩm Tự Chúc nhìn mắt cô, “Em cứ nói đi?”

“À..... Cái này..... Đây là bởi vì.....”

Đàm Như Ý cố gắng tránh khỏi tầm mắt của Thẩm Tự Chúc, nhưng lại khiến anh siết chặt cằm quay lại, “Không trả lời là vì không nhớ anh sao?”

Không tránh được nên cũng không né, ánh mắt cô lóe lóe, “Nhớ.”

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc hơi trầm xuống, cúi đầu hôn cô rất sâu.

Hai người rời giường rửa mặt, Thẩm Tự Chúc đưa Ông nội Đàm đến chỗ ở của Ông cụ Thẩm, còn Đàm Như Ý thì ngồi tàu điện ngầm đi làm.

Trước khi chia tay, Thẩm Tự Chúc nói với cô: “Tan việc anh tới đón em.”

Ông nội Đàm thấy vợ chồng son ân ái ngọt ngào, cười không khép miệng.

Ông cụ Thắm nghe nói Ông nội Đàm muốn tới nên đã dậy thật sớm để chờ. Sau khi Thắm Tự Chúc đưa Ông nội Đàm đến nói buổi tối sẽ dẫn Đàm Như Ý tới đây ăn cơm tối xong liền đi làm.

Trước khi nghỉ ngày một tháng năm đã thi giữa kỳ, Đàm Như Ý dạy xong tiết thứ nhất liền trở về phòng làm việc chấm bài thi. Tâm trạng cô thoải mái nên hiệu suất làm việc cũng cao lên, chỉ dùng một tiết học đã chấm xong toàn bộ bài thi viết văn rồi.

Trước khi nghỉ trưa cô đã chấm xong tất cả bài thi, sau khi vào sổ điểm, để cho một học sinh tiêu biểu của môn ngữ văn phát xuống.

Gương mặt tiêu biểu của môn ngữ văn là một cô học sinh đeo mắt kính lịch sự, viết văn cực tốt. Tuy nói làm giáo viên phải cố gắng là người đối xử công bằng nhưng trong lòng vẫn dành một chỗ cho học sinh xuất sắc như vậy. Gương mặt tiêu biểu của môn ngữ văn chính một trong những học sinh Đàm Như Ý thích nhất. Ngoại trừ thành tích môn ngữ văn cô bé vĩnh viễn cầm cờ đi trước ra, cũng bởi vì Đàm Như Ý nhìn thấy được bóng dáng của mình năm đó trên người cô bé ấy.

Đều thận trọng nhạy cảm, chú ý động tĩnh bốn phía, phòng bị bất cứ lúc nào. Một học sinh như vậy nhất định là có chút cô độc xa cách đám đông.

Đàm Như Ý đưa bài thi đã chấm xong cho cán sự môn, cười nói: “Bài ngữ văn lần này em đã đứng hạng nhất, chi có điều nghe Thầy giáo Lương nói số học thi không được tốt lắm?”

Cán sự môn căn cứ môi, ngẩng đầu liếc nhìn về phía Lương Kính Xuyên. Lương Kính Xuyên đang nghiên cứu bài thi, nghe vậy cười nói: “So sánh với học kỳ cuối kỳ vẫn có tiến bộ.”

“Lúc nào lệch môn cũng không tốt, tôi đã đừng nếm khổ sở của việc lệch môn.”

Cán sự môn nhìn Đàm Như Ý, “Cô giáo Đàm, số học của cô cũng không tốt ạ?”

Đàm Như Ý cười nói: “Đúng vậy, lúc cô còn học cấp hai sợ nhất là bị gọi lên bảng giải bài tập.”

Cán sự môn cười lên như có ý đồng bệnh tương liên.

“Lấy bài thi về đi.”

Cán sự môn gật đầu một cái, lúc cầm bài thai lên xoay người muốn đi nhưng xoay người lại, “Cô giáo Đàm, nghe nói cô có bạn trai ạ?”

Đàm Như Ý sững sốt một chút, cười lên, “Thông tin nhanh quá nhỉ.”

Cán sự môn thấy Đàm Như Ý không có ý tức giận, ngay sau đó nói: “Là người đến tham quan trường chúng ta mấy ngày trước ạ?”

Đàm Như Ý dừng một chút gật đầu một cái, vừa cười một tiếng, “Nhanh đi về đi, đừng tám chuyện của giáo viên.”

Cán sự môn cười le lưỡi một cái, ôm bài thi chạy đi.

Đàm Như Ý liền bắt đầu nghiên cứu từng chỗ học sinh làm sai, sau lưng chợt truyền đến giọng nói lộ vẻ cười của Lương Kính Xuyên: “Cô giáo Đàm, có thể mạo muội hỏi một câu cô và bạn trai quen biết nhau lúc nào không?”

Đàm Như Ý dừng động tác lại, chần chờ chốc lát mới quay đầu nhìn Lương Kính Xuyên, “Thật ra thì chúng tôi đã làm tiệc mừng rồi.”

Lương Kính Xuyên sững sốt một chút, cười nói, “Thật không ngờ.”

Đàm Như Ý thẳng thắn nói xin lỗi, “Thật sự thật xin lỗi, sợ dĩ tôi giấu giếm là bởi vì có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.”

Lương Kính Xuyên cười nói, “Không cần nói xin lỗi với tôi —— dù sao cũng là chuyện riêng của Cô giáo Đàm, ta chỉ đơn giản là hiếu kỳ chuyện của đồng nghiệp.”

Đàm Như Ý kinh ngạc một chút, cười nói, “Thầy giáo Lương, cảm ơn anh.”

Lương Kính Xuyên gãi gãi đầu, nhẹ giọng cười một tiếng không nói gì nữa mà cúi đầu nhìn bài thi.

Lúc trong lòng có chuyện mong đợi thì thời gian trôi qua rất chậm. Sáu giờ chiều, cuối cùng Đàm Như Ý cũng tan việc. Cô không ở lại phòng làm việc mà dọn dẹp đồ đạc xong lập tức bước nhanh tới cửa trường học.

Xa xa đã nhìn thấy chiếc Land Rover màu xám bạc dừng ở phía đối diện bãi đỗ xe, Đàm Như Ý không khỏi bước nhanh hơn, đang muốn ra khỏi cổng bảo vệ chợt gọi cô lại, “Cô giáo Đàm, có người gửi cho cô túi đồ.”

Nói xong cầm một hộp giấy nhỏ chiều dài khoảng hai mươi centimet, rộng hai ngón từ trên bàn lên đưa cho Đàm Như Ý qua cửa sổ. Đàm Như Ý nhận lấy liếc mắt nhìn, “Sao không dán giấy chuyển phát nhanh?”

“À, lúc xế chiều có một người đàn ông đưa tới, nói là bạn của cô.”

Đàm Như Ý sinh lòng nghi ngờ, nói tiếng “Cảm ơn” với bảo vệ, vừa đi vừa mở hộp ra —— đợi sau khi thấy rõ đồ vật bên trong, cô giống như bị gõ một gậy thoáng chốc cứng đờ ngay tại chỗ.

Qua hồi lâu, cô cố gắng kiềm chế kích động muốn ném hộp giấy này đi của bản thân, đẩy kín lại nhét vào trong túi của mình, sau đó hít sâu một hơi, bình tĩnh tự nhiên đi tới xe Thẩm Tự Chức.

Ở trên xe, Đàm Như Ý vẫn thường nói chuyện trường học với Thẩm Tự Chúc, nhưng mà một im lặng thì suy nghĩ liền bay xa. Sau vài lần, Thẩm Tự Chúc làm như nhìn ra chút không thích hợp, nhỏ giọng hỏi: “Có tâm sự à?”

Đàm Như Ý lập tức hồi thần, vội vàng phủ nhận: “Không có, chấm bài thi cả ngày nên có chút mệt mỏi.”

“VẬY ĂN CƠM XONG SẼ VỀ NGHỈ NGƠI.”

Đàm Như Ý rủ mắt, “Không sao ạ, lập tức lấy lại tinh thần ngay.”

Trong lòng cô có chuyện nên ăn cơm tối cũng không được yên ổn. Sau khi ăn xong rồi ngồi chơi với mấy người lớn hơn một tiếng, Thẩm Tự Chúc liền nói từ biệt.

Mãi cho đến cửa nhà, Đàm Như Ý cũng không chủ động mở miệng một lần. Sau khi vào nhà, Thẩm Tự Chúc gác chìa khóa lên đầu tủ, lúc khom lưng thay giày nhỏ giọng nói: “Nếu có chuyện gì thì đừng ngại nói với anh.”

Đàm Như Ý vội nói: “Thật không có việc gì.....”

Thẩm Tự Chúc đứng thẳng người, liếc nhìn cô một cái, chân mày khẽ nhíu lại trực tiếp đi thẳng vào phòng tắm.

Đàm Như Ý nắm chặt túi xách đi tới thư phòng. Cô liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy cửa phòng tắm đóng lại, mới mở túi xách lấy hộp giấy ra.

Cô cẩn thận cầm lấy đồ vật bên trong ra đặt trên bàn sách.

Đó là một quyển sổ vỏ cứng màu xanh lá cây, bên hông tờ giấy đã nhăn nhăn nhúm nhúm, còn có vết bẩn sau khi bị ngâm nước đã khô.

Ngón tay Đàm Như Ý khẽ run đến gần quyển nhật ký mở bìa mặt ra, nhìn tên tuổi viết trên trang giấy đã nhanh chóng khép lại như chạm phải dòng điện.

Cô mím chặt miệng đứng đó một lúc lâu, nghe tiếng mở cửa ngoài phòng tắm, nhanh chóng nhét quyển nhật ký vào trong túi xách. Lại nhìn thấy hộp giấy trên bàn, thừa dịp trước khi Thẩm Tự Chước ra ngoài nhanh chóng ném vào thùng rác bên cạnh.

Cô nhanh chóng điều chỉnh tốt vẻ mặt, đi tới phòng khách vuốt vuốt tóc cười nói: “Anh Thẩm, tối nay em ngủ thư phòng đi, để tránh anh ngủ dưới đất không được ngon giấc.”

Thẩm Tự Chước liếc cô một cái, không trả lời.

Đàm Như Ý xoay mặt đi phòng ngủ lấy áo ngủ cho mình. Đang muốn ra ngoài đã bị Thẩm Tự Chước ngăn ở cửa. Anh chống một tay lên khung cửa, cúi đầu nhìn cô, “Có chỗ nào bất mãn thì em có thể nói thẳng.”

Đàm Như Ý muốn phủ nhận theo bản năng, nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng nặng nề của Thẩm Tự Chước đã nuốt lời nói trở vào. Chỉ rừ ánh mắt xuống không lên tiếng.

Giảng co chốc lát, Thẩm Tự Chước thu cánh tay về, vỗ vỗ bả vai của cô đi vào phòng ngủ. Hơi thở lạnh lẽo trên người anh giống như đã hóa thành lưỡi dao sắc bén.

Đàm Như Ý đứng ở cửa chốc lát, cắn chặt môi, cuối cùng vẫn bước ra khỏi phòng ngủ.

Tắm rửa xong ra ngoài, lúc trở lại thư phòng đột nhiên thấy Thẩm Tự Chước đang ngồi ở trước bàn đọc sách, cúi đầu nhìn sách trên bàn, ánh mắt Đàm Như Ý liếc về túi xách bên cạnh của mình, vẫn là dáng vẻ mới vừa đặt vào, không có dấu vết bị người khác động tới.

Cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm nhìn về phía Thẩm Tự Chúc. Anh chợt khép sách lại cầm lên, một tay cắm vào trong túi quần đi ra ngoài.

Đàm Như Ý vội vàng nhường đường. Thẩm Tự Chúc đi qua mang theo gió, đến cửa phòng ngủ chợt dừng lại xoay người nhìn cô, vẻ mặt lạnh nhạt, “Đi ngủ sớm một chút.”

Đàm Như Ý há miệng không lên tiếng, mà Thẩm Tự Chúc đã “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Sống Chung (09)

Sau khi đóng cửa lại, Thẩm Tự Chúc đứng đó một lúc lâu, từ trong túi móc tờ giấy mình vừa vội vàng giấu ra. Anh cũng chỉ đi thư phòng tìm quyển sách, vừa cúi đầu liền nhìn thấy một tờ giấy màu trắng bên cạnh thùng rác. Anh cho rằng đó là đồ bỏ đi không ném vào, xoay người lại nhặt thì phát hiện phía trên viết chữ: "Vật quy nguyên chủ, ngày khác tới thăm." Ký tên là một chữ "Bùi".

Lúc này anh mới chú ý tới hộp giấy bị ném trong thùng rác, nghĩ đến tờ giấy này có lẽ bị rớt từ trong đó.

Như vậy, nguyên nhân tối nay Đàm Như Ý khác thường cũng lộ ra chút đầu mối.

Nhưng điều anh tức giận cũng không phải là bởi vì tờ giấy này không nói tỉ mỉ, mà bởi vì nhiều lần hỏi thăm Đàm Như Ý đều trốn tránh thậm chí còn có thái độ kháng cự. Chỉ trong phút chốc tình huống liền thay đổi, trong lòng anh thật sự chứa một trận tức giận.

Nhưng đứng đó một lúc lâu, lại bắt đầu tự kiểm điểm chính bản thân mình liệu có quá mức gấp gáp hay không. Mỗi người đều có bí mật, dù sao anh và Đàm Như Ý còn chưa tới trình độ có thể hoàn toàn thành thật với nhau.

Đàm Như Ý khóa cửa thư phòng lại, lần nữa móc quyển nhật ký trong túi ra. Ngồi xuống mép giường mở tờ thứ nhất ra.

Nét chữ năm xưa càng lộ vẻ xinh đẹp, hôm nay nhiều thêm mấy phần cường tráng, cũng đã viết ngoáy một chút. Mấy tờ làm thơ kia đã sớm bị cô xé không còn lại bao nhiêu, chỉ là cẩn thận tìm kiếm lại còn có một số tờ cá lọt lưới.

"Tớ cho rằng mình vẫn chưa đủ để làm một gốc cây đứng cùng chỗ với cậu, nếu cậu bằng lòng quay đầu, nếu cậu cũng có thể nhìn thấu quá trình hỗn độn và nội tâm không trong suốt của tớ. . . . ."

Bút ký bị thấm nước đục nên mơ hồ không rõ, Đàm Như Ý cẩn thận nhớ lại lúc viết những dòng chữ này, vắt hết suy nghĩ cũng không nhớ nổi tâm trạng khi viết những dòng chữ này lúc đó.

Cô đứng dậy mở cửa sổ ra một khe hở, để ánh trăng lờ mờ ngoài cửa sổ chiếu mình. Năm nhật ký đứng đó một lúc lâu, mở ra lần nữa bắt đầu cẩn thận đọc lại tâm sự trúc trắc và hoảng hốt năm đó từ tờ thứ nhất.

Đàm Như Ý ngủ trễ hơn bình thường một chút, vì vậy sáng sớm ngày hôm sau lúc rời giường vẫn ngáp liên tục. Đợi cô chuẩn bị xong bữa sáng thì Thẩm Tự Chúc vẫn chưa hề đi ra.

Đàm Như Ý nhìn về phía phòng ngủ gọi một tiếng, không có ai trả lời. Cô có chút nghi ngờ, đi tới cửa phòng ngủ mới phát hiện cửa đang khép hờ. Khe khe đẩy ra, liếc nhìn vào trong, Thẩm Tự Chúc không có trên giường.

"Anh Thẩm?" Trên ban công cũng không có ai.

Đúng vào lúc này, điện thoại của Đàm Như Ý reo lên, cô vội vàng móc ra nhìn, là tin nhắn do Thẩm Tự Chúc gửi tới: "Công ty có chuyện nên đi trước. Cố gắng làm việc."

Cho đến trước sinh nhật Đàm Cát, Thẩm Tự Chúc đều đi sớm về trễ. Mỗi ngày gặp mặt chỉ vắn vện ba mươi phút trước khi Đàm Như Ý ngủ. Nhưng thời điểm đó gương mặt Thẩm Tự Chúc đầy vẻ mệt mỏi, ngoại trừ hàn huyên mấy câu Đàm Như Ý cũng ngại hỏi anh cái gì, hơn nữa không tìm được cơ hội thích hợp nói xin lỗi vì thái độ hôm đó của mình.

Sinh nhật Đàm Cát vừa vặn là thứ bảy, sáng sớm hôm đó cuối cùng Thẩm Tự Chúc cũng khôi phục lại làm việc và nghỉ ngơi như thường ngày, lúc ăn sáng Đàm Như Ý mới phát hiện do mấy ngày không nói chuyện nên không khí giữa hai người lại cực kỳ lạnh nhạt.

Cô không xác định Thẩm Tự Chúc còn tức giận hay không, ngập ngừng mấy lần, cho đến khi ăn xong bữa ăn sáng vẫn không thể mở miệng. Đàm Như Ý thở dài, thu dọn bàn ăn sạch sẽ, đang định đi ra cửa mua thức ăn thì Thẩm Tự Chúc đi ra từ phòng ngủ, ngẩng đầu nhìn cô một cái, "Đi thôi."

Đàm Như Ý ngăn người, gạt đầu một cái, yên lặng đi trước.

Sinh nhật Đàm Cát vốn định tổ chức ở nhà Thẩm Tự Chúc, nhưng Ông cụ Thẩm biết được đã mạnh mẽ yêu cầu tổ chức ở nhà ông.

Đầu tiên, Thẩm Tự Chúc đến cửa hàng bánh kem lấy bánh gato đã đặt trước, sau đó rẽ qua cửa hàng tổng hợp.

Thẩm Tự Chúc dẫn cô đi dạo một vòng ở lầu một, từ đầu đến cuối đều không mua đồ. Trở lại chỗ vừa mới vào cửa thì Thẩm Tự Chúc đột nhiên dừng bước lại. Đàm Như Ý vốn có mấy phần hoảng hốt, lần này thiếu chút nữa đụng vào người anh, vội vàng dừng bước lại đứng vững vàng.

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn cô, "Anh nên tặng quà gì?"

"À? Cái này. . . . . Cái gì cũng được, Đàm Cát không có gì đặc biệt phải cần."

"Em tặng cái gì?"

"Giày chơi bóng."

Thẩm Tự Chúc trầm ngâm

Đàm Như Ý vội nói, "Anh Thẩm đừng phiền hà, nó là người không quá chú trọng đến quà tặng, nếu không dứt khoát tặng một bao tiền lì xì, để cho nó tự đi mua là được."

Thẩm Tự Chúc dĩ nhiên hết sức hài lòng với đề nghị này.

Trở lại xe, cuối cùng không khí cũng có chút hòa hoãn. Đàm Như Ý vốn định tìm một cơ hội nói xin lỗi Thẩm Tự Chúc, nhưng dọc đường đi điện thoại anh không ngừng reo.

Tới dưới lầu, Đàm Như Ý cùng Thẩm Tự Chúc lên lầu. Thời gian còn sớm, vừa vặn là Chủ nhật nên trong hành lang hết sức yên tĩnh. Đàm Như Ý ba hai bước vội chạy tới, kéo ống tay áo Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm!"

Thẩm Tự Chúc dừng bước lại, xoay người nhìn cô, "Thế nào?"

"Lần trước. . . . . Em..."

Đang muốn đi thẳng vào chủ đề, dưới lầu chợt truyền đến một loạt tiếng bước chân. Đàm Như Ý nhất thời nhục chí, buông lỏng tay ra, "Không có việc gì."

Thẩm Tự Chúc nhất thời vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn cô.

Tiếng bước chân ngày càng gần, ngay sau đó một giọng nói quen thuộc vang lên: "Chị, anh rể, hai người đứng đây làm gì vậy?"

Đàm Như Ý vội vàng quay đầu lại. Đàm Cát mới cắt mái tóc húi cua nên càng thành thực hơn chút, mặt mày vô cùng có tinh thần. Sau lưng cậu là Hạ Lam với một bộ váy dài.

Hạ Lam nhìn thấy Đàm Như Ý, lập tức bất đắc dĩ nói: "Tôi không có ý định tới, là em trai cô nhất định bảo tôi tới."

Đàm Như Ý cười lên, "Chúng tôi mời thì cô không chịu tới, còn phải muốn người được tổ chức sinh nhật mời mới được."

Hạ Lam tiến lên khoác vào cánh tay cô, cười nói: "Em trai cô nói đầy đạo lý nên tôi đã bị nhiều đến choáng váng."

Sáng sớm, bà cụ Thắm đã chờ, nghe tiếng gõ cửa lập tức lên tiếng phía trước mở cửa kéo mấy người vào trong nhà. Căn nhà này của Ông cụ Thắm được xây dựng từ những năm tháng xa xưa, diện tích khoảng chừng 130m², được bày biện theo kiểu Trung Quốc nên có cảm giác lịch sự cổ xưa.

Đàm Cát và Thắm Tự Chước ngồi nói chuyện phiếm với người lớn, Hạ Lam làm trợ thủ cho Đàm Như Ý.

Bởi vì là tiệc sinh nhật nên Đàm Như Ý càng hao tâm tổn trí hơn bình thường, chờ tất cả món ăn được bưng lên bàn thì đã là mười một giờ rưỡi. Đàm Như Ý kêu mọi người nhập tiệc, Đàm Cát bị đẩy lên ngồi đầu bữa tiệc. Ông cụ Thắm mở bình Mao Đài sau đó ngồi xuống bên cạnh Đàm Cát.

Đang muốn khai tiệc, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Đàm Như Ý nhìn về phía Bà cụ Thắm, "Bà nội, còn có khách?"

Bà cụ Thắm cau mày, "Không có, bà không mời người ngoài."

Đàm Như Ý đứng dậy, "Để con xem một chút đi."

Đàm Như Ý mở cửa ra, nhất thời ngơ ngẩn, người đứng ở ngoài cửa chính là Phương Tuyết Mai và Thắm Tử Hiên. Cô nhất thời không biết phản ứng như thế nào đã Bà cụ Thắm hỏi sau lưng, "Như Ý, ai vậy?"

"Dạ, là chị dâu và Tử Hiên."

Bà cụ Thắm yên lặng một lát, ngay sau đó đẩy ghế ra đứng lên đi về phía này. Đàm Như Ý vội vàng tránh qua một bên.

"Mấy người tới làm cái gì?"

"Bà nội, bây giờ con phải ra ngoài một chuyến, có thể để cho Tử Hiên ở với bà hai ngày được không ạ?" Phương Tuyết Mai điềm đạm cười nói.

Bà cụ Thắm cau mày, "Cha của Tử Hiên đâu?"

"Đang bận chuyện cửa hàng rồi ạ, con sợ không ai trông Tử Hiên lại chạy loạn khắp nơi." Phương Tuyết Mai nhìn vào trong nhà, cười nói: "Có khách ạ?"

Bà cụ Thắm không trả lời, nhìn Thắm Tử Hiên một cái, "Tôi nghe nói điều kiện của trường học Tử Hiên không tệ, nếu cô bận rộn thì hãy đưa nó đến trường đi."

Phương Tuyết Mai cười nói: "Ở đó nó phải chịu khổ —— bà nội, được không? Nếu không được thì để con hỏi ba chồng con thử vậy."

Bà cụ Thắm nhíu mày lại sâu hơn, "Cả ngày nó đòi bận rộn hội chẩn, làm gì có thời gian."

Phương Tuyết Mai đưa mắt nhìn sang Đàm Như Ý, "VẬY em dâu thì sao? Chủ nhật không đi làm chứ? Có thể chăm sóc Tử Hiên giúp chị một tay không?"

Đàm Như Ý vội nói, "Cái này em không tự quyết định được, phải hỏi Thắm. . . . . Thắm Tự Chúc ."

Bà cụ Thắm có chút tức giận, "Không làm tốt công việc bốn phận, nhất định phải đến làm phiền người khác, không được thì đừng ôm nhiều chuyện như vậy, yên tĩnh chút có được không?"

Nụ cười của Phương Tuyết Mai thoáng đình trệ trong chớp mắt, "Bà nội, chỉ nhờ bà giúp một đũa trong hai ngày, cũng không phải là việc ghé góm gì chứ?"

"Chính cô tự tính lại xem tôi đã trông giúp mấy lần ‘hai ngày’ rồi hả?" Bà cụ Thắm buồn bực nói, "Nếu không phải nể mặt Tử Hiên là cháu trai của tôi thì tôi lười phải vất vả cái thân già này! Ông nội còn phải chờ tôi chăm sóc, cô thật sự không biết hay giả bộ không biết?"

Phương Tuyết Mai ngượng ngùng cười một tiếng, "Con cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, bà nội nói lời này có chút nghiêm trọng. Con liều mạng như vậy, còn không phải là muốn tạo cho Tử Hiên có được điều kiện vật chất tốt hay sao ạ."

"Đúng vậy, vật chất rất đầy đủ, mập đến nổi mắt cũng không nhìn thấy."

Trong lòng Đàm Như Ý biết không nên nhưng vẫn vụng trộm nở nụ cười.

Giảng co chốc lát, cuối cùng vẫn là Bà cụ Thắm thỏa hiệp, "Tôi nói được rồi, đây là một lần cuối cùng, nếu sau này còn có chuyện gì thì tùy cô muốn đưa con cô đi đâu thì đi, sống hay chết tôi đều mặc kệ."

Phương Tuyết Mai cười nói: "Vây làm phiền bà nội."

Phương Tuyết Mai đẩy mạnh Thẩm Tử Hiên vào trong nhà, sau đó chọt móc một bao tiền lì xì từ trong túi ra đưa cho Đàm Như Ý, "Như Ý, chị nghe bảo hôm nay là sinh nhật em trai em nên tặng cho cậu ấy bao tiền lì xì, em chuyển cho cậu ấy giúp chị."

Đàm Như Ý vội nói, "Chị dâu, nó đã hai mươi tuổi rồi nên không thể nhận."

Phương Tuyết Mai nhét vào trong tay cô, "Chỉ chút tấm lòng của chị mà thôi, nếu em từ chối đó chính là xem thường chị dâu."

"Được rồi được rồi!" Bà cụ Thẩm cướp lấy bao lì xì nhét vào trong ngực Phương Tuyết Mai, "Không thiếu một bao tiền lì xì này của cô! Cô mau đi đi, vẫn còn chờ để khai tiệc ăn cơm đấy."

Lúc này Phương Tuyết Mai mới thôi, thu lại bao tiền lì xì xoay người rời đi.

Đàm Như Ý lấy thêm bát đũa cho Thẩm Tử Hiên. Thẩm Tử Hiên ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tự Chúc, lên tiếng gọi "Chú hai". Vây mà Thẩm Tự Chúc không thèm để ý đến cậu.

Cậu ta "Hừ" một tiếng, ngay sau đó trên đầu liền hung hăng bị đánh một cái, cậu lập tức che đầu, "Sao lại đánh con?" Thẩm Tự Chúc trầm giọng cảnh cáo: "Nếu hôm nay dám đến đây quấy rối thì lập tức cút về cho chú."

Thẩm Tử Hiên nhìn chung quanh một vòng, quả thực đầy những người không dễ đối phó, nên cũng không dám lên tiếng nữa.

Trái qua đoạn nhạc đệm nhỏ này, cơm trưa chính thức bắt đầu, trước tiên mấy người thay nhau mời rượu, tửu lượng của Đàm Cát kém nên uống

mấy lý vào bụng đã hơi đỏ mặt.

Ông nội Đàm cười nói: "Tửu lượng này không bì nổi một phần mười của ba con."

Đàm Cát cười nói: "Rượu cũng không phải là đồ tốt, chỉ uống chút cho thú vị là được — ông nội Thâm, anh rể, đừng rót rượu cho con nữa, con ăn nhiều chút thức ăn cũng được."

Hạ Lam cười lên, "Vậy tôi uống với cậu một ly nữa, một ly cuối cùng, uống xong tất cả mọi người đều đổi thức uống." Nói xong đứng dậy, rót đầy vào ly của Đàm Cát.

Hạ Lam chạm cốc cùng cậu, cười cười, "Một trăm phần trăm?" Nói xong nâng ly ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Đàm Cát nhìn cô, cũng theo sát ực một cái cạn rồi.

Thâm Tự Chúc nhìn dáng vẻ của hai người, nhú nhú mày không dễ phát giác. Chợt thấy chiếc đĩa chợt lóe trước mặt, chính là Đàm Như Ý gắp cho anh một đĩa thức ăn, "Món ăn em mới học, ném thử một chút xem."

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Sống Chung (10)

Thẩm Tự Chức không khỏi liếc mắt nhìn Đàm Như Ý.

Mấy ngày nay chuyện nhập hàng chính thức đi vào quỹ đạo nên vẫn bận rộn đến tối mò, hằng ngày thời gian nhìn thấy Đàm Như Ý chỉ nửa tiếng đồng hồ, chưa nói được hai câu đã phải đi nghỉ ngơi. Tuy nói thái độ của Đàm Như Ý tựa như xe cáp treo, nhưng rốt cuộc cũng đã đi qua mấy ngày. Anh là người bất kể làm chuyện gì cũng rất có kiên nhẫn, một lần không được thì phải thử một lần nữa, dù sao vẫn còn nhiều thời gian mà.

Giờ phút này Đàm Như Ý rũ thấp ánh mắt, làm như muốn nhìn anh mà không dám nhìn.

Không biết sao anh lại nổi lên ý định ranh mãnh muốn trả lễ lại, gắp một miếng móng heo đặt vào trong chén cô, “Ăn nhiều thịt một chút.”

Đàm Như Ý không thích ăn thịt, hơi mập một chút cũng không chịu, chuyện này đã từng nói với Thẩm Tự Chức trên bàn cơm. Lần này Thẩm Tự Chức gắp một miếng thịt béo thật to cho cô, rõ ràng là cố ý, cô nhỏ giọng, “Anh thấm, anh thật là ngây thơ.”

Thẩm Tự Chức khẽ cười một tiếng, không trả lời.

Đàm Như Ý nhìn miếng thịt trong chén, thật khó khăn. Từ nhỏ cô đã chịu giáo dục là không thể lãng phí lương thực, hơn nữa tất cả món ăn đều do bản thân cô tỉ mỉ nấu nướng, bảo cô ném đi thật sự là không ném được, nhưng lại ăn không vô.

Thật khó xử, bỗng dưng Thẩm Tự Chúc gấp lại miếng thịt vào trong chén mình, sau đó gấp cho cô một đĩa dưa xanh xào tía tô. Đàm Như Ý biết Thẩm Tự Chúc cũng không thích ăn thịt bất giác lộ vẻ xúc động, muốn nói câu gì đó lại không thể nói ra, vội cúi đầu xuống ăn cơm.

Ăn cơm dọn dẹp xong, Thẩm Tự Chúc lấy bánh gato ra. Là một chiếc bánh gato trái cây hơn mười mấy tắc, màu sắc phối hợp làm cho người ta thèm nhỏ dãi. Hạ Lam cảm từng cây nến lên, “Hai mươi tuổi, nếu ở cổ đại là được làm lễ đội mũ(*) đấy!” Cô liếc mắt nhìn Đàm Cát cười nói, “Trưởng thành rồi phải có trách nhiệm với bản thân, dốc sức vì quốc gia.”

(*): thời xưa khi con trai đến 20 tuổi thì tiến hành lễ đội mũ, cho biết người đó đã trưởng thành.

Đàm Cát không lên tiếng, cầm lấy bật lửa để bên cạnh lần lượt thắp lên từng ngọn nến.

Sau khi ăn bánh gato xong, Thẩm Tự Chúc và Đàm Cát bị đuổi đi rửa chén.

Ông ội Đàm và Đàm Như Ý bàn bạc ngày trở về.

Bà cụ Thẩm giữ lại nói: “Nếu trong nhà không có việc gì bận thì ở lại thêm vài ngày nữa đi, một mình lão Thẩm buồn chán, có ông ở đây mấy ngày tính tình ông ấy cũng tốt hơn trước kia nhiều lắm.”

Ông cụ Thẩm gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ông nội Đàm lại nói: “Cũng đã làm phiền mọi người một tuần lễ rồi, cần phải trở về thôi. Dù sao từ đây đến đó cũng gần, khi nào rảnh rồi tôi sẽ trở lại, lão Thẩm ông thấy có được không?”

Mặc cả một hồi, hai bên đều nhường một bước, ngày ông nội Đàm trở về được quyết định ba ngày sau đó.

Thẩm Tự Chúc và Đàm Cát đã rửa chén xong, mọi người bàn bạc đi chơi, Đàm Cát lại khoát tay chặn lại, “Có chút người lớn ở đây em muốn ngồi trước một lát.”

Hạ Lam đề nghị, “Nếu không cũng đừng đi ra ngoài, Ông nội Thẩm đi đứng không tiện lợi, hay là ở nhà chơi mạt chược đi.”

Bàn mạt chược nhanh chóng được dọn lên, Bà cụ Thẩm, Ông cụ Thẩm và Ông nội Đàm ngồi ổn định, mấy người khác thay nhau ra trận. Đánh mấy ván, Bà cụ Thẩm cười nói với Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc: “Trình độ đánh bài của hai đứa quá tệ, đánh không có ý nghĩa gì cả, hãy để cho tiểu Hạ đến đây đi.”

Đàm Như Ý đứng dậy nhường vị trí lại cho Hạ Lam: “Hạ Lam, vậy xin nhờ cô.”

“Muốn tôi đánh cũng được...” Hạ Lam ngồi xuống ghé dựa, “Thẳng tính cho tôi, thua thì cô chịu có được không?”

“Thua tính cho tôi.” Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh tiếp lời.

“Vậy càng tốt, tôi nhất định sẽ thua một mẻ lớn.”

Đàm Cát đã dựa lưng vào ghế sa lon ngủ thiếp đi, Đàm Như Ý đi lấy tấm chăn đắp lên cho cậu. Cùng ngồi trên ghế sofa với Thẩm Tự Chúc một lát, coi quảng cáo mười mấy phút đột nhiên Thẩm Tự Chúc quay đầu nhìn Đàm Như Ý, “Đi xuống dạo một vòng?”

Đàm Như Ý liếc mắt nhìn về phía bàn mạt chược, cuộc chiến vẫn đang diễn ra say sưa hoàn toàn không ai chú ý đến bọn bên này.

Hai người đứng dậy, Thẩm Tự Chúc lên tiếng chào hỏi, “Con muốn theo Như Ý đi mua ít đồ.”

Bà cụ Thắm chỉ lo sờ bài, cũng không quay đầu lại, “Đi đi, nhớ mua hai viên pin nhé, điều khiển ti vi không còn nghe theo sai bảo nữa rồi.”

Sùng thành, mặt trời tháng năm sau giữa trưa đã có chút gắt. Thắm Tự Chúc dẫn Đàm Như Ý đi tới dưới gốc cây, “Uống rượu nên không thể lái xe. Dẫn em đến một nơi phải mất hai mươi phút, có thể đi bộ được không?”

“Không thành vấn đề, lúc em học tiểu học còn ở dưới nông thôn, mỗi ngày đi học đều phải mất từ bốn mươi đến năm mươi phút đi bộ.”

Bước chân của Thắm Tự Chúc ngừng lại một chút, chột đuôi tay về phía cô.

Đàm Như Ý ngẩn ra.

Thắm Tự Chúc thấy cô không động, bằng năm lấy tay cô, trầm giọng nói, “Hơi say rồi, em dẫn anh đi.”

Nếu như thật sự say thì sao có thể nói chuyện tỉnh táo như vậy. Dĩ nhiên Đàm Như Ý sẽ không vạch trần anh, yên lặng một lát lập tức đuổi theo kịp. Bàn tay của hai người cũng nóng hừng hực, dẫu hơi lâu nên có chút nhột, vậy mà ai cũng chưa từng nói buông ra.

Vừa nói đến uống rượu, Đàm Như Ý liền nghĩ đến một vấn đề vẫn chưa có lời giải đáp, “Anh thắm, tên của anh được đặt như thế nào? ‘Hoa gian nhất hồ tửu, độc chước vô tương thân’(*), hay là ‘Dĩ hồ thương dĩ tự chước, miện đình kha dĩ di nhan(**)’?”

(*): Trích trong bài thơ “Nguyệt hạ độc chước kỳ 1” của nhà thơ Lý Bạch.

Dịch nghĩa: Trong đám hoa với một bình rượu, uống một mình không có ai làm bạn.

(**): Tạm thời mình chưa tìm ra được trích trong bài thơ nào, khi nào tìm được mình sẽ bổ sung nhé!

“Ba anh đặt lúc ông ấy đang dạy môn Trung văn ở trường đại học. Ông nội lại chủ trương đổi thành “Tự Trác”, Trác trong “Điều Trác(mài dũa)”, nhưng ba anh lại không đồng ý từ “Trác”. Theo như lối nói của ông thì ý nghĩa phải như câu nói của Đào Uyên Minh mới được.”

Đàm Như Ý cười cười, “Em rất thích cái tên này, nếu đổi thành “Tự Trác” thì ngược lại không có cảm giác mới mẻ như vậy.”

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, “Tên của em là do ai đặt?”

“Là do ông nội đặt, không có thâm ý gì cả chỉ có ý nghĩa Như Ý Cát Tường mà thôi. Từ nhỏ đến lớn, bị không ít người đánh giá là quê mùa.”

Thẩm Tự Chúc yên lặng một lát, lắc đầu, “Anh cảm thấy không quê mùa.”

Đàm Như Ý cười lên, “Cho nên tên của chúng ta có phải một tầm thường một phong nhã không?” Trò chuyện lan man rất nhanh đã tới chỗ mà Thẩm Tự Chúc nói. Đó là một khu nhà xưởng gạch đỏ bỏ hoang, thấp thoáng trong rừng cây ngô đồng rậm rạp. Trước nhà xưởng là một tấm xi măng màu xám tro, có lẽ do niên đại xa xưa lên có vài chỗ lõm xuống, rạn nứt trong khe hở, những ngọn cỏ đuôi chó xanh um đong đưa trong gió.

Thẩm Tự Chúc vén một tấm ván xi - măng lên, lấy chìa khóa được cất trong túi nhựa mở cửa sắt ra.

Đập vào mặt là một luồng hơi thở đầy bụi, ánh mặt trời chiếu vào từ trên đỉnh cửa thông gió, khiến trong phòng cao mà trống trải tràn đầy bụi bậm màu vàng kim lơ lửng.

Đàm Như Ý không nhìn được đậm chân một cái, liền vang lên một tiếng vang yếu ớt.

Đến gần bục máy móc ở phía Nam vách tường, một đồng vật liệu gỗ xếp chồng chất chình tề dựa vào tường. Thẩm Tự Chúc dắt cô đi tới chỗ máy móc, “Đây là xưởng đồ gia dụng cũ trước kia của chú ba, sau khi bỏ hoang đã bị anh trưng dụng.”

“Trưng dụng làm cái gì?”

“Thỉnh thoảng làm chút đồ.”

Đàm Như Ý dừng lại bên cạnh một chiếc máy, “Làm cái gì vậy?”

“Máy cắt gỗ.”

Cô nhìn xuống dưới đất, trên xi măng tràn đầy gỗ vụn xoắn quăn, “Đây là dăm bào hả? Cái này trước kia em đã từng nhìn thấy.”

“Ừ.”

Đàm Như Ý thấy một miếng gỗ trơn nhẵn đang đặt trên máy cắt, đưa tay ra ma sát một chút sợ hãi than: “Có thể trơn nhẵn như vậy là do anh bào hả?”

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn cô, ánh mặt trời vừa vắn chiếu vào khuôn mặt trắng trong thuần khiết của cô, hiện ra trong suốt như ngọc quý được rửa sạch. Anh chột vờn tay ôm cô ngồi lên máy móc.

Đàm Như Ý không kịp phản ứng sợ hãi kêu lên, Thẩm Tự Chúc đã thủ sẵn đầu của cô hôn lên.

Lần này không giống như mấy lần trước mà càng thêm dùng sức, làm như đang chiếm đoạt, hoặc là tuyên cáo chủ quyền. Thân thể Đàm Như Ý như nhũn ra, không khỏi đưa tay vòng chắc bả vai Thẩm Tự Chúc.

Mùi gỗ vụn khô, mùi bụi bặm, mùi dầu máy khó nói lên lời hòa lẫn với hơi thở tươi mát trong trẻo trên người Thẩm Tự Chúc, trong khoảng thời gian ngắn khiến Đàm Như Ý có loại ảo giác như đang chìm trong cảnh mộng.

Cô dần dần không thở được, liền vươn tay đẩy Thẩm Tự Chúc lui về phía sau, cúi thấp đầu nhẹ nhàng thở dốc.

Giọng nói của Thẩm Tự Chúc dán vào tai cô, hô hấp ấm áp, “Em thích tên của anh?”

Đàm Như Ý gật đầu.

Thẩm Tự Chúc nắm cằm cô nâng lên, nhìn chăm chú vào cô, “VẬY có thích anh không?”

Đàm Như Ý ngớ ngẩn, Thẩm Tự Chúc lại nhìn chăm chăm vào cô, thái độ cực kỳ kiên định, rõ ràng không cho cô trốn tránh.

“Anh thẩm, thật xin lỗi.....”

Ánh mắt của Thẩm Tự Chúc trầm xuống.

Đàm Như Ý vội vàng giải thích, “Không phải! Không phải em đang trả lời vấn đề này, mà em đang nói xin lỗi chuyện mấy ngày trước.” Cô thở dốc một hơi, “Không phải là em không muốn nói cho anh biết, mà là..... Nhất thời chưa nghĩ ra nên nói như thế nào.....”

“Em có thể suy nghĩ xong rồi hãy nói cho anh biết, bây giờ trả lời vấn đề anh hỏi trước đã.”

“Em.....” Mặt Đàm Như Ý đỏ bừng như sung huyết, ánh mắt không cách nào tránh ra, mấy chữ nặng nề như thiên quân vạn mã treo nơi cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra được.

Cô dứt khoát nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: “Anh nói ‘có thể thích’ nhưng em thì ‘khăng định thích’.”

Cô không dám động hồi lâu, ngay cả hô hấp cũng chậm lại, trái tim đập nhanh “bình bịch”, không dám mở mắt ra nhìn nét mặt của Thẩm Tự Chúc. Lại qua một lát, xúc cảm ấm áp dần lên khoe môi lần nữa. Đàm Như Ý thở phào nhẹ nhõm, đang định mở mắt lại làm cho Thẩm Tự Chúc ấn vào trong ngực, giọng nói trầm thấp giống như phát ra từ đáy hồ, “Anh cũng thích em.”

Đàm Như Ý trừng mắt nhìn, nghe nhịp tim dồn dập của anh vẫn không nhúc nhích.

Một lát sau, Thẩm Tự Chúc buông cô ra. Ánh mặt trời từ sau lưng anh chiếu tới, quanh người anh giống như khảm lên một tầng lông mềm như nhung màu vàng, phản chiếu lên gương mặt có vẻ cực kỳ tuấn tú.

Đàm Như Ý có chút dờ dẫm, “Anh thẩm, em vốn cho rằng gặp được anh là em đã xài hết tất cả vận may của em rồi.”

Thẩm Tự Chúc suy nghĩ một chút, “Ý của em là từ sau khi gặp anh chỉ còn lại xui xẻo?”

Đàm Như Ý bật cười, “Anh thật là không hiểu phong tình. Ý của em là..... Gặp anh đã đủ may mắn rồi không dám hy vọng xa vời như thích, hoặc là cái gì khác vân vân.”

Thẩm Tự Chúc bắt được tay cô, trầm giọng nói: “Em có thể kỳ vọng nhiều hơn.”

Đàm Như Ý lại trừng mắt nhìn, không dám hỏi có thể kỳ vọng tới trình độ nào.

Một lát sau, Thẩm Tự Chúc buông lỏng tay cô lui về phía sau nửa bước, “Nếu như đã nói rõ, em có thể đồng ý với anh một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Sau này mặc kệ gặp phải chuyện gì thì em không được trốn tránh.”

Đàm Như Ý kinh ngạc nhìn anh.

“Không được xảy ra chuyện thì lập tức chui vào trong vỏ, em có thể tin tưởng anh, lệ thuộc vào anh.”

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, “Nói chuyện.”

Lúc này Đàm Như Ý mới nhẹ nhẹ mà gật đầu, giọng nói có chút khàn, “Dạ được.”

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Sống Chung (11)

Quấn quít một lát, Đàm Như Ý lại nhớ tới một chuyện khác, “Anh Thẩm, anh nói chị dâu hôm nay là sinh nhật Đàm Cát hả?”

Thẩm Tự Chước lắc đầu.

Đàm Như Ý trầm ngâm, phỏng đoán có lẽ là Bà cụ Thẩm nói. “Chị dâu cũng thật kỳ lạ, nếu Anh cả đối với chị ta muốn gì được đó thì chị ta cần gì phải đoạt lấy việc buôn bán của gia đình, đoạt thì cũng thôi đi, cũng không chịu ly hôn.”

Thẩm Tự Chước nhìn cô, “Em cảm thấy vì sao?”

“Em à?” Đàm Như Ý suy nghĩ, “Em cảm thấy chị ta hoặc là sự sáng suốt có hạn hoặc là chính là mưu đồ nhiều hơn.”

Thẩm Tự Chước không thể cho ý kiến, đưa tay xoa nhẹ lên đầu cô một cái, “Ở chơi lát nữa hay là về?”

“Trở về đi thôi, cũng đã hơn một giờ rồi.”

Thẩm Tự Chước lại đưa tay ôm cô xuống khỏi sàn máy, Đàm Như Ý ngượng ngùng không thôi, “Em... Em có thể tự mình xuống.”

Thẩm Tự Chước dắt tay cô, “Đi thôi.”

Trên đường trở về, Thẩm Tự Chước vẫn những nơi có bóng cây mát để đi, vừa đi vừa giới thiệu với cô, con đường kia là con đường anh thường

đi khi còn bé, cuối con đường kia có một tiệm tạp hóa bán nước ngọt, bên cạnh con đường nọ có bán mút quả ăn ngon nhất.....

Đàm Như Ý không khỏi nghĩ tới ngày đó theo lời nói của Thẩm Tự, nếu như có thể sớm biết..... Hai ông nội là chiến hữu cũ của nửa thế kỷ trước, rồi có quan hệ quan trọng như thế này, nhưng bọn họ lại không thể gặp gỡ sớm hơn. Không thể không nói, duyên phận là một điều huyền diệu khó giải thích, đa số thời điểm còn phải nhìn tạo hóa.

Lúc về tới nhà, bàn mặc chược đúng lúc giải tán. Ông cụ Thẩm đi đứng không được nên không tiện ngồi lâu, đánh hai tiếng đồng hồ đã có chút mệt mỏi. Hạ Lam ngồi đấm lưng cho Ông cụ Thẩm, Bà cụ Thẩm cười nói: “Đáng tiếc bà không còn đứa cháu nào ở độ tuổi của con, nếu không để tiểu Hạ cũng trở thành người nhà họ Thẩm chúng ta thì tốt biết mấy.”

Hạ Lam vội cười nói: “Bà nội Thẩm, bà nói vậy thì quá đề cao con rồi đấy. Con không giống như Như Ý đâu, đặc biệt tốt ăn lười làm, tính khí còn không tốt, nếu không phải vì nguyên nhân này thì cũng sẽ không đến nỗi ly hôn.”

Bà cụ Thẩm kinh ngạc, “Thì ra con đã ly hôn hả?”

“Mới cách đây không lâu ạ!” Hạ Lam cười cười, “Giống như thay một lớp da vậy ạ, bây giờ cũng không có suy nghĩ khác, chỉ muốn làm việc cho giỏi.”

“Haizz, nghĩ như vậy thì không đúng, con mới hai mươi sáu tuổi, vẫn còn rất trẻ, lại xinh đẹp như vậy, té ngã ở đâu thì đứng lên ở đó.”

Hạ Lam cười đáp, “Tốt nhất cứ tùy duyên thôi ạ.”

Đàm Như Ý nhét pin vừa mua về vào hộp điều khiển, bấm thử nhiều kênh, tất cả bình thường cô mới thả lại hộp điều khiển lên bàn trà, bỗng

cảm thấy bên cạnh có cái gì giật giật, nghiêng đầu nhìn thì chính là Đàm Cát. Cậu đã tỉnh rồi, mở hai con mắt đen láy, đang nhìn về phía Hạ Lam.

“Tỉnh rượu rồi?”

Đàm Cát “Vâng!” một tiếng.

“Tỉnh rồi thì dậy đi, nói chuyện với ông nội, mấy ngày nữa phải về rồi.”

Sau khi ăn cơm tối xong, lại cùng nhau xem TV một hồi, bốn người Đàm Như Ý đứng dậy xin từ biệt. Đi tới cửa, Đàm Như Ý chợt nhớ đến một chuyện, xoay người lại kéo Bà cụ Thắm qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Bà nội, bà nói với chị dâu hôm nay là sinh nhật Đàm Cát ạ?”

Bà cụ Thắm cau mày, “Không có mà, bà nói với nó cái này làm gì, nó là người không có chuyện gì cũng nhắc lên ba tầng sóng. Bà còn đang bực mình đây này, bà cho là con nói với nó.”

Đàm Như Ý cười cười, trong lòng chợt xảy ra một chút lo lắng, “Con không qua lại nhiều với chị dâu.”

Bà nội Thắm nói thầm, “Vậy thì kỳ lạ, là ai nói với nó nhỉ? Theo lý thuyết thì Tự Chúc cũng sẽ không nói đâu.”

Đàm Như Ý vội vàng trấn an: “Cũng không phải là việc gì ghê gớm, con chỉ tò mò một chút thôi.”

Ngoài cửa Hạ Lam đang kêu, Đàm Như Ý đáp một tiếng, “Bà nội, vậy con đi trước, mấy ngày nữa sẽ trở lại thăm bà.”

Đàm Như Ý đi cùng Thắm Tự Chúc, Hạ Lam đưa Đàm Cát trở về trường học.

Sau khi mỗi người tự lên xe của mình xong, Thẩm Tự Chúc cho xe chạy về hướng tiểu khu. Xe chạy một hồi, Thẩm Tự Chúc chợt nói: “Như Ý, gần đây Đàm Cát và Hạ Lam rất thân thiết à?”

“VẬY Ạ?” Đàm Như Ý nghiêng đầu nhìn anh, “Em cũng không để ý lắm.”

Thẩm Tự Chúc nhìn thẳng phía trước không nói gì nữa. Sau một lúc lâu, lại hỏi: “Hình như cũng sắp đến sinh nhật em rồi hả? Mùa hạ?”

Lúc đi thăm hỏi Ông cụ Thẩm bị hỏi đến bất tự đã nhắc một câu về chuyện sinh nhật này, Đàm Như Ý cười lên, “Trí nhớ của anh thật tốt.”

“Đã nghĩ sẽ trải qua thế nào chưa?”

“Năm trước cũng không có ai, chỉ yên lặng trôi qua thôi!” Đàm Như Ý cười nói, “Cứ tùy tiện cho qua đi, dù sao cũng không phải Chủ nhật.”

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, nhưng cuối cùng vẫn để tâm, bắt đầu mỗi ngày suy nghĩ là thế nào cho Đàm Như Ý một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt. Anh không có nhiều kinh nghiệm với chuyện sinh nhật này lắm, sinh nhật của anh thường hay ăn bữa cơm với ông bà bội, cùng đồng nghiệp làm một bữa party coi như xong chuyện. Hàng năm quà nhận được cũng chỉ là những thứ đó chứ không có gì mới lạ, càng không cần phải nói có thể cung cấp cho anh chút tham khảo.

Từ sau khi hai người nói chuyện với nhau, Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc sống chung thoải mái và tự nhiên hơn.

Có lúc, Thẩm Tự Chúc cũng cực kỳ ngây thơ, ví dụ như tối Chủ nhật, lúc hai người vui trên ghế sa – lon xem phim kinh dị, Thẩm Tự Chúc bất thành linh đưa ngón tay trong cổ áo Đàm Như Ý, cô bị giật mình nhảy dựng lên khỏi ghế sa – lon như bị giẫm phải đuôi mèo.

Đàm Như Ý nhát gan, nhưng lại cực kỳ thích xem phim kịch dị, vừa xem vừa che mắt lại. Chỉ có điều dù lúc đó sợ đến mấy cũng không thét chói tai, chỉ vỗ ngực thở hổn hển nói: “Làm em sợ muốn chết!”

Nhưng lần này Thẩm Tự Chúc lại làm cho cô sợ hãi không nhẹ, thét chói tai không nói, còn liều mạng đẩy Thẩm Tự Chúc qua một bên. Thẩm Tự Chúc đè cánh tay cô lại, chất vấn cô: “Sao em không biểu hiện như ngày thường hả?”

Sau đó Đàm Như Ý đã có kinh nghiệm, vừa xem vừa để ý người bên cạnh, xem ti vi trong giây dựa cười đến nổi không ngồi thẳng thắt lưng: “Sao trước kia em không phát hiện cô ấy bị sai cổ nhỉ?”

Thẩm Tự Chúc không chịu nổi, đưa tay tắt nhạc, ấn cô vào trong lòng ngực mình, “Có thể xem thật kỹ không?” Trong lúc không khí đang cờ bay phấp phới, Đàm Như Ý đã hỏi Thẩm Tự Chúc là thích mình lúc nào.

Thẩm Tự Chúc ngược lại thành khấn, “Không biết.”

Đàm Như Ý thử dò xét hỏi: “Phải hôm đi ăn đồ nướng đó không?”

Thẩm Tự Chúc suy nghĩ một chút, “Có lẽ vậy.”

Qua quá trình dạy dỗ của Hạ Lam và cố gắng của bản thân, Đàm Như Ý đã thay đổi hết những bộ quần áo màu sắc rực rỡ lúc trước. Trang phục mùa hè rất tiện lợi, mặc dù không tốn rất nhiều tiền cũng có thể mua được chất đẹp giá rẻ. Cô mặc váy dài đến mắt cá chân rất đẹp, váy chữ A cũng rất thích hợp, đi trên đường giống như liễu yếu đuối đưa theo gió.

Có một ngày, sau khi sàng lọc và giặt giũ tất cả quần áo cũ không dùng nữa, Đàm Như Ý xách đứng lên định gửi đến miền núi nghèo khó.

Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh nhìn, chợt lấy một chiếc áo dệt kim hở cổ màu tím từ trong đống quần áo đã xếp xong, “Cài này giữ lại đi.”

Đàm Như Ý nghiên cứu một hồi cũng không phát hiện ra chỗ nào đặc biệt trên chiếc áo đó, liền hỏi: “Tại sao?”

“Làm kỷ niệm.”

Đàm Như Ý càng hiểu kỳ hơn, “Tại sao phải giữ làm kỷ niệm? Anh thích nó hả?”

Thẩm Tự Chúc im lặng một lát, “Không thích.”

“Không thích còn giữ làm gì?”

“Giữ đi.” Thẩm Tự Chúc cầm chiếc áo nhét vào trong tủ quần áo của mình. Màu tím cà thật sự nổi bật trong một đám toàn là đen trắng xám. Đàm Như Ý cũng không dám nhìn thẳng, đưa tay muốn lấy nó ra, Thẩm Tự Chúc lại ngăn cô không cho lấy.

Đàm Như Ý khó hiểu nhìn anh, “Anh Thẩm, anh có sở thích kỳ lạ nào đó không cho người ta biết hả?”

Thẩm Tự Chúc gõ đầu cô một cái.

Về chuyện chia phòng ngủ, hai người cũng “Hết sức ăn ý” không đánh vỡ cục diện hiện tại. Đàm Như Ý cảm thấy, mình là phụ nữ thì không nên chủ động những chuyện như vậy, ra vẻ mình quá không dè dặt, mà Thẩm Tự Chúc lại cảm thấy, chuyện như vậy cần phải tôn trọng sự bằng lòng của đàn gái, đợi bên nữ chuẩn bị sẵn sàng mới được.

Vì vậy cho dù hôn môi đã thành chuyện thường như cơm bữa, mấy lần tình đến nồng thì hai người cũng “Ăn ý” vâng theo lời dạy của người xưa.

Bà cụ Thẩm đã tìm cô hỏi nhiều lần ngoài sáng và trong tối, đều bị Đàm Như Ý lấp liếm cho qua. Bà cụ Thẩm biết cô da mặt mỏng, cũng

không tiện hỏi quá nhiều, chỉ nhiều lần nói tình trạng của Ông cụ Thắm càng ngày càng không tốt.

Tất nhiên Đàm Như Ý hiểu rõ, nếu có thể hoàn thành tâm nguyện của Ông cụ Thắm đương nhiên là không thể tốt hơn. Nhưng cô vẫn luôn nhớ đến lời nói của Hạ Lam, tuy cô và Thắm Tụ Chước là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng suy cho cùng thì vẫn chưa đi đăng ký kết hôn.

Cuối Sau sáu, Sùng Thành tiến vào mùa mưa dầm, mưa rơi suốt ngày, quần áo phơi trên sân thượng dường như lúc nào cũng thấm ướt, đưa tay sờ cũng không biết là đã khô hay chưa.

Lương Kính Xuyên nhìn cây cọ bị mưa rơi ướt nhẹp bên ngoài cửa sổ, cười nói: “Đột nhiên nghĩ đến một câu thơ: “Nhất xuyên uyên thảo, Mãn thành phong nhứ, Mai tử hoàng thời vũ(*).”

(*): Trích trong bài thơ Thanh ngọc án của Hạ Chú

Dịch nghĩa:

[...]

Một vùng khói cỏ

Đầy thành tơ gió

Mơ chín, cơn mưa đổ.

Cô giáo Mã đang uống Bàn Đại Hải(*), cười ha hả nói: “Thầy giáo Lương làm gì mà đa sầu đa cảm như vậy, đây không phải là giành chén cơm của cô giáo Đàm sao?”

(*): tên gọi khác: đười ươi, lười ươi, an nam tử, cây thạch, ươi bay, bàng đại hải, hương đào, lù noi, sam rang, som vang, đại đông quả.

Đàm Như Ý giương mắt cười nói, “Nếu lần tới tôi xin nghỉ thì Thầy giáo Lương dạy thế tôi nhé!”

“Vậy thì không được, nếu sau này có học sinh nào không thi được thì không phải bị người ta nói ‘ngũ văn là do thầy giáo toán học’ dạy sao?”

Nói đùa một hồi nhưng vẫn cảm thấy buồn phiền. Mấy ngày nay đều mưa dầm, tâm trạng của học sinh và giáo viên cũng tệ theo, tỷ số học sinh đi trễ cũng tăng lên.

Cũng may hôm nay là thứ sáu, tan việc là có thể nghỉ ngơi hai ngày.

Nhận thức này giống như được tiêm máu gà, khiến Đàm Như Ý dồn hết phần tinh thần còn lại vào việc chấm bài tập. Cuối cùng tiếng chuông của tiết học cuối cũng vang lên, Đàm Như Ý vội dọn dẹp đồ đạc xong rời khỏi phòng làm việc. Cô che dù đi ra ngoài, vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra gọi cho Thẩm Tự Chước.

Đang lúc ấy thì cô chợt nhìn thấy có một người đang đứng trước trạm tin tức bên đường.

Che cây dù màu xanh lam, áo sơ mi đen, quần dài, mắt kiếng không khung, lẳng lặng nhìn qua màn mưa lưa thưa.

Đàm Như Ý muốn chạy trốn theo bản năng, Bùi Ninh đã lên tiếng gọi cô: “Đàm Như Ý!”

Đàm Như Ý quyết định bước đi, nhìn anh ta đã chạy tới phía mình. Bùi Ninh lấy mắt kính bị dính nước mưa xuống, cắm vào trong túi áo sơ mi, cúi đầu cười nhìn cô: “Chờ cậu đã lâu rồi.”

Đàm Như Ý cắn cắn môi, “Sao cậu lại tới đây.”

“Không phải tờ đã để lại cho cậu tờ giấy rồi sao? “Ngày khác tới thăm” —— hôm nay đúng lúc rảnh rỗi cho nên lại tới.”

Đàm Như Ý cau mày, nghi ngờ hỏi: “Giấy gì?”

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Sống Chung (12)

Edit: Thu Lệ

Bùi Ninh cũng chỉ cười cười không trả lời, dường như cho rằng cô đang cố ý giả bộ ngu. Hai người đều che dù nên đứng cách nhau một khoảng cách. Bùi Ninh nhìn cô: "Tớ mời cậu ăn cơm tối nhé."

Vẫn là giọng điệu không cho thương lượng, hình như lúc còn học đại học cậu ta cũng không như thế này, tính tình ôn hòa hơn chút, chuyện bản khoản cũng nhiều hơn một chút. Đàm Như Ý chợt nhớ lại, lúc ấy trong đội có người nói, Bùi Ninh là kiểu người điển hình của chòm sao Thiên Xứng, vừa phải xu thế bên trong Tinh Tọa. Nhưng trải qua hai năm, hình như cậu ta có chút thay đổi.

"Tôi còn phải về nhà nấu cơm." . Nước mưa chảy xuống theo tán ô, ngưng tụ thành những hạt mưa, rồi rơi "Lộp bộp" xuống mặt đất, Đàm Như Ý cúi đầu nhìn chằm chằm những tia nước bắn ra.

"Thình thoảng ăn cơm ở ngoài một lần không sao chứ? Hay là. . . . ."
Bùi Ninh dừng một chút, "Người nhà phải đợi cậu nấu cơm?"

Đàm Như Ý ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng xoay xoay cán ô khiến nước mưa bắn tung tóe ra ngoài, sau đó cô lập tức siết chặt lại nhìn Bùi Ninh, giọng nói hết sức bình tĩnh, "Là chồng tôi."

Bùi Ninh rõ ràng sững sốt một chút, chốc lát lại cười cười, "Thì ra cậu đã kết hôn rồi."

Đàm Như Ý đưa ánh mắt về phía cửa trường học, những bước chân nhanh chóng của học sinh, bóng xe lóe lên rồi biến mất, đèn xe bị nước mưa thấm ướt, "Ừ, kết hôn vào tháng hai."

Đứng một lát, Bùi Ninh nói: "Trời mưa không tiện đón xe, để tôi đưa cậu về."

Đàm Như Ý lắc đầu, "Không cần, xe điện ngầm rất dễ dàng."

"Vậy tôi tiễn cậu đến trạm điện ngầm —— đừng từ chối nữa, dầu gì tôi cũng là bạn học của cậu, cùng đi một đoạn nói mấy câu cũng không tính là quá đáng chứ?"

Đã nói đến mức này, Đàm Như Ý không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Hai người đi song song cách nhau hai mét, nói tới nói lui cảm giác hết sức xa lạ, giọng nói hơi nhỏ nên không nghe rõ mấy.

Nhưng Đàm Như Ý biết, khoảng cách giữa hai người chỉ dừng lại ở hai mét.

Sau khi tán gẫu câu được câu không, Đàm Như Ý biết Bùi Ninh làm việc trong một công ty đầu tư ở Sùng Thành, cô cũng không hiểu rõ tài chính của công ty này lắm, chỉ nghe anh ta nói chức vị, hình như tiền đồ rất vô lượng.

Đến cửa, vì phải tránh đoàn người lui tới nên hai người không thể không chuyển thành một trước một sau. Đàm Như Ý đi phía trước, Bùi Ninh đi phía sau.

Bỗng dưng nhớ lại trước kia đều là anh ta đi trước trước, mà cô lại là người đi phía sau xa xa nhìn anh ta.

Có một lần lên lớp, Đàm Như Ý vừa vắn ngời sau lưng Bùi Ninh. Anh ta không phải là kiểu người nghiêm túc ngồi nghe giảng, nghe một hồi, nhìn sách một lát liền nhỏ giọng nói chuyện với bạn cùng phòng bên cạnh.

Bất kể anh ta làm cái gì, cô đều khó có thể dời tầm mắt khỏi người anh ta. Nhưng lại sợ bị phát hiện nên làm bộ nghiêm túc nghe giảng, vậy mà mỗi lần cúi đầu ghi lại nhật ký, ánh mắt luôn dừng lại trên người anh ta một chút. Hình dáng gò má rõ ràng của anh ta, hai bên tóc mai hoặc ngón tay thon dài lật tạp chí. . . . .

Trong lòng như có một dòng chua xót ào ào kéo lên đến miệng. Trong thời kỳ vui vẻ trong sáng, đã tô điểm thêm cho cuộc sống hối hả vì kế sinh nhai của cô.

Tuy rằng sau đó kết thúc bằng phương thức không được vui vẻ cho lắm nhưng cô vẫn không thể phủ nhận những ngày đó rất động lòng người, đáng giá để cất kỹ thỉnh thoảng sẽ nhớ lại.

Nhưng những thứ này đã không còn liên quan gì đến Bùi Ninh trước mặt này nữa.

Đến trước cửa tàu điện ngầm, hai người thu ô lại. Đàm Như Ý xoay người nhìn anh ta, "Đưa đến đây là được rồi, cậu về đi."

Bùi Ninh vẫn không nhúc nhích.

Đàm Như Ý chờ giây lát, che giấu ánh mắt, "Hẹn gặp lại."

Lúc cô cầm ô đi ra mấy thước, đang muốn cà thẻ đi vào thì cánh tay bị người ta bắt lại. Đàm Như Ý chưa kịp phản ứng đã bị Bùi Ninh kéo sang bên cạnh.

Có tầm mắt trong nhóm người đang qua lại bản tối, Đàm Như Ý cảm thấy lúng túng, giẫy dụa cánh tay muốn thoát ra.

Bùi Ninh lại bóp chặt hơn cúi đầu nhìn cô, "Bất kể như thế nào, tôi cũng muốn nói với cậu một câu xin lỗi."

Đàm Như Ý có chút ảo não, "Có thể buông ra trước không?"

Bùi Ninh giang hai tay, "Vậy cậu hãy nghe tôi nói hết trước đã."

Đàm Như Ý không lên tiếng, cúi đầu nhìn nước mưa chảy xuống theo tán ô, rót thành một vũng nhỏ. Trên đỉnh đầu là ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, phía trước thỉnh thoảng vang lên tiếng cà thẻ "Tít tít".

"Lần đó. . . . . Tôi cũng rất kinh ngạc, bởi vì lần đầu tiên mới biết sau đó lại bận tiêu hóa tin tức này mà quên ngăn cản bọn họ trêu chọc cậu."

"Không phải trò đùa..." Đàm Như Ý nhỏ giọng nói, "Đối với tôi mà nói, không phải trò đùa — Bùi Ninh, tôi biết cậu muốn nói gì, không cần nói xin lỗi, tôi cũng không trách cậu."

"Vậy tại sao sau đó cậu lại trốn tránh tôi?" Bùi Ninh nhìn cô, trong ánh mắt hàm chứa ánh sáng cực kỳ dịu dàng.

"Giống vậy cậu dự định trộm một đồ vật gì đó nhưng bị người ta phát hiện và phá hủy, mặc dù không trộm thành công nhưng sau này gặp lại người chứng kiến cũng sẽ cảm thấy khó chịu, đúng không?"

"Tôi. . . . ." Bùi Ninh đi về phía trước nửa bước, "Tôi không có ý trêu chọc cậu. Sau đó tôi vẫn luôn muốn tìm cơ hội để giải thích với cậu."

Đàm Như Ý cười cười rất nhẹ, "Đối với một tên ăn trộm hơi có cảm giác đạo đức mà nói, đủ để trở thành vết nhơ trong cuộc sống rồi."

Bùi Ninh yên lặng một chút, "Thì ra tôi chính là vết nhơ trong cuộc sống của cậu."

Đàm Như Ý lắc đầu, "Là lo hành động của tôi không phải cậu. Nếu đổi lại là người khác thì cũng sẽ như vậy thôi."

"Cậu nói vậy không phải đang xem thường chính cậu, cũng xem thường tôi à." Giọng Bùi Ninh lạnh hăn đi.

Đàm Như Ý lui về phía sau nửa bước, ngẩng đầu nhìn anh ta, "Chuyện này cậu không cần chịu trách nhiệm với tôi cả. Cho dù năm đó tôi có thật sự thích cậu đi nữa thì đó cũng là chuyện riêng của tôi. . . . ."

"Không phải!" Bùi Ninh lại tiến lên một bước bắt được cánh tay của cô, ánh mắt chột căng thẳng, "Không phải chuyện của một mình cậu. . . . ."

Điện thoại trong túi áo khoác của Đàm Như Ý chột rung lên, khiến cô tránh khỏi tay Bùi Ninh, "Xin lỗi, tôi phải nghe điện thoại."

Thẩm Tự Chúc gọi tới, Đàm Như Ý thở phào nhẹ nhõm sau đó nghe điện thoại.

Trong điện thoại vang lên giọng nói ôn hòa dễ nghe của Thẩm Tự Chúc, giống như dòng nước ấm chảy ra từ trong khe đá, "Tan sở chưa? Có muốn anh tới đón anh không?"

"Không cần, đã đến trạm tàu điện ngầm rồi."

"Vậy đến cửa ra tàu điện ngầm chờ em."

Đàm Như Ý cong cong khóe miệng, "Anh Thẩm, anh cứ chờ ở trong xe là được rồi, đừng ra ngoài kéo dính nước mưa."

Bùi Ninh nhìn chăm chăm cho đến khi cô cúp điện thoại, "Chồng cậu?"

Đàm Như Ý cất điện thoại lại vào trong túi áo, "Ừ."

"Cậu gọi anh ta là ‘Anh Thâm’?"

"Chỉ là thói quen thôi, không sửa được." Cô lại lui về phía sau một bước, tâm trạng lại thấy thoải mái hơn, "Vậy tôi đi trước."

Bùi Ninh sâu sắc nhìn cô một cái, "Chú ý an toàn..." dừng một chút, "Hẹn gặp lại."

Đàm Như Ý khoát tay áo, cà thẻ vào trạm.

Thẩm Tự Chúc cũng không ở trong xe như lời cô dặn mà đứng vị trí cửa ra vào giữa đầu là có thể nhìn thấy. Đang che một chiếc ô màu đen, áo trắng quần đen, không đeo cà vạt, có vẻ hết sức thanh thoi thoải mái.

Đàm Như Ý cũng không che dù mà chạy thật nhanh vào trong ô của anh.

Thẩm Tự Chúc ôm cả vai của cô cùng đi tới chiếc Land Rover bên cạnh. Thẩm Tự Chúc mở cửa xe giúp cô, tay vịn ở trên đỉnh đợi sau khi cô vào rồi mới đóng cửa xe lại, còn bản thân mình quay trở lại ghế lái.

Đàm Như Ý nói: "Có thể đến chợ nông sản một chuyến không, trong tủ lạnh không còn thức ăn dự trữ nữa."

"Trời mưa chợ nông sản rất bẩn, đi siêu thị đi."

Đàm Như Ý cười lên, "Anh Thâm, anh thuộc chòm sao Xử Nữ hả?"

"Không phải..." Dừng một chút, lại hỏi, "Em không biết sinh nhật của anh?"

"Biết chứ." Đàm Như Ý nghiêng đầu nhìn anh, "Đùa với anh thôi, nghe không hiểu sao?"

Thẩm Tự Chúc ngược lại nghiêm túc nói: "Anh không tin vào chòm sao."

"Em cũng không tin. Trên toàn thế giới có sáu tỷ người, sao chỉ có mười hai loại tính cách chứ? Chỉ có điều được lưu hành như vậy chứng tỏ Thiên văn học quả thực có thể quy kết ra mấy loại người có cùng tính cách?"

Thẩm Tự Chúc suy nghĩ một chút, "Có đạo lý."

Đàm Như Ý bật cười, "Có phải hay không ta nói cái gì, người đều sẽ cẩn thận suy nghĩ một chút có phải hay không có đạo lý, có phải hay không còn có khác giải thích?"

"Theo logic của Viện công nghệ, nếu như em không thích. . . . ."

"Không..." Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, hai mắt lóe sáng quay sang nhìn anh, "Thích. Cho dù anh Thẩm có như thế nào đi nữa thì em cũng thích."

Thẩm Tự Chúc yên lặng một lát, "Nếu đã như vậy thì đừng gọi anh là 'Anh Thẩm' nữa."

Đàm Như Ý sững sờ, "Vậy phải gọi là gì?"

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, Thẩm Tự Chúc lớn hơn cô bốn tuổi, nếu trực tiếp gọi tên thì có vẻ không đủ tôn trọng, hơn nữa. . . . . Cô cũng thật sự không kêu ra miệng được.

Thẩm Tự Chúc vừa định nhắc nhở cô, bây giờ quan hệ của hai người là vợ chồng, Đàm Như Ý chợt mở miệng dò xét: ". . . . . Anh trai Thẩm?"

Tay Thẩm Tự Chúc run lên một cái, ". . . . . Vẫn nên đừng sửa thì hơn."

Đây là lần đầu tiên hai người cùng đi dạo siêu thị. Thẩm Tự Chức một tay đẩy xe, một tay ném rau quả nào Đàm Như Ý nhìn trúng vào xe.

"Chân chính bắt đầu thích nấu cơm, là cao trung biến học chết thơ, ‘Chè củi, cho ngựa ăn, chăm lo lương thực và rau dưa’(*)." Đàm Như Ý cầm một hộp ớt đỏ lên, cuống xanh da đỏ nhìn rất tốt, "Trong tác phẩm ‘The Stories of the Sahara’ của Sanmao(Tam Mao)(**) viết có một lần cô làm món dưa chuột xào nấm hương, đã hù dọa José nói dưa chuột là miếng măng. Em cảm thấy rất hay, một người có thể có cơ hội vì người yêu và người người thân của mình mà rửa tay làm canh là một chuyện vô cùng may mắn."

(*): Trích trong bài thơ “Diêu triều đại hải, xuân noãn hoa khai” của tác giả Hải Tử.

(**)"The Stories of the Sahara’ của Sanmao(Tam Mao): Là cuốn tự truyện về cuộc đời và tình yêu của tác giả Đài Loan Sanmao (Trung Quốc : 三毛) (tiếng Anh tên Echo Chan) khi cô đang sống với người chồng người Tây Ban Nha Jose Maria Quero y Ruiz của mình trong sa mạc Sahara.

Cô quay đầu thấy Thẩm Tự Chức đang nhìn mình, có chút ngượng ngùng, "Em. . . . . Em nói đùa thôi."

Thẩm Tự Chức thu ánh mắt lại, cầm hộp nấm hương trên kệ hàng lên, "Bữa cơm tối nay làm món miếng măng xào nấm hương ném thử một chút."

Siêu thị hết sức sạch sẽ, hàng hóa được xếp chồng chất chỉnh tề hơn chợ nông sản. Chỉ có điều Đàm Như Ý lại thích không khí náo nhiệt của việc trả giá xung quanh mình hơn, có vẻ còn có bụi trần. Lúc đi ngang qua khu đồ ướp lạnh, hơi lạnh trong tủ lạnh bay ra, lúc này Đàm Như Ý bị dính chút nước mưa nên giờ phút này có chút lạnh run run.

"Lạnh không?"

"Không có việc gì." Đàm Như Ý vội vàng cầm một đại một hộp sữa tươi ném vào xe đẩy, kéo Thẩm Tự Chúc vội vã rời đi.

Lúc tính tiền, Đàm Như Ý nhớ lại còn thiếu một ít hành liền để Thẩm Tự Chúc đứng đó chờ còn mình vội quay trở lại lấy hành.

Trước mặt có ba người đang xếp hàng, Thẩm Tự Chúc chán đến chết, nhìn giấy quảng cáo khuyến mãi dán bên cạnh. Ngay sau đó, anh nhìn thấy đồ vật trưng bày sát bên kệ sao su trên giá hàng bên cạnh.

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn về phía Đàm Như Ý vừa mới chạy đi, cô vẫn chưa trở lại. Anh do dự chốc lát rồi đưa tay cầm hai hộp ném vào trong xe đẩy.

Chờ đến khi Đàm Như Ý trở lại, hàng hóa đã quét được một nửa, cô vội vàng bỏ hành vào. Tất cả thức ăn được đựng trong hai túi lớn, Đàm Như Ý muốn giúp đỡ đã bị Thẩm Tự Chúc từ chối. Một tay anh xách hai túi không lộ vẻ cố hết sức chút nào, tay còn lại dắt Đàm Như Ý.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sống Chung (13)

Edit: Thu Lệ

Lúc trở về thì trời đã tối. Dòng xe chạy, ánh đèn đường đã bị nước mưa khúc xạ thành hình dáng méo mó, từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài sáng chói hoa lệ, giống như đang di chuyển qua con sông. Lái xe rất chậm, trên radio phát ra những bản tình ca hết sức nhẹ nhàng. Không biết sao Đàm Như Ý lại nhớ tới những buổi làm thêm lúc trước cũng ngồi xe ca đêm để trở về.

Cô học đại học ở một ngôi trường giữa lòng thành phố, khi đó vẫn chưa có tàu điện ngầm nên sau khi tan việc vào lúc tám giờ tối phải ngồi xe một tiếng trở về từ chỗ làm thêm đến trường học. Từ trên xuống trên xe buýt chỉ có một mình cô ngồi ở vị trí gần cửa sổ im lặng chăm chú.

Cô quay đầu nhìn Thẩm Tự Chúc: "Anh Thẩm."

"Ừ."

"Không có việc gì." Cô cười nhẹ, "Chỉ muốn gọi anh thôi."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng đưa tay khẽ xoa đầu cô một cái.

Về đến nhà, Đàm Như Ý ra ban công nhìn những bồn hoa đang trồng một chút. Trước khi đi, ông nội Đàm giới thiệu mấy loại hoa để nuôi như đã hứa. Sau khi bàn bạc với Thẩm Tự Chúc, Đàm Như Ý mua một chậu cây Hải Đường, một chậu cây chân vịt và một chậu xương rồng. Bên trong phòng cũng treo một số chậu hoa lan cùng với một số thực vật mọng nước.

Vốn dĩ một không gian đơn giản giờ thêm vài vệt màu xanh biếc khiến nó hiện đầy sức sống.

Sau đó Đàm Như Ý đi nấu cơm. Đang rửa nồi bỗng Thẩm Tự Chúc đi tới, Đàm Như Ý cho rằng anh muốn lấy gì đó trong tủ lạnh nên nói: "Trái cây vẫn còn ở trong túi."

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn túi nylon đặt trên bàn, chột lấy trọn cái túi đi ra ngoài.

Đàm Như Ý buồn bực, nhưng hai tay cô đang dính đầy bột cũng không tiện cùng đi ra ngoài. Sau một lúc lâu, Thẩm Tự Chúc lại cầm túi vào. Đàm Như Ý liếc mắt nhìn, hình như bên trong túi không ít nước trái cây.

Đàm Như Ý cười lên, "Anh Thẩm, anh cầm gì vậy?"

Thẩm Tự Chúc không trả lời, chỉ cúi đầu nhìn cần cổ nhẵn nhụi trắng nõn đang rủ xuống, "Muốn anh giúp không?"

"Không cần."

Thẩm Tự Chúc cũng đã xoắn tay áo lên dáng vẻ nhao nhao muốn thử. Đàm Như Ý không còn cách nào đành nói: "Vậy anh hãy nấu chút nước để trung nấm hương đi."

Có Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh, tốc độ nấu cơm của Đàm Như Ý ngược lại chậm hơn. Không gian phòng bếp rất lớn, hai người đứng cũng không cảm thấy chật chội. Đàm Như Ý thấy anh không có ý định đi ra ngoài đành chỉ huy anh rửa hành, bóc tép tỏi. Thẩm Tự Chúc cũng không ngại phiền hà mà thực hiện hết chỉ thị của từ đầu đến cuối.

Đàm Như Ý cười nói: "Anh Thẩm, có câu gọi là ‘con trai tránh xa nhà bếp’."

Thẩm Tự Chức đặt tỏi bóc xong vào trong chén đã rửa sạch, "Còn có một câu nữa gọi là ‘Trị đại quốc như nấu tiểu tiên’(*)."

(*): Trích trong chương 60 Đạo Đức Kinh

Nguyên câu: 治大國若烹小鮮 (Trị đại quốc nhược phanh tiểu tiên)

Dịch nghĩa: Trị nước lớn cũng như nấu nướng cá nhỏ (nấu cá nhỏ mà lật lên lật xuống, động tới nó nhiều quá, nó sẽ nát; trị nước lớn mà chính lệnh phiền hà, pháp lệnh thay đổi nhiều quá, can thiệp vào việc dân nhiều quá, dân sẽ trá nguy, chống đối)

Mặc dù động tác chậm lại nhưng có người bên cạnh nói chuyện cũng ít đi mấy phần khô khan. Dù sao cũng tối thứ sáu nên thời gian rất dài, đủ cho tốn tiêu tốn thời gian gấp đôi để nấu xong xơm tối.

Sau khi ăn xong, Đàm Như Ý cũng đáp lễ bằng cách giúp Thẩm Tự Chức rửa chén. Kích thước bồn rửa chén có hạn mà hai người cùng chen lấn, hai cặp tay đang đánh giặc trong bồn, điệu bộ này không giống rửa chén mà giống như quấy rối.

Thẩm Tự Chức không chịu nổi bắt lấy hai bàn tay không yên phận của Đàm Như Ý, nhấn chút nước rửa tay sau đó đặt tay cô dưới vòi nước ấm tỉ mỉ cọ rửa.

Nước rửa tay là do Đàm Như Ý mua có một mùi hương thơm ngát của lô hội. Tay cô chỉ được anh nhẹ nhàng vuốt ve, không hiểu đã cảm thấy hơi nhột, rồi lại không muốn rút ra.

Không khí rất yên tĩnh, nhất thời chỉ có tiếng nước chảy rào rào. Thẩm Tự Chức xối sạch bọt trên tay cô rồi đóng vòi nước lại nhưng cũng không chịu buông lỏng tay cô ra. Anh khẽ nghiêng người sang, nghiêm túc nhìn

cô. Trên đầu là ánh đèn màu trần, mái tóc màu đen như có ánh sáng nhạt di động. Thẩm Tự Chúc cứ nắm tay cô như vậy mà cúi đầu xuống hôn cô.

Một lát sau, Đàm Như Ý rút tay ra vòng lên ôm cổ Thẩm Tự Chúc, nhón chân lên khiến nụ hôn càng sâu hơn.

Thời gian trôi qua giống như thoáng dừng lại, thừa lúc hơi cách ra để thở Đàm Như Ý mở mắt nhìn Thẩm Tự Chúc, nhìn thấy trong mắt anh có ánh sáng hừng hực.

Yên lặng một lát Thẩm Tự Chúc chợt ôm hông của cô bế cô lên.

Dưới chân Đàm Như Ý treo lơ lửng, toàn bộ sức lực đều treo trước người Thẩm Tự Chúc. Không ngừng lui về phía sau, cho đến khi lưng của cô chống đỡ trên ghế sa – lon.

Thẩm Tự Chúc lẳng lẳng nhìn cô một cái, lại lần nữa tới gần phía trước.

Vào thời khắc quan trọng như vậy Đàm Như Ý chợt thấy lỗ mũi có chút nhột, lập tức đẩy Thẩm Tự Chúc ra, che miệng nghiêng người hắt xì.

Mới vừa ổn định một chút, lại hắt xì.

Thẩm Tự Chúc rút mấy mảnh giấy khăn nhét vào trong tay cô, Đàm Như Ý hỉ mũi một cái, có chút ngượng ngùng, "Thật xin lỗi. . . . ."

"Có phải là bị cảm không?"

"Không đâu thân thể em khỏe lắm, đã hơn nửa năm rồi chưa từng bị cảm." Mới vừa nói xong câu này, lại hắt xì.

Có một số câu quả thật không nên khinh địch nói ra khỏi miệng, ví dụ như "Hơn nửa năm không bị cảm" , ví dụ như "Công việc này tôi đã hoàn

thành 80% rồi sẽ lập tức thành công" , lại ví dụ nữa như, "Làm xong một chuyến cuối cùng này, chúng ta hãy về nhà kết hôn."

Trong một tuần này Đàm Như Ý đều làm bạn với khăn giấy. Thẩm Tự Chúc không để cho cô uống thuốc, nói cảm vốn là "Bệnh bất trị", có uống thuốc hay không thì cũng phía một tuần lễ mới khỏi hẳn. Anh lên mạng tìm tòi phương pháp, anh nấu cho cô một nồi canh gừng, múc ra để đến khi còn âm ập buộc cô uống cạn một hơi.

Từ nhỏ Đàm Như Ý đã không thích uống canh gừng, tuy nói món canh này có hiệu quả trị sốt. Nhưng không chịu nổi sự uy hiếp cộng dụ dỗ của Thẩm Tự Chúc, nên không thể làm gì khác hơn là khuấy nhục đầu hàng uống vào một hơi. Mùi vị quái dị vừa ngọt lại vừa cay khiến cô chảy nước mắt, Thẩm Tự Chúc nhanh chóng lột một viên toffee nhét vào trong miệng cô.

Đàm Như Ý cảm giác mình bị bệnh giống như một đứa trẻ tám tuổi vậy, không khỏi có chút xấu hổ. Thẩm Tự Chúc đắp chăn lên cho cô, mở TV ra hỏi cô: "Có xem “Ngọn đồi câm lặng” nữa không, lần này bảo đảm không hù dọa em."

(*): Một bộ phim kinh dị của đạo diễn Christophe Gans

Đàm Như Ý cười lên, ồm ồm nói: "Có ai bị cảm mà xem phim kinh dị chứ."

"Vậy muốn xem cái gì?" Thẩm Tự Chúc đặt bàn tay lên trán cô, "Trước sinh nhật em anh đều phải làm thêm giờ, chắc phải bận rộn hơn một tuần lễ."

Đàm Như Ý vốn muốn nói ngủ một lát, nhưng nghĩ đến thời gian sắp tới không được gần gũi Thẩm Tự Chúc đành nói, "Chọn cái anh thích đi, em xem cùng anh."

Kết quả Thẩm Tự Chúc chọn một bộ phim phóng sự.

Đàm Như Ý chưa từng đề tài phim phóng sự này, gặp phải chỗ không hiểu đều sẽ hỏi Thẩm Tự Chúc. Thẩm Tự Chúc kiên nhẫn giải thích, càng thêm rõ ràng dễ hiểu hơn trong phim. Vậy mà nhìn một hồi lại cảm thấy mí mắt nặng nề, cô cố gắng vật lộn và giãy giụa nhưng cuối cùng vẫn không biết đã chìm vào giấc ngủ tự bao giờ.

Giữa lúc mơ mơ màng màng cảm giác có người dịch chặt góc chăn cho cô, bàn tay ấm áp nhét bắp chân lộ ra bên ngoài của cô vào trong chăn nhưng không lập tức buông ra mà nắm mắt cá chân nhẹ nhàng vuốt ve.

Cơn buồn ngủ nặng nề, cô chỉ cảm thấy lần này hết sức êm ái, giống như lông chim phất qua vậy.

Đến Thứ hai, Đàm Như Ý vẫn chảy nước mũi, nhưng triệu chứng đã không còn nghiêm trọng như hai ngày đầu. Cô đau họng, tạm thời sửa lại nội dung dạy học, chuyển bài văn nói của thứ hai sang thứ sáu.

Khi lên lớp, tất cả điện thoại di động đều phải cài chế độ im lặng. Sau khi kết thúc tiết học Đàm Như Ý lấy điện thoại di động ra xem phát hiện có ba cuộc gọi nhờ, tất cả đều của một số lạ không có trong danh bạ.

Cô vừa đi đến phòng làm việc vừa gọi lại, đợi chừng mười giây, bên kia nhận máy là một giọng nói quen thuộc: "Như Ý."

Đàm Như Ý ngẩn ra, "Bùi Ninh? Có chuyện gì không?"

Bùi Ninh là hỏi: "Cậu bị cảm?"

"Không có việc gì!" Đàm Như Ý che miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, "Tìm tôi có chuyện gì không?"

"À cuối tuần này có một cuộc tụ tập bạn học, tất cả đều làm việc ở Sùng Thành, có người cùng cấp hồi xưa nữa, cậu sẵn lòng tới tham gia không?"

"Không được." Đàm Như Ý dứt khoát từ chối.

Bên kia yên lặng hồi lâu, Đàm Như Ý cho rằng anh ta đã cúp máy nên "Alo" một tiếng.

Lúc này, giọng nói của Bùi Ninh lại vang lên, giữa trầm thấp mang theo vài phần thờ dài, giống như hàm chứa cảm xúc vô hạn, "Cậu đang trốn tránh cái gì?"

Đàm Như Ý sững sờ, "Chỉ là cảm thấy không mấy hứng thú mà thôi."

Bùi Ninh lại im lặng một cái chớp mắt, "Vậy tôi có thể mời cậu ăn một bữa cơm không?"

Đàm Như Ý thờ dài, "Chồng tôi sẽ không vui lòng để một mình tôi cùng người đàn ông khác ăn một bữa cơm."

"Cậu chọn địa điểm? Nhà ăn trường học của cậu cũng được, có mấy lời tôi muốn nói trước mặt cậu." Giọng nói Bùi Ninh trầm muện.

Đàm Như Ý suy tính chốc lát, vẫn là từ chối: "Thật xin lỗi."

Bùi Ninh nhẹ giọng thờ dài, "Được rồi. Cậu bảo trọng thân thể, gần đây trời mưa nhiệt độ thấp, chú ý giữ cho ấm."

Đàm Như Ý nhắm lại mắt cắt đứt lời nói của Bùi Ninh: "Bùi Ninh, sau này xin cậu đừng tới tìm tôi nữa. Tôi đã nói rồi, mặc dù trước đây tôi từng thích cậu, nhưng đó là chuyện đã qua. Hiện giờ tôi sống rất tốt, không muốn dây dưa với chuyện đã qua. Mong cậu hiểu cho."

Bên kia yên lặng hồi lâu, "Như Ý, cậu cho rằng không đi dưới ánh mặt trời nữa thì sẽ không có bóng mờ sao?"

Đàm Như Ý không khỏi sinh ra một nỗi tức giận, ấn vào huyết Thái Dương đang nhảy thịch thịch, không mở miệng nữa mà nhanh chóng cúp điện thoại.

Bùi Ninh không gọi tới nữa.

Trước sinh Đàm Như Ý một ngày, cuối cùng thời tiết cũng trong xanh, chuyện ở công ty Thẩm Tự Chúc cũng coi như chấm dứt. Sinh nhật trùng vào thời gian làm việc nên bà cụ Thẩm liền đề nghị chờ đến thứ bảy rồi cùng nhau tụ họp.

Ông nội Đàm không tới chỉ gọi cho cô một cuộc điện thoại, nói gửi cho cô ít tiền để cô mua cái gì cô thích ăn. Đàm Vệ Quốc chưa từng nhớ đến sinh nhật của hai chị em nhà họ Đàm một lần nào, chỉ có một mình ông nội Đàm là để ở trong lòng. Năm trước khi còn ở nhà, cũng là ông nội Đàm tổ chức sinh nhật cho hai chị em.

Cổ họng Đàm Như Ý cứng lên, "Ông nội, hiện giờ con không thiếu tiền, về sau đừng gửi cho con nữa."

"Một chút tâm ý của ông mà thôi, không có nhiều tiền. Ông vừa mới đến nên tạm thời không nấn nữa. Con hãy vui vẻ trải qua sinh nhật nhé!" Lại hỏi cô khi nào thì được nghỉ hè.

"Sắp rồi ạ, còn nửa tháng nữa thôi. Chừng nào nghỉ con sẽ về thăm ông."

Ông nội Đàm cười nói: "Được ——lão Trương sát vách đang kêu chơi bài, ông đi trước."

Cúp điện thoại, Lương Kính Xuyên ở chỗ ngồi phía sau lại gần, đưa cho cô một túi quà tặng, "Cô giáo Đàm, sinh nhật vui vẻ."

Đàm Như Ý nói tiếng cảm ơn liếc nhìn vào trong, là một chú Minions nhồi bông. Cô lấy ra cười bóp một cái, "Cảm ơn, tôi lớn như vậy nhưng đây là lần đầu tiên được nhận thú nhồi bông."

Cô giáo Mã đi tới quàng chiếc khăn lụa lên cổ cô, "Chồng tôi đi Tô Châu mang về, màu sắc quá non nớt không hợp với tôi, giá tiền hơi đắt để không cũng lãng phí. Nếu Cô giáo Đàm không chê thì coi như đây là quà sinh nhật tôi tặng cô."

Xúc cảm nhẹ nhàng nhăn nhui, chỉ thêu mịn màng, vừa nhìn đã biết là Thượng Phẩm, Đàm Như Ý liên tục nói cảm ơn.

Đang nói chuyện, một thầy giáo ngồi ở cửa chợt cười hô: "Cô giáo Đàm, có người tặng hoa!"

Đàm Như Ý sững người ra, vội buông đồ trong tay xuống đi ra cửa. Hoa hồng màu trắng phối hợp với màu xanh biếc của cát cánh(*), tô điểm thêm vài nhánh chi cầm chướng(**) và Hồng Đậu, dùng giấy dai bao lấy, ghim một chiếc nơ màu cà phê, trên cánh hoa hồng còn mang theo giọt nước trong suốt. Sau khi ký nhận, Đàm Như Ý ôm bó hoa lớn trở về, dọc theo đường đi có người cười nói: "Chồng tặng?"

(*): Cát cánh hay kết cánh là một loài thực vật có hoa sống lâu năm thuộc họ Hoa chuông và có lẽ là loài duy nhất trong chi Platycodon.

(**): Chi Cầm chướng (danh pháp khoa học: Dianthus) là một chi của khoảng 300 loài trong thực vật có hoa của họ Cầm chướng.(Hình minh họa)

Đàm Như Ý cười tấm thiệp từ trong giữa bó hoa ra, liếc mắt nhìn nhất thời sững sốt. Chữ trên thiệp không phải Thẩm Tự Chúc mà là Bùi Ninh.

Một giáo viên bên cạnh cười nói: "Nên tặng hoa hồng đỏ mới phải chứ."

Vừa dứt lời, giáo viên ngồi cạnh cửa lại lớn tiếng gọi: "Cô giáo Đàm, hoa hồng đỏ đến rồi!"

Mười một cành hoa hồng đỏ được gói trong giấy dai, đóa hoa tươi mới đầy đặn. Tấm thiệp viết tay được đặt dưới bó hoa, phía trên chỉ có một hàng chữ "Sinh nhật vui vẻ", ký tên một chữ "Thâm". Chữ viết nước chảy mây trôi, mạnh mẽ có lực.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Sống Chung (14)

Edit: Thu Lệ

Một giáo viên bên cạnh không khỏi hâm mộ, cười nói: "Vừa hoa hồng đỏ, vừa hoa hồng trắng, sinh nhật cô giáo Đàm thật đặc sắc."

Đàm Như Ý có chút xấu hổ, Bùi Ninh tặng cho cô bó hoa này giống như phông tay, khiến cô chỉ muốn ném vào thùng rác thật nhanh.

Trở lại bàn làm việc của mình, cô giáo Mã cười hỏi: "Sao lại có hai bó hoa, là ai tặng vậy?"

"Một bạn học thời đại học." Đàm Như Ý không muốn nhiều lời.

"Vừa chi cầm chương vừa Hồng Đậu, người bạn học thời đại học này nhớ nhưng cô khá sâu đấy." Cô giáo Mã nửa đùa nói.

Người nói vô ý, người nghe lại có lòng. Sinh nhật vốn nên là ngày vui vẻ, nhưng trong lòng lại giống như có một đóa mây đen đè ép nặng nề. May là đã có hẹn trước với Thẩm Tự Chúc sẽ cùng ăn cơm tối, Đàm Như Ý nhìn kỹ mười một nhánh hoa hồng, tâm trạng nhất thời lại kích động.

Gần tới cuối học kỳ nên thời gian lên lớp ít đi, giờ ngữ văn của Đàm Như Ý thường bị mấy giáo viên khác mượn mất, tình huống như thế là bình thường ở THCS và THPT, tuy nói không còn cách nào nhưng cũng dẫn đến nhàn rỗi. Dù sao cũng không có việc gì làm nên cô ở trong phòng làm việc muốn nộp cho tòa soạn báo một bản thảo.

Vậy mà gần tới giờ tan việc, Đàm Như Ý lại nhận được điện thoại của Thẩm Tự Chúc bảo là sẽ tới đón cô trễ một chút. Giọng nói của Thẩm Tự Chúc rất gấp gáp, từ trong điện thoại có thể lờ mờ nghe thấy cảnh tượng ồn ào. Đàm Như Ý vội hỏi, "Anh Thẩm, xảy ra chuyện gì?"

"Là Đường Thư Nhan!" Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng nói, "Cô ấy bị viêm ruột thừa, mới ra khỏi phòng phẫu thuật." Dừng một chút, trấn an nói, "Chờ thu xếp xong anh sẽ đến tìm em ngay."

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, "Mọi người ở bệnh viện nào?"

Lúc Đàm Như Ý chạy tới bệnh viện, Đường Thư Nhan đã chuyển đến phòng bệnh. Cô ta nhắm mắt nằm trên giường, khuôn mặt lớn chừng bàn tay trắng bệch, hốc mắt có một vòng đen nhánh nhàn nhạt. Nghe tiếng động nhấc nhấc mí mắt, nhìn Đàm Như Ý một cái rồi đóng chặt lại.

Đàm Như Ý để bó Bách Hợp mua dưới lầu xuống, nhỏ giọng hỏi Thẩm Tự Chúc, "Tình huống như thế nào?"

"Đã không sao rồi." Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng trả lời.

Đường Thư Nhan chột nhẹ giọng mở miệng: "Lão Thẩm, gọi điện thoại cho chị họ giúp tôi." Cô ta cất giọng suy yếu, giơ ngón tay chỉ vào túi xách để bên cạnh, "Điện thoại di động ở trong túi."

Thẩm Tự Chúc gạt đầu một cái lấy điện thoại di động của cô ta đi ra khỏi phòng bệnh, tiện thể nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh lập tức chỉ còn lại Đàm Như Ý và Đường Thư Nhan, không khí có chút ngột ngạt tản ra mùi thuốc, Đàm Như Ý mở cửa sổ ra một khe hở để gió đêm thổi vào.

Đầu kia trên giường bệnh Đường Thư Nhan chột nói: "Hôm nay là sinh nhật cô à?"

Đàm Như Ý xoay người lại cười cười: "Ừ."

Ánh mắt Đường Thư Nhan liếc nhìn bên cạnh hỏi: "Có thể rót giúp tôi chút nước không?"

Đàm Như Ý không biết cô ta vừa mới phẫu thuật có thể uống nước hay không, đành ngồi xuống bên giường, dùng tăm bông sạch nhúng vào nước thấm ướt đôi môi khô khốc của cô ta.

Một lát sau, Thẩm Tự Chúc gọi điện thoại về, "Chị họ cậu nói sẽ đến ngay."

Đường Thư Nhan nhắm lại mắt, "VẬY CẬU VÀ CÔ ĐÀM HÃY VỀ ĐI, KHÔNG NÊN TRỄ NÃI SINH NHẬT CỦA CÔ ẤY." Đàm Như Ý vội nói: "Không quan trọng, sinh nhật cũng không phải chuyện gì gấp gáp."

Thẩm Tự Chúc lặng lẽ cầm tay Đàm Như Ý nói theo: "Chờ chị họ cậu đến rồi bọn tôi sẽ đi."

Ngồi một lát, y tá tới gọi người đi làm vài thủ tục. Thẩm Tự Chúc đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Đàm Như Ý, nhẹ nói: "Em ngồi đây một lát nhé!"

Lúc này trời đã hoàn toàn tối, nhìn ra ngoài từ cửa sổ, đối diện chính là tòa nhà cao tầng sáng chói. Đường Thư Nhan xuất thần nhìn một hồi, không biết sao lại nghĩ đến lúc mới cùng Thẩm Tự Chúc gây dựng sự nghiệp.

Khi đó phòng công tác mới có năm người, mượn một gian phòng làm việc nhỏ. Bàn làm việc, vật dụng thiết kế, máy vi tính, sách chất thành đống, tất cả đều đặt ở trong phòng làm việc. Một người phải làm công việc của ba người, mặc dù như vậy vẫn thường thường phải bận rộn đến đêm khuya yên tĩnh. Thói quen ăn uống không quy luật của cô đã hình thành từ lúc đó, cho tới hôm nay một khi bận rộn là lại quên ăn cơm.

Nhưng lúc đó cho dù bận rộn đi nữa thì trong lòng đều rất vui vẻ, cảm giác tiền đồ sáng lạng, tương lai với Thẩm Tự Chúc cũng bừng sáng. Hôm nay cũng bận rộn nhưng lại không biết mục đích bận rộn là gì, không biết bận rộn đến khi nào mới kết thúc.

Có lần bọn họ nhận một đơn hàng lớn phải thức đêm tăng ca, nhìn quang cảnh thành phố phần hoa ngoài cửa sổ tối đi từng chút từng chút, bốn phía yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có tiếng xe hơi qua lại. Cô và Thẩm Tự Chúc, chia nhau ngồi ở hai đầu của bàn máy tính, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau mấy câu, sau đó lại chuyên tâm làm việc của mình. Đến ba giờ sáng, hai mắt cô mệt mỏi phình to buồn ngủ đến muốn khóc, đành nói với Thẩm Tự Chúc, "Không được, tôi sắp chết rồi, tôi phải ngủ một lát."

Nói xong liền bỏ chuột ra nằm trên bàn làm việc. Suy nghĩ nhanh chóng hỗn độn, trong mơ hồ chỉ nghe thấy tiếng Thẩm Tự Chúc kéo ghế ra, ngay sau đó có một cái áo khoác thật mỏng choàng lên người mình, mang theo hơi thở quen thuộc.

Chỉ ngủ nửa giờ, cánh tay cô đã tê dại tỉnh lại từ trong giấc mộng. Ở phí đối diện, Thẩm Tự Chúc vẫn nhìn chăm chăm máy vi tính, cô xuất thần nhìn một hồi, cho đến khi ánh mắt của Thẩm Tự Chúc liếc tới, hỏi cô: "Đã tỉnh rồi hả? Có muốn ăn chút gì không?"

Đường Thư Nhan duỗi lưng một cái, "Không ăn, mau chóng làm cho xong thôi."

Đến bốn giờ sáng, cuối cùng cũng làm xong tất cả, Đường Thư Nhan dựa lưng vào thành ghế, đang đắp áo khác của Thẩm Tự Chúc, dùng một tư thế vô cùng không thoải mái ngủ một giấc. Thật ra thì cũng không ngủ được bao lâu, rất nhanh trời đã sáng choang, bọn họ còn phải mang theo thiết kế thành phẩm đi gặp khách hàng. Tám giờ rưỡi đi gặp khách hàng, mười giờ rưỡi phương án chính thức thông qua, lúc đi ra khỏi cửa phòng họp, Thẩm Tự Chúc nhìn cô cười cười nói: "Có cậu thật tốt."

Đường Thư Nhan hiểu rõ con người của Thẩm Tự Chúc, bốn năm đại học, ba năm nghiên cứu sinh cũng không thấy anh từng có mập mờ với kỳ ai, cũng không thấy anh sớm mê muội trong mây bụi hoa giống như những nam sinh khác. Cho nên câu nói “Có cậu thật tốt” thật ra chỉ là cảm khái trong lúc tâm trạng anh đang vui vẻ mà thôi. Nhưng chỉ có điều vì một câu nói như vậy đã khiến lòng dạ trống rỗng của Đường Thư Nhan sinh ra lòng can đảm, mặc kệ con đường phía trước có bao nhiêu hiểm trở cũng nhất định sẽ cùng anh bước tới.

Vậy mà cô đã quên mất một điều, giữa nam và nữ làm gì một tình bạn trong sáng? Nếu như trong lòng của một trong hai bên có quý thì khó có thể duy trì quan hệ như vậy. Mặc dù trong nháy mắt đã lấy được thăng bằng thì đến cuối cùng vẫn bị biến số không thể kháng cự đánh vỡ.

Bên cạnh đó, cô cũng quên mất một điều, mặc dù Thẩm Tự Chúc là một người nhạt nhẽo nhưng cũng sẽ yêu người trước mặt này.

Đường Thư Nhan nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói với Đàm Như Ý đang yên lặng cúi đầu ngồi ở mép giường: "Thật hâm mộ cô."

Đàm Như Ý sững sờ, ngẩng đầu nhìn về phía Đường Thư Nhan. Người phụ nữ trước mặt hoàn toàn không còn dáng vẻ của người gây sự với cô lúc trước mà chỉ toàn là mệt mỏi. Cũng không biết có phải do bị bệnh hay không mà khiến cô tạm thời tháo áo giáp xuống.

Nhưng nếu nói đến hâm mộ thì sao cô lại không ham mộ Đường Thư Nhan chứ, có thể bên cạnh Thẩm Tự Chúc từ lúc hai bàn tay trắng cho tới công thành danh toại như bây giờ.

Đàm Như Ý cúi đầu, đùa bỡn ngón tay của mình: "Cô Đường, thật ra thì tôi vẫn có một nghi vấn. Chuyện cô thích anh Thẩm, cô đã chính miệng nói cho anh ấy biết chưa?"

Đường Thư Nhan không nói gì, lẳng lặng nhìn cô.

"Cô và anh Thẩm biết nhau gần mười năm, làm sao lại không hiểu tính tình của anh ấy. Anh ấy là một người lúc nào cũng quan tâm giúp đỡ người khác, nếu như cô từng nói với anh ấy, anh ấy nhất định sẽ nghiêm túc suy nghĩ, mặc kệ anh ấy có thích cô hay không cũng sẽ không ngông cuồng cho qua mà nhất định sẽ tìm một cách giải quyết vẹn toàn."

Qua hồi lâu, Đường Thư Nhan mới mở miệng nói: "Tư tưởng của cô thoáng thật đấy. Chỉ có điều dù sao thì đầu trọc đầu sọc bị năm tóc - vua cũng thua thằng liều." Mặc dù giọng nói của cô rất yếu ớt nhưng nói đến câu sau cũng không quên mang theo chút châm chọc.

Đàm Như Ý cũng không tức giận, "Tôi vẫn cảm thấy cô nên nói cho anh Thẩm biết."

Nói dễ vậy sao? Trong mười năm qua không chỉ một lần muốn chấm dứt lừa mình dối người. Nhưng tình bạn mười năm giữa cô và Thẩm Tự Chức, có tình nghĩa bạn học, có ân nghĩa nâng đỡ nhưng chỉ riêng tình yêu nam nữ là không có. Chỉ vì chút xíu tâm tư của mình má bảo cô lấy tình bạn mười năm ra làm tiền đánh cược, cho dù cô lấy khí thế trước nay chưa từng có cũng không thể xuống tay được. Đây là một trận đánh cược mà cô không dám hạ cái.

Cô cũng đã từng thử lui tới với đàn ông khác, nhưng mỗi lần cảm giác mới mẻ ba tháng vừa qua, cũng chỉ còn dư lại khô khan và phiền muộn. Mà cô càng thấy khinh bỉ mình, là một người hèn nhát lại thích trốn chạy. Vừa quyết định cứ sống như vậy với một cuộc tình không có kết quả, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn không ngừng sinh mộng tưởng.

Cũng cũng có lúc bị Thẩm Tự Chức nhìn thấu, mà cô đã học được mặt không đổi sắc dùng nhiều loại đàn ông làm bia đỡ đạn lấp liếm cho qua. Có thể kéo một ngày hay một ngày, giống như một bệnh nhân ung thư nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch, ánh mắt thương hại bốn bề, nói

cho cô biết không còn nhiều thời gian, mà cô vẫn muốn bịt lấy lỗ tai làm như không nghe thấy tiếng chuông vang lên.

Cho nên đối với Đàm Như Ý, cô đâu chỉ hâm mộ, quả thật đổ kị đến trăm móng nạo tâm(*). Một người phụ nữ không phát triển về mọi phương diện như vậy lại có thể dễ dàng lấy trái tim mà cô cầu xin mười năm không được.

(*): Một trăm móng vuốt trái tim: Mô tả một người bối rối không chắc chắn.

Đang nói chuyện, Thẩm Tự Chúc cảm hóa đơn viện phí trở lại, đi theo phía sau là chị họ của Đường Thư Nhan.

Chị họ nói cảm ơn liên tục, "Hai người còn chưa ăn tối phải không? Mau về đi, Thư Nhan giao cho tôi là được."

Thẩm Tự Chúc chuyển lại những lời dặn dò của y tá cho chị họ, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Đường Thư Nhan với sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh, "Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tôi lại tới thăm cậu."

Hiện giờ đã qua thời gian đặt nhà hàng trước rồi. Đàm Như Ý cũng không có ý định ăn bên ngoài nên tiến lên khoác tay Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm, chúng ta về nhà ăn có được không?"

Sau khi về đến nhà, hai người cũng đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng. Thẩm Tự Chúc không đành lòng để Đàm Như Ý vất vả nữa nên nói, "Nếu không đi siêu thị mua hai gói mì ăn liền, bữa tiệc sinh nhật để ngày mai bổ sung nhé!"

Đàm Như Ý cười lên, "Làm sao không biết xấu hổ mà cho anh ăn mì ăn liền." Nói xong đeo tạp dề lên đi vào phòng bếp. Chỉ mất hai mươi phút,

Đàm Như Ý đã bưng ra hai bát mì lạnh. Mì sợi bình thường, sau khi luộc chín thì trần qua nước lạnh, trộn lẫn lên cùng chút ít dầu vừng, cắt sợi dưa chuột và cà chua đỏ tươi, sau đó rắc đậu phộng đã giã nát lên, lại rắc thêm ít mè nữa. Màu sắc hồng hồng xanh xanh, hương thơm tỏa ra bốn phía, vừa nhìn đã làm cho người ta rất động lòng.

Đàm Như Ý đang muốn di chuyển, Thẩm Tự Chúc đã cản tay cô lại, "Chờ một chút." Nói xong móc một chiếc hộp màu đen từ trong túi ra, "Anh không khéo chọn quà, đừng chê nhé!"

Đàm Như Ý mở hộp ra, là một sợi dây chuyền bạch kim mảnh khảnh, được ghim trên đáy hộp nhưng màu đen, ánh sáng nhạt lóe lóe nhìn rất đẹp nhưng lại không khoa trương. Cô vội cầm lên tay quan sát tỉ mỉ, sau đó đưa cho Thẩm Tự Chúc: "Anh Thẩm, đeo lên giúp em đi."

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tiến Triển Thần Tốc (01)

Edit: Thu Lệ

Đàm Như Ý hơi cúi đầu xuống gạt mái tóc qua một bên, lộ ra cần cổ sáng bóng. Ánh mắt Thẩm Tự Chúc sâu thẳm, yên lặng nhìn chốc lát mới nhận lấy dây chuyền đeo lên, vòng tay ra sau cổ cô nhẹ nhàng cài móc.

Hai người vô cùng đói bụng, cũng không để ý đến hình tượng mà ăn như hổ đói, hai bát mì lạnh rất nhanh đã thấy đáy. Đàm Như Ý cười nói: "Sinh nhật này cũng không tính là qua loa nhất."

Thẩm Tự Chúc kinh ngạc, "Ngay cả bánh sinh nhật cũng không có mà còn không phải sao?"

Đàm Như Ý cười tủm tỉm đặt đũa xuống, xoa xoa cái bụng đã no căng. "Năm ngoái khi còn dạy ở khu miền núi, trùng hợp gặp phải thời tiết mưa như trút nước, ban ngày bận ra bờ sông đón mấy đứa nhỏ đến học. Thật vất vả đến giờ tan lớp trở về chỗ ở d/d'l;q'd mới phát hiện trong nhà đã ngập hết trơn. Chỗ em ở chỉ tạm thời dựng lên đờ, trên nóc được che bằng ngói a – mi – ăng đã bị gió lớn cuốn đi một nửa. Chờ cấp cứu vớt xong đồ đạc và chặn mên, tìm được chỗ ở đã là mười một giờ đêm rồi."

"Cho nên sinh nhật không được trôi qua trọn vẹn?"

"Vẫn qua..." Đàm Như Ý cười nhìn anh, "Em tá túc trong nhà một cô gái nhỏ, mẹ của cô gái ấy làm cho em một bát mì trứng..." Cô giơ bốn ngón tay, "Bốn trứng nấu cùng với bánh khoai nhân mè, ăn rất ngon."

Thẩm Tự Chúc yên lặng nhìn cô chốc lát rồi khẽ cười một tiếng, "Em cũng thật dễ dàng thỏa mãn."

"Đối với em mà nói, sinh nhật cũng chỉ là một ngày hết sức bình thường. Khi còn bé thì còn mong đợi một chút, bởi vì có thể lấy được tiền tiêu vặt mua kem cho cho Đàm Cát ăn." Đàm Như Ý đứng lên, "Được rồi, làm phiền anh phải đi rửa bát rồi, Anh Thẩm."

"Tuân lệnh, Bà Thẩm."

Đàm Như Ý nhất thời bị sợ đến hô hấp đều ngừng một cái chớp mắt, sững sờ nhìn Thẩm Tự Chúc cười cười đi tới, bàn tay khẽ vỗ nhẹ trên trán cô một cái, rồi sau đó xoắn tay áo lên dọn dẹp bát đĩa trên bàn đi vào phòng bếp.

Cho đến khi trong phòng bếp vang lên tiếng nước chảy rào rào thì Đàm Như Ý mới phục hồi tinh thần lại, quay đầu nhìn Thẩm Tự Chúc đang đứng trước bồn rửa chén. Anh vẫn mặc bộ quần áo lúc đi làm, áo sơ mi quần tây, nhìn từ phía sau bóng dáng anh cao lớn như một gốc cây thẳng tắp.

Hữu phi quân tử, như thiết như tha, như trác như ma(*). Đây là hình ảnh so sánh hiện ra trong đầu cô giáo Đàm Như Ý.

(*): Trích trong “Quốc Phong – Vệ Phong – Kỳ Áo”, là tập thơ chủ nghĩa hiện thực cổ đại Trung Quốc, có ý nghĩa khen ngợi một người đàn ông tuấn tú.

Sau khi dọn dẹp xong, Đàm Như Ý đi tắm rửa trước. Bình thường cô mặc một bộ váy ngủ vô cùng rộng rãi màu xám tro dài đến đầu gối. Tuy nói là không có tay, cổ áo lại mở rất cao. Mỗi lần soi gương, cô đều cảm thấy giống như một chiếc túi đan dệt bị cắt hai cái lỗ. Tuy bộ váy ngủ này rất xấu xí nhưng có phẩm chất là bông vải thiên nhiên, mặc hết sức thoải mái.

Sau khi tắm rửa xong thì nhận được điện thoại của Hạ Lam nói còn đang làm thêm giờ, chờ sau khi trở về sẽ tặng quà cho cô. Vừa cười hì hì hỏi, "Ăn tối ở đâu?"

"Phòng ăn cao cấp năm sao, gan ngỗng chưng, rượu đỏ Laffey, còn có tấu nhạc Violin."

"Chắc chắc, xa xỉ như vậy?"

Đàm Như Ý cười lên, "Lừa gạt cô thôi. Ở nhà ăn một bát mì lạnh tự tay làm."

Hạ Lam kinh ngạc, "Vậy coi như xong sinh nhật rồi hả?"

"Như vậy là được rồi, lớn tuổi ngược lại không thích náo nhiệt."

"Xí, đừng nói lớn tuổi trước mặt tôi. Tôi hỏi cô, Thẩm Tự Chước tặng quà gì?"

Đàm Như Ý sờ sờ dây chuyền trên cổ, "Một sợi dây chuyền."

". . . . . Chỉ có vậy? Nhẫn đâu? Cộng thêm giấy chứng nhận bất động sản đâu? Hộ khẩu nữa? Dầu gì cũng phải có thẻ ngân hàng chứ?"

Đàm Như Ý cười cười, "Chỉ là một bữa sinh nhật thôi cũng không phải đòi nợ."

"Đây là thành ý cô có hiếu hay không?" Cô thở dài, "Tôi cũng là hoàng đế không gặp thái giám đã gặp —— Thôi tôi phải đi làm việc đây, sinh nhật vui vẻ."

Đàm Như Ý cầm điện thoại trong tay, nghĩ tới những lời Hạ Lam nói ngây ngẩn một hồi, tiếng nước chảy trong phòng tắm đã ngừng, Thẩm Tự Chước đi ra mànng theo toàn thân ướt đẫm.

Anh vừa lau tóc vừa ngồi xuống bên cạnh Đàm Như Ý. Trong khoảng thời gian ngắn, giữa hô hấp tất cả đều là mùi thơm sữa tắm trên thân thể hai người. Sống cùng Thẩm Tự Chước gần bốn tháng, công việc chọn mua vật dụng hàng ngày dần dần được d/đ'l;q;d Đàm Như Ý ôm đồm. Hiện giờ tất cả những vật dụng như khăn giấy, sữa tắm, dầu gội cùng với vô số vật dụng khác v.v... đều do Đàm Như Ý đích thân mua. Cô cũng không cảm thấy gì là rườm rà mà ngược lại thấy rất thích thú, bởi vì có thể có được cảm giác sinh hoạt chân thực.

Lau một lát, Thẩm Tự Chước chợt dừng động tác lại, "Thiếu chút nữa đã quên rồi."

"Quên cái gì?"

Thẩm Tự Chước không trả lời mà đặt khăn lông lên tay vịn, nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng ngủ. Sau một lúc lâu, anh xách một túi nhỏ bèn chắc ra ngoài. Cũng không biết bên trong đựng cái gì mà động tác của anh rất cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí đặt lên bàn trà, lấy xấp màu trắng bao bọc xung quanh để phòng chấn động đi, sau đó bưng đồ vật bên trong ra.

Có lẽ cao khoảng chừng ba mươi xen – ti - mét, được bao bọc chặt chẽ bởi một lớp báo. Đàm Như Ý càng tỏ ra tò mò. Thẩm Tự Chước lột lớp báo bên ngoài đi, cuối cùng bên trong chỉ còn lại một lớp túi ni – lon màu đen. Anh kéo túi ni – lon xuống, cuối cùng cũng lộ hình dáng của đồ vật này: là một chiếc bình rộng miệng bình thường dùng để ngâm dưa chua, đây chỉ là một cái rất nhỏ thường sẽ dùng để chứa dầu mè hoặc hạt tui.

Thẩm Tự Chước đứng dậy đi vào phòng bếp lấy một cái chén sứ nhỏ và một cái muỗng inox, sau đó từ từ mở nắp bình ra. Trong không khí lập tức tản ra một mùi thơm ngọt ngào, Đàm Như Ý chỉ cảm thấy mùi vị này hết sức quen thuộc, lại nhất thời không nhớ nổi đến tột cùng là cái gì.

Thẩm Tự Chúc múc đồ gì đó trong bình ra ngoài khoảng bảy tám muỗng đưa cho Đàm Như Ý, "Nếm thử một chút xem."

Đồ chứa trong chén sứ nhỏ có dạng sên sếch, dưới ánh sáng nhu hoà của bóng đèn hiện ra màu hổ phách óng ánh.

Đàm Như Ý nhận ra, sao cô có thể không nhận ra —— năm đó lúc mẹ còn chưa ra đi đã hướng dẫn cô làm một lần, quy trình rất rườm rà, cả quá trình chế biến cần một ngày một đêm. Bếp lò chụm gỗ thông, nồi lớn sôi ùng ục ùng ục, trong không khí bay đầy mùi thơm ngọt ngào. Cuối cùng, gần năm mươi ký khoai lang chỉ ngao ra được một vò nho nhỏ, vậy mà mỗi một giọt đều là tinh hoa.

Đàm Như Ý cầm muỗng múc nửa muỗng cho vào trong miệng. Mùi vị đầu tiên mà đầu lưỡi nếm được đó chính là ngọt, tiếp theo là vị ngọt thơm của cháy sém. Hương vị ngọt ngào giống trong ký ức như đúc.

Nơi cổ họng Đàm Như Ý mắc nghẹn.

"Không biết có giống loại khoai lang ngào đường em từng ăn hay không, tìm hơn mười cụ già, cuối cùng cũng có người nhớ cách làm. Cũng là một cụ già ở quê nấu, trấn trên của các em đã không còn ai nấu bếp lò nữa. . . . ."

"Anh Thẩm!" Đàm Như Ý lên tiếng cắt đứt lời anh, giọng nói nghe ngào mang theo run rẩy cực kỳ nhỏ, giống như có người dùng ngón tay nhẹ nhàng gảy một dây đàn, "Cám ơn anh."

Thẩm Tự Chúc cúi đầu nhìn cô, "Ăn ngon không?"

"Ăn ngon."

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc hơi thu lại, yên lặng chốc lát bỗng nghiêng người qua đưa ngón tay dài nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt cô, "Ăn ngon mà"

tại sao khóc?"

Lúc này Đàm Như Ý mới phát hiện ra mình đang rơi lệ, cô vội vàng đưa mu bàn tay lên lau khịt khịt cái mũi, "Em cũng không biết tại sao lại như vậy, có lẽ đã lâu rồi chưa từng ăn lại. Lần ăn cuối cùng trước đây là cùng nấu với mẹ em. . . . ." Cô cười lên, "Không nói lời không may nữa, dù sao cũng là sinh nhật của em." Cô lại cầm muỗng ném thêm một miếng nữa, cả trái tim cũng muốn bao trùm bởi hương vị ngọt ngào này, "Anh Thâm, anh cũng ném thử một chút đi, không lừa anh đâu, ăn ngon lắm."

"Được." Ánh mắt Thâm Tự Chúc trầm xuống, nói xong nắm lấy cái tay đang cầm muỗng của cô tiến lại gần phía trước dán lên đôi môi vẫn còn dính một ít dịch đường.

Đàm Như Ý ngớ ngẩn, lông mi khẽ run rồi sau đó thuận theo nhắm mắt lại.

Hôn chốc lát, Thâm Tự Chúc đoạt lấy chén và muỗng trong tay cô đặt lên bàn, rồi sau đó nắm hông cô thật chặt.

Nụ hôn sâu hơn, tỉ mỉ, kiên nhẫn, lại mang theo cường thế không cho từ chối. Tất cả đều là thuận nước đẩy thuyền.

Trong lòng Đàm Như Ý sinh ra một chút do dự, đối với tương lai, cô vẫn không xác định. Lo lắng chong chất âm thầm ẩn nấp trong con đường tương lai chờ cơ hội hành động. Người đàn ông trước mắt này quá mức ưu tú, mà cô lại quá mức bình thường. Cô không thể xác định mình có may mắn có được vọng tưởng nhiều như vậy hay không.

Vậy mà vẻ do dự này đã nhanh chóng chôn vùi trong ánh mắt thành khẩn, mãnh liệt và rung động của Thâm Tự Chúc. Đợi đến lúc cô kịp phản ứng Thâm Tự Chúc đã nhìn cô thật sâu, trong đôi mắt màu nâu nhạt cất giấu ngọn lửa như đang thiêu cháy.

Anh cầm lấy bàn tay của cô bởi vì vô cùng kích động mà run rẩy, cũng chính lúc này anh cất tiếng khàn khàn nhưng vẫn không quên hỏi thăm: "Có thể không?"

Đàm Như Ý cắn môi, đỏ mặt đến khóc ra máu không nói được câu nào, không thể làm gì khác hơn là quay đầu đi chỗ khác.

Thẩm Tự Chúc đưa tay “tách” một cái đong đèn bàn trên mép giường lại, bóng tối lập tức bao phủ xuống.

Yên lặng rồi dòng nước ngầm lại bắt đầu hoạt động, giống như mộng cảnh ngọt ngào trong bóng tối không bao giờ tỉnh lại.

Khi tỉnh lại Đàm Như Ý có một thoáng hoảng hốt. Rèm cửa sổ không được kéo lên chỉ để lại một khe hở, nhìn ra ngoài bầu trời mới vừa lộ ra một màu trắng bạc.

Đàm Như Ý lật người, trong lòng có chút trống rỗng cô đơn mang theo vài phần sợ hãi. Cũng không cảm thấy hối hận, chỉ giống như nhánh bèo trôi theo dòng nước nửa chìm nửa nổi không thể dựa vào đâu. Cô mở mắt ra ngây ngốc một hồi sau đó trở mình.

Đang lúc ấy thì thắt lưng bỗng có một đôi tay có lực nắm chặt rồi sau đó ôm cả người cô vào trong lồng ngực ấm áp. Giọng nói của Thẩm Tự Chúc vẫn còn mang theo vẻ mơ hồ: "Đã tỉnh rồi hả? Thời gian vẫn còn sớm, có thể ngủ thêm một lát nữa anh sẽ gọi em dậy."

Sau lưng Đàm Như Ý chống đỡ lồng ngực Thẩm Tự Chúc thật chặt, nghe tiếng tim đập có lực trong ngực anh, cảm giác đó khiến sợ hãi dần dần biến mất mấy phần, "Ngủ không được." Cô nhỏ giọng nói.

Thẩm Tự Chúc tìm kiếm giữ lấy ngón tay của cô, giọng nói trầm tĩnh dán sát vào tai nghe hết sức kỳ cục, "Thật xin lỗi. . . . . Đây cũng là lần đầu tiên của anh. . . . . Em cảm thấy. . . . . khá không?"

Đàm Như Ý buồn cười, lỗ tai lại đỏ bừng nhưng chỉ cúi thấp đầu không nói lời nào — quả thật cũng không thể nào nói ra miệng, vậy mà trong lòng lại tràn đầy vui mừng không nói ra được. Cô cũng sẽ không dùng tình yêu cố chấp nát tới yêu cầu người khác, nhưng nghe nói đây là lần đầu tiên của Thẩm Tự Chúc cũng không thoát khỏi vui vẻ.

Thẩm Tự Chúc cũng không nói chuyện, ngón tay quấn ngón tay của cô, đặt cằm trên hõm vai của cô giống như cực kỳ tham luyện thời gian suồng sã giờ phút này. Yên tĩnh chốc lát, Thẩm Tự Chúc chột mở miệng hỏi: "Hộ khẩu của em ở Sùng Thành hả?"

"Trường học nói có danh sách chuyển hộ khẩu nhưng cũng phải xếp hàng. Đợi đến lượt em chắc cũng phải sang năm."

Thẩm Tự Chúc cầm ngón tay cô thật chặt, "Vậy chuyển đến đây đi."

Đàm Như Ý sửng người ra một lúc mới hiểu ý của Thẩm Tự Chúc, đầu cô càng chôn xuống thấp hơn, giọng nói cũng hạ xuống theo, "Anh Thẩm, anh đã nghĩ kỹ chưa, không thể tùy tiện hối hận đâu."

"Sẽ không hối hận!" Thẩm Tự Chúc hôn xuống gáy cô một cái, "Bà Thẩm."

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tiến Triển Thần Tốc (02)

Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ trời thề thốt cũng không bằng một câu "Bà Thắm" như vậy. Không khỏi nhớ tới mới vừa rồi, cô không chịu nổi thì giọng nói hơi thở giống như đều đứt đoạn, vẫn gọi anh là "Anh Thắm", kết quả ngược lại càng khiến anh thêm dùng sức, giống như là cố ý muốn muốn ức hiếp cô.

Hai tai cô đỏ như muốn thiêu cháy, cảm giác không thể tiếp tục thuận miệng gọi anh như vậy nữa.

Đang suy nghĩ miên man thì giọng nói của Thắm Tự Chước lại vang lên: "Vốn định giải quyết xong chuyện giấy chứng nhận trước đã..... Thật xin lỗi, kế hoạch luôn biến hóa khó lường."

Tối hôm qua, trong không khí cờ bay phất phới như vậy, nếu Thắm Tự Chước hô ngừng giữa chừng thì cô cũng phải hoài nghi anh có bệnh gì không tiện nói ra đây. Dĩ nhiên Đàm Như Ý sẽ không trách anh, dù sao cũng là do cô tự nguyện, mặc dù d/d"l;q"d Thắm Tự Chước không đề cập tới chuyện đăng ký kết hôn như cô cũng không cảm thấy hối hận. Hạ Lam vẫn thường nói chân lý thích hợp với thực tế, nhưng cô tình nguyện phạm chút ngốc nghếch, chỉ riêng không muốn dùng bất kỳ tiêu chuẩn thế tục nào để so sánh với Thắm Tự Chước.

Lẳng lẳng ôm lấy, nhiệt độ kề nhau cùng nghe nhịp tim của cả hai cho đến khi trời sáng choang. Đồng hồ báo thức vang lên, hai người cũng không chịu nhúc nhích. Lại qua chốc lát, Đàm Như Ý nhẹ nói: "Sắp trễ rồi."

Thẩm Tự Chúc mới "Ừ" một tiếng, cánh tay vừa rời lỏng ra lại siết chặt, chỉ nói: "Vẫn chưa muốn thả em đi."

Trái tim của Đàm Như Ý rụng theo hai luồng dịch đường từ tối hôm qua, tràn đầy sức sống. Chỉ cảm thấy ngọt ngào, hết sức ngọt ngào, giống như cả người mình đều ngâm trong hủ mật vậy. Người này bình thường nghiêm chỉnh như vậy, lúc nói những lời tâm tình lại giống như mũi tên bách phát bách trúng, trúng ngay vào giữa chỗ hiểm.

Lại nghĩ, đến tột cùng thì Đàm Như Ý có tài đức gì.

Một lát sau, thật sự là không thể không thức dậy, cuối cùng Thẩm Tự Chúc cũng thả tay. Hai người đều không có thời gian nên phải cùng nhau rửa mặt. lúc này Đàm Như Ý cảm thấy ngượng ngùng, không dám liếc mắt nhìn anh.

Rửa mặt xong, Đàm Như Ý thu dọn đồ, tìm kiếm điện thoại di động để trên ghế sofa – pha suốt đêm hôm qua, lúc này mới phát hiện có năm cuộc gọi nhỡ, đều là của Hạ Lam gọi tới. Cô cũng không kịp gọi lại nữa mà cất vào trong túi xách nhanh chóng ra cửa thay giày. Đúng lúc Thẩm Tự Chúc cũng thắt cà vạt đi ra, ánh mắt hai người chạm nhau lại không hẹn mà cùng dời đi.

Đàm Như Ý không khỏi hơi cong môi một cái, lúc này mới phát hiện thì ra Thẩm Tự Chúc cũng biết xấu hổ.

Không có thời gian chuẩn bị bữa ăn sáng, Thẩm Tự Chúc lái xe ngang qua một cửa hàng KFC, xuống xe mua mấy cái bánh quẩy. Anh đưa túi giấy cho Đàm Như Ý rồi nhanh chóng cho xe chạy nói: "Ăn tạm cái này nhé!"

Đàm Như Ý ăn hai cái, hỏi anh: "Anh Thẩm, anh không ăn một chút sao?"

Thẩm Tự Chúc lắc đầu, "Anh đến công ty ăn."

"Vẫn muốn hỏi, buổi sáng anh chỉ ăn bánh mì với sữa tươi thôi sao?"

"Khi còn bé ăn cùng với mẹ đã quen rồi."

"Cho nên vẫn chưa từng thử những món ăn khác?" Đàm Như Ý nhìn anh, "Thí dụ như bánh bao hấp, bánh cuốn bắp(*), hoành thánh....." Cô nói xong lại cảm thấy thèm ăn, "Lần tới thử một chút đi, tay nghề gói hoành thánh của em cũng không tệ lắm."

(*): Tương tự như bánh cuốn ở mình nhưng nhân bên trong là bắp, ở mình là nấm mèo, xem hình minh họa bên dưới nhé!

Thẩm Tự Chúc nhẹ giọng cười một tiếng, liếc cô nàng một cái, "Còn cái gì mà em không biết không?"

"Những gì em không biết còn nhiều lắm, những gì anh biết phần lớn em đều không....." Cô nói xong không tự chủ ngừng lại, nghĩ tới Đường Thư Nhan nằm ở trên giường bệnh, mới vừa cắn một miếng bánh tiêu lập tức nuốt không trôi, giống như có cái gai đang cắm ở nơi đó.

Thẩm Tự Chúc biết, có phải Đường Thư Nhan cũng biết? Bọn họ cùng chuyên ngành, lại là bạn bè một thời gian dài cùng nhau làm việc. Lại khinh bỉ bản thân mình kiểu cách, thậm chí con người luôn có lòng tham không đáy lại lo được lo mất.

Thẩm Tự Chúc lại nói: "Anh biết rồi thì em không cần phải biết, hai người chúng ta một người biết là đủ rồi."

Đàm Như Ý nghe vậy ngẩn ra sau đó cười rộ lên.

Thẩm Tự Chúc đưa cô đến trường học, lại hẹn tan việc sẽ tới đón cô đến bệnh viện thăm Đường Thư Nhan.

Cho đến khi dạy xong tiết học thứ nhất, Đàm Như Ý mới nhớ gọi điện lại cho Hạ Lam. Hạ Lam hưng sư vấn tội: "Tối hôm qua cô không có ở nhà hả? Gọi năm lần cũng không có ai nhận."

Đàm Như Ý vội nói xin lỗi, "Tối hôm qua ngủ rất sớm, điện thoại di động lại để chế độ im lặng nên không nghe thấy, thật xin lỗi."

Bên phía Hạ Lam im lặng kỳ lạ ý vị không rõ mà cười một tiếng: "Cũng sớm thật đó."

Từ trước đến nay Hạ Lam vẫn luôn là người mắt sáng như đuốc, dĩ nhiên Đàm Như Ý biết cô ấy đã đoán được, trên mặt cô nóng lên dờn dề tài, chỉ hỏi: "Hôm nay bao giờ cô tan việc?"

"Còn phải làm thêm giờ, sợ rằng phải đến tám giờ đấy."

"Tan việc còn phải đến bệnh viện một chuyến, chừng nào cô về nhà rồi thì gọi điện thoại cho tôi, tôi lên tìm cô."

Hạ Lam nghi ngờ hỏi, "Bến bệnh viện làm gì?"

Đàm Như Ý im lặng một lát, "Đường Thư Nhan mới vừa mổ ruột thừa."

"Cô ta mổ, cô qua thăm cô ta làm gì? Việc này không nhân đạo đâu nha Tiểu Như Ý, nghĩ lại mà xem, mình vừa mới bị dao phẫu thuật rạch một đường nửa chết nửa sống nằm d/đ;l"q"d trên giường, còn phải nhìn người đàn ông mình thích ra vào một đôi với người phụ nữ khác. Nếu tôi là cô ta, chỉ muốn hắt a- xít sun-phu-rit lên mặt cô thôi."

Đàm Như Ý cả kinh, "Nghiêm trọng như vậy sao?"

Hạ Lam cười lên, "Người khác thì tôi không biết, nếu đổi lại là tôi nhất định sẽ liều mạng với cô."

"Nhưng tôi đã nói với Thẩm Tự Chúc sẽ cùng đi....."

"Vậy thì hãy đi đi đừng ở lại lâu quá. Dù sao cô Đường bạn làm ăn của chồng cô, không đi có vẻ không nề mặt....." Hạ Lam ngáp một cái, "Không còn chuyện gì nữa thì tôi cúp đây, tôi đi rót ly cà phê, hôm nay còn phải khổ chiến một trận nữa. Bộ phận có người mới tới, còn phải rút ra chút thời gian hướng dẫn anh ta, thật hận không thể chém mình thành ba."

Đàm Như Ý lo lắng nói: "Cô hãy giữ gìn sức khỏe, đừng liều mạng quá."

"Không dốc sức liều mạng không được nha, rảnh rồi còn phiền phức hơn....."

"Phiền phức cái gì?"

Hạ Lam lại không trả lời, qua một lát mới nói: "Cúp, bye bye." Bên này Đàm Như Ý mới vừa cúp điện thoại, điện thoại di động lại tiếp tục rung lên, có tin nhắn gửi đến. Đàm Như Ý vừa nhìn thấy là một dãy số không lưu, mí mắt nhất thời giật mình, quả nhiên là Bùi Ninh gửi tới: "Nhận được quà tặng chưa?"

Theo sát phía trên còn có một cái, thời gian gửi là tám giờ tối hôm qua, chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Đàm Như Ý phiền đến không được, quay đầu hỏi Lương Kính Xuyên ở sau lưng, "Thầy giáo Lương, có cách nào chặn số điện thoại của một người không?"

"Gặp phải điện thoại quấy rầy hả?" Lương Kính Xuyên cười hỏi, "Nếu điện thoại không có chức năng chặn số thì tải phần mềm về là được."

Đàm Như Ý kết nối với wifi phòng làm việc, tải phần mềm xuống, vậy mà xuất hiện menu câu hỏi "Có kéo vào danh sách đen hay không?" thì lại

do dự. Cô nâng mắt nhìn bó hoa nhận hôm qua, càng thêm tâm phiền ý loạn, ném điện thoại sang một bên nhặt bó hoa đứng dậy đi đến cửa nhét vào trong thùng rác.

Sau khi mưa một trận, nhiệt độ liên tục tăng lên, chưa đến mười giờ mặt trời đã lên rất cao. Đàm Như Ý híp mắt nhìn ánh mặt trời treo trên đỉnh dãy lớp học đối diện, chợt nhớ tới những lời Bùi Ninh đã nói với cô mấy ngày trước.

Cậu cho rằng không ngừng đi dưới ánh mặt trời thì chưa từng có bóng râm sao?

—

Khí sắc của Đường Thư Nhan khá hơn hôm qua một chút, hôm nay có thể bắt đầu ăn thức ăn lỏng. Lúc Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc đến cô ta đang dựa vào gối ăn từng muỗng từng muỗng cháo trắng.

Cô ta thấy hai người tới không mặng không lạt lên tiếng chào hỏi, Thẩm Tự Chúc hàn huyên đôi câu rồi cùng im lặng, nhất thời chỉ nghe tiếng thìa khẽ chạm vào chén. Một lát sau, Đường Thư Nhan chợt mở miệng: "Lão Thẩm, kỳ hạn nghỉ đông năm ngoái là bao nhiêu?"

"Ba mươi tháng này."

"Vậy thì tốt quá để tôi nghỉ đi, chuyện của công ty nhờ cậu duy trì."

Thẩm Tự Chúc im lặng một lát, "Không có việc gì, chờ cậu nghỉ ngơi tốt rồi hãy nói."

Đường Thư Nhan đặt chén lên tủ bên cạnh, "Tôi muốn uống nước dứa, có thể xuống mua giúp tôi không."

Thẩm Tự Chúc nhìn Đàm Như Ý một cái, gật đầu đứng dậy.

Dĩ nhiên Đàm Như Ý hiểu Đường Thư Nhan cố tình đẩy Thẩm Tự Chúc ra ngoài, cũng không giả ngu nữa mà trực tiếp hỏi: "Cô Đường có chuyện gì muốn nói với tôi sao?"

Đường Thư Nhan chỉnh gối sau lưng xuống thấp, nghiêng đầu nhìn Đàm Như Ý, "Tôi chuẩn bị nói rõ ràng với Thẩm Tự Chúc."

Đàm Như Ý yên lặng mấy giây, "Đây là tự do của cô mà."

Đường Thư Nhan cười một cái, "Cô không ghen?"

Đàm Như Ý không lên tiếng.

"Trái tim cô lớn thật đấy, cứ tự tin Thẩm Tự Chúc sẽ không đồng ý với tôi như vậy?"

"..... Tôi không biết, đây cũng là tự do của anh Thẩm." Cô ngẩng đầu nhìn Đường Thư Nhan, "Chỉ có điều, chúng tôi chuẩn bị đi đăng ký kết hôn rồi."

Đường Thư Nhan nhất thời nghẹn họng, "..... Không phải cô cố ý đến đây chọc giận tôi đấy chứ?"

"Cô Đường, cô có thể dùng thẳng thắn cách của mình để theo đuổi anh Thẩm... Tôi... Tôi cũng sẽ dùng cách của mình để giành lấy."

Vẻ mặt Đường Thư Nhan phức tạp, im lặng một hồi lâu mới mở miệng nói: "Cô có dám đánh cuộc với tôi không?"

"Đánh cuộc gì?"

"Đến lúc tôi thẳng thắn theo đuổi cậu ấy... " Cô ta cười nhìn Đàm Như Ý, "Cô cảm thấy tôi đưa ra yêu cầu gì cậu ấy có đồng ý hay không đây?"

Đàm Như Ý cắn cắn môi, cuối cùng từ từ lắc đầu, "Tôi sẽ không lấy chuyện tình của anh Thẩm với người khác ra đánh cược. Tôi đã nói rồi, cô có thể dùng cách của cô để theo đuổi, tôi cũng sẽ dùng cách của tôi để giành lấy."

Đường Thư Nhan hừ nhẹ một tiếng, "Không ngờ lá gan nhỏ như vậy, sợ thua?"

Đàm Như Ý không lên tiếng.

"Tính tình không nóng không lạnh như vậy, thật không biết Lão Thẩm coi trọng cô ở điểm nào." Đường Thư Nhan chẳng thèm muốn nói chuyện với cô nữa, nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, Thẩm Tự Chúc trở lại hỏi cô: "Uống liền bây giờ hay chờ một lát nữa uống?"

"Không uống, hai người đi nhanh lên đi tôi muốn đi ngủ." Đường Thư Nhan không nhin được nói.

Thẩm Tự Chúc cũng không biết tại sao cô ta lại tức giận như vậy, nhưng vẫn đi tới hỏi cô ta có cần quay giường xuống không.

"Không cần, đi nhanh đi, ở trước mặt tôi càng thêm phiền."

Thẩm Tự Chúc cũng không nói gì kéo Đàm Như Ý đến cửa, giọng nói của Đường Thư Nhan lại vang lên: "Ngày mai chi họ sẽ làm thủ tục xuất viện cho tôi nên hai người không cần tới nữa. Chuyện xin nghỉ đồng nhờ cậu báo với phòng nhân sự giúp tôi."

Thẩm Tự Chúc đồng ý xoay người liếc cô ta một cái, "Vậy cậu nghỉ ngơi cho khỏe, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi."

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tiến Triển Thần Tốc (03)

Edit: Thu Lệ

Mặc dù Đường Thư Nhan nói muốn thăng thấn với Thẩm Tự Chúc nhưng mãi cho đến khi trường học Đàm Như Ý nghỉ hè cũng không có chút động tĩnh nào. Thịnh thoảng Đàm Như Ý cũng nghe Thẩm Tự Chúc nhắc tới, sau khi xuất viện Đường Thư Nhan vẫn ở nhà nghỉ ngơi sau đó về quê một chuyến, cũng đã một thời gian không đến công ty.

Trường học bắt đầu tiến vào giai đoạn thi cuối kỳ, Đàm Như Ý không còn tâm tư để quan tâm đến người khác nữa. Về chuyện đăng ký kết hôn, hai người quyết định chờ trường học nghỉ hè, chọn một hôm rảnh rồi hai người sẽ đến cục dân chính.

Trường học chính thức nghỉ hè, qua hai ngày Đàm Như Ý lại đi dạy bổ túc ở cung thiếu niên mà trước đó đã bàn bạc với cô giáo Mã.

Mỗi ngày, Đàm Như Ý dạy viết văn bốn tiết trên hai lớp. Phụ huynh đưa con em mình tới cung thiếu niên cũng không trông mong bọn chúng giỏi giang bao nhiêu, chẳng qua do công việc bận rộn nên tìm một nơi an toàn để gởi gắm mà thôi. Nhưng Đàm Như Ý d/đ"l;q"đ cũng không qua loa cho xong, tuy cô là người có tính tình ôn hòa nhưng đối với công việc lại cực kỳ xoi mói. Vì dạy tốt hai lớp học sinh, bản thân đã tự thiết nội dung trong tiết học, bao gồm các phương diện đọc, rèn luyện và bình luận.

Mỗi ngày cô lên lớp buổi sáng, buổi về nhà phê chữa làm văn. Bởi vì quá mức chăm chỉ, cố gắng đạt tới dạy theo năng khiếu nên tính lại mỗi ngày thời gian ở không còn ít hơn lúc đi dạy chính thức.

Có một lần ăn xong cơm tối, vẫn còn bảy tám bài văn chưa chấm xong, Thẩm Tự Chúc quét dọn xong phòng bếp đi vào thư phòng, thấy Đàm Như Ý vẫn cúi đầu làm việc, liền lấy ghế đến ngồi vào đối diện cô, "Còn chưa chấm xong?"

Đàm Như Ý gật đầu, "Bây giờ em đang chấm bài tệ nhất, người khác đều chỉ có vấn đề đôi chỗ, cậu này thì hoàn toàn trái ngược. Lỗi chính tả cũng nhiều, phải kiểm từng chút từng chút khiến đầu em cũng đau!"

Thẩm Tự Chúc cười lên, "Thật may là em chưa từng thấy anh thi văn đấy cô giáo Đàm."

Đàm Như Ý nâng mắt lên nhìn anh, "Anh viết văn không tốt sao?"

"Không tốt lắm, hồi còn học cấp hai giáo viên ngữ văn nói anh bất kể là văn tường thuật, văn nghị luận hay là văn xuôi trữ tình, tất cả đều có nề có nếp như sản phẩm sách hướng dẫn."

Đàm Như Ý bật cười, "VẬY anh thi tốt nghiệp trung học môn ngữ văn bao nhiêu?"

"120 điểm. Đây là kết quả dưới sự thúc ép hơn một tháng của giáo viên đấy!"

Đàm Như Ý bỗng cảm thấy cân bằng, "Cái này gọi là văn đạo hữu tiên hậu, thuật nghiệp hữu chuyên công(*)."

(*): Trích trong "Sư nói" của Khổng Tử

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn cô đang phê chữa bài tập, "Còn bao nhiêu nữa?"

"Không nhiều lắm, khoảng năm bài nữa là xong."

"Muốn anh chấm cùng không?"

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, "Ngàn vạn đừng!" Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, mặt có chút nóng lên nhỏ giọng nói, "Anh ở trước mặt em không thể nào tập trung làm việc được."

Thẩm Tự Chúc bật cười, đứng dậy khỏi ghế chống hai tay dọc theo bàn làm việc, thân thể nghiêng về phía trước hôn lên trán cô một.

Lần này anh anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám tro nhạt, ống tay áo vén lên lộ ra đường cong mạnh mẽ của cánh tay, dáng vẻ gian trá nghiêng người về phía trước đầu nào giống như người đàn ông hai mươi tám tuổi. Đàm Như Ý nghĩ lần cùng anh cúi đầu làm việc, giống như dự đoán trước cho ngày hôm nay.

Đàm Như Ý lẩm bẩm nói: "Goethe(*) thật là một tác giả vĩ đại."

(*): Johann Wolfgang von Goethe: Được coi là một trong những vĩ nhân trong nền văn chương thế giới, ông là một nhà thơ, nhà viết kịch, tiểu thuyết gia, nhà văn nhà khoa học, họa sĩ của Đức. Do đó ông là một trong số ít những người được xem là nhà thông thái.

Thẩm Tự Chúc không nghe rõ, "Em nói cái gì?"

Đàm Như Ý bị bóng dáng của anh bao phủ, giữa hô hấp đều là hơi thở nhè nhẹ trên người anh. Không thể làm gì khác hơn là đưa tay đẩy anh, "Đi nhanh đi!"

Đàm Như Ý vẫn giữ lại giường đơn ở thư phòng như lúc trước, nhưng bây giờ chỉ để trang trí. Thật ra thì từ sau lần đầu tiên, hai người đã vượt qua một khoảng thời gian hết sức khó xử. Khi đó Đàm Như Ý không quyết định chắc chắn được, sau khi tắm xong vẫn dự định đến thư phòng ngủ, vừa đi tới cửa Thẩm Tự Chúc đã nhô đầu ra khỏi phòng ngủ, "Như Ý, tới đây giúp anh một chuyện."

Đàm Như Ý "Vâng!" một tiếng, nghe lời đi tới.

"Có cái cà vạt màu xanh đậm đường kẻ....."

Đàm Như Ý vội nói: "Ở trên sân thượng." Nói xong mở cửa ban công, lấy cà vạt phơi trên giá xuống. Lúc cúi đầu đưa cho Thẩm Tự Chúc, lại làm cho anh bắt được ngón tay.

"Giường ở thư phòng quá nhỏ, sau này ngủ ở đây đi."

Mí mắt Đàm Như Ý run lên một, không lên tiếng nhưng gương mặt lại như bị phồng.

Thẩm Tự Chúc hình như cũng nghiêm chỉnh, đưa tay che miệng ho nhẹ một tiếng, "Anh không có ý gì khác....."

"Em biết."

Hai người cộng lại đã gần năm mươi tuổi, đứng đối mặt nhau lại luống cuống tay chân giống như thiếu niên thiếu nữ mới biết yêu lần đầu. Như thế lại qua mấy ngày, dù sao cũng dần dần thả lỏng.

Đàm Như Ý chấm bài tập xong đi ra ngoài, Thẩm Tự Chúc đang xem tin tức, nghe động tĩnh đưa tay vỗ vỗ bên cạnh mình. Đàm Như Ý đi sang ngồi xuống, Thẩm Tự Chúc quay đầu nhìn cô, "Ngày mai có thời gian không?"

Đàm Như Ý biết anh nói chuyện đăng ký kết hôn nên gật đầu nói: "Có."

Vậy mà vừa dứt lời, Đàm Như Ý mới nhớ tới hộ khẩu cũng không có trên tay mình, lúc cô học đại học có cầm theo đến trường học, nhưng sau khi tốt nghiệp đã cầm về quê. Hôm nay còn đặt ở trong nhà, phải trở về một chuyến để lấy.

Đàm Như Ý bàn bạc chuyển giờ dạy với Cô giáo Mã, sáng sớm hôm sau liền về quê. Cô xin nghỉ hai ngày, ở nhà một đêm, ngày hôm sau nhắc tới chuyện hộ khẩu với ông nội Đàm.

Ông nội Đàm mừng rỡ, "Vậy là... Vậy là muốn đăng ký kết hôn hả?"

Đàm Như Ý mỉm cười gật đầu.

"Được, ông cũng biết đưa nhỏ Tiểu Thẩm này làm việc thiết thực." Lúc này đứng lên, đi vào phòng ngủ mở tủ treo quần áo kéo ngăn kéo ở giữa ra.

Ông nội Đàm có thói quen để những giấy tờ quan trọng ở đây. Ông lật sổ tiết kiệm, giấy hôn thú cùng chụp với bà nội Như Ý năm đó ra, tìm nửa ngày, nghi ngờ nói, "Sao không tìm được, lần trước làm bảo hiểm y tế còn dùng mà."

Đàm Như Ý đi tới, "Sao vậy ạ?"

Ông nội Đàm rút ngăn kéo ra đổ tất cả xuống giường, lục lại toàn bộ vậy mà vẫn không tìm được hộ khẩu.

Sắc mặt ông nội Đàm trầm xuống, "Gọi điện thoại cho cha con ngay."

Trong lòng Đàm Như Ý cũng trầm xuống, lấy điện thoại di động ra gọi vào một dãy số. Vừa mới kết nối ông nội Đàm đã đoạt lấy điện thoại, "Hộ khẩu đâu?"

"Ở chỗ con."

Ông nội Đàm cố nén tức giận, "Mau trả lại cho tao, Như Ý phải đăng ký kết hôn với Tiểu Thẩm."

"Ờ? Cái này là dự định đăng ký kết hôn à nha?" Đàm Vệ Quốc say khướt nói: "Phát triển đảo ngược như vậy cũng không chịu nói với người

làm cha này một tiếng."

"Mày không biết tấu xấu mà còn nói, mày có đáng vẻ của người làm cha à? Mau trả lại cho tao!"

Đàm Vệ Quốc cười ha ha, "Vậy thì không được, con gái đã gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Giấy chứng nhận còn chưa lĩnh đã không chịu nhận người thân, nếu như thực sự lĩnh rồi thì danh chính ngôn thuận thành người Thâm gia, con và cha chờ uống gió Tây Bắc đi!"

Ông nội Đàm tức đến đòi mạng, "Được lắm! Mày cho rằng không có mày thì hai đứa nó không đăng ký kết hôn được hay sao?"

Trong lòng Đàm Như Ý nặng nề, nhưng vẫn phải lên tinh thần an ủi ông nội Đàm.

Ông nội Đàm nói: "Không có chuyện gì, chúng ta đi làm cái khác!"

Vậy mà người đứng tên chủ hộ trên hộ khẩu của Đàm Như Ý vẫn là Đàm Vệ Quốc, đi nơi quản lý hộ tịch nghe ngóng mới biết, cho dù muốn làm lại vẫn phải do Đàm Vệ Quốc ra mặt hoặc bảo ông ta viết thư ủy thác mới được.

Ra khỏi nơi quản lý hộ tịch, cả người Đàm Như Ý đều không còn sức lực, cong chân ngồi trên bậc thang ở cửa vùi đầu giữa cánh tay, muốn khóc lại không khóc nổi.

Cô đã sớm biết chuyện không thể nào dễ dàng như vậy. Đời này của cô bất kể gặp được chuyện gì tốt cuối cùng cũng phát triển theo hướng xấu nhất.

Lúc học tiểu học được chọn vào trong đội nhảy múa của lớp để tham gia hội diễn ngày quốc tế thiếu nhi, bởi vì Đàm Vệ Quốc không bỏ ra bốn mươi đồng phía đồng phục, cô không thể làm gì khác hơn là lấy cớ trong

nhà có việc để rút lui. Lúc thi cấp ba, vốn thi vào một trường cấp ba tốt hơn nhưng cũng bởi vì Đạm Vệ Quốc không d/đ;l;q;d nở tiền học phí nên không thể thi. Nếu không phải do cô lấy cái chết để uy hiếp thì sợ rằng ngay cả học đại học cũng không được đi. Bây giờ có lẽ sẽ giống với những đứa trẻ ở trần trên đó, gả cho người ta thật sớm, sinh hai đứa bé nhem nhuốt như khi, cả đời cứ sống dần dần u mê như vậy.

Cô nghĩ kiếp trước nhất định đã thiếu Đạm Vệ Quốc, nếu không tại sao ông ta luôn đối nghịch với cô tất cả chuyện chuyện. Hai mươi mấy năm qua chưa từng có được ngày nào vui vẻ, thật vất vả mới thoát khỏi vũng bùn, rồi lại vào khoảnh khắc cuối cùng bị ông ta kéo vào trong địa ngục.

Đạm Như Ý nhắm mắt lại, nước mắt cũng theo đó mà chảy xuống nền xi măng.

Điện thoại di động trong túi rung lên, Đạm Như Ý móc ra nhìn là Thẩm Tự Chúc gọi tới. Cô cắn chặt đôi môi, do dự một lát liền đưa tay cúp.

Thẩm Tự Chúc lại gọi đến. Lặp lại ba lần, Đạm Như Ý cũng không hạ được quyết tâm nữa.

Giọng nói của Thẩm Tự Chúc hơi dồn dập: "Sao không nghe điện thoại....."

Đạm Như Ý vừa nghe thấy giọng nói của anh, "Oa" một khóc lên, "Anh Thẩm....."

Thẩm Tự Chúc vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Đạm Như Ý thút tha thút thít kể lại mọi chuyện, bên Thẩm Tự Chúc im lặng lắng nghe, sau một lúc lâu mới trầm giọng mở miệng, "Em chờ anh." Lại hết sức ảo não, "Sớm biết nên trở về cùng em."

Trước khi cúp điện thoại, Thẩm Tự Chúc an ủi nói: "Không có việc gì, em trở về chờ anh, đừng để ông nội lo lắng."

Cúp điện thoại, Đàm Như Ý lau nước mắt, đứng dậy dùng khăn giấy lau sạch nước mắt trên nền xi - măng. Không muốn trở về để ông nội Đàm nhìn thấy dáng vẻ thất hồn lạc phách của mình, cô đứng dậy đi về phía cầu.

Hiện giờ là thời gian nghỉ hè nên dưới gầm cầu tràn đầy trẻ em chơi đùa bơi lội, tiếng cười vang tận mây xanh. Đàm Như Ý hờ hững nhìn, chỉ cảm thấy tiếng cười kia cách mình vô cùng xa xôi, ánh mặt trời buổi chiều vô cùng nóng bỏng chiếu lên trên người lại không cảm nhận được tia ấm áp, cũng giống như tất cả trên đời đi vô cùng xa.

Đứng phơi nắng một lát đến choáng váng đầu, Đàm Như Ý tìm một ụ đá có bóng mát dưới trụ ngòi xuống, im lặng ngồi cho đến khi ánh nắng ngã về Tây, trời chiều đem phía tây xanh nhạt là bầu trời nhiễm thấu, khóc ra máu. Chơi từng đứa trẻ chơi đùa về nhà ăn cơm, sắc trời dần dần tối xuống, ánh đèn của khu dân cư gần bờ sông dần dần sáng lên.

Điện thoại di động của Đàm Như Ý lại vang lên, giọng nói của Thẩm Tự Chúc dồn dập, "Em đang ở đâu?" Đàm Như Ý từ từ đứng lên liếc mắt nhìn phía bên kia cầu, giọng nói khàn khàn: "Em đang ở trên cầu, sẽ về ngay lập tức."

Cúp điện thoại, cô đi dọc theo bậc thang để lên cầu, mới đi được vài bước chợt nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Trong hoàng hôn, một bóng đang chạy như bay về phía này.

Đàm Như Ý không khởi ngừng lại, sau một lúc lâu bóng dáng đó đã đến trước mặt, ôm lấy cổ cô, ôm rất chặt, đến nỗi xương sườn giống như bị anh sắt gãy.

Thẩm Tự Chúc hít thở dồn dập mà nặng nề, từng tiếng từng tiếng nện vào trong lòng cô, "Em đừng làm anh sợ."

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tiến Triển Thần Tốc (04)

Edit: Thu Lệ

Dưới cầu nước chảy róc rách, giội vào đá. Cuối cùng Đàm Như Ý tỉnh táo tinh thần lại từ trong rối rắm hỗn độn, trán cô áp thật chặt vào trong lồng ngực của Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng nói: "Em sẽ không đi tìm cái chết, lúc trước còn có nhiều khó khăn hơn cũng vượt qua được."

Thẩm Tự Chúc càng ôm cô chặt hơn, cũng không nói chuyện số hộ khẩu, một lát sau dùng sức nắm tay cô, chỉ nói: "Cùng anh ăn chút gì đó nhé!"

Thẩm Tự Chúc dắt cô đi dọc theo cầu lớn trở lại đường cái, đi một hồi nhìn thấy một tiệm mì. Gọi hai bát súp chua cay, ngồi xuống một cái bàn sạch sẽ dưới mái che ni - lon. Chỉ chốc lát sau, hai bát súp chua cay nóng hôi đã được bưng lên, Thẩm Tự Chúc tách một đôi đũa ra nhét vào tay Đàm Như Ý.

Đàm Như Ý không thấy đói bụng nên chỉ ăn hai đũa. Cầm ly nhựa rót ly trà lạnh uống ừng ực ừng ực. Lá trà là loại rẻ tiền, có lẽ khai bì đã lâu nên uống vào có vị lạ.

Thẩm Tự Chúc thấy cô ăn không vô, lại đứng dậy múc cho cô một bát trà gạo(*), đặt xuống cạnh tay cô, "Ít nhiều gì cũng ăn một chút."

(*): Trà gạo là đồ ăn nhẹ của người Hồ Bắc, Trung Quốc. Xem hình minh họa bên dưới!

Đàm Như Ý ngen cả lòng, vậy mà không muốn làm cho Thẩm Tự Chúc lo lắng, không thể làm gì khác hơn là ăn hơn nửa bát.

Sau khi ăn xong, Thẩm Tự Chúc dắt cô trở về. Bước chân Đàm Như Ý ngừng lại một chút, "Tạm thời em không muốn trở về, để ông nội nhìn thấy lại đau lòng."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, liền kéo cô đi về phía cầu. Xe qua lại không ít nên hai người đi sát vào nhau. Dãy núi ở phía xa rất yên tĩnh, dưới bầu trời đêm, mấy ngọn đèn ở sườn núi càng hiện ra những bóng mờ nông sâu không đồng đều.

Thẩm Tự Chúc đi phía trước, Đàm Như Ý bị anh dắt thật chặt, nhắm mắt theo đuôi. Đi tới một đầu khác trên cầu, Thẩm Tự Chúc quẹo khúc quanh, dắt cô đi xong theo bậc thang để xuống bờ sông. Trên bờ sông phân tán đầy những cục đá vụn, nước chảy dưới ánh trăng phát ra ánh sáng nhạt.

Tiếng nước chảy vỗ vào đá, tiếng xe hơi ma sát qua mặt đất, tiếng nhà ai đang kêu đứa trẻ về nhà ăn cơm. . . . . Tiếng kêu mơ mơ hồ hồ cách đây rất xa, giống như đang ở một không gian khác.

Bước chân của Thẩm Tự Chúc dần dần chậm lại, ngón tay dùng thêm mấy phần sức lực, giọng nói trầm thấp vang lên, giữa tiếng nước chảy dường như trở nên xa xôi, "Còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy em, cũng không hỏi có phải đã tìm đúng người chưa mà lạnh chanh láu tấu gặp mặt. Sau khi vào nhà, em run run giải thích với ông nội anh, khi đó anh nghĩ nếu ông nội anh từ chối thì không biết em sẽ làm sao? Sau đó em lại đến tặng đồ tết, một cô gái nhỏ mang theo một túi lớn đi lên từ lâu một, cũng không gọi người tới giúp một tay. Về sau nữa, chính là lúc anh cùng ba đi tìm em."

Thẩm Tự Chúc nâng ánh mắt lên, nhìn dãy núi xa xa, "Anh không vui lòng đồng ý, nhưng cũng không phải là hết sức chống cự. Có lẽ nhìn

thấy em cậy mạnh, cho nên không nhịn được muốn giúp một tay. Anh đã từng gặp rất nhiều cô gái bằng tuổi em gần như chưa từng trải qua sóng gió hoặc gặp phải thất bại to lớn, đơn giản chỉ là gây gổ với bạn thân hoặc chia tay bạn trai."

Trong lòng Đàm Như Ý lộ vẻ xúc động, "Anh Thẩm. . . . ."

"Hãy nghe anh nói hết." Thẩm Tự Chúc tiếp tục đi về phía trước, anh mang giày da, dẫm lên đá vụn phát ra tiếng vang cực kỳ nhỏ, "Sống hai mươi tám năm trên đời, anh đều trải qua những ngày hết sức nhạt nhẽo. Trừ chuyện cha mẹ ly hôn, thì cũng chưa từng trải qua sóng gió một lần nào. Tất cả mong muốn, chỉ cần anh nguyện ý thì có thể cố gắng đạt được, bất kể trường học cấp ba tốt nhất Sùng Thành, chuyên ngành anh yêu thích nhất hay là trường học mà anh học. Giống như chuyển động quán tính, nhất định phải xuất hiện một ngoại lực mới có thể đánh vỡ trạng thái này."

Anh dừng một chút, cúi đầu nhìn Đàm Như Ý, "Em chính là ngoại lực này."

Gương mặt Đàm Như Ý nóng lên, cúi thấp đầu đá những cục đá dưới chân.

"Từ khi bắt đầu biết chuyện, anh đã ở bên cạnh ông bà nội. Tính tình của ông nội không được tốt, ngày thường hay xảy ra va chạm. Mỗi lần ầm ĩ xong, ông nội đều sẽ gọt một con quả táo, ăn nói khép nép đi theo bà nội anh nói xin lỗi. Hai người nâng đỡ lẫn nhau hơn nửa thế kỷ, nuôi dưỡng ba đứa con, ngày lễ ngày tết cả nhà đoàn tụ cũng gọi là con cháu cả sảnh đường."

Thẩm Tự Chúc dừng bước lại nhìn Đàm Như Ý, ánh mắt sáng quắc, "Anh nói rồi, có rất nhiều việc ngay cả bản thân anh cũng không hiểu rõ, nếu như nghĩ rõ anh sẽ nói cho em biết. Trước mắt anh khẳng định hết sức rõ ràng là, anh thích cuộc sống như vậy giờ. Mỗi ngày vừa mở mắt là có thể

nhìn thấy em, về nhà có thể ăn được d/đ;l;q;d món ăn do chính tay em làm, vì em chia sẻ bớt phần rửa chén, lúc xem truyền hình, bên cạnh có người có thể nói chuyện phiếm. Nếu như em bằng lòng chuẩn bị sẵn sàng hơn nữa, anh hy vọng tương lai có thể sinh một hoặc hai đứa bé của chúng ta, nuôi dưỡng bọn chúng lớn khôn, chúng ta sẽ dần dần già đi giống như ông bà nội anh vậy."

Mỗi một câu anh nói ra, lỗ mũi Đàm Như Ý lại chua xót một phần, trong lòng ngũ vị tạp trần(*), sóng nước cuồn cuộn, không biết là ngọt ngào hay khó chịu nhiều hơn. Đến cuối cùng, trong hốc mắt tràn đầy nước mắt bóng loáng, cô đưa tay lau một cái, dùng sức khịt khịt mũi, muốn nói cái gì đó nhưng há miệng lại không phát ra một tiếng, trong cổ họng giống như đang bị một nắm vải bông chặn lại. Vậy mà cuối cùng nước mắt cũng không ngừng được, không thể làm gì khác hơn là giơ tay lên che miệng lại thật chặt.

(*): Ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn; ý chỉ trong lòng rối bời.

Bình thường Thẩm Tự Chúc nói chuyện rất đơn giản, thế nhưng lúc này lại nói chuyện văn chương như vậy.

Đàm Như Ý cô có tài đức gì mà có thể khiến anh lo lắng đến như vậy chứ.

Thẩm Tự Chúc lấy tay cô xuống, tiện thể ôm vào trong lòng ngực mình, một cái tay khác đặt sau lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve giống như an ủi, "Đừng khóc, em vừa khóc là anh không biết phải làm thế nào. Anh không biết ăn nói, nói những lời này chỉ muốn cho em biết. Mặc kệ có đăng ký kết hôn hay không thì em vẫn là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, về điểm này thì ai cũng không thể thay đổi được."

Đàm Như Ý lại càng khóc lớn tiếng hơn, thút tha thút thít nói: "Ai nói anh không biết nói chuyện, rõ ràng là quá biết nói chuyện."

Thẩm Tự Chức cười lên, bàn tay vuốt tóc mềm mại của cô, "Chuyện của ba anh sẽ xử lý, em đừng lo lắng. Ngộ nhờ ông ta vẫn không chịu trả cho em thì anh có thể tìm cách tách riêng em ra khỏi sổ hộ khẩu."

Đàm Như Ý không lên tiếng mà chỉ khẽ gật đầu một cái.

"Cho nên, Bà Thẩm đừng khóc nữa. Anh không mang theo quần áo tới đây, chỉ có một bộ trên người này thôi."

Cuối cùng Đàm Như Ý cũng bật cười "Hì hì".

Thẩm Tự Chức móc bịch khăn giấy ra, rút mấy tờ đưa cho Đàm Như Ý. Đàm Như Ý nhận lấy, ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác lau nước mũi.

Thẩm Tự Chức kéo cô đến bờ sông ngòi xồm xuống, vốc nước sông tỉ mỉ rửa sạch bàn tay dính nước mắt của cô, "Được rồi, chúng ta trở về thôi, ông nội nhất định rất lo lắng cho em."

Ông nội Đàm đứng trước cửa nhà nóng lòng chờ đợi, mỗi khi có người đi ngang qua đều muốn rướn cổ lên nhìn. Không biết đợi bao lâu cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng Thẩm Tự Chức và Đàm Như Ý sóng vai đi về. Cuối cùng tảng đá trong lòng ông cũng rơi xuống vệt vàng đi tới, tuy trách cứ nhưng đa phần là lo lắng, "Đứa nhỏ Như Ý này! Xảy ra chuyện gì cũng có thể bàn bạc mà, sao lại trốn đi im hơi lặng tiếng như vậy. . . . ."

Đàm Như Ý vội vàng xin lỗi, "Con xin lỗi ông nội, đã khiến người bận lòng rồi." Cô mới vừa khóc nên giọng nói có chút ồm ồm.

Ông nội Đàm bật đèn cầu thang ra ba người cùng lên lầu.

Đồ ăn thừa nguội lạnh đã ăn từ trưa còn để trên bàn không nhúc nhích, Đàm Như Ý vội hỏi: "Ông nội, ông ăn cơm chưa?"

"Có ăn bát cháo rồi."

"Con đi nấu cho ông tô mì."

Ông nội Đàm vội vàng khoát tay, "Đừng để ý đến ông, con và Tiểu Thâm ăn chưa?"

Đàm Như Ý gật đầu, "Ăn bên ngoài rồi ạ."

"Ông không có khẩu vị, vất vả lắm Tiểu Thâm mới tới đây một lần, chúng ta ngồi bàn bạc xem giải quyết mọi chuyện như thế nào trước đã!" Ông nội Đàm thở dài, "Thật là nghiệp chướng."

Thâm Tự Chúc an ủi nói: "Ông đừng gập, hộ khẩu chỉ là chuyện nhỏ, con nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa."

"Chỉ thấy con cái báo hại cha mẹ, chưa thấy ai như cha Như Ý! Cũng trách ông, dạy ra một đứa lòng lang dạ sói như vậy, ngay cả hạn phúc của con gái ruột mình mà cũng không thèm quan tâm."

"Ông nội, ông đừng nói như vậy!" Đàm Như Ý vội vàng an ủi, "Ba con như vậy không liên quan gì đến ông. . . . ."

Ông nội Đàm chỉ biết than thở.

Thâm Tự Chúc phân tích với ông nội Đàm: "Ba lấy hộ khẩu chẳng qua là muốn tiền. . . . ."

Ông nội Đàm vội nói: "Nhất định không được cho nó. Nó vừa có tiền là lại đi đánh bài, nếu đưa tiền cho nó, nó giao hộ khẩu ra còn dễ nói, nếu không giao ra thì chính là một cái động không đáy, cho dù có quăng vào bao nhiêu cũng không thỏa mãn được nó!"

Thẩm Tự Chức trầm ngâm.

"Thường ngày đánh nhau gây chuyện cũng chưa từng thấy nó thông minh như vậy, lúc này lại biết giấu hộ khẩu đi! Hừ!"

Thẩm Tự Chức nghe vậy, không khỏi nhú nhú mày.

"Tiểu Thẩm, ông nghĩ vẫn nên nghĩ cách khác thôi. Thật ra thì chuyện như vậy cũng không gấp, chỉ cần con có lòng thì đăng ký trễ một chút cũng không sao, các con càng nóng lòng thì ngược lại nó càng không chịu cho. . . . ."

Thẩm Tự Chức suy nghĩ một chút, "Dạ được rồi, con sẽ nghĩ cách khác."

Ông nội Đàm thở dài một tiếng, "Tiểu Thẩm, để cho con chê cười rồi." Vừa nhìn về phía Đàm Như Ý — ánh mắt của cô đã sừng lên như hai hột đào, "Như Ý, con hãy nghe ông nói, sau này ba con tìm con có chuyện gì du nữa thì cũng đừng để ý đến nó. Mặc kệ nó nói gì làm gì, con cứ coi như không có người cha này. Khó khăn lắm con mới tìm được nơi chốn để đi về, đừng để một người như thế làm hỏng."

Đàm Như Ý thuận theo gật đầu một cái.

Ngồi một lát, Đàm Như Ý kêu Thẩm Tự Chức đi tắm. Cô tìm được bộ quần áo Đàm Cát hay mặc trước kia để cho Thẩm Tự Chức tắm rửa. Sau đó giặt sạch áo sơ mi và quần dài Thẩm Tự Chức phơi lên sân thượng.

Trên sân thượng phơi đậu cô-ve và một số hoa quả khô, trong không khí phân tán đầy mùi sau khi phơi nắng. Dãy núi vòng quanh trấn nhỏ, mở ra một vết rách ngay phía nam, cộng thêm một con sông chảy qua, ngày mùa hạ sau khi mặt trời khuất núi gió thổi vào nhanh chóng lạnh xuống.

Sau khi phơi quần áo xong, Đàm Như Ý đứng hóng gió một lát. Chợt nghe thấy tiếng đẩy cửa sau lưng, quay đầu nhìn lại là Thẩm Tự Chúc đang đi tới. Đàm Cát cao hơn anh ba bốn d/đ;l;q'd centimét nên anh mặc áo T – shirt của Đàm Cát cũng không chật hẹp mấy. Chỉ có điều, phía dưới anh mặc một chiếc quần bò rộng thùng thình kéo lê ông quần dưới chân thật không hợp với phong cách ngày thường của anh.

Đàm Như Ý không khỏi trêu ghẹo nói: “Anh Thẩm, nếu trong tay anh cầm thêm một chiếc quạt hương bồ(*) là có thể cùng chơi cờ tướng với mấy ông cụ dưới lầu rồi đấy.”

(*): Quạt nan, quạt lá. (Xem hình minh họa bên dưới)

Thẩm Tự Chúc không thềm để ý chút nào, lướt qua giàn đậu cô-ve phơi nắng trên mặt đất đi tới bên cạnh Đàm Như Ý. Hai người dựa vào lan can nhìn qua phía bên kia bờ sông.

Đàm Như Ý đưa tay chỉ nơi nào đó, "Đó là nơi em học trung học."

Thẩm Tự Chúc nhìn sang theo hướng tay cô chỉ, màu đỏ của đèn nê ông nổi bật dưới màn đêm, nhưng hai bóng đèn bị hư khiến chữ "Thuận Tuyền" biến thành "Xuyên Nhật"(*) .

(*): 顺泉(Thuận Tuyền) → 川日(Xuyên Nhật)

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tiến Triển Thần Tốc (05)

"Nói một số chuyện hồi em học cấp ba đi!"

Đàm Như Ý cười lên, một tay chống lan can thân thể ngửa ra sau, "Em à, hồi trung học em chỉ là một đứa ngốc lo học hành. Hơn nữa còn là loại học đến chết mà thành tích cũng chỉ như con mọt sách không lên được. Trước khi phân khoa, lý hoá sinh thất bại, sau khi phân khoa thì số học thất bại. Mặc dù thi ngữ văn và tiếng Anh rất khá nhưng mỗi lần thi tháng thì thành tích cũng chỉ quanh quẩn ở mức bình thường." Cô quay đầu cười nhìn Thẩm Tự Chúc, "Cho nên rất hâm mộ những kiểu người thông minh như bọn anh, đối với em mà nói vĩnh viễn chỉ có thể làm được bước chứng minh đồ thị hình nón mà thôi, còn bọn anh chỉ cần soạt soạt vài bước là làm xong rồi."

Khi đó cuộc sống vô cùng lo lắng bất an, mịt mờ tăm tối, tương lai giống như những hạt cát chất đống thành lâu đài, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi tới là tan thành mây khói. Ở trường học cô phải đối đầu với môn số học chưa bao giờ hiểu biết, về nhà còn phải đối mặt với việc Đàm Vệ Quốc thỉnh thoảng làm khó dễ.

Đàm Như Ý một người bạn học, lúc thi cấp ba bị thiếu mười điểm nên bị người nhà đưa đi học trung cấp dạy nghề. Lúc Đàm Như Ý học cấp ba, nghe nói người bạn học này mang thai, bị mẹ cô ấy đón về từ trường học. Thì ra cô ấy mới vừa đi học một năm đã ở chung với một người đàn ông trong xã hội. Vẫn luôn không lên lớp, sau khi mang thai cũng giấu luôn người nha. Lúc cô ấy được đón về thì đứa bé trong bụng đã lớn hơn năm

tháng. Bởi vì mang thai dinh dưỡng không đầy đủ nên cánh tay gầy guộc như que tăm, mặc một bộ váy bám đầy bụi, chỉ riêng có bụng là lồi ra.

Cảnh tượng đó làm Đàm Như Ý sợ hãi thật sâu, giống như một tiếng nặng nề vang dội trong đêm tối, đập vào trong lòng từng hồi một khiến cô bất kể làm thế nào cũng không dám quên.

Giáo viên dạy ngữ văn của Đàm Như Ý là một giáo sư hơn năm mươi tuổi, tuy có chút cổ hủ nhưng lại đọc được rất nhiều sách. Đàm Như Ý có hứng thú với ngữ văn, hơn phân nửa là do ông ấy ban tặng. Có một lần viết văn, Đàm Như Ý nhắc tới nỗi mờ mịt và lo sợ của mình, nói tới một bài thơ của Tưởng Tiệp, nói vốn là thiếu niên nhưng mỗi lần đều cảm thấy cô tịch như "Đoạn nhận gọi Tây Phong"(*). Bài văn được phát xuống, thầy giáo ngữ văn không có bất kỳ phê bình nào, chỉ viết một câu: Tất cả hôn hôn, cũng là vì sáng tỏ(**)

(*): Trích trong bài thơ “Ngu mỹ nhan kỳ 1 – Thính Vũ” của Tưởng Tiệp.

Đoạn nhận khiếu Tây Phong – Tiếng nhận vắng Tây Phong.

Nguồn: Tuyển tập từ Trung Hoa - Nhật Bản, Nguyễn Chí Viễn, NXB Văn hoá - Thông tin, 1996

(**): Sẽ không có những thành tựu đáng kể trong nghiên cứu nếu chúng ta không nghiên cứu một cách chăm chỉ. Nếu không có công việc khó khăn, sẽ không có những thành tựu to lớn trong sự nghiệp của chúng ta.

Vào lúc hoảng loạn của kỳ thi tốt nghiệp trung học, hoặc khi đang học đại học mà buồn rầu vì kế sinh nhai, hay ông nội ngã bệnh thì Đàm Như Ý đều dùng những lời này để khích lệ mình.

Mà mãi đến giờ phút này, cuối cùng Đàm Như Ý cũng tin chắc, cô đấu tranh nhiều năm chịu đủ loại trói buộc như vậy. Gặp phải chuyện buồn cũng vui vẻ đối mặt, vẫn tiếp tục hiền lành, tính tình nhã nhặn.

Cũng chỉ vì ngày đó——

Để cô gặp được một người tốt như Thẩm Tự Chúc..

"Anh Thẩm, lúc anh học trung học thì thế nào?" Đàm Như Ý xoay người, dựa lưng vào lan can nhìn Thẩm Tự Chúc, "Nhất định là có rất nhiều bạn nữ theo đuổi anh đúng không?"

Thẩm Tự Chúc suy nghĩ một chút, "Anh không để ý lắm."

Đàm Như Ý bật cười, "Không có ai lần lượt tặng thư tình cho anh à? Không có ai gọi tên anh lúc anh chơi bóng rổ? Không có tranh trực cùng ngày với anh à?"

Thẩm Tự Chúc lại suy nghĩ một chút, "Hình như là có, mà anh cũng không để ý."

Đàm Như Ý bị đánh bại, cười nói: "Họ nhất định sẽ rất ghen tỵ với em, thật ra thì em cũng có chút ghen tỵ với bản thân em."

"Tại sao?"

Ánh mắt Đàm Như Ý lướt qua Thẩm Tự Chúc, nhìn về phía ngôi sao thật cao trên bầu trời sau lưng anh, "Bởi vì em lại có được may mắn như hôm nay. Nếu như trước kia em biết sẽ có được hạnh phúc như bây giờ thì khi đó em sẽ sống vui vẻ hơn một chút, ít nhất khi gặp phải cửa ải khó khăn, trong lòng còn có khuyến khích, lại càng không chạy trốn."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, lẳng lặng nhìn cô, đưa tay giữ chặt ngón tay của cô.

Hồi cấp ba, Thẩm Tự Chúc cũng mù tịt và cảm thấy khó khăn như bao thiếu niên thời kỳ ấy, đối với thế giới này còn có rất nhiều điều tò mò. Vậy mà giữa người với người thường có những cách thức hiểu biết khác nhau, có bí mật bắt đầu thăm dò người khác phái, treo ngực túi cát lên xà nhà để luyện võ, dùng hết lòng nhiệt huyết trên sân bóng..... Mà Thẩm Tự Chúc chỉ đọc sách. Văn sử triết học thiên văn địa lý từ cổ chí kim..... Nuốt cả quả táo, qua loa đại khái.

Sau đó có một lần gặp gỡ bạn học thời cấp ba, mọi người nói đến chuyện cũ, Thẩm Tự Chúc mới biết lúc đó bản thân mình đã để lại ấn tượng khó tiếp cận trong lòng mọi người. Lúc học cấp ba, hiểu biết của mọi người càng mãnh liệt hơn, trong hơn hai ngàn học sinh luôn có một người lập dị đặc biệt như vậy. Mà Thẩm Tự Chúc chính là người được cho rằng một trong những kẻ lập dị đó. Thành tích tốt, dáng vẻ đẹp trai, gia thế được, nhưng lại chưa bao giờ lấy đó là lợi thế để lui tới với các bạn nữ giống như những nam sinh khác. Thậm chí còn có người lén lút đồn đãi nói Thẩm Tự Chúc là đồng tính luyến ái. Sở dĩ anh giữ một khoảng cách với người khác, hơn nữa còn xem nhiều sách như vậy cũng bởi vì hết sức mê mang với việc xác định vị trí của mình, cho nên cố gắng tìm kiếm sự đồng tình từ trong sách..... Lời đồn đãi này lại càng thêm xôn xao sau khi một nữ sinh bắt gặp anh đang xem quyển sách “Confessions of a Mask”(*).

(*): Confessions of a Mask: Là một cuốn sách nói về nam chính là người đồng tính của một tác giả người Nhật Bản tên Mishima Yukio.

Một đoạn thời gian rất dài —— trong khoảng thời gian này có thể dùng "Mười năm" là đếm hết, trừ ông bà nội ra thì Thẩm Tự Chúc cũng không để ý đến những chuyện khác. Bởi vì trước sự thất bại hôn nhân của ba mẹ nên anh có bản năng không tin d.đ"l;q"d tưởng vào tình yêu. Bạn học hoặc bạn bè bên cạnh nhiều lần thay đổi người yêu, cũng có bạn học thời đại học sau khi kết hôn lại nhanh chóng ly hôn. Không phải là anh bài

xích tình yêu, mà chỉ cho rằng tình yêu không cần phải hạ giá như mặc áo mưa an toàn, dùng xong là ném.

Đàm Như Ý cười cười, còn nói, "Chỉ có điều, trước khi tìm thấy công chúa, Mario còn gặp phải rất nhiều quái vật, trước khi hôn nàng công chúa ngủ trong rừng tỉnh dậy thì hoàng tử còn phải trải qua bụi gai khắp dọc đường....."

"Ừ!" Thẩm Tự Chức buông tay Đàm Như Ý ra, bước chân chột bước sang bên cạnh, hai tay chống vào lan can vây Đàm Như Ý vào giữa hai cánh tay. Anh cúi đầu nhìn cô, hai mắt như có ánh sao rơi vào trong đó, "Chờ em đã lâu rồi."

Đàm Như Ý sừng sốt một chút sau đó bật cười hì hì một tiếng, "Anh Thẩm, không phải anh đang thừa nhận mình là công chúa đấy à?"

Thẩm Tự Chức không nói lời nào, cúi đầu hôn lên khóe miệng cô một cái. Đàm Như Ý còn chưa tắm rửa, trên người đầy mùi mồ hôi, lập tức đưa tay nhẹ nhàng đẩy anh ra, vuốt vuốt tóc nhỏ giọng nói, "Em..... Em đi tắm." Thấy Thẩm Tự Chức vẫn đứng yên bèn nói thêm, "Trên sân thượng nhiều muỗi lắm, anh đi xuống đi."

"Anh muốn ở một lúc nữa." Thẩm Tự Chức quay đầu nhìn cô, "Em mau đi tắm đi."

Gió mát từ phía Nam thổi tới, liếc nhìn ra ngọn đèn dầu phía xa xa giống như ánh sao tô điểm trên bầu trời đêm màu đen. Thẩm Tự Chức nhìn hồi lâu, cho đến khi tiếng đẩy cửa và giọng nói mềm mại của Đàm Như Ý đồng thời vang lên: "Anh Thẩm, mau tới giúp một tay!"

Đàm Như Ý ôm một cái nệm sợi bông, dưới cánh tay còn đang kẹp một chiếc chiếu, chiếu đã tuột xuống một nửa có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Thẩm Tự Chức vội vàng đi qua nhận lấy chiếc chiếu, Đàm Như Ý

thở dốc một hơi, cười nói: "Tối nay ngủ trên sân thượng đi, chỉ có phòng của ông nội mới gắn máy điều hòa không khí."

Hai người trải báo trên mặt đất, đến nệm sợi bông rồi trải chiếu lên, sau đó thả hai chiếc gối. Vì để xua đuổi con muỗi, Đàm Như Ý đặt khay nhang muỗi bên cạnh, lại phun chút nước hoa chống muỗi lên người Thẩm Tự Chúc. Sau khi chuẩn bị xong tất cả, hai người mới nằm xuống chiếu.

Thời gian mới hơn chín giờ nên vẫn còn sớm. Nằm nói chuyện một hồi, bụng Đàm Như Ý chột kêu ùng ục, cô mới nhớ mình vẫn chưa ăn cơm tối. Cũng đã tắm rồi, nếu ăn gì đó lại toát ra một thân mồ hôi. Vì vậy quay đầu, nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Anh Thẩm."

Thẩm Tự Chúc nghe vậy quay đầu nhìn cô, "Sao vậy?"

"Bình thường, lúc anh muốn ăn khuya mà lại không muốn đi mua thì anh sẽ làm gì?"

Thẩm Tự Chúc dừng một chút, "Em đói bụng?"

Đàm Như Ý ngượng ngùng gật đầu một cái, "Có chút."

Thẩm Tự Chúc lập tức ngồi dậy, "Đi, đi ăn cái gì đi."

Đàm Như Ý lắc đầu, đưa tay kéo cổ tay của anh cũng không đứng dậy, chỉ nhìn anh, "Cũng không coi là quá đói, chỉ chốc lát nữa là được rồi." Đầu tóc cô mới vừa tắm nên giống như một vũng nước, mềm mại rải trên gối.

Thẩm Tự Chúc cúi đầu dùng ngón giữa bắt một lọn, lại nhẹ nhàng buông lỏng ra. Đàm Như Ý nắm lấy tay anh, ranh mãnh cười nói: "Để cho em cắn một cái được không?"

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, "Được."

Đàm Như Ý liền kéo mu bàn tay anh đến trước miệng làm bộ muốn cắn, kết quả bản thân lại bật cười, "Hay là không cắn, tất cả đều là xương, cũng không có mấy lạng thịt."

Đang muốn buông tay lại bị Thẩm Tự Chúc bắt được. Thẩm Tự Chúc dùng sức kéo cô lên đụng vào trong lòng ngực, quỳ gối trước hai chân anh.

Bàn tay Thẩm Tự Chúc đặt trên lưng cô, "Nghe lời, đi ăn cái gì đi." Giọng nói của anh trầm thấp hơn bình thường một chút, lúc nói chuyện hơi thở phất qua sợi tóc bên tai cô.

Đàm Như Ý cảm thấy nhột nhẹ nhàng rụt cổ lại, "Không ăn, tắm rửa rồi ăn xong lại phải đánh răng."

"Thật không ăn?"

Đàm Như Ý lắc đầu. Liền thấy bàn tay sau lưng siết chặt hơn, rồi sau đó đôi môi của Thẩm Tự Chúc áp sát vào tai cô, giọng nói trầm thấp và nhẹ nhàng như nước chảy không tiếng động, từng câu từng chữ giống như rỉ vào tai, "Nếu em không ăn vậy thì để anh ăn."

Chờ Đàm Như Ý hiểu được ý nghĩa của những lời nói này thì sắc mặt bỗng chốc đỏ bừng, lập tức dùng sức đẩy Thẩm Tự Chúc ra. Thẩm Tự Chúc không giữ vững trọng tâm, thân thể ngã ra phía sau. Cô sợ anh rơi xuống đất nên nhanh chóng đưa tay kéo anh. Kết quả Thẩm Tự Chúc thuận thế ôm lấy vai cô, thân thể nghiêng về phía trước đè xuống. Đàm Như Ý nhắm mắt theo bản năng, mở mắt ra lần nữa thì chống lại hai mắt sẫm đen của anh. Đầu cô rơi xuống gối lên bàn tay đang mở ra của anh.

Thật giống như bị anh kiểm chế hoàn toàn, không còn chỗ nào để trốn nữa.

Trên đầu là ánh sao đầy trời, ở trong thành phố, Đàm Như Ý chưa từng thấy nhiều ánh sao sáng như vậy.

Cô nhắm mắt lại, tưởng tượng những ánh sao này đang rơi vào trong mắt của Thẩm Tự Chúc. Dừng chốc lát, cô từ từ vươn tay vòng chắc lưng của Thẩm Tự Chúc. Thẩm Tự Chúc giữ chặt mỏng bên cạnh ra đập lên cho hai người. Bàn tay anh đè trên đầu vai của cô nóng bỏng đến dọa người. Rồi sau đó cúi đầu hôn cô rất sâu. Hô hấp dần dần dồn dập, ngón tay Đàm Như Ý run rẩy bị anh siết chặt trong lòng bàn tay. Xấu hổ cùng với vượt qua nỗi xấu hổ này, dưới cơn đè nén sinh ra kích thích mãnh liệt hơn bình thường.

Dãi ngân hà trên đầu giống như rơi xuống, từ trên bầu trời thật cao đụng vào chỗ sâu yên tĩnh không tiếng động dâng lên muôn ngàn cơn sóng lớn. Trong tiếng nổ vang, trời đất đảo ngược, rồi sau đó tất cả lại quay về yên tĩnh và thản nhiên một lần nữa.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tiến Triển Thần Tốc (06)

Edit: Thu Lệ

Chờ đến lúc kết thúc, bầu trời đêm treo cao, bốn phía dần dần tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng mô tô chạy qua. Đàm Như Ý cảm thấy xấu hổ nên đưa lưng về phía Thẩm Tự Chúc, hai tay che mặt lại, mặc cho anh gọi thế nào cũng không chịu xoay đầu lại.

Sau lưng truyền đến xột xoạt của mặc quần áo, Đàm Như Ý vội vàng cuốn chăn qua phủ kín lên người. Thẩm Tự Chúc nhẹ giọng cười một tiếng, cũng không miễn cưỡng, chỉ hỏi: "Có nóng không?"

Dĩ nhiên là nóng, toàn thân toát mồ hôi có tắm cũng không hết. Vậy mà Đàm Như Ý chỉ bọc kín chắn, không xoay người cũng không nói chuyện.

"Có đói bụng không?"

Trước giờ cô vẫn luôn ăn đúng ngày ba bữa, vốn dĩ chưa ăn cơm tối, bây giờ lại tiêu hao nhiều thể lực vậy đã sớm đói đến nổi ngực dán vào lưng. Cho nên không có tiền đồ gật gật đầu.

"Đứng lên đi." Thẩm Tự Chúc vỗ nhẹ lưng của cô, "Đi ăn cái gì đi, đừng để đói bụng."

"Vậy..... Vậy anh đi xuống trước đi, em mặc quần áo."

Thẩm Tự Chức cười lên, giọng nói trầm thấp dễ nghe, "Cũng không phải là chưa từng nhìn thấy."

Không nói còn thôi, vừa nói khuôn mặt Đàm Như Ý liền chấy đỏ bừng như cục than trong lò, bực chần càng chặt hơn không chịu lên tiếng.

Thẩm Tự Chức không trêu cô nữa, vượt vượt tóc mai qua một bên giúp cô, nhỏ giọng nói: "Anh chờ em ở cửa."

Nghe tiếng bước chân quả thật đi về phía bực cửa, Đàm Như Ý mới núp trong chần mặc quần áo vào, đứng dậy đi tới cửa. Thẩm Tự Chức đang đứng ở giữa cầu thang ngửa đầu liếc nhìn cô một cái, cười duỗi tay về phía cô, "Đi thôi."

Đàm Như Ý bước xuống ba bậc nắm chặt tay anh. Lòng bàn tay nóng hừng hực còn mang theo chút mồ hôi mỏng. Không biết sao, hai tai lại đỏ bừng, chỉ cúi đầu đi theo từng bước sau lưng Thẩm Tự Chức.

Sợ đánh thức ông nội Đàm trong phòng ngủ nên động tác của hai người rất nhẹ. Sau khi vào phòng bếp, Đàm Như Ý vội đóng cửa lại, rón rén mở bếp ga ra nấu nước, Khoảng năm phút sau, nước sôi ùng ục, Đàm Như Ý đánh vào hai quả trứng và một ít d/đ"l;q"d mì sợ, sau đó bắt đầu cắt dưa chuột và cà chua. Không dám gây tiếng động quá lớn nên cô cắt rất chậm, không gian trong phòng bếp thu hẹp, cũng không thông gió nên một lát sau trên mặt cô đã toát ra một lớp mồ hôi.

Thẩm Tự Chức mở cửa phòng bếp đi ra ngoài, một lát sau lại trở về, trong tay còn cầm theo một cái quạt hương bồ không biết đã tìm được ở đâu. Đàm Như Ý thấy dáng vẻ này của anh nhất thời cười đến lạc giọng. Thẩm Tự Chức không thèm để ý chút nào, phe phẩy quạt gió cho cô.

Đàm Như Ý vội tăng nhanh động tác, nhanh nhẩu vớt mì ra khỏi nồi trộn lẫn gia vị, cộng thêm dưa chuột và cà chua. Phòng ăn nối liền với phòng bếp, cách phòng ngủ còn có một khoảng cách. Hai người ngồi xung

quanh bàn vôi vàng ăn mì. Cũng không dám nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhau một cái.

Đàm Như Ý vẫn nhin không được, hạ thấp giọng hỏi: "Anh Thẩm, cái này có phải chính là có tật giết mình hay không?"

Thẩm Tự Chúc vẫn chưa trả lời, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng mở cửa. Đàm Như Ý lập tức bị sợ đến không dám thở mạnh, lại nghe ông nội Đàm ngâm ngáp hỏi, "Còn chưa ngủ à?"

Đàm Như Ý lập tức nhìn về phía Thẩm Tự Chúc cầu cứu, co quắp nói, "Dạ..... Cái này, con ăn tối chưa no nên làm chút thức ăn đêm."

Vẻ mặt Thẩm Tự Chúc vẫn bình tĩnh, phụ họa nói: "Ông nội, ông có muốn ăn một chút không?"

Ông nội Đàm khoát tay, "Không ăn, ông chỉ dậy đi vệ sinh thôi."

Chờ sau khi ông nội Đàm ra khỏi nhà vệ sinh rồi trở về phòng ngủ, Đàm Như Ý mới thở phào một cái, "Làm em sợ muốn chết."

"Sợ cái gì?" Thẩm Tự Chúc khẽ cười một tiếng, "Chúng ta là vợ chồng hợp pháp."

Đàm Như Ý cũng cười, "Rõ ràng là ở chung phi pháp."

Sau khi ăn xong, hai người thay phiên tắm rửa rồi trở lại trên sân thượng. Bầu trời đêm càng yên lặng, khu dân cư ở phía xa chỉ có mấy ánh đèn sáng le que, trên đường phố yên tĩnh in những cái bóng thật dài của đèn đường.

Ăn uống no đủ, Đàm Như Ý nằm một lát mí mắt dần dần nặng nề, Thẩm Tự Chúc nhìn cô đang cố gắng mở to hai mắt, nói chuyện cũng từ từ chậm lại, liền tiến lên hôn xuống trán cô một cái, "Ngủ đi, ngủ ngon."

Giọng nói Đàm Như Ý mơ hồ, "Ngủ ngon, anh Thâm."

Thâm Tự Chúc nhìn cô, cúi đầu xuống nhẹ nói bên tai cô: "Gọi 'Ông xã'."

Đàm Như Ý suy nghĩ chậm chạp đã sớm mất đi năng lực suy tư, liền chép chép miệng nhỏ giọng gọi theo, "Ông xã."

—

Lúc thức dậy thì trời đã sáng choang, Đàm Như Ý toát một thân mồ hôi, vén chăn lên mới phát hiện Thâm Tự Chúc đã tỉnh rồi, đang chống lan can trông về phía xa con sông trước mặt.

Trên cánh tay Đàm Như Ý bị muỗi đốt mấy vết, cô vừa bấm hình chữ thập(*) vừa tìm nước hoa, "Chào buổi sáng."

(*): Dùng móng tay bấm lên vết đốt. Hồi trước mình bị kiến cắn cũng hay làm vậy, để giảm bớt ngứa.

Thâm Tự Chúc xoay người lại, "Đã dậy rồi hả?"

Đàm Như Ý hỏi, "Anh có bị muỗi đốt không?"

"Cũng may là không."

"Vậy thì may quá!" Cô bôi nước hoa lên chỗ bị sưng đỏ, cười nói, "Có lẽ biết anh là khách nên hạ miệng lưu tình."

Hai người dọn chiếu bông ôm xuống cùng ăn sáng với ông nội Đàm xong liền chuẩn bị trở về thành phố. Tháng tám Đàm Như Ý còn được nghỉ nửa tháng nên nói lúc đó sẽ về nữa.

Đến nơi đã là buổi trưa, Đàm Như Ý nghỉ ngơi hai tiếng, buổi chiều liền vội vã lên lớp. Cô giáo Mã thấy cô cuối cùng cũng trở lại liền thở phào

nhẹ nhõm, cười nói: "Trở về rồi à, liên tục dạy lớp tiếng Anh mấy ngày, bây giờ học sinh gặp tôi cũng thấy phiền." Đám Như Ý cười nói cảm ơn.

Lần nữa đi vào quỹ đạo, Đám Như Ý vẫn đi dạy theo thời khóa biểu trước, còn về Thẩm Tự Chúc, ngoại trừ công việc ra thì anh vẫn đang giúp Đám Như Ý nghe ngóng cách chuyển hộ khẩu. Người nhà họ Thẩm đều có tiếp xúc với mọi phương diện, Thẩm Tự Chúc nhờ chú ba Thẩm giúp một tay, tìm được một người có thể giúp. Sau khi nghe Thẩm Tự Chúc nói sơ qua tình hình, người đó nói hiện giờ quản lý hộ tịch nghiêm khắc hơn trước kia, chuyện này không phải là không thể làm mà phải tốn chút công sức.

Trong lúc người đó đang thu xếp, hôm nay hết giờ làm Thẩm Tự Chúc về nhà bị Phương Tuyết Mai chặn lại.

Phương Tuyết Mai đứng ở cửa chung cư, nhìn thấy xe của anh lập tức vẫy vẫy tay. Thẩm Tự Chúc cau mày nhưng vẫn cho xe chạy chậm lại.

Phương Tuyết Mai vuốt vuốt tóc, cười tiến tới bên cửa xe, "Chú hai, cho tôi lên ngồi một lát, có chuyện quan trọng muốn nói với chú và Như Ý."

"Chuyện gì?"

Phương Tuyết Mai nở nụ cười, "Dĩ nhiên là chuyện bây giờ chú quan tâm nhất."

Vẻ mặt Thẩm Tự Chúc hơi lạnh, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: "Lên xe đi."

Lúc vào nhà Đám Như Ý đang nấu cơm trong phòng bếp. Cô nghe thấy tiếng mở cửa lập tức nhô đầu ra khỏi phòng bếp, còn chưa kịp chào hỏi đã thấy Phương Tuyết Mai bỗng sững sốt một chút. Phương Tuyết Mai vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười đón khách, "Đang nấu cơm à?"

Đàm Như Ý có chút ngây ngẩn, gật đầu một cái.

Thẩm Tự Chúc cũng không có ý định nói chuyện phiếm với cô ta mà nói ngay vào điểm chính: "Nói đi."

Phương Tuyết Mai cười nói, "Đã là chuyện của hai người thì hãy để cho Như Ý cùng đến đây nghe đi."

Đàm Như Ý nhìn Thẩm Tự Chúc với vẻ thăm dò, Thẩm Tự Chúc im lặng một lát mới gật đầu một cái. Đàm Như Ý tắt bếp lau lau tay đi đến ngồi xuống bên cạnh Thẩm Tự Chúc.

Phương Tuyết Mai cười nhìn Đàm Như Ý, "Như Ý, em có biết hiện giờ ba em đang ở đâu không?"

Vừa nghe thấy tên Đàm Vệ Quốc, trái tim của Đàm Như Ý liền trầm xuống, môi cô mím chặt, lắc đầu một cái.

"Hôm nay chị định đến thăm bà nội một chút nhưng vừa tới cửa chung cư đã gặp ba em rồi. Ông ta đang cãi nhau với bảo vệ chung cư, nói muốn đi gặp ông nội. Chị vừa nhìn thấy là ba em thì lập tức đi tới chào hỏi với bảo vệ sau đó dẫn ông ấy vào trong chung cư. Chị hỏi ông ấy chuyện gì, ông ấy nói trong tay ông ấy đang giữ hộ khẩu của em."

Nói đến đây cô ta cố ý dừng một chút, thấy Thẩm Tự Chúc và Đàm Như Ý trao đổi ánh mắt thì cười cười, nói tiếp, "Chị nghĩ thân thể ông nội vốn đã không khỏe, nếu để ông ta đến gặp ông nội gây phiền phức thì không chừng xảy ra chuyện. Chị liền hỏi ông d/đ;l;q;d ta muốn bao nhiêu tiền. Ba em cũng sáng khoái nói một con số. Chị vừa nghe xong cũng không phải là bao nhiêu tiền nên đã dẫn ông ấy đến ngân hàng rút tiền cho ông ấy."

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, "Hiện giờ hộ khẩu đang ở trong tay chị?"

Phương Tuyết Mai cười nói: "Đồ vật quan trọng như vậy chị không dám mang theo trong người nên để ở nhà."

Đàm Như Ý hơi cảm thấy khó chịu, cắn cắn môi nhẹ giọng hỏi: "Ba em lấy bao nhiêu tiền?"

Phương Tuyết Mai cười cười, "Tiền chỉ là chuyện nhỏ."

Nhất thời không ai nói chuyện, Phương Tuyết Mai vẫn cười, dáng vẻ đó giống như thợ săn đã sắp xếp xong cạm bẫy chờ bọn họ chui vào lưới.

Hồi lâu sau, Thẩm Tự Chúc mới từ từ mở miệng, "Chị có điều kiện gì?"

"Đừng nói nghiêm trọng như vậy, chị chỉ muốn giúp đỡ chú một chút thôi sao lại nhắc tới điều kiện chứ." Phương Tuyết Mai cười ha ha nói, "Chú hai, hiện giờ đứa bé của chú ba chú cũng đã lớn, tinh thần của Hiếu Quỳnh không được tốt, mấy ngày trước chị dẫn nó đi khám bác sĩ tâm lý, nói nó bị chứng trầm cảm gì đấy? Quan hệ của chú với ba thân thiết nhất, chị chỉ muốn chú với với chú ba chú vài câu, Hiếu Quỳnh còn trẻ cũng không có ý định muốn danh phận gì, nhưng dù sao cũng đã sinh đứa bé không có công lao cũng có khổ lao. Nó cũng không có ý gì khác, chỉ muốn chút phí vất vả sau này đứa nhỏ cũng giao cho chú ba chú, sống hay chết nó sẽ không can thiệp vào nữa, về sau cũng quyết không xuất hiện trước mặt các người."

Cô ta nói xong cũng không nóng nảy, chỉ cười tùm tùm nhìn hai người, chờ Thẩm Tự Chúc quyết định.

Thẩm Tự Chúc gần như không hề do dự, "Chị dâu, chị biết con người của tôi không thích bị người khác uy hiếp. Chuyện của chú ba tôi sẽ không nhúng tay vào, những lời này chính miệng chị hãy nói với chú ấy đi."

Nụ cười trên mặt Phương Tuyết Mai ngưng lại một chút, "Vậy chú không có ý định đăng ký kết hôn với Như Ý hả?"

Vẻ mặt Thẩm Tự Chúc lạnh nhạt, "Chuyện đó không cần chị quan tâm."

Phương Tuyết Mai im lặng chốc lát bỗng cười nói, "Cũng phải, với bảnh lĩnh của nhà họ Thẩm thì số hộ khẩu đâu phải là vấn đề gì khó giải quyết chứ?" Sau đó cô ta chuyển ánh mắt sang Đàm Như Ý, "Như Ý, chị vốn chỉ muốn giúp ba em một lần cũng chính là giúp em, vậy mà lại thành ra có chút vế răn thêm chân rồi, em đừng để ý nha. Đầu óc chị đần độn tốt bụng làm hỏng việc, chuyện tặng vòng phi thúy cho em lần trước cũng thế....."

"Vòng tay đó bà nội rất thích nên bà đã lấy đeo rồi." Đàm Như Ý nhỏ giọng nói.

Phương Tuyết Mai sững sốt một chút, cười cười đứng dậy khỏi ghế salon, "Được, vậy thì chị không quấy rầy hai người nữa. Đúng rồi, hiện giờ có lẽ ba em vẫn còn ở thành phố, chị cũng không biết ông ấy cầm tiền đi đâu. Như Ý, bản thân em chú ý một chút nha."

Đàm Như Ý cũng đi theo, vội nói: "Chị dâu, chị hãy nói cho em biết ba em lấy bao nhiêu tiền?"

Phương Tuyết Mai cười cười, giơ lên một bàn tay.

Đầu óc Đàm Như Ý liền thấy “ong ong”, sững sờ nhìn Phương Tuyết Mai đi ra cửa vang lên một tiếng “rầm”, Đàm Như Ý cả kinh, thân thể cũng giống như rung lên theo.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thần Tốc (07)

Edit: Thu Lệ

Thẩm Tự Chước đứng dậy nhẹ nhàng ôm bả vai cô, "Không có việc gì, có anh ở đây."

Trong lòng Đàm Như Ý giống như đang có tảng đá lớn đè ép tới nỗi cô không thở nổi. Thật vất vả mới sống yên ổn được vài ngày, vốn tưởng rằng Đàm Vệ Quốc không moi được gì tốt sẽ bỏ qua, không ngờ ông ta thực sự có can đảm, vừa há miệng ra là đòi 50 vạn, cả đời cô cũng không làm ra con số này.

Thẩm Tự Chước thấy trong mắt Đàm Như Ý như có nước mắt, không nhìn được ẩn cô vào trong ngực, nhỏ giọng trấn an: "Không có việc gì, tiền này không tính được tới trên đầu chúng ta. Hơn nữa, chuyện cũng không đơn giản như vậy."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Thẩm Tự Chước sờ soạng nắm tay cô —— ngón tay cô lạnh ngắt, trong lòng bàn tay toát ra một lớp mồ hôi mỏng, "Đừng nấu cơm nữa, chúng ta ra ngoài ăn."

Đàm Như Ý vẫn không lên tiếng, nhưng đưa tay ôm Thẩm Tự Chước thật chặt, tựa đầu vào lồng ngực anh, qua một hồi lâu mới ấp úng mở miệng, "Anh Thẩm, thật xin lỗi..... Lúc nào cũng gây phiền phức cho anh."

Thẩm Tự Chúc vỗ nhẹ lưng của cô, "Em nói như vậy thì quá khách sáo rồi đấy." Anh mở sợi dây tạp dề cột trên cổ ra rồi ném sang một bên, "Đi thôi."

Lại qua mấy ngày, chuyện chuyển hộ khẩu của Đàm Như Ý tiến triển. Người giúp một tay kia nói, đợi thêm hai tuần là có thể làm được. Tin tức này giống vậy một liều thuốc mạnh d/đ;lq;d tiêm vào lòng khiến Đàm Như Ý cuối cùng cũng lên tinh thần. Nếu có thể trực tiếp tách hộ khẩu ra thì không cần thông qua cửa ải khó khăn là Đàm Vệ Quốc nữa, tự nhiên càng không cần phải chịu sự uy hiếp của Phương Tuyết Mai.

Thừa dịp hộ khẩu vẫn chưa làm xong, Thẩm Tự Chúc vừa đúng muốn đi miền Nam một chuyến. Lúc gần đi dặn dò liên tục, nói cô trước tiên đừng để lộ tin tức, nếu như Phương Tuyết Mai hoặc Đàm Vệ Quốc lại tìm tới cửa thì cứ từ chối là được. Nếu bọn họ cứ nhất định quấy rầy thì hãy báo cảnh sát. Nhưng vẫn không yên lòng, lại nhờ Hạ Lam chăm sóc cô.

Đàm Như Ý ngược lại không để ý, ngồi chồm hồm trên mặt đất vừa giúp Thẩm Tự Chúc thu dọn hành lý vừa nói: "Em cũng không phải là trẻ con, anh đừng để ý."

Thẩm Tự Chúc lại nói: "Lòng dạ em quá mềm yếu, anh sợ em bị người ta lợi dụng."

Đàm Như Ý dừng động tác trong tay lại, yên lặng mấy giây mới lên tiếng: "Thật ra thì em cũng khôn tin kiểu giải thích ơn sinh đẻ, em đã chịu không ít đau khổ từ tay ông ta. Nhưng ông ta là con trai duy nhất của ông nội, sau khi ông nội trăm tuổi sẽ là người chống đỡ nhà họ Đàm. Thật ra thì em cũng đã biết trước sẽ không để cho ông ta ức hiếp mà không nói tiếng nào. Ít nhất..... Em nhất quyết sẽ không để cho ông ta đến làm phiền anh."

Thẩm Tự Chúc đưa tay xoa nhẹ lên đầu cô một cái, "Anh biết."

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Tự Chúc đã lên máy bay. Trong nhà chỉ còn lại một mình Đàm Như Ý nên có hơi vắng vẻ. Mỗi ngày cô vẫn đi dạy, trở về chăm sóc hoa cỏ, sau đó nấu cơm cho bản thân tự ăn. Nhưng không có Thẩm Tự Chúc ở bên cạnh, nấu cơm cũng trở thành không có động lực nên chỉ nấu đơn giản, có lúc lười thì một bát mì cũng thấy đủ rồi.

Lúc thật sự bực bội nhàm chán, cũng gọi điện thoại cho Hạ Lam. Nhưng gần đây hình như Hạ Lam rất bận rộn, ngay cả nhận điện thoại cũng vội vã, tính ra đã lâu rồi hai người chưa gặp nhau.

Hạ Lam chưa nói được hai câu đã ho khan, Đàm Như Ý lập tức hỏi: "Bị cảm hả?"

"..... Khụ..... Không có việc gì. Tôi đang làm thêm giờ, gần đây thay đổi nhân sự lớn nên loay hoay như một con quay vậy."

"Cũng không có chuyện gì khác, chỉ muốn hỏi cô đã ăn tối chưa."

Hạ Lam cười cười, "Vẫn chưa ăn, lúc này hoàn toàn không đi được....."

Cô lại che miệng ho khan, Đàm Như Ý nghe một hồi cũng thấy khó chịu, vội nói: "Hôm nay tôi làm thức ăn hơi nhiều, nếu không tôi đem cho cô một ít nhé, công ty cô ở đâu?"

"Vậy thì làm phiền cô quá."

"Không có việc gì, một mình tôi ở nhà rảnh rỗi không có việc làm."

Sau khi cúp điện thoại, Đàm Như Ý lại giúp Hạ Lam nấu chút tuyết lê đường phèn, đựng trong bình giữ nhiệt rồi cùng đưa thức ăn đi.

Công ty của Hạ Lam cũng không xa, ngồi tàu điện ngầm cũng chỉ sáu trạm. Đến tầng hai mươi sáu, cô đợi điện thoại cho Hạ Lam, đứng trước cửa

kiếng đợi chốc lát thì thấy bên trong có một bóng dáng thoáng qua, cô tập trung nhìn lại lập tức ngỡ ngẩn.

Bên trong người nọ mặc một bộ T-Shirt màu xám tro, ăn mặc có vẻ hơi thư sinh, chính là Bùi Ninh đã lâu không rồi không gặp.

Bùi Ninh cũng sửng sốt một chút, qua một hồi lâu mới vội vàng lấy thẻ quẹt xuống mở cửa giúp Đàm Như Ý.

Lúc này Đàm Như Ý mới bắt đầu xâu chuỗi lại mọi chuyện: Bùi Ninh từng đề cập tìm được công việc trong một công ty nước ngoài thuộc top 500, mà hôm sinh nhật cô Hạ Lam nói công ty mới vừa mới nhận một người mới..... Nhưng cô thật sự không ngờ thế gian này lại có chuyện trùng hợp như thế.

Bùi Ninh dẫn Đàm Như Ý đi đến chỗ làm việc của Hạ Lam, "Caire nói có người đưa cơm tối cho cô ấy, tôi tưởng người đó là bạn trai của cô ấy....."

Đàm Như Ý có chút ngây ngẩn, một lát sau mới nhận ra "Claire" là tên tiếng Anh của Hạ Lam.

Xa xa đã nhìn thấy Hạ Lam vẫy vẫy tay về phía bên này, tóc cô buộc lên thật cao trên đỉnh đầu, trước mặt đeo khẩu trang chỉ lộ ra hai con mắt phía dưới có hai bông mắt thật lớn.

Đàm Như Ý đi tới, đưa hộp giữ nhiệt và bình giữ nhiệt cho Hạ Lam, Hạ Lam nói tiếng cảm ơn, chung quanh lập tức có người xúm lại cười nói: "Thật hâm mộ, còn có 'Vợ yêu' đưa cơm nữa."

Hạ Lam cười ha hả, đưa tay kéo Đàm Như Ý, "Kiếp trước tôi đã tu luyện nên có phúc lớn, hâm mộ cũng vô dụng."

Nói lời này thì, Đàm Như Ý cảm giác ánh mắt Bùi Ninh dừng trên người mình. Cô hết sức không tự nhiên, cúi đầu nói với Hạ Lam, "Mau thừa dịp còn nóng ăn đi."

Hạ Lam để tài liệu trong tay xuống nói với Bùi Ninh, "Cậu kiểm tra trước giúp tôi, tôi ăn cơm đã." Nói xong, lại ho khan một trận.

Đàm Như Ý mở bình giữ nhiệt ra, đưa vào tay Hạ Lam, "Tuyệt Lê đường phèn, chữa ho lâu ngày không khỏi."

Hạ Lam gỡ khẩu trang xuống uống vài ngụm, cười nói, "Như Ý, sao cô lại đảm đang như vậy, tôi cũng muốn một người đàn ông tốt như thế."

Đàm Như Ý cười cười, "Đừng nói bữa nữa, mau ăn đi."

Hạ Lam cũng đói bụng dữ dội nên ăn như hổ đói, cuối cùng thỏa mãn vỗ bụng một cái, "Thẩm Tự Chúc phải tích bao nhiêu phúc mới được ăn thức ăn do tay nghề siêu sao nấu mỗi ngày chứ."

Vừa dứt lời, tiếng gõ bàn phím của Bùi Ninh bên cạnh liền ngừng lại, anh ta quay đầu nhìn về phía Hạ Lam, "Thẩm Tự Chúc là....." "Ôi cậu không biết à?" Hạ Lam lại đeo khẩu trang lên, "Chính là chồng của Như Ý nhà tôi đấy."

Đàm Như Ý chợt cảm thấy khó chịu, cũng may Bùi Ninh không tiếp tục hỏi tới nữa. Đợi một lát, Đàm Như Ý đứng dậy từ biệt, lại dặn dò Hạ Lam nghỉ ngơi thật tốt đừng liều mạng quá. d/đ;l;q;d Hạ Lam vừa ho khan vừa luôn miệng nói "Được", cũng không biết đến tột cùng trong lòng có nghe hay không, "Bùi Ninh, tiễn Như Ý giúp tôi."

Đàm Như Ý lập tức từ chối: "Không cần, tôi tự đi được."

Bùi Ninh cũng đã đứng dậy, "Ra cửa cần quẹt thẻ..." Dừng một chút rồi nói tiếp, "Đúng lúc tôi muốn đến 711 một chuyến."

Đàm Như Ý không còn cách nào âm thầm thờ dài.

Giờ này trước thang máy gần như không có người. Chờ giây lát, lập tức có một chuyến đi lên. Đàm Như Ý đi vào, chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm mũi chân của mình.

"Gần đây ... cậu có khỏe không? Vốn định liên lạc với cậu, nhưng gần đây rất bận rộn nên không có thời gian."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

"Lần trước sinh nhật cậu, theo lý tôi nên đích thân tới, nhưng không khéo lại tăng ca hai ngày liên tiếp....."

"Không cần." Đàm Như Ý lên tiếng, lạnh lùng cắt đứt lời anh ta nói.

Bùi Ninh im lặng cho đến tầng trệt, cửa thang máy mở ra cũng không lên tiếng nữa. Đàm Như Ý bước ra ngoài trước, đi tới cửa chính một luồng khí nóng đập vào mặt, bước chân cô dừng lại một chút, "Cậu đi mua đồ đi, tôi đi về." Nói xong liền xoay người đi về phía trạm tàu điện ngầm.

Đi hai bước, cảm thấy Bùi Ninh vẫn đi theo, trong lòng cô tự dưng sinh ra một nỗi phiền muộn, dừng bước xoay người, "Bùi Ninh, rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Cách nhau mấy bước, bóng dáng của Bùi Ninh trong màn đêm có mấy phần tiêu điều, lẳng lặng nhìn cô, trong ánh mắt làm như hàm chứa thờ dài vô tận.

Đàm Như Ý thờ dài, kiềm chế lửa đang đấu đá lung tung trong lòng xuống, "Tôi cho rằng lần trước đã nói rất rõ ràng rồi. Bùi Ninh, tôi đã kết hôn, mặc dù đã từng thích cậu nhưng đó đã là chuyện quá khứ." Cô dừng một chút, "Làm người không thể cứ nhìn về phía sau, tôi cũng không thể cứ

vùi đầu trong hồi ức. Tôi không trách cậu, cũng không trách cậu năm đó cùng bạn học đùa giỡn tôi, nên cậu không cần thiết phải áy náy."

Bùi Ninh yên tĩnh một lát mới lên tiếng: "Không phải bởi vì áy náy....."

"Vậy thì tại sao?"

Bùi Ninh nhìn cô mấy giây chột bước về phía cô. Anh ta cầm một tay trong túi quần, một tay kia nắm thật chặt, bước chân nặng nề làm như hàm chứa dứt khoát mơ hồ.

Đàm Như Ý chột thấy có chút lo lắng, theo bản năng muốn lui về phía sau, cánh tay đã bị anh ta bắt được. Cô lập tức giãy giụa nhưng không thoát được, Bùi Ninh cúi đầu nhìn cô chăm chú, trong con mắt như có một đám lửa bùng cháy.

Đàm Như Ý khẽ nạt: "Cậu buông tôi ra!"

Bùi Ninh lại nắm tay cô chặt hơn, ánh mắt bức người, "Cậu thật sự không hiểu sao?"

Đàm Như Ý thật sự không hiểu, ảo não nói: "Tôi hiểu cái gì —— Cậu có thể buông tôi ra trước được không?"

Bùi Ninh lại đi tới một bước, khoảng cách giữa hai người lại rút ngắn chỉ còn không tới nửa cánh tay, "Vậy cậu hãy nghe cho kỹ....."

Trong lòng Đàm Như Ý sinh ra dự cảm chẳng lành, chỉ sợ trong miệng Bùi Ninh sẽ bắn ra nhiều hơn một chữ.

Đang lúc ấy thì sau lưng chột truyền đến một giọng nói quen thuộc, "Chị, sao chị lại ở đây?"

Đàm Như Ý liều mạng vùng vẫy theo bản năng, lần này cuối cùng cũng tránh ra, cô vuốt vuốt tóc lui về phía sau một bước, xoay người sang chỗ khác.

Trong tay Đàm Cát đang cầm một túi ny lon màu trắng, Đàm Như Ý nhìn sang, hình như bên ngoài túi in nhãn hiệu của một tiệm thuốc, cô sững sốt một chút, "Em tới tìm Hạ Lam à?"

Đàm Cát không trả lời, ánh mắt lướt qua cô dừng lại trên người Bùi Ninh, "Anh ta là ai?"

Hai chị em đồng thời sinh ra chút lúng túng khi bị người ta bắt quả tang tại chỗ, Đàm Như Ý lại giải thích rất rõ ràng, còn Đàm Cát..... Bất kể như thế nào, cậu cũng không nên là người tới đưa thuốc cho Hạ Lam. Cô nghĩ đến những lời Thẩm Tự Chúc hỏi cô vào hôm sinh nhật Đàm Cát, trong lòng chợt sinh ra suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, cô bị bản thân mình dọa cho hết hồn, không dám nghĩ tiếp nữa.

Đàm Cát lại nói: "Đúng lúc em làm gia sư ở gần đây mới vừa kết thúc. Nghe nói chị ấy bị cảm nên tiện thể tới xem một chút."

Đàm Như Ý suy nghĩ một chút, "Làm sao em biết cô ấy bị cảm?"

Đàm Cát dừng lại, "Ngày hôm qua em gọi điện thoại tìm chị ấy hỏi chuyện công ty tuyển thực tập sinh."

Đàm Như Ý nửa tin nửa ngờ, vậy mà không tìm ra bất kỳ sơ hở nào từ trong lời nói của Đàm Cát, hai người im lặng đứng một lát, Đàm Như Ý ho nhẹ một tiếng, mở miệng nói: "Vậy em mau đi đi."

Đàm Cát gật đầu một cái, đi hai bước bỗng dừng lại xoay người trình trọng hỏi cô: "Chị Hạ Lam ở lâu mấy?"

"26."

Đợi bóng dáng Đàm Cát biến mất trong đại sảnh, Đàm Như Ý mới nhớ tới vị Phật trước mặt vẫn chưa đưa đi, lúc này cô đã có kinh nghiệm, lập tức lui mấy bước, thân thể hơi nghiêng tới trước, chỉ cần Bùi Ninh có động tác gì lập tức co căng chạy.

Bùi Ninh Thanh đằng hắng, "Thật xin lỗi..... Vừa rồi tôi có hơi..... Lần sau hãy nói tiếp."

Đàm Như Ý lại nghĩ, mới không có lần sau đâu.

Bùi Ninh khoát tay áo, "Tôi đi mua đồ, hẹn gặp lại."

Đàm Như Ý không lên tiếng, nhìn anh ta thật sự xoay người đi rồi, lúc này mới di chuyển. Ai ngờ mới vừa đi hai bước đã bị Bùi Ninh gọi lại, Đàm Như Ý không quay đầu lại, chỉ nghe Bùi Ninh nói: "Gần đây công ty bọn tôi không tuyển thực tập."

Đàm Như Ý sững sờ, lập tức xoay người nhưng Bùi Ninh đã đi xa. Cô đứng tại chỗ, câu nói nghe như hơi hợt nhưng lại khiến cô bối rối. Đứng một lát, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà đèn đuốt sáng choang cao vút trong mây, làm sao có thể liếc mắt một cái đã tìm ra tầng hai mươi sáu?

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Thần Tốc (08)

Tâm trạng Đàm Như Ý rối loạn như tơ vò, tạm thời cũng không biết nên dùng tâm tình gì để suy đoán chuyện của Hạ Lam và Đàm Cát. Nghĩ cái gì cũng gì cũng giống như suy đoán trong đầu, nghĩ cái gì cũng đều giống như không đủ chu đáo. Trong lòng mơ hồ có một ý nghĩ nào đó, nhưng hiện giờ cô không có gan dạ nào để khám phá, một mặt lại hy vọng sẽ tồn tại mấy phần may mắn.

Tối về gọi điện thoại với Thẩm Tự Chúc, nghe thấy giọng nói của anh có vẻ rất mệt mỏi, Đàm Như Ý dĩ nhiên sẽ không nói mấy chuyện phiền lòng với anh nữa.

Đếm trên đầu ngón tay từng ngày một, cuối cùng ngày Thẩm Tự Chúc trở về cũng gần ngay trước mắt. Đàm Như Ý cố ý đi ra ngoài mua thức ăn thật sớm, trở lại nấu một nồi nước trên bếp trước, nguyên liệu thức ăn cũng chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ Thẩm Tự Chúc vừa xuống máy bay là bắt đầu bật lửa.

Cô ngồi trên ghế sa lon xem ti vi không chút để ý, nhưng thật ra vẫn luôn chú ý đến tiếng động của điện thoại di động, chỉ sợ bỏ lỡ một cuộc điện thoại nào đó.

Ngồi nhìn khoảng cách đến thời gian Thẩm Tự Chúc xuống máy bay càng ngày càng gần, Đàm Như Ý đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại lấy di động nhìn một lát, trong lòng còn nghi ngờ có phải hư rồi không. Không biết tại sao lại nghĩ đến lúc đại học, trong túc xá có một nữ sinh đang yêu, lúc chờ điện thoại của bạn trai cũng lo lắng hồi hộp như vậy.

Đang suy nghĩ chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Đàm Như Ý ngẩn ra, thầm nghĩ chẳng lẽ Thẩm Tự Chúc đã về trước thời hạn? Cô mừng rỡ, lập tức đứng dậy chạy tới mở cửa, vậy mà trong khoảnh khắc cửa mở ra lại lập tức cứng đờ tại chỗ.

Người đứng ngoài cửa là Trâu Lệ. Chiếc chìa khóa trong tay của bà ta còn đang cắm vào trong ổ khóa, thấy dáng vẻ lòng như lửa đốt của Đàm Như Ý, hơi nhú nhú mày, "Trước khi mở cửa cũng không hỏi là ai? Nếu là ăn trộm thì sao?"

Đàm Như Ý không ngờ Trâu Lệ lại đột nhiên xuất hiện vào lúc này, cũng không báo trước một tiếng. Cô há miệng, lập tức nghiêng người mời bà ta vào nhà, lại tìm một đôi dép nữ sạch sẽ trong tủ giày cho bà ta mang.

Trâu Lệ thay giày, sau đó quan sát một vòng xung quanh nhà giống như bà hoàng đi thị sát. Tuy bà ta có chìa khóa dự bị nhà Thẩm Tự Chúc nhưng cũng không thường xuyên lui tới. Mặc dù không được mấy lần nhưng lần tới này, có thể rõ ràng nhận ra toàn bộ căn nhà đã có sự thay đổi. Bất kể là những chậu cây trồng xanh lá đặt ngoài ban công, váy dài phơi dưới ánh nắng mặt trời hay là mấy chiếc gối ôm đủ màu sắc tươi đẹp trên ghế sa – lon..... Toàn bộ không gian vốn dĩ chỉnh tề mạnh mẽ, hôm nay bởi vì có sự gia nhập của mấy màu sắc này mà hiện ra mấy phần mềm mại thuộc về phái nữ.

Mặc dù Trâu Lệ thỉnh thoảng dừng bước chân lại, nhưng trong suốt quá trình vẫn không nói một lời. Đàm Như Ý nơm nớp lo sợ đi theo sau lưng bà ta. Cô không biết Trâu Lệ đến đây có ý đồ gì nên cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Cũng may sau khi đi dạo một vòng thì Trâu Lệ đến ngồi xuống ghế sa – lon, Đàm Như Ý lập tức rót cho bà ta một ly trà. Cô hơi căng thẳng nên rót bị lệch khiến trước trà văng trúng tay. Sau đó đẩy ly trà đến trước mặt Trâu Lệ, miễn cưỡng cười cười à nói: "Mời mẹ dùng trà."

Ấn tượng của Đàm Như Ý với Trâu Lệ vẫn dừng lại ở mấy lời nói mà ta đã nói với cô sau khi buổi tiệc kết thúc vào mấy tháng trước. Khi đó vốn dĩ muốn tôn trọng nhau như khác với Thẩm Tự Chước là được, nhưng hôm nay lại phim giả thành thật thì cô phải kính trọng Trâu Lệ, dù gì bà ta cũng là mẹ của Thẩm Tự Chước.

Trâu Lệ liếc mắt nhìn ly trà một, "Cái này người giống như là Thiết Quan Âm?"

"Vâng!" Đàm Như Ý lo lắng đáp.

"Nhìn lá trà có vẻ thượng hạng, nhưng không nên pha bằng cách này."

Đàm Như Ý chợt cảm thấy khó chịu, không lên tiếng.

"Trời nóng nên không muốn uống trà nóng, rót giúp tôi ly nước đá đi."

Nước đá đưa vào trong tay, Trâu Lệ chỉ nhẹ nhàng uống một hớp, đưa tay chỉ ghế sa lon đối diện, "Ngồi đi."

Đàm Như Ý nghe lời đi sang ngồi, hai ngón tay xoắn lại, chỉ có cảm giác không phải sa lon, rõ ràng là bàn chông hồ lửa.

Trâu Lệ đưa tay day day thái dương huyết, dường như có mấy phần mệt mỏi, "Tôi đã nghe chị dâu Tự Chước nói mọi chuyện rồi."

Đàm Như Ý ngẩn ra, rũ mắt xuống.

"Tôi có chút xem thường cô rồi đấy, không ngờ cô có bản lĩnh có thể đi tới một bước như ngày hôm nay."

Trong lòng Đàm Như Ý sinh ra tức giận, nhưng chỉ siết chặt ngón tay không lên tiếng.

"Tôi tới đây cũng không phải là muốn làm khó cô mà chỉ hỏi cô một câu, cô thật sự có ý định đăng ký kết hôn với Tự Chúc?" Dường như câu hỏi này ẩn giấu vô số lời sắc bén. Giống như giấu cột, vừa giống như đang biểu đạt rằng bà ta không thể tưởng tượng nổi.

"Là Anh Thấm nói ra trước."

"Vậy cô thì sao?" Trâu Lệ lập tức hỏi tới, "Ý của cô là?"

"Đương con có cùng suy nghĩ với anh Thấm."

Trâu Lệ tạm thời không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt cực kỳ lạnh lùng quan sát cô, một hồi lâu sau bà ta lại mở miệng, "Như Ý, cô không cần giữ tâm lý 'lấy thân báo đáp', chỉ có hai mươi vạn mà thôi, nhà họ Thấm vẫn chi ra được. Vấn đề chúng tôi cũng không có d/đ;l;q"đ ý định tính toán hai mươi vạn này với cô, chỉ coi đó là phí vất vả khi chăm sóc ông nội. Nhưng hôn nhân là chuyện lớn của đời người, không phải nhốt hai người trong phòng là được."

Đàm Như Ý cúi đầu nhìn ngón tay, "Nhưng mẹ à, kết hôn vốn là chuyện của hai người."

Trâu Lệ cười cười, nụ cười này lại không biểu đạt trong mắt, "Cô chính là còn nhỏ tuổi nên không hiểu chuyện. Kết hôn nhìn như là chuyện hai người, nhưng thật ra là chuyện của hai gia đình. Từ đầu tôi đã không đồng cuộc hôn nhân của anh cả và chị dâu Tự Chúc, quả nhiên..... Cũng may chị dâu Tự Chúc vẫn nghĩ đến nhà họ Thấm, nếu không phải nó đã nói với tôi chuyện này, có phải cô và Tự Chúc định lạng lẽ gạo nấu thành cơm không?"

Dĩ nhiên Đàm Như Ý biết, với gia thế của Thấm Tự Chúc, bất kể như thế nào thì cô cũng xem là với cao. Nhưng trải qua mấy tháng sống chung, cô hiểu gia thế thật sự không phải quan trọng nhất. Tìm đối tượng cũng giống như kết giao bạn bè, quan trọng nhất là tâm đầu ý hợp. Nếu cô

và Thấm Tự Chúc yêu thương nhau lại sống chung rất vui vẻ, cần gì phải so đo những trói buộc bên ngoài này.

Nhưng cô không có cách nào mở miệng nói những lời này với Trâu Lệ, có nói sợ rằng bà ta cũng không muốn hiểu.

"Mẹ, chỉ cần Anh Thấm nói không đăng ký thì con nhất định sẽ không đăng ký với anh ấy, nếu anh ấy bảo con đi, con nhất định sẽ dọn đi không chút do dự."

Trâu Lệ sửng sốt một chút, cười một tiếng, "Cô thật khéo léo, biết cách dùng Tự Chúc để dọa tôi. Tôi nghe nói cô là giáo viên, có một số đạo lý tôi không nói khẳng định cô cũng hiểu. Người quý ở chỗ tự biết bản thân mình, cô chưa thấy được làm vợ nhà họ phải như thế nào nên mới nghĩ đơn giản như vậy thôi."

Đàm Như Ý yên lặng một lát, "Vậy mẹ không ngại nói một chút chứ, xem khó khăn chỗ nào?"

Lần này đến phiên Trâu Lệ im lặng, sau một lúc lâu bà ta bưng ly nước đá lên uống một hớp, mới mở miệng, "Cô hiểu rõ sự nghiệp của Tự Chúc sao? Biết nó muốn gì sao? Có thể giúp đỡ nó sao?"

"Con cho rằng với năng lực của anh Thấm đã dư dả để đối phó với sự nghiệp. Hơn nữa, con cũng có sự nghiệp của mình. Con cho rằng mặc dù cuộc sống vợ chồng không tránh khỏi thỏa hiệp hoặc hy sinh, nhưng cũng không phải lấy hoàn toàn hy sinh trong đó làm tiền mua sự nghiệp. Theo ý của mẹ, người anh Thấm cần chính là một người bạn hợp tác —— giống như cô Đường Thư Nhan—— mà không phải một người vợ?"

Trâu Lệ lại im lặng một hồi, lát sau cười nói: "Cũng rất có sức lực. Bản thân tôi cũng không có ý kiến gì với cô, nhưng cha cô....." Trâu Lệ không lên tiếng, để lại một đoạn trống không làm cho người ta tự tưởng tượng.

Lòng Đám Như Ý tạm thời trầm xuống.

"Nếu cô và Tự Phước đăng ký kết hôn, hai nhà sẽ trở thành một nhà. Nếu thỉnh thoảng cha cô tìm chúng tôi vợ vét tài sản, cái này sợ rằng có chút..... Còn nữa, tôi nghe nói cha cô ở bên ngoài bài bạc thiếu không ít nợ, không biết ông ta có trả được hay không nếu không trả được thì có phải cha nợ con trả không?" Trâu Lệ lạnh d/đ/l;q"d lòng cười một tiếng, "Tôi cũng vì lo lắng cho cuộc sống hòa thuận về sau của hai người thôi. Tự Phước là con trai tôi, mười tháng mang thai sinh ra. Nó muốn cưới ai tôi thật sự không xen vào, nhưng để một quả bom hẹn giờ bất cứ lúc nào cũng có thể lòi nó xuống nước....."

May mà lúc này điện thoại di động của Đám Như Ý reo lên, cô vội vàng đã lấy điện thoại di động đứng dậy nhấn nút nghe, Thắm Tự Phước nói cho cô biết đã ra khỏi sân bay, khoảng ba mươi phút nữa sẽ đến nhà.

Đám Như Ý miễn cưỡng cười cười, dặn dò Thắm Tự Phước chú ý an toàn. Cúp điện thoại, cô xoay người nhìn Trâu Lệ, "Mẹ anh Thắm sắp về đến nhà, mẹ có muốn ở lại ăn cơm với bọn con không?"

Trâu Lệ đứng dậy cầm túi xách mình để trên ghế sa – lon lên, "Tối nay tôi còn có bữa tiệc." Ánh mắt của bà ta thoáng dừng lại trên người Đám Như Ý một chút, "Nếu cô thích Tự Phước thì hãy nghĩ cho nó một chút đi."

Sau khi Trâu Lệ đi, Đám Như Ý tựa đầu vào tủ trưng bày bằng thủy tinh, một hồi lâu cũng không động đậy. Một lúc sau mới bừng tỉnh từ trong mộng, nhớ tới còn phải nấu cơm.

Cô nghĩ đến câu nói cuối cùng của Trâu Lệ nhiều lần, không cẩn thận khiến dao cắt xéo theo đầu ngón tay, lập tức đau đớn đến nỗi cô phải hít sâu một hơi. Theo như tình hình này, dĩ nhiên là không có cách nào nấu cơm tiếp, nếu không những món ăn nấu ra nhất định sẽ đầu độc Thắm Tự Phước

chết mất. Cô tắt lửa nồi canh đang nấu, rửa vết thương dưới vòi nước sau đó tìm miếng băng keo cá nhân dán lên qua loa.

Ngồi trên ghế sa – lon một lát thì nghe tiếng gõ cửa. Đàm Như Ý lập tức đứng phắt dậy khỏi ghế sa – lon, nhanh chân đi tới mở cửa ra.

Chỉ mới một tuần lễ mà lại giống như cách bao năm không gặp. Người đàn ông ở trước mặt vẫn giữ phong thái yên tĩnh, đẹp trai bảnh bao. Nhưng trên cằm lại có màu xanh nhàn nhạt do râu mọc lún phún, mang theo vài phần long đong mệt mỏi.

Thẩm Tự Chúc xách va li vào, còn chưa kịp thay giày đã đưa tay nhấn Đàm Như Ý vào trong ngực mạnh mẽ ôm hồi lâu.

Đàm Như Ý tham lam ngửi hơi thở trên người anh, dần dần bình tĩnh lại.

Nghĩ thầm, bất kể trước mặt có gian nan hiểm trở bao nhiêu, đều sẽ vượt qua từng cái một. Cái gọi là vợ chồng không phải là cũng vượt qua mưa bão không xa không rời sao?

"Lúc thái độ ăn không cẩn thận trúng vào vào, phải khiến anh chịu khó ra ngoài ăn rồi."

Thẩm Tự Chúc buông cô ra, lập tức bắt lấy tay cô, "Có nghiêm trọng không?"

"Không có chuyện gì, chỉ một vết cắt nhỏ hai ngày nữa là khỏi thôi."

Thẩm Tự Chúc lại ôm cô một lát mới thay giày vào nhà. Anh đi vào trong hai bước, nhìn thấy ly trà nhỏ trên bàn, "Có khách tới?"

"Dạ!" Đàm Như Ý hời hợt nói, "Mẹ anh trở về Sùng Thành rồi, mới vừa tới đây ngồi một lát."

Thẩm Tự Chức ngừng bước chân lại một chút, đưa tay kéo cô, "Bà ấy có gây khó dễ cho em không?"

Đàm Như Ý cười cười, "Không có, chỉ hỏi tình hình gần đây của anh thôi."

Thẩm Tự Chức nửa tin nửa ngờ, chăm chú nhìn vào ánh mắt cô. Đàm Như Ý hết sức không được tự nhiên, xoay mắt đi khe khẽ căn cứ môi, "Còn nhắc mấy câu tới chuyện đăng ký kết hôn."

Thẩm Tự Chức sầm mặt, "Là ai nói cho bà ấy biết?"

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Dĩ nhiên Thẩm Tự Chức hiểu rõ, cau mày đứng một lát rồi ôm cô, "Anh đi tắm trước đã."

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Thần Tốc (09)

Vốn định tìm một nhà hàng gần đây, nhưng trong lúc lái xe, Thẩm Tự Chúc cùng cô nói chuyện mấy ngày nay không cẩn thận nên đã chạy đi khá xa.

Mùa hạ ở Sùng Thành cũng có thể nói như lò lửa, ngoài cửa sổ thời tiết nóng bức, sau khi mặt trời lặn cũng không thấy biến mất, xe chạy từ từ dưới ánh đèn bên bờ sông, điều hòa trong xe tỏa ra khí lạnh. So với bên ngoài có vẻ vô cùng hài lòng. Thẩm Tự Chúc nói với cô chuyện mấy ngày nay ở Phương Nam tất cả đều tốt, chỉ riêng có thức ăn là không quen. Cho dù quán đó có đắt giá bao nhiêu đi nữa cũng chỉ cảm thấy ngoại trừ vị mặn ra thì không còn gì khác.

Lại nói có hôm ban đêm nhận được điện thoại của mộ giọng nữ mềm mại, hỏi anh có cần phục vụ đặc biệt không.

Đàm Như Ý nghe vậy cười lên, "Vậy anh trả lời sao?"

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một, cười nói, "Đương nhiên là nói được."

Đàm Như Ý vui vẻ, "Vậy tiểu thư mềm mại đó có xinh đẹp không? Có được đến 'phục vụ' không?"

Thẩm Tự Chúc không diễn nổi nữa, đưa tay khẽ vỗ vào trán cô một, "Sao em không ghen?"

"Em ghen nha, sao lại không ghen chứ, chẳng qua là không ghen trước mặt anh mà thôi." Đàm Như Ý cảm thấy có chút lạnh, chỉnh điều hòa tăng lên một chút. Cô ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, mới phát hiện xe đã sắp lái đến trung tâm chợ rồi, vội vàng nhắc nhở Thẩm Tự Chúc. May mà không phải ngày nghỉ, trung tâm thương mại cũng không chật chội mấy, hai người thuận lợi tìm được chỗ trống để đậu xe.

Thẩm Tự Chúc dẫn cô đến một quán ăn gia đình. Quán cơm cách cách đường phố phồn hoa hơi xa, ngôi nhà cũ cửa gỗ sơn đỏ, tường trắng ngói đen, từ trên vách tường chìa ra mấy cành tre. Bên trong nước chảy róc rách, rất ít người nên vô cùng yên tĩnh. Món ăn cũng rất ngon, tuy là món ăn thanh đạm Hoài Dương nhưng mùi vị rất phong phú. Thẩm Tự Chúc cười nói nhất định sẽ thường xuyên đưa cô đến đây vụng trộm.

Sau khi ăn xong vẫn không muốn đi. Hai người đi ra sân vườn, ngồi xuống ghế đá bên cạnh dòng nước chảy. Vầng trăng hình sừng trâu treo trên ngọn tre, ánh trăng vô cùng sáng tỏ. Đàm Như Ý ngẩng đầu nhìn chốc lát, chợt thấy bàn tay mình đặt trên bàn đá bị Thẩm Tự Chúc nắm lấy.

"Tặng cho em một vật."

Đàm Như Ý cúi đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, "Cái gì?"

Thẩm Tự Chúc lại không trả lời, chỉ nắm tay cô nhìn cô khẽ nói: "Hộ khẩu của em sẽ có trong một tuần nữa."

Đàm Như Ý "Vâng!" một tiếng, cười hỏi: "Anh Thẩm, anh không hối hận chứ?"

Thẩm Tự Chúc lắc đầu, thế nhưng vẻ mặt lại do dự, thật lâu không mở miệng. Đàm Như Ý bất giác thả chậm hô hấp, trong lòng lo sợ mấy phần, khẽ nói: "Anh Thẩm..... Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi, em....."

Sau một lúc lâu, Thẩm Tự Chúc hỏi: "Còn nhớ ngày chúng ta kết hôn không?"

Dĩ nhiên là nhớ, hai người không giống kết hôn mà ngược lại giống như hy sinh. Từ lúc đón khách đến làm lễ, tất cả đều vội vàng vàng, chỉ cảm thấy buổi hôn lễ đó cũng không phải là của mình. Nói tóm vô cùng rối loạn.

Thẩm Tự Chúc nắm ngón tay cô thật chặt, một tay khác đưa vào trong túi áo, ngừng chốc lát mới rút tay ra. Một chiếc nhẫn được anh đặt tại ngón giữa, trên cái đế tinh xảo được khảm một viên kim cương mài dũa tinh tế, lóe lên ánh sáng dưới ánh trăng sáng tỏ.

Đàm Như Ý trợn to hai mắt.

"Anh có thể..... Không, không phải là có thể, anh muốn sống cùng em cả đời."

Giọng nói trầm thấp dễ nghe mà tha thiết. Qua một hồi lâu, Đàm Như Ý mới phản ứng được ý nghĩa trong lời nói này, cô nhìn chiếc nhẫn Thẩm Tự Chúc đặt tại ngón giữa, lại nhìn cặp mắt thâm thúy nghiêm túc của anh một chút, lập tức cảm thấy cổ họng nghẹn lại.

Lúc đi học, đã từng xem bao nhiêu cuốn tiểu thuyết, trong đó lúc nào cũng có cảnh miêu tả cầu hôn thế nọ thế kia, âm nhạc cùng với bữa ăn tối dưới nến, hoa hồng cùng với quỳ một chân trên đất vô cùng cũ rích, bản thân cô cũng sẽ xì mũi coi thường. Lúc nào cũng nghĩ, nếu để cho cô tự viết, nhất định phải độc đáo nổi trội.

Nhưng vào giờ phút này cô mới hiểu được, điều quan trọng không phải hình thức cũ rích hay mới mẻ độc đáo, mà là ý nghĩa của chiếc nhẫn này. Cô quên mất ai đã từng nói, cầu hôn là sự khẳng định lớn của người đàn ông đối với phụ nữ.

Thẩm Tự Chúc thấy một hồi lâu cô cũng không có phản ứng, nhỏ giọng hỏi một câu, "Em bằng lòng không, hay là....." Anh liếc mắt nhìn xuống đất, "Hình thức không đủ trang trọng?"

Đàm Như Ý vội vàng nắm chặt tay anh, "Đừng quỳ, em..... Em bằng lòng." Cô giơ tay lên lau mắt, bật cười, "Em bằng lòng, vô cùng bằng lòng."

Thẩm Tự Chúc thở phào một, nâng ngón tay cô lên từ từ đeo vào. Sau khi đeo xong, nhìn kỹ một rồi kéo tay cô qua cằm hai mắt lại, nhẹ nhàng hôn lên một.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng cẩn thận, mang theo vẻ thành kính và trân trọng giống như một nghi lễ.

Đàm Như Ý cong ngón tay lại cảm thấy hơi ngứa. Cảm thụ ngọt ngào như muốn căng tràn trái tim, căng đến nỗi thấy đau, cô vẫn không nhận được che miệng lại nước nở một tiếng.

Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng nói: "Mấy ngày nay anh đi lúc nào cũng lo lắng em sẽ dao động bởi những lời nói của người khác, lại sợ có người thừa dịp anh không có ở đây sẽ khiến em chịu uất ức. Suy nghĩ một chút, vẫn phải nên dùng cái gì đó để buộc em lại."

"Vậy thì em thiệt thòi lớn, sau này phải giúp anh nấu cơm cả đời." Đàm Như Ý cười lên. Vừa khóc vừa cười, cũng tự biết rất mất mặt nên không nhận được quay đầu đi chỗ khác.

Thẩm Tự Chúc đưa tay ôm cô, đặt đầu cô lên vai mình. Nhìn thấy hơi nước mờ mịt trong mắt cô, không nhận được cúi đầu hôn lên môi cô một, "Sao em lại thích khóc như vậy?"

Đàm Như Ý vội vàng lau mắt, "Không biết..... Có thể là do trước kia ít khóc, nên toàn bộ nước mắt đều dành cho tới bây giờ."

"Muốn khóc thì khóc đi, có anh ở đây."

Bốn phía vô cùng yên tĩnh, mặc dù có người nói chuyện nhưng cách tiếng nước chảy nên dường như có vẻ rất xa. Đàm Như Ý cảm thấy trong hai mươi bốn năm qua, cô chưa từng nhìn thấy ánh trăng nào đẹp như vậy. Đạm bạc mà tinh khiết, giống như một lớp đường mật mang theo hơi thở ngọt ngào bay xa.

Hai người lại ngồi thêm hồi lâu mới dắt tay nhau rời đi.

Lúc đi tới bãi đậu xe, thấy bảng hiệu rạp chiếu phim, bước chân Thẩm Tự Chúc ngừng lại một chút, "Có thích xem phim không?"

Đàm Như Ý lắc đầu, "Anh mới đi công tác về, nên về nghỉ trước đi."

Vẫn lái xe về nhà dọc theo những ngọn đèn lấp lánh. Nhưng dường như đã có cái gì đó không còn như trước, giống như vào đêm mưa gió vùi mình trong chăn ấm, hoặc là đứng bên cạnh lò sưởi trước cửa sổ thủy tinh nhìn gió tuyết cuộn cuộn bên ngoài, một cảm giác thực tế khó có thể diễn tả thành lời.

Đến cửa, Đàm Như Ý móc chìa khóa mở cửa ra, đang muốn giơ tay lên ấn công tắc đèn phòng khách, tay bỗng dừng bị Thẩm Tự Chúc nắm lấy. Thân thể Đàm Như Ý chấn động, ngay sau đó lập tức nghe tiếng cửa khép lại, hô hấp ấm áp của Thẩm Tự Chúc phun trên cổ cô.

Đàm Như Ý nhắm xoay người đè cánh tay anh lại, khập khiễng chủ động đến hôn anh. Cô hôn không hề có kỹ xảo, hoàn toàn dựa vào bản năng. Dù vậy, hô hấp của hai người cũng dần dần nặng nề. Cuối cùng, Thẩm Tự Chúc không nhịn được, giãy giụa khỏi tay cô rồi sau đó ôm ngang cô lên. Lão đảo trong bóng tối hình như đụng phải bàn trà, lại bị đụng cái ghế. Đàm Như Ý ngã xuống giường, Thẩm Tự Chúc lập tức đè lên.

Vô cùng nhiệt tình nên hai người lập tức toát đầy mồ hôi, lúc này mới nhớ tới máy điều hòa không khí vẫn chưa mở. Lần mò tìm remote để mở lên, nhiệt độ thấp dần nhưng vẫn cảm thấy nóng, giống như có loại kích động hủy thiên diệt địa muốn đốt cháy lẫn nhau thành tro, hòa tan vào nhau rồi cải tạo lại lần nữa.

Dần dần trở lại yên tĩnh.

Đàm Như Ý đi tắm rửa sạch sẽ trước, lúc Thẩm Tự Chúc đi ra, phát hiện cô không có ở phòng ngủ. Anh đi tới thư phòng, thấy Đàm Như Ý đang ngồi chồm hồm trên mặt đất lục soát chiếc vali màu đỏ cô mang tới.

"Đang tìm cái gì?"

Đàm Như Ý không đáp lại, sau một lúc lâu mới lấy ra một chiếc túi làm bằng lụa. Cô lục lội bên trong, khoe môi hơi cong một, "Tìm được rồi." Nói xong, đưa tay lấy ra, ngón giữa đang cầm một chiếc nhẫn.

Thẩm Tự Chúc nhìn thấy lập tức nhận ra đây là chiếc nhẫn bọn họ trao nhau hôm kết hôn, lúc ấy thời gian chuẩn bị hôn lễ rất vội vàng, cũng không nhớ ai là người mua nó. Được làm bằng vàng vô cùng mộc mạc, ngay cả hoa văn ở bên ngoài cũng không quá rõ ràng.

Đàm Như Ý đeo nó vào cười nói, "Bình thường nên đeo cái này đi."

Thẩm Tự Chúc cầm ngón tay của cô liếc mắt nhìn, "Mua một đôi khác đi, cái này có hơi....."

"Đeo cái này mới có ý nghĩa."

Thẩm Tự Chúc cười cười, đứng dậy kéo hộp bàn đọc sách ra, cầm một hộp từ trong đó lấy ra một chiếc nhẫn cùng kiểu dáng đeo vào.

Đàm Như Ý hơi ngạc nhiên, "Em cho rằng anh đã làm mất rồi."

"Dù sao cũng là lần đầu tiên kết hôn, làm kỷ niệm cũng tốt."

Đàm Như Ý bật cười, "Ý anh là còn định kết hôn thêm mấy lần nữa?"

Thẩm Tự Chúc đi tới, nhìn chăm chăm chiếc túi trong vali, "Bên trong còn cất gì nữa?"

"Không có gì!" Đàm Như Ý lập tức đưa tay cầm lấy nhưng lại bị Thẩm Tự Chúc đoạt trước. Anh ỷ vào ưu thế chiều cao, đứng dậy giơ túi lên thật cao bắt đầu lục lọi.

Thật sự cũng chẳng có gì mờ ám, Đàm Như Ý thấy Thẩm Tự Chúc tò mò, cũng để mặc anh.

Đầu tiên là lấy ra một đôi vòng tay mã não, Thẩm Tự Chúc nhìn một chút, "Đây là vòng tay ông nội tặng cho bà nội lúc kết hôn."

Đàm Như Ý ngẩn ra, nhớ tới ngày đó từng thấy hình cưới của ông cụ Thẩm và bà cụ Thẩm. Lúc ấy trên cổ tay bà cụ Thẩm dường như có đeo một đôi vòng tay như thế này. Cô chỉ biết đây là kỷ vật của bà cụ Thẩm nhưng không ngờ lại còn có một tầng sâu xa như vậy.

Thẩm Tự Chúc nhẹ nhàng đặt vòng tay lên bàn sách, sau đó tiếp tục móc đồ trong túi ra. Đầu là đồ trang sức của cô gái, một cặp vòng tai tạo hình cầu kỳ, vòng tay gốm sứ đing đong..... Móc đến cuối cùng, còn dư lại một, xúc cảm hơi kỳ lạ. Thẩm Tự Chúc lấy ra, lập tức ngẩn người — một đóa hoa lụa màu đỏ, trên vào màu hồng phấn có thêu hai chữ "Cô dâu".

Đàm Như Ý cũng ngẩn ra, lúc ấy cô không biết tại sao mình lại không vứt bỏ mà lại cất đi, sau đó lúc lấy chiếc nhẫn thì đều ném vào trong chiếc túi này. Bản thân cô đã sớm quên đi sự tồn tại của nó, hôm nay được Thẩm Tự Chúc lấy ra chợt thấy có chút khó chịu, cô rũ mắt xuống nhỏ giọng nói: "Dù sao cũng là lần đầu tiên kết hôn, làm kỷ niệm cũng tốt."

Thẩm Tự Chúc lảng lạng liếc nhìn cô một, đến gần một bước ấn cô vào trong ngực.

Nếu như sớm biết, tất nhiên sẽ dụng tâm hơn một chút. Hôn lễ vốn là thời khắc mong đợi nhất trong đời của một cô gái, mà hôn lễ của Đàm Như Ý lại qua loa vội vàng như vậy. Không có bánh ngọt bảy tầng, không có tháp Champagne, thậm chí đến cả áo cưới và nhẫn kết hôn quý giá hơn một chút cũng không có. Thậm chí đóa hoa lụa trong tay này cũng có kiểu dáng thô ráp, chất liệu giá rẻ.

Đàm Như Ý làm như biết suy nghĩ hiện giờ của Thẩm Tự Chúc nhỏ giọng mở miệng: "Anh Thẩm, chỉ cần có anh những cái khác đều không quan trọng."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, đỡ vai cô, cúi đầu dịu dàng hôn cô dưới ánh đèn dịu dịu.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Thần Tốc (10)

Sáng sớm tinh lại, phát hiện bầu trời ngoài cửa sổ âm u, như có dấu hiệu sắp mưa. Thẩm Tự Chúc đang kiểm tra điện thoại di động, thấy cô mở mắt đến gần hôn lên trán cô một, "Chào buổi sáng."

Đàm Như Ý ngáp một, "Chào buổi sáng."

Thẩm Tự Chúc lật xem từng tin nhắn, ngón tay bỗng nhiên dừng lại, "Đường Thư Nhan nghỉ phép đã trở lại."

Đàm Như Ý ngớ ngẩn, "Cô ấy có khỏe không?"

Thẩm Tự Chúc "Ừ" một tiếng, nói cô ta sau khi khỏi bệnh thì đi Nhật Bản du lịch một chuyến, tối hôm qua mới vừa xuống máy bay.

Bởi vì cô giáo Mã có chuyện nên Đàm Như Ý đổi ca với cô ấy, hôm nay không cần đi đến cung thiếu niên dạy học. Sau khi tiễn Thẩm Tự Chúc đi làm thì về thư phòng soạn bài. Nhưng trong lòng nhớ lại những lời mà Đường Thư Nhan đã nói với cô trong phòng bệnh, lúc nào cũng mất hồn, khó có thể tập trung tinh thần được.

Đến năm giờ chiều nhận được điện thoại của Thẩm Tự Chúc, nói là cơm tối sẽ cùng Đường Thư Nhan ăn ở bên ngoài.

Đàm Như Ý không nhịn được hỏi một câu: "Chỉ anh và Cô Đường thôi sao?"

"Ừ, anh mời cô ấy."

Đàm Như Ý cũng không tiện nói gì nữa, chỉ dặn dò Thẩm Tự Chức về sớm. Cúp điện thoại xong cũng không ngồi yên. Chợt nghe ngoài ban công truyền đến một tiếng kỳ lạ, cô nheo mắt ném bút xuống lập tức đứng dậy đi xem. Thì ra là sào phơi đồ dắt trên lang can bị gió thổi xuống, đập trúng chậu hoa. Đàm Như Ý lướt nhìn ra d/đ"l;q"d ngoài, mây đen bao phủ, gió lớn gào thét, cô vội vàng đóng tất cả cửa sổ lại. Lúc ở trong phòng bếp nấu cơm, chợt nghe tiếng sấm vang ở nơi xa, ngay sau đó là những tiếng lộp bộp trên cửa kính, cuối cùng mưa cũng rơi xuống.

Mà Đường Thư Nhan đang ngồi trong phòng ăn gọi thức ăn cũng bị một tiếng sấm này làm cho sợ hết hồn.

Tính ra thì từ hôm sinh nhật Đàm Như Ý đến bây giờ đã nửa tháng rồi. Cô ở nhà nghỉ ngơi nửa tháng, ngay sau đó đi Nhật Bản. Ở lại gần một tháng, nhìn hết từng cảnh mà mình đã ước mơ từ lâu một lần.

"Thích nhất vẫn là Thủ đô, lúc ở sông Kamogawa(*) hóng mát nghĩ đến năm mình tốt nghiệp đều phải bảo vệ, mọi người còn có tâm tình tụ họp, đoàn người mượn bốn chiếc thuyền từ từ mà chèo." Đường Thư Nhan nhắc bình trà, rót đầy vào ly không trước mặt, lúc để bình trà xuống che miệng nhẹ nhàng tăng hăng một.

(*): Kamogawa là một điểm thu hút ở Tokyo, Nhật Bản, và là một con sông dài 31 km đại diện cho Tokyo.

"Bị cảm à?"

"Không có việc gì, " Đường Thư Nhan cười khoát tay, "Tối hôm qua máy điều hòa không khí thổi hơi mạnh. Sùng Thành nóng quá, mấy năm trước vẫn không cảm thấy." Không biết có phải do sau khi phẫu thuật vẫn chưa hồi phục hay không mà trông cô càng lộ vẻ gầy gò, sắc mặt cũng có mấy phần tối tăm.

Sau khi gọi thức ăn xong rồi hỏi ý kiến Thẩm Tự Chúc, "Bốn món này được không?"

Thẩm Tự Chúc gật đầu, "Tùy cậu."

Đường Thư Nhan đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ, "Đã lâu rồi chưa tới đây ăn cơm, toàn bộ nhà hàng đều được sửa sang lại, không biết thức ăn có còn mùi vị như trước kia không."

Nhà hàng này ở phía ngoài trường học khoa chính quy của hai người, ra khỏi cổng chính queo trái chỉ năm trăm mét, mặc dù đắt hơn những nhà hàng xung quanh không chỉ một lần nhưng buôn bán lại vô cùng náo nhiệt. Xung quanh hai người cũng có đầy học sinh đang ngồi, hoặc kê sát vào nhau bàn luận xôn xao, hoặc nam sinh nói chuyện nữ sinh nhìn chăm chú đắm đuối đưa tình.

Trước kia, nhà hàng này còn có một truyền thuyết, nói rằng nếu tỏ tình với người trong lòng mình ở bàn thứ hai gần cửa sổ bên phải thì tỷ lệ thành công có thể tăng lên 50%. Cái này dĩ nhiên là mách khéo do người kinh doanh làm ra, nhưng không ảnh hưởng đến nhóm người trẻ tuổi chút nào vì mách khéo tự như lãng mạn này lại khiến bọn họ chạy theo như vịt. Vì vậy, bàn thứ hai gần cửa sổ bên phải trở chỗ ngồi đứng đầu trong nhà hàng, nhất định phải đặt trước hai tuần mới có thể ngồi được.

Đường Thư Nhan nhìn vẻ mặt căng thẳng của cậu nam sinh đang ngồi ở đó, cười nói: "Đánh cược không, xem lát nữa chúng ta ăn xong rồi cậu nam sinh kia tỏ tình có thành công không? —— Tôi cá là sẽ thành công."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một, "Đánh cược gì?"

Đường Thư Nhan suy nghĩ một chút, "Người thua sẽ đồng ý một yêu cầu của người thắng, sao?"

Thẩm Tự Chúc dừng chốc lát, "Được."

Đường Thư Nhan cười cười, "Cậu không sợ tôi sẽ nói ra yêu cầu quá đáng à?"

Thẩm Tự Chúc bưng ly trà lên khẽ uống một hớp, "Làm được thì tôi sẽ làm, không làm được thì tôi sẽ quyết nợ."

Đường Thư Nhan thấy buồn cười, "Cũng chỉ có cậu mới có thể nói lời vô sỉ như thế thành hùng hồn như vậy thôi."

Thẩm Tự Chúc không đáp lời, "Không phải nói có chuyện muốn nói với tôi sao?"

"À! " Đường Thư Nhan cúi đầu đùa giỡn ly trà bằng gỗ, "Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi hãy nói. Mới về làm nhiều công việc quá, cả ngày nay tôi thật sự mệt muốn chết."

Món ăn nhanh chóng bưng lên, Đường Thư Nhan vừa ăn vừa hỏi Thẩm Tự Chúc chuyện làm ăn trong khoảng thời gian này, sau khi nghe xong cười nói: "Xem ra không có tôi ở đây vẫn hoạt động rất bình thường."

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, không mở miệng.

Đường Thư Nhan làm như thuận miệng nhắc tới, chợt chú ý tới bàn bên kia nam sinh đã bắt đầu ngồi ngay ngắn, mười ngón tay đan vào nhau, nửa người trên khẽ nghiêng tới trước, rõ ràng dự định tấn công. Cô vừa ăn cơm vừa hăng hái nhìn tới trước, ai ngờ đợi nửa phút thân thể căng thẳng của nam sinh kia lại tỉnh táo, "Haizz, bùn nhão không xây được tường." Cô lắc đầu một, rung chuông kêu nhân viên phục vụ đến, dặn dò anh ta đổi chút nhạc hợp bối cảnh của nhà hàng.

Có âm nhạc trợ giúp, hình như nam sinh kia lại có dũng khí, thân thể căng thẳng lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nữ sinh đối diện. Đường Thư Nhan thấy nét mặt cậu ta không giống d/đ;l;q"d như tỏ tình, mà ngược lại giống như đang đòi nợ nữ sinh kia không khỏi bật cười ra tiếng. Chợt thấy

lỗ mũi ngứa ngứa, vệt vàng nghiêng người sang hắt hơi một, kết quả tiếng nhảy mũi này lại khiến nam sinh kia cả kinh trút ra.

"Xem ra là tôi thua rồi." Đường Thư Nhan chợt thấy vô vị tẻ nhạt, chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm. Ăn chốc lát, bỗng cảm thấy Thẩm Tự Chúc khe khẽ gõ bàn, Đường Thư Nhan vội vã ngừng đầu, thấy Thẩm Tự Chúc đang nhìn bàn kia, cũng vội vàng chuyển tầm mắt qua.

Nam sinh lấy một cành hoa hồng từ dưới gầm bàn lên đưa tới trước mặt nữ sinh, trong ánh mắt kinh ngạc của cô lấp ba lấp bấp nói: "Tớ..... Tớ thích cậu! Từ trước đây rất lâu đã bắt đầu thích cậu rồi, cậu có thể..... Có thể làm bạn gái của tớ không?"

Đường Thư Nhan không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào mặt của nữ sinh kia—— từ kinh ngạc đến kích động, thay vào đó là lúng túng và bối rối không dễ phát hiện.

Cô thở dài, để đĩa trong tay xuống rút tờ khăn giấy lau miệng, uống ly nước, rồi sau đó nhìn Thẩm Tự Chúc, "Nói chuyện chính đi."

Thẩm Tự Chúc cũng để đĩa xuống, ngồi nghiêm chỉnh. Rất nhiều lời nói đã lẫn lộn vô số lần trong cổ họng, vậy mà muốn dùng tiếng nói để biểu đạt chúng ra ra ngoài lại vô cùng khó khăn, đối với cô mà nói, đây không chỉ là một cuộc biện luận hay là một cuộc hội nghị cao cấp đối đầu gay gắt.

Đường Thư Nhan hít thở sâu một lần, hai tay nắm chặt để trên đầu gối như muốn nắm lấy dũng khí, cô nhắm mắt lại thở phào lần nữa, lúc chuẩn bị mở miệng điện thoại di động của Thẩm Tự Chúc để trên bàn rung lên.

Đường Thư Nhan mở mắt, ảo não nói: "Cậu đừng động tới được không!"

Thẩm Tự Chúc cũng không có ý định cầm điện thoại, ngón tay đan vào nhau đặt trên mặt bàn, nghiêm túc nhìn cô, "Vậy cậu nói trước đi."

Nhất thời, Đường Thư Nhan không phân biệt được lời anh nói đến tội cùng là lờ mờ không xem trọng, hay đã sớm hiểu rõ do trái tim mạch bảo?

Cô cắn cắn môi, chỉ cảm thấy trong cổ họng giống như bị một cục than nóng dử lại khiến cho cô hô hấp cũng khó khăn chứ đừng nói là phát ra tiếng.

Cô đưa ánh mắt về phía nam sinh tỏ tình kia lần nữa, hình như cậu ta đã bị nữ sinh kia từ chối, cúi thấp đầu, trên mặt toàn vẻ sụp đổ. Nữ sinh phía đối diện cũng rất luống cuống, liên tục nói xin lỗi.

Trong lúc bất chợt cô đã mất hết dũng khí, thân thể từ từ tỉnh táo lại, chán nản nhìn Thẩm Tự Chúc, "Cậu..... Cậu xem đi, có lẽ là tin nhắn quan trọng."

Thẩm Tự Chúc không lên tiếng, lẳng lặng quan sát cô.

Đường Thư Nhan nở nụ cười lộ vẻ sâu thẳm, "Xem đi, cũng không phải chuyện quan trọng gì. Xem xong rồi, tôi lại nói cho cậu biết."

Yên lặng hồi lâu, Thẩm Tự Chúc mới đưa tay ra cầm điện thoại đi động lên. Đường Thư Nhan nhìn chăm chăm mặt của anh, thấy mặt mày anh giãn ra, khóe miệng mang theo nụ cười rất nhỏ, lập tức hiểu được người gửi tin nhắn là ai, "Đàm Như Ý gửi?"

Thẩm Tự Chúc không trả lời, sau khi khóa màn hình bỏ vào trong túi.

Trong lòng Đường Thư Nhan đột nhiên sinh ra nỗi tức giận, thế nhưng không biết là tức Đàm Như Ý phá hỏng thời cơ, hay tức bản thân mình "Bùn nhão không xây được tường", hoặc cả hai đều đủ cả.

Cô thở ra thật dài, đẩy đĩa về phía trước, "Tôi không ăn nữa, gọi người tới tính tiền đi."

Thẩm Tự Chức nhìn cô, "Ăn no rồi?"

Đường Thư Nhan cũng không nói nữa, cầm ví tiền mình để bên cạnh lên, nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài. Bước chân hốt hoảng, giống như có ý chạy trốn. Vừa đẩy cửa ra liền thấy mưa bụi đầy trời đập vào mặt, cô vội vàng lui về phía sau một bước, đứng ở hành lang nhìn màn mưa tầm tã. Cả ngày liên miên không ngớt, trong lòng chợt sinh ra sự tuyệt vọng không có chỗ trốn.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân quen thuộc, Đường Thư Nhan không quay đầu lại, chỉ nghe Thẩm Tự Chức nói: "Cậu đứng đây chờ, tôi đi lái xe tới."

Đường Thư Nhan không lên tiếng, thấy Thẩm Tự Chức đang muốn vọt vào trong mưa, lập tức đưa tay kéo cánh tay anh, "Thẩm Tự Chức!

Thẩm Tự Chức ngừng bước chân lại, cúi đầu nhìn cô.

Thân thể Đường Thư Nhan run rẩy, không biết là do lạnh hay do cái khác, "Lão Thẩm, tôi muốn từ chức. Cảm thấy mệt mỏi, không làm nổi nữa."

Thẩm Tự Chức yên lặng hồi lâu mới mở miệng nói: "Cậu có cổ phần của công ty, bất kể từ chức hay không cũng có thể chia hoa hồng."

"Chuyển cho cậu đi, lúc trước nhập bao nhiêu cổ phần, bây giờ cứ tính theo giá đó rồi chuyển cho cậu."

Thẩm Tự Chức không lên tiếng.

"Trong nửa tháng qua tôi đã suy nghĩ kỹ. Sau khi từ chức, tôi sẽ mở một quán cà phê sách, cũng không ham muốn kiếm bao nhiêu tiền. Mỗi ngày uống chút cà phê, xem chút sách, d/d"l;q"d không cần bận tâm mỗi ngày kiếm bao nhiêu tiền." Cô ngẩng đầu nhìn hình dáng tòa cao ốc mơ hồ

nơi xa, nở nụ cười, "Liều mạng nhiều năm như vậy cũng đến lúc nghỉ ngơi rồi."

Nhất thời chỉ có tiếng mưa rơi lộp bộp, qua hồi lâu, Thẩm Tự Chúc khẽ nói: "Được."

Đường Thư Nhan buông tay ra, cười một tiếng quay đầu nhìn anh, "Có thể cho tôi xem tin nhắn Đàm Như Ý vừa gửi cho cậu không?"

Thẩm Tự Chúc dừng một chút, móc ra điện thoại di động trong túi ra đưa cho Đường Thư Nhan.

"Mật mã mở khóa?"

"0621."

Đường Thư Nhan nghe vậy ngón tay run lên. Vừa nhập bốn con số này vào, màn hình chính lập tức hiện ra. Đường Thư Nhan liền nhìn thấy ảnh nền của điện thoại, lập tức cả kinh: Chính là bức ảnh hôm tiệc nướng, canhe sắc hồ nước mênh mông, bầu trời tóng xanh, Đàm Như Ý mặc một bộ váy dài đỏ sẫm, sắc thái đối lập mạnh mẽ nhưng lại hết sức hài hòa.

Cô nín thở bấm vào hộp thư tin nhắn, điều thứ nhất chính là tên của Đàm Như Ý được lưu thành "Bà Thẩm", cô như bị hai chữ kia đâm vào mắt, qua một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, mở ra ——

"Trời mưa, lái xe về chú ý an toàn. P/S: Em cũng sẽ ghen đấy."

Bình bại như núi đổ.

Đường Thư Nhan trả điện thoại di động lại cho Thẩm Tự Chúc, trong lòng lại vô hình cảm thấy dễ dàng hơn, "Được rồi, cậu nhanh đi lái xe đi, thời tiết quái quỷ gì không biết, lạnh muốn chết."

Thẩm Tự Chúc lại không động đậy, chằm chước chốc lát mới trâm giọng mở miệng, "Cậu cũng phải đồng ý với tôi một chuyện."

Đường Thư Nhan trừng mắt nhìn, "Cậu nói đi. Làm được thì tôi làm, không làm được thì tôi quyt nợ."

Thẩm Tự Chúc nhìn cô, "Sau này, tập trung tìm kiếm một người bạn trai mà cậu thật sự thích. Không vì người nhà của cậu, không vì những người khác, chỉ vì bản thân cậu thôi."

Hô hấp của Đường Thư Nhan nhất thời hơi chậm lại, mà Thẩm Tự Chúc đã vọt vào trong mưa. Trong màn mưa bụi mờ mịt, bóng dáng anh chạy đi dần dần mơ hồ. Vậy mà bóng lưng này cô đã nhìn chăm chú quá nhiều năm, dáng hình cao lớn giống như một thân cây thẳng cô độc. Nhìn suốt từ đầu đến cuối, chưa bao giờ chú ý đến cảnh đẹp khác dọc đường. Cho dù có một ngày có thể đứng sóng vai với thân cây này vẫn cũng không dám thử thăm dò đưa cành cây của mình ra, khiến nó bị gió phất để lá cây rơi vào trên người mình.

Đường Thư Nhan cũng vọt vào trong mưa, ngăn cản một chiếc xe taxi vừa vặn lái tới. Cô bị xối khiến toàn thân phát run, ngồi vào phía sau mờ tối, lấy điện thoại di động ra gửi cho Thẩm Tự Chúc một tin nhắn, "Gọi được taxi rồi, tôi đi trước đây!" Sau một lúc lâu, chợt thấy màn hình điện thoại di động nhòe đi, đưa tay lau mới phát hiện có một giọt lệ mơ hồ rơi xuống.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Thần Tộc (11)

Đàm Như Ý đợi đến đứng ngồi không yên.

Cô chỉ từng gặp trận mưa to tầm tã như thế này vào ngày mẹ bỏ đi khi còn bé. Thời tiết trong núi thay đổi rất nhanh, trước đó mây đen còn giăng trên đỉnh núi, chỉ chớp mắt giọt mưa lớn như hạt đậu đã rơi xuống. Ngày đó Đàm Như Ý không mang theo ô, tan học về đi trên đường lập tức bị mưa bao phủ. Cô và bạn học núp dưới mỏm núi đá nửa tiếng, mưa rơi vẫn không có khuynh hướng giảm bớt. Sấm sét từng trận xa gần, sắc trời càng ngày càng tối tăm đâu nào dám núp nữa, lấy hết can đảm cùng nắm tay nhau đội mưa chạy về.

Chân dính đầy bùn lầy, mắt bị nước mưa làm nhòe nhìn không rõ đường, đợi tới khi đến nhà đã ướt từ đầu đến chân. Vậy mà vừa đẩy cửa ra, nghênh đón cô không phải ánh mắt ân cần của mẹ mà là chén bát xoong nồi rơi đầy trên đất, Đàm Cát núp ở phía sau cửa khóc thút thít.

Đàm Vệ Quốc thấy cô sợ hãi rụt rè đứng ở cửa, vội đập tới.

Đó là ngày đen tối nhất trong trí nhớ của Đàm Như Ý.

Trên TV đang phát tiết mục rất âm ì nhưng cô lại đắm chìm vào trong tâm sự của mình không xem một chút nào. Không biết đã trải qua bao lâu, chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Cô lập tức giật mình phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng đứng dậy chạy ra mở cửa.

Thẩm Tự Chúc gần như ướt sũng, nhìn thấy cô lập tức nở nụ cười: "Anh về rồi."

Đàm Như Ý thấy vậy cả kinh, hốc mắt lại không khỏi nóng lên, lập tức kéo anh vào trong nhà: "Mau đi tắm đi!"

Thẩm Tự Chước vọt vào tắm nước nóng cả người thoải mái, đi ra nhìn thấy chén cháo gà nóng hổi trên bàn, cười hỏi: "Còn cơm tối không em?"

Đàm Như Ý lập tức hâm nóng cơm, tiện thể làm hai món ăn. Động tác của cô rất nhanh, chuẩn bị xong tất cả chỉ trong vòng mười lăm phút.

Thẩm Tự Chước lau khô tóc, đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống. Đàm Như Ý đưa chén vào tay anh, "Cơm tối anh ăn chưa ăn no hả?"

"Mới ăn được một nửa đã đi rồi."

Trong lòng Đàm Như Ý tò mò, nhưng không biết có nên hỏi hay không, trầm ngâm chốc lát nhưng vẫn không mở miệng. Nghĩ thầm chỉ cần Thẩm Tự Chước trở về đúng giờ là được rồi, những cái khác đều không quan trọng.

Cô cũng không nói trong khoảng thời gian chờ đợi bản thân cô như đứng đống lửa ngồi đống than như thế nào, trong lòng Bách Chiết Thiên Hồi, suy nghĩ những mặt tốt xấu, nắm điện thoại di động cân nhắc từng câu từng chữ, cuối cùng cũng chỉ có dũng khí nói ra một câu như vậy.

Thẩm Tự Chước cũng chủ động mở miệng, "Đường Thư Nhan từ chức rồi."

Đàm Như Ý đang cúi đầu trầm tư, nghe vậy hơi ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chước một cái.

Thẩm Tự Chước không nhiều lời, mà Đàm Như Ý cũng không truy hỏi nữa. Nếu Đường Thư Nhan đã lựa chọn cách rút lui vẻ vang nhất thì dĩ nhiên cô cũng phải tôn trọng. Về phần những thứ khác, nói hay không nói cũng không có gì khác nhau.

Vậy mà, Đàm Như Ý chột nghĩ đến quyển nhật ký màu xanh lá cô đặt dưới đáy thùng — Thẩm Tự Chúc vẫn còn nhớ biểu hiện khác thường của cô ngày đó chứ, đợi cô "Chuẩn bị xong" thì chủ động nói cho anh biết sao?

Một tuần sau, hộ khẩu của Đàm Như Ý chính thức chuyển tới. Cô lật quyển sổ màu đỏ mới tinh, chủ hộ được điền tên của cô, cả sổ hộ khẩu cũng chỉ một mình cô.

Lại nghĩ trước kia vẫn luôn căm ghét người khác đi cửa sau, bây giờ chính bản thân mình được hưởng thủ quyền lợi này lại thấy có chút may mắn vì Trung Quốc là một xã hội nhân văn. Nếu không muốn thông qua cửa ải Đàm Vệ Quốc còn phải khó khăn hơn cả lặn bàn đĩnh(*).

(*): Lặn bàn đĩnh là hình phạt tàn khốc nhất trong xã hội phong kiến. Thời kỳ vương triều nhà Thanh thống trị, người bình thường muốn vượt cấp cáo quan thì phải ở trần lặn qua bàn đĩnh.

Nếu đã có hộ khẩu hai người lập tức bắt đầu bàn bạc ngày lãnh giấy chính thức, quyết định sau cùng là sáng sớm Thứ hai sẽ đến cục dân chánh. Quyết định ngày xong, Đàm Như Ý gọi điện thoại thông báo chuyện này cho ông nội, còn nói sau khi cung d/đ;l;q'd thiếu niên kết thúc học thêm thì về nhà thăm ông. Ông nội Đàm dĩ nhiên vui mừng, một ông lão tám mươi tuổi mà cảm xúc kích động vẫn nghẹn ngào như một đứa trẻ: "Bây giờ chỉ cần chờ đứa bé của con và Tiểu Thẩm nữa thôi."

Sau đó lại gọi điện thoại thông báo tin tức này cho Hạ Lam, Hạ Lam còn vui vẻ hơn cả cô, liên tục nói chúc mừng, cuối cùng một phen tâm huyết của mình cũng không uổng phí, "Tôi biết ngay chuyện của hai người nhất định có thể thành mà."

Đàm Như Ý cười hỏi, "Sao cô chắc chắn hơn cả tôi vậy?"

"Hôm bữa nướng thịt, lúc cô mặt chiếc váy dài kia, ánh mắt của Thẩm Tự Chúc nhìn cô đã không còn giống như trước. Khi đó cũng biết nhất định có hy vọng, quả nhiên." Dừng một chút, rồi lại thở dài, "Lại một cô gái tốt gả đi rồi."

Đàm Như Ý ngẩn ra, nghĩ đến chuyện của cô ấy và Đàm Cát, vậy mà do dự một hồi vẫn không biết mở miệng như thế nào, không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển hỏi: "Vậy cô. . . . . Hiện giờ có ai theo đuổi cô không?"

Hạ Lam dừng một chút, "Có thì có nhưng thấy đều không thích hợp!" Cô cười một tiếng, "Hiện giờ tôi cũng không có ý định nghĩ đến chuyện khác, bận rộn thăng chức tăng lương mới là chuyện quan trọng hơn, đàn ông nào có tiền dựa vào là được."

Nghe cô ấy nói như thế, Đàm Như Ý trầm nghĩ mình đã quá lo lắng rồi. Đàm Cát và cô ấy chênh lệch nhau sáu tuổi, hai người dứt khoát không thể nào đến với nhau.

Theo thường lệ trở về thăm ông cụ Thẩm và Bà cụ Thẩm.

Lần này trở về, tâm trạng của Đàm Như Ý cũng có chút khác với lúc trước. Cô không nói ra được rốt cuộc khác ở điểm nào, cảm xúc vô vị, nhớ tới tâm trạng từ thực tập chuyển thành chính thức vào tháng sáu năm nay. Có lẽ trước đây tới cửa cũng d/d'l;q'd giống như thực tập, hôm nay đã trở thành nhân viên chính thức. Tuy công việc ở đơn vị và nội dung công việc đều giống nhau, thế nhưng tất cả đều kết thúc bằng cảm giác thật, cũng là người trước đây không cách nào so sánh được.

Hai ông bà cụ cũng không biết chuyện hai người chưa lãnh chứng. Vì vậy Thẩm Tự Chúc nói phải cùng ông cụ Thẩm uống một ly thì bà cụ Thẩm kinh ngạc hỏi: "Sao tự nhiên lại muốn uống rượu với ông nội?"

Thẩm Tự Chúc cười nói, "Không có chuyện gì đặc biệt, chỉ rất lâu rồi không uống cùng ông nội thôi ạ."

Bà cụ Thẩm dĩ nhiên không tin nhìn chăm chăm Thẩm Tự Chúc nhìn hồi lâu, chợt tiến tới bên cạnh anh nhỏ giọng hỏi: "Thành thật nói cho bà biết, có phải có chuyện gì vui không? Có việc mừng cũng đừng gạt bà, nói ra mọi người cùng nhau vui mừng." Lúc nói lời này, ánh mắt vẫn không ngừng liếc bụng Đàm Như Ý.

Đàm Như Ý dở khóc dở cười, "Bà nội, con chưa có. . . . ."

"Chưa có thì phải tranh thủ, kết hôn cũng đã nửa năm rồi sao vẫn chưa có chút động tĩnh nào vậy."

Thẩm Tự Chúc rót đầy hai ly rượu, "Ông nội, ông nhìn người rất chính xác." Anh nhìn Đàm Như Ý, cười cười, "Như Ý là một cô gái tốt."

Ông cụ Thẩm không khỏi kêu ngạo, "Cài này. . . . . Đó là đương nhiên. . . . . Ánh mắt của ông còn có thể sai sao?"

Đàm Như Ý được khen không tự nhiên, hôm nay nhớ lại đau khổ oán hận ngày đó, cảm giác như cách một đời. Nhưng cũng không thể không cảm ơn ông cụ Thẩm, nói ông "Khư khư cố chấp" cũng được, "Tự chủ trương" cũng được, tóm lại mỗi nhân duyên này đều nhờ ông mà ra.

Đàm Như Ý cũng cầm chai rượu, lấy cái ly ra rót vào chút xíu, nói với ông cụ Thẩm: "Ông nội, con cũng mời ông. Tửu lượng con nhỏ nên chỉ có thể uống cùng ông chút xíu vậy thôi."

Ông cụ Thẩm cười ha ha, hớn hờ nâng chén.

Sau bữa cơm tối, Đàm Như Ý cùng xem ti vi với ông cụ Thẩm. Mới uống chút xíu rượu trắng đã khiến mặt cô nóng lên, cảm xúc có chút kích động, cùng ông cụ Thẩm nói không ít chuyện lý thú khi mình còn bé. Ông

cụ Thấm nghe đến vui vẻ, thỉnh thoảng xen vào mấy câu. Đàm Như Ý nói sau nhà mình có một gốc cây dâu tằm, ông cụ Thấm lập tức tiếp lời, nói còn nhớ rõ, trước kia lúc đến nhà họ Đàm đã từng nhìn thấy cây đó.

"Năm ngoái, lúc con vào núi vẫn còn nhìn thấy cây đó. Nhưng bây giờ dừng vào núi hoang vắng, nhà cũ của con cũng đã sụp đổ." Lúc Đàm Như Ý cười lên, hai mắt sáng ngời, "Trước kia lúc đi học, thường có đứa bé leo lên hái trộm quả dâu. Ông nội hét lớn một tiếng, thì có đứa bé từ trên cây nhảy xuống giống như khi con, vừa chạy còn vừa cho vào mồm, ngoài miệng dính đầy màu tím."

Ông cụ Thấm cười ha ha , "Nghe con nói xong. . . . . Lại muốn. . . . . Muốn ăn. . . . . Quả dâu rồi."

"Vậy chờ đến mùa hè sang năm, ông trở về một chuyến đi. Cây kia vẫn còn đấy, chỉ khó hái một chút thôi." Suy nghĩ một chút, còn nói, "Cũng không cần chờ đến sang năm, qua hai tháng nữa cam sẽ chín. Ông nội con vẫn luôn nhớ kỹ, nói năm xưa lúc thu hoạch cam đều sẽ tặng cho ông hai giỏ."

Bà cụ Thấm ở một bên nghe, cười nói: "Vẫn là Như Ý con có lòng."

Đàm Như Ý cũng không phải thuận miệng nhắc tới, nghĩ tới một thời gian nữa cô sẽ kết thúc khóa dạy ở cung thiếu niên rồi, quả thật đến lúc đó có thể đưa ông cụ Thấm và bà cụ Thấm về.

Cô nói dự định của mình, bà cụ Thấm gật đầu liên tục, "Ý kiến này hay. Dù sao ở thành phố cũng oi bức nhàm chán, nếu tiện thì chúng ta qua quấy rầy con mấy ngày."

"Tiện ạ, nhất định ông nội con rất vui mừng." Cô cười nói, "Chỉ có điều trấn trên rất hẻo lánh, nếu đi dạo thì không có gì cả."

"Ở thành phố đi dạo mấy chục năm, đã sớm đi dạo ngán rồi!" Bà cụ Thắm cười nhìn Thắm Tự Chước ở bên cạnh gọt trái cây, "Quyết định như vậy, Tự Chước, phải làm phiền con làm tài xế cho ông bà rồi."

Thắm Tự Chước nhìn Đàm Như Ý một cái, cười nói: "Tất nhiên rồi ạ."

Lúc rời đi, hơi rượu trong người Đàm Như Ý vẫn chưa phai. Thắm Tự Chước dắt cô xuống lầu, "Sớm biết sau khi uống rượu em sẽ hưởng ngoại như vậy, nên cho em uống."

Đàm Như Ý cười hì hì hỏi, "Cho em uống rồi anh dự định làm cái gì?"

Thắm Tự Chước nghiêm trang trả lời: "Dĩ nhiên là làm chuyện không tốt."

"Không uống rượu cũng có thể nha." Đàm Như Ý nghiêng đầu nhìn anh, con mắt lóe sáng lấp lánh, giọng nói đặc biệt vô tội.

Thắm Tự Chước nhìn chốc lát, chuyển tầm mắt qua đưa tay vỗ vỗ đầu cô, thở dài nói: "Sao tửu lượng của em còn kém hơn Đàm Cát vậy?"

Xuống dưới lầu, Thắm Tự Chước giúp cô mở ghế phụ ra, Đàm Như Ý không lập tức đi vào mà ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng treo trên đỉnh đầu, giang hai tay, "Ánh trăng hôm nay thật là đẹp."

Ánh trăng sáng tỏ giống như xuyên qua năm ngón tay, Đàm Như Ý nhìn đến cực kỳ mê mẩn. Thắm Tự Chước bao phủ đầu vai của cô, "Đi thôi."

Đàm Như Ý lại cứ quay đầu nhìn anh, "Anh Thắm, anh có biết cách với lấy ánh trăng là sao không?" Không đợi Thắm Tự Chước trả lời, cô phối hợp nói, "Trăng sáng dĩ nhiên là không thể với tới. Nhưng chỉ cần mở

cửa sổ ra một cái là có thể nhìn thấy; mình đi nó cũng đi theo. Như thế làm bạn mà trưởng thành, như vậy là đủ rồi."

Thẩm Tự Chúc không biết câu chuyện không đầu không đuôi của cô đến cuối cùng là nhằm vào cái gì, có chút không biết làm thế nào, Đàm Như Ý lại cười lên, chột vươn tay vòng lên cổ anh đến gần hôn một cái, "Về nhà đi!" Dứt lời lập tức muốn buông tay. Mà Thẩm Tự Chúc đã ôm hông của cô, đóng cửa xe lại một cái "Rầm", để cho cô dựa lưng vào sườn xe, cúi đầu hôn cô sâu mà kéo dài.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Một Chút Ấm Áp (01)

Sáng sớm hôm sau, Đàm Như Ý tỉnh dậy vào lúc sáu giờ. Mở mắt nhìn trần nhà, nhớ tới một đêm hôm trước khi có kết quả thi tốt nghiệp trung học, chịu đựng đến nửa đêm mới ngủ, trời còn chưa sáng đã mở mắt ra cũng thấp thỏm như thế này, chỉ có điều một là bởi vì vui mừng, một là bởi vì lo lắng.

Thẩm Tự Chúc cũng tỉnh theo, không lập tức mở mắt ra, chỉ nắm tay Đàm Như Ý ở trong chăn, trầm giọng nói: "Bà Thẩm, chào buổi sáng."

Đàm Như Ý vô cùng vui vẻ, "Thức dậy thôi, anh Thẩm."

Bởi vì phải chụp ảnh vào sổ kết hôn nên Đàm Như Ý trang điểm và đeo đồ trang sức nhã nhặn — kỹ thuật trang điểm của cô cũng học được từ Hạ Lam, nhờ có tay nghề thân kinh bách chiến của Hạ Lam đích thân dạy mà cô ít đi đường vòng.

Thẩm Tự Chúc vừa cạo râu vừa nhìn Đàm Như Ý cầm bút kẻ lông mày. Đàm Như Ý bị nhìn thấy ngượng ngùng, hơi nghiêng người qua, cười nói: "Đừng nhìn, lúc phụ nữ trang điểm đều phải nháy mắt."

Tấm gương sáng loáng rộng rãi phản chiếu bóng dáng hai người, nhìn trong kính rất bình thường mà lại hài hòa, Đàm Như Ý không biết sao lập tức nghĩ tới vai diễn của Tô Hữu Bằng trong 《 Ý Thiên Đồ Long ký 》, lời bài hát kết thúc của bộ phim rất buồn cười, nhưng chỉ có một câu duy nhất khiến Đàm Như Ý nhớ mãi đến nay, đó chính là: Để anh vẽ lông mày cho em cả đời. Mỗi lần đều vỗ tay thở dài, Trương Vô Kỵ là một người đàn ông thiếu quyết đoán như vậy sao có thể nói ra câu nói hay như vậy được.

Bên này Thẩm Tự Chúc đã cạo râu xong, lúc cầm khăn lau mặt chợt nói: "Em nháy mắt cũng dễ nhìn."

Đàm Như Ý lập tức run tay một cái, đỏ mặt nhỏ giọng nói: "Dễ nhìn chỗ nào, Hạ Lam nói mặt mày em quá nhỏ, sóng mũi cũng không cao, ngũ quan quá nhỏ, giống như chỉ cần một cái tát là có thể đập bẹp vậy."

Thẩm Tự Chúc cười lên, thật sự vươn tay làm bộ muốn bao mặt của cô lại, Đàm Như Ý lập tức trốn về phía sau, "Đừng! Thật vất vả mới trang điểm xong!"

Thẩm Tự Chúc dừng tay lại, ngón tay chợt nắm được cằm dưới của cô, cúi đầu hôn một cái. Mới vừa đánh răng xong nên vẫn còn mùi Bạc Hà thơm ngát. Sau khi Thẩm Tự Chúc rời khỏi, Đàm Như Ý không tự chủ đưa đầu lưỡi ra liếm liếm. Dĩ nhiên động tác nhỏ này không tránh được ánh mắt của Thẩm Tự Chúc, anh không khỏi cười khẽ một tiếng. Đàm Như Ý ngượng ngùng không dứt, đưa tay đẩy anh thẹn nói: "Anh xong rồi thì mau ra ngoài đi!"

Hai người đều ăn mặc hơi nghiêm túc, lúc ra cửa trước còn cố ý kiểm tra lẫn nhau một phen. Đàm Như Ý kéo cà vạt Thẩm Tự Chúc cà vạt khiến cho nó duỗi thẳng ra, không có lập tức buông tay mà ngửa đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, "Anh Thẩm, đây là cơ hội cuối cùng để anh hối hận rồi đấy."

"Cô Đàm, đây cũng là cơ hội cuối cùng của em đấy."

Đàm Như Ý bật cười buông cà vạt của anh ra, "Đi thôi."

Chưa đến tám giờ, cả thành thị vẫn chưa thật sự tiến vào tiết tấu bận rộn. Bầu trời trong suốt thoáng đặng giống như đã được rửa qua nước. Thẩm Tự Chúc lái ra khỏi nhà để xe, Đàm Như Ý kéo cửa bên ghế lái phụ ra ngồi vào. Xe rẽ vào một khúc quanh đi thẳng đến cục dân chính.

Nhiệt độ vẫn chưa lên cao nên trong xe không điều hòa không khí, Đàm Như Ý cửa sổ xuống khiến cho không khí mang theo vài phần ẩm ướt thổi vào. Vô cùng thoải mái, giống như mỗi lỗ chân lông đều giãn ra.

Tin tức buổi sáng trong radio mới vừa kết thúc, đang dự báo thời tiết, nói là thời tiết tốt sẽ kéo dài một tuần, nhiệt độ ba ngày sau sẽ lên cao.

Đàm Như Ý nhớ hồi đại học, mùa hạ ở thành phố trung bộ cũng rất nóng bức, nhưng cảm giác vẫn kém hơn Sùng Thành một chút, "Đã vào mùa thu khoảng một tuần rồi mà nhiệt độ vẫn cao như thế."

"Nóng à?" Thẩm Tự Chước đưa tay muốn bấm nút mở điều hòa không khí nhưng bị Đàm Như Ý cản lại.

"Tạm thời không nóng." Đàm Như Ý cười nói, "Đừng mở, ở trong máy điều hòa đến muốn bệnh rồi."

Trong lúc đang nói chuyện, điện thoại di động của Thẩm Tự Chước để ở một bên bỗng vang lên, phía trước chuẩn bị có khúc quanh nên anh không nhận được, "Em nhận đi."

Đàm Như Ý cầm điện thoại di động lên, thấy tên người gọi là "Bác cả", sững sốt một chút, "Là bác cả của anh gọi đến."

"Không có việc gì, em nhận đi."

Đàm Như Ý trượt màn ảnh, áp điện thoại vào bên tai, đầu kia lập tức truyền đến một trận âm ỉ, Đàm Như Ý alo một tiếng liền vang lên giọng nói khàn đục của bác cả Thẩm, gằm nhẹ nói một câu. Trong đầu Đàm Như Ý bỗng chốc "Ầm" một tiếng, suy nghĩ lại từng câu từng chữ vỡ vụn, cuối cùng mới hiểu được mục đích gọi đến mà đầu kia đã cúp.

Lạnh lẽo từ từ lan tỏa từ lòng bàn chân, cả người Đàm Như Ý rét run, từ từ rũ cánh tay xuống nắm chặt lại, cắn răng run giọng nói: "Anh Thẩm,

dừng xe, chúng ta đi bệnh viện."

Thẩm Tự Chức sững sờ, nghiêng đầu nhìn cô, "Xảy ra chuyện gì?"

Đàm Như Ý nhìn anh, "Ông nội. . . . ."

Nói không lên tiếng, Thẩm Tự Chức lập tức thẳng gấp một cái, "Ông nội thế nào?"

"Bảy giờ sáng nay lại phát bệnh, đang phẫu thuật."

Thẩm Tự Chức mím chặt môi, lập tức quay đầu xe ở giao lộ phía trước, chạy thẳng đến bệnh viện.

Vợ chồng bác cả Thẩm Trâu Lệ cùng với Bà cụ Thẩm đang chờ ngoài phòng phẫu thuật, Bà cụ Thẩm tựa vào vai Trâu Lệ không ngừng gạt nước mắt. Thẩm Tự Chức thở dốc một hơi, hỏi bác cả, "Tình huống như thế nào ạ?"

"Huyết áp quá cao, có lẽ không quá lạc quan." Bản thân bác cả là chuyên gia về xuất huyết não, hôm nay đối mặt với tình huống nguy hiểm của cha mình lại hết đường xoay xở.

Thẩm Tự Chức kéo Đàm Như Ý ngồi xuống bên cạnh, Đàm Như Ý không lên tiếng, chỉ nắm tay Thẩm Tự Chức thật chặt. Bàn tay anh rất lạnh, trong lòng bàn tay toát ra một lớp mồ hôi lạnh trơn trượt.

Ngồi chốc lát, Phương Tuyết Mai và anh cả cũng chạy tới. Phương Tuyết Mai vừa đến lập tức che mặt khóc rống, Trâu Lệ nghe thấy tâm phiền ý loạn, quát lên: "Gào cái gì mà gào!!! Còn chưa có chết đâu!" Phương Tuyết Mai lập tức bị dọa cho nghẹn họng, cũng không dám lên tiếng nữa, yên lặng đi qua ngồi xuống bên cạnh.

Không biết đợi bao lâu, cuối cùng cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra. Ông cụ Thẩm tạm thời qua cơn nguy kịch, nhưng vẫn còn lâm vào hôn mê, tình hình như thế nào còn phải đưa đến phòng ICU quan sát.

Trong chốc lát sắc mặt ai cũng buồn rầu, cảm giác hoảng sợ cảnh tượng của lễ mừng năm mới lần đó lại lần nữa phủ xuống lòng mọi người, chỉ có điều lần này ai cũng không dám tồn tại bất kỳ may mắn gì trong lòng nữa. Dù sao tuổi tác ông cụ Thẩm đã cao, đây lại là lần phát bệnh thứ ba.

Chỉ sau một ngày mà dài gian nan như một đời.

Ông cụ Thẩm nằm trong phòng ICU, mọi người chỉ có thể ngồi không chờ bên ngoài. Bác cả sợ thân thể bà cụ Thẩm không chịu nổi nên bảo Thẩm Tự Chúc và Đàm Như Ý đưa bà về nhà trước. Nhưng bà cụ Thẩm lại không chịu, sợ đi về rồi ngộ nhớ ông cụ Thẩm có mệnh hệ gì thì mình không thể đưa ông đi đoạn đường cuối cùng.

Gần tối, ba của Thẩm Tự Chúc là Thẩm Tri Hành và chú ba Thẩm Tri Thường cùng chạy đến. Trừ thím ba của Thẩm Tự Chúc thì con cháu nhà họ đã tề tụ đông đủ.

Lần này trong lòng mọi người đều có linh cảm, tin dữ như thanh kiếm sẽ rơi xuống đầu lúc nào chẳng biết. Tất cả đều thấp thỏm hấp tấp, vừa dự tính tình huống xấu nhất, vừa ôm lòng chờ mong vào vận may cuối cùng: hai lần trước đã gắng gượng vượt qua, mong lần này cũng có thể gặp dữ hóa lành.

Chỉ có chờ đợi vô tận, mà chờ đợi càng làm cho người ta hoảng sợ hơn trước bất kỳ sự thật nào, bởi vì bạn không biết điều bạn chờ đợi cuối đến cuối cùng là cái gì.

Lúc rạng sáng, ông cụ Thẩm lại bị đưa vào phòng phẫu thuật lần nữa.

Lần này không ra nữa.

Tiếp đó, mọi người nối đuôi nhau bắt đầu từng bước chuẩn bị tang lễ.

Lúc đầu, bà cụ Thấm khóc đến ngất lịm, nhưng vào ngày hỏa táng thì thể ông cụ Thấm đã bình tĩnh lại, chỉ nói: "Dầu gì cũng cảm ơn thời tiết thành phố nóng bức. Nếu giống như năm trước mà ở trong linh đường ba ngày ba đêm, ngay cả nói ly biệt cũng không thể gợn gàng mới hành hạ."

Ba người con trai, người lớn nhất cũng đã sáu mươi tuổi, tất cả đều tung hoành ngang dọc mà bà cụ Thấm còn phải an ủi bọn họ: "Lão già đi cũng tốt, nửa năm này ông ấy cũng không thoải mái, xuống lâu còn phải nhờ người công, mẹ nhìn thấy cũng phải ghen đến sợ. Được rồi, sống hơn tám mươi tuổi rồi, cũng coi là chuyện vui."

Vậy mà Đàm Như Ý theo sát bên cạnh bà cụ Thấm một tắc cũng không rời, phải biết nếu nói về đau buồn thì không ai bằng bà. Làm vợ chồng hơn sáu mươi năm, dải nắng dầm mưa mới đi được đến đây, đã giao hẹn phải chết cùng nhau để tránh khỏi để lại một người đau lòng. Vậy mà thế gian sao có thể toàn vẹn mọi chuyện, có thể nắm tay nhau cả đời đã là không dễ.

Theo ý ông cụ Thấm lúc còn sống, tro cốt phải đưa về chôn cất với ông bà.

Sau khi an táng, tất cả hiếu nam hiếu nữ lần lượt dập đầu dâng hương. Đàm Như Ý quỳ gối bên cạnh Thấm Tự Chúc, lúc cúi người dập đầu chợt thấy ngón tay Thấm Tự Chúc run lên, mới phát hiện có tàn hương nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay anh.

Hai tay Đàm Như Ý cũng run lên theo, nhắm chặt hai mắt dưới hương tro tiền vàng sau khi đốt nòng nặc trong hơi thở, không suy đoán sự khó chịu của Thấm Tự Chúc.

Sau khi đưa tang, đội ngũ lần lượt trở về, chỉ chờ sau bảy ngày đưa đèn thì trở lại lập bia xây mộ. Cả đời này hoàn toàn yên nghỉ trong quan tài.

Thẩm Tự Chúc không lên xe mà kéo Đàm Như Ý, nói: "Cùng anh đến một nơi."

Đọc theo con đường nhỏ bên cạnh nghĩa địa, hai người đi về phía sườn núi. Gió núi mênh mông cuồn cuộn, thổi cuốn những đám mây trắng trên đỉnh đầu, thời gian qua nhanh như phù du.

Hai bên đường đều là cỏ dại, chờ đến khi tới nơi, ống quần đã dính đầy thương nhĩ(*). Cỏ cây nồng nặc, có loại hơi thở lạnh khủng khiếp, Thẩm Tự Chúc chột đưa ngón tay chỉ về đồng đố nát ở phía xa, "Đó là nhà cũ họ Thẩm."

Đàm Như Ý đi theo phía sau anh, đập lên cỏ hoang ngang gối, thất thiếu đi tới. Đó vốn là vị trí của một nơi ở lớn, hôm nay chỉ còn chút đá vụn ngói vụn. Cũng có hoa dại màu vàng nhạt không biết tên mọc lên từ dưới đồng gạch ngói, đón gió khoe thân, dáng vẻ vô cùng ngây thơ.

Vốn là kết cấu nhà cũ, hôm nay cũng đã không nhìn ra, vẫn còn có ao chứa chứa nước mưa để giặt quần áo năm xưa, bên trong tất cả đều là cảnh khô lá héo úa.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Đàm Như Ý đối diện với cái chết, khi còn bé ông cụ hàng xóm qua đời cô cũng đã nhìn thấy rồi. Nhưng dù sao năm tháng xa xưa, đâu nào giống gần gũi như bây giờ. Chỉ trong thời gian ngắn mà sống chết đảo ngược. Mà đối với những người khác trên toàn thế giới thì ngày đó vẫn là một ngày bình thường. Có viên chức nhỏ thăng chức tăng lương, có thiếu niên đỏ mặt một lòng tỏ tình với cô gái mình yêu, có trẻ em tan học về nhà, ở đầu đường mua một que kem thường ăn. . . . .

Sống chết vốn là một chuyện quan trọng nhưng ở giữa chúng sinh lại giống như rất nhỏ bé.

Bóng dáng Thẩm Tự Chúc tiêu điều, yên lặng nhìn ao giặt quần áo mọc đầy rêu xanh, "Mấy ngày nữa là có thể đưa ông nội về hái cam rồi." Tiếng nói rất khẽ, vừa nói ra khỏi miệng đã bị gió núi thổi tiêu tán.

Trái tim Đàm Như Ý đau xót như bị kim châm, nước mắt nhanh chóng muốn rơi xuống. Cô tiến lên một bước, ôm chặt lấy Thẩm Tự Chúc từ phía sau. Dùng hết sức giống như muốn cho anh thêm vài phần ấm áp.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Một Chút Ấm Áp (02)

Editor: Thu Lệ

Nâng mắt nhìn lên, đoàn xe đưa tang màu đen giống như một đàn kiến, sau khi vượt qua đám cỏ hoang sinh trường tốt ở sườn núi thì hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn. Tiếp tục nhìn về phía trước dọc theo phương hướng này, là trấn nhỏ vùi lấp trong khe núi, con sông Bạch Luyện giống như băng qua từ trong trấn phát ra ánh sáng dưới ánh mặt trời.

Đàm Như Ý thu hồi ánh mắt, chỉ chỉ nơi nào đó không xa trên sườn núi, "Nhà em ở đó."

Thẩm Tự Chúc nhìn sang theo, nhà cửa sụp đổ một nửa, vôi sơn trên tường đã bị nước mưa cọ rửa hầu như không còn, lộ ra bùn nhão màu đỏ, giống như từng miệng vết thương màu đỏ sẫm. Sau nhà thật sự có một gốc cây dâu tằm, cành lá sum xuê khẽ đung đưa trong gió lạnh.

Đàm Như Ý chợt sinh ra một suy nghĩ, núi thành núi hoang, hồn thành cô hồn, cô và Thẩm Tự Chúc đều đã không còn quê hương nữa rồi.

Thẩm Tự Chúc nói: "Đi qua nhìn một chút."

Đàm Như Ý lập tức dẫn anh xuyên qua cỏ dại bao trùm đường nhỏ, đi về phía nhà cũ của mình.

Dọc đường đi qua một rãnh suối đã cạn nước, từ trên xuống dưới đều là rừng cây rậm rạp âm u, "Khi còn bé, ông nội sợ em chạy lung tung vào buổi tối nên lúc nào cũng nói trong rừng cây này có quái vật màu đỏ." Cô

hoài niệm liếc mắt nhìn về phía rừng cây, "Thật ra thì bên trong có quả táo ăn rất ngon, chỉ có điều cuối cùng em vẫn không dám đi hái một mình."

Đi ngang qua một khu ruộng nước, còn nói: "Trước kia ở đây đào rễ diếp cá, chính là một loại thảo dược tốt đấy nhé."

Vì vậy, mỗi khi đi qua cây tiêu, ruộng vừng(mè), giếng nước hay là đồi lúa mạch, Đàm Như Ý đều sẽ nói một chút. Thẩm Tự Chúc ít mở miệng nhưng lại nghe rất nghiêm túc. Dần dần, đã đến nhà của Đàm Như Ý.

Nhà cửa chỉ còn lại một nửa, Đàm Như Ý chỉ các nơi cho anh, "Nơi này trước đây là phòng ngủ, từ khi lên trung học cơ sở trở về sau thì em ngủ trên gác lửng, ban đêm có thể nhìn thấy ánh trăng rọi vào từ nóc nhà ngói, đây là phòng bếp và lò lửa vẫn chưa sụp hết, lúc em bắt đầu nấu cơm cũng chỉ cao hơn bếp lò một chút, lúc nấu thức ăn đều phải đứng trên ghế." Đàm Như Ý dừng một chút, chỉ vào nơi nào đó ở phía nam, úp úp mở mở nói: "Anh nhất định không biết đó là nơi nào."

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn, "Nhà vệ sinh?"

"Đoán lại."

"..... Nhà kho?"

Đàm Như Ý lắc đầu, cười nhìn anh, "Là chuồng heo."

Thậm chí nghe vậy cũng cười khe khẽ, Đàm Như Ý tháy vẻ mặt anh hơi nguôi giận, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó quay lưng lại bước qua vũng bùn lầy trên đất, nói tiếp: "Trước kia trong nhà còn nuôi một con chó, có hôm không biết sao lại bị rơi vào chuồng heo, bản thân lại không nhảy ra được. Bỗng chốc heo thì thở phì phò hét loạn xạ, chó thì sủa gâu gâu, hàng xóm nghe được còn tưởng rằng nhà em có trộm. Sau đó chó được cứu ra, nhưng trên người lại dính đầy bùn đất." Đàm Như Ý nhớ lại cảnh

tượng đó cũng cảm thấy có chút khó mà nhìn thẳng, "Hết cách, giữa mùa đông xách tới dưới ống nước tắm rửa cho nó. Chờ lông được tắm sạch thì chó cũng sắp đông hồng luôn, sau đó liên tục sáp đến chậu than, cuối cùng đám lông trên bụng bị nướng khét một mảng lớn." Cô chỉ chỉ bụng của mình.

Thẩm Tự Chức cười khẽ một tiếng.

Đàm Như Ý gãi gãi đầu, xoay người nhìn thấy cây quýt sau nhà, chợt hỏi: "Có muốn ăn quýt không?"

Vẫn chưa tới mùa quýt chín, Đàm Như Ý đi dạo một vòng, chỉ chỉ một gốc cây trong đó, "Năm nay gốc cây này sinh trưởng không tệ." Cô đưa tay kéo nhánh cây xuống, với không tới nên khập khiễng nhảy lên, vẫn còn thiếu một chút.

Thẩm Tự Chức đi tới phía sau cô duỗi cánh tay dài ra hái được hai quả. Đàm Như Ý cầm một quả bắt đầu lột vỏ. Vỏ trái cây màu xanh tỏa ra một mùi hương chua chua. Đàm Như Ý nhìn múi quýt trắng như tuyết bên trong, có chút không dám cho vào miệng, liền nói, "Chúng ta tới tảng đá kia chơi kéo búa bao, người nào thua thì người đó ăn."

Thẩm Tự Chức nhìn nàng, "Được."

Ván đầu tiên, Đàm Như Ý thua. Cô lột một múi cẩn thận nhìn chốc lát, mạnh mẽ nhắm mắt nhét vào trong miệng. Nước trái cây chua lè chảy xuống giống như hòa tan cả hàm răng, Đàm Như Ý hít vào một hơi khí lạnh, nước mắt cũng chảy ra. Ngẩng đầu lại thấy Thẩm Tự Chức cười rất hả hê, tức không nhịn nổi, lại lột ra một múi nhét vào trong miệng anh, tiện thể che miệng anh lại không để cho anh phun ra.

Cho đến khi xác định Thẩm Tự Chức ăn hết cô mới buông tay ra, nhảy ra một bước cười nhìn anh. Thẩm Tự Chức không nói lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn cô. Đàm Như Ý có chút lo lắng, không biết rốt cuộc anh có

bị chua không, đang muốn mở miệng thì Thẩm Tự Chúc chợt tiến lên một bước, đưa tay ôm cô vào ngực mình, đặt cằm trên đỉnh đầu cô, ấp úng nói: "Anh không sao, em đừng lo lắng."

Trời cao mây nhạt không có một tiếng động, bỗng chốc chỉ còn tiếng vang rất nhỏ cây cỏ do gió phất qua.

Theo tập quán sẽ đưa đèn cho ông cụ Thẩm bảy ngày, Thẩm Tự Chúc ở lại trấn trên trong nhà của Đàm Như Ý. Chuyện của công ty, Đường Thư Nhan đang giúp anh xử lý, chỉ nói là trước khi từ chức sẽ giúp anh một lần cuối cùng.

Ông nội Đàm cũng tham gia tang lễ, ông cụ Thẩm qua đời là một đả kích rất lớn đối với ông, tinh thần cả người cũng có chút uể oải. Lúc hóng mát vào buổi tối, ông nội Đàm ngồi trước nhà nói chuyện năm đó ông và ông cụ Thẩm cùng nhau đánh giặc với Thẩm Tự Chúc. Những câu chuyện này, Thẩm Tự Chúc đã từng nghe ông cụ Thẩm nói rồi, vậy mà vẫn nghe đến mê mẩn như cũ.

Lúc trời sắp tối, Đàm Như Ý cùng với Thẩm Tự Chúc đi vào trong núi, đặt một ngọn nến trước mộ ông cụ Thẩm. Sau bảy ngày, ba người Thẩm Tri Hành vận chuyển bia đã khắc xong vào trong núi.

Đá hoa cương màu đen, có khắc cuộc đời hiển hách của ông cụ Thẩm. Sau khi lập bia xong, Thẩm Tự Chúc tự tay trồng hai gốc cây quế trên phần đất trống trước ngôi mộ. Sau khi trồng xong anh để cái xẻng xuống, rồi đến trước mộ bia cung kính quỳ xuống, dập đầu ba cái.

Đoàn người rời đi vào lúc hoàng hôn, trả lại vùng núi yên tĩnh cho ông cụ yên giấc ngàn thu.

Từ đó, cuối cùng mối liên hệ giữa người chết và nhân gian hoàn toàn cắt đứt.

Trong khoảng thời gian cử hành tang lễ, khóa dạy ở cung thiếu niên cũng đã kết thúc. Đàm Như Ý chỉ sợ dấn vào vết xe đổ “Con muốn dưỡng mà cha không đợi”(*), sau khi bàn bạc với Thẩm Tự Chúc dự định trước khi trường học khai giảng tạm thời sẽ không trở về Sùng Thành mà ở lại chăm sóc ông nội Đàm thật tốt. Dĩ nhiên Thẩm Tự Chúc cũng đồng ý, chẳng qua là chuyện lĩnh chứng của hai người vẫn chưa xác định. Đàm Như Ý lại nói, "Tần Thiệu Du đã nói rồi, ‘Hộ khởi tại triều triều mộ mộ?’(**)." Cuối cùng, lại dặn dò Thẩm Tự Chúc, "Khi nào công ty bớt bận, hãy thường xuyên về ở cùng bà nội đi."

(*): là một câu Cổ Ngữ, có nghĩa là "Con cái muốn phụng dưỡng cha mẹ, nhưng cha mẹ lại không đợi được ngày đó". Xuất phát từ "Khổng Tử Gia Ngữ, cuốn hai, Trí Tư đệ bát" và xuất thân từ "Ngoại truyện Hàn thơ" cuốn chín: "Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, con muốn nuôi mà cha không đợi."

(**): Trích trong bài thơ “Thước Kiều Tiên” của Tần Quán.

Nguyên văn: Lưỡng tình nhược thị cử trường thì,

Hộ khởi tại triều triều mộ mộ?

Dịch nghĩa: Hai mối tình đã thật sự là lâu dài

Há đâu cứ phải gặp nhau chiều chiều sớm sớm

Trong khoảng thời gian Đàm Như Ý ở nhà, Đàm Cát cũng trở về một lần. Đã lâu rồi ông nội Đàm không ở cùng hai chị em Đàm Như Ý nên nhất thời vui vẻ tinh thần cũng khôi phục chút ít.

Lúc rãnh rỗi, Đàm Như Ý hỏi ông nội Đàm có tin tức của ba mình không.

Ông nội Đàm cau mày nói: "Người lớn qua đời nó cũng không ra mặt, thật sự rất hồ đồ."

Đàm Như Ý hỏi một lúc cũng không có tin tức của Đàm Vệ Quốc, cũng không biết dạo này ông ta đang làm gì nữa, cô sợ ông ta lại xuất hiện bất thành linh nên lúc nào cũng lo lắng đề phòng. Cô đắn đo một lúc, cuối cùng vẫn nói lại những lời mà Phương Tuyết Mai đã nói cho ông nội Đàm biết.

Ông nội Đàm lớn tiếng hỏi "Bao nhiêu?"

Đàm Như Ý dừng một chút, "Năm mươi vạn."

Ông nội Đàm giận dữ mạnh mẽ giẫm gậy, "Nó thật đúng là dám mở miệng! Năm mươi vạn! Một khi nhét số tiền này vào trong tay, bảo con ở nhà họ Thẩm góc đầu làm người như thế nào?"

Đàm Như Ý cũng có chút lo lắng, nghĩ tới những lời nói của Trâu Lệ, lại nghĩ hiện giờ ông cụ Thẩm đã qua đời, chỉ sợ sẽ có người vì vậy mà làm khó dễ.

Vậy mà trước mắt cô cũng không có tinh thần để bận tâm đến chuyện của bản thân, bởi vì chuyện của Đàm Cát đã trở thành vấn đề vô cùng cấp bách trước mắt — việc này phải nói đến từ hôm đầu tiên Đàm Cát về nhà.

Bởi vì nhớ đến chuyện của cậu và Hạ Lam nên bình thường Đàm Như Ý vẫn hay để mắt đến. Một hôm, nửa đêm cô thức dậy đi vệ sinh nghe trong phòng Đàm Cát còn truyền ra tiếng nói chuyện điện thoại. Cô không có ý làm kẻ nghe lén chuyện của người khác nên đứng một lát rồi đi về.

Kết quả ngày hôm sau, ngày hôm sau nữa Đàm Cát vẫn gọi điện thoại với người khác vào nửa đêm canh ba. Thừa dịp lúc Đàm Cát đang gọi điện thoại, Đàm Như Ý dùng điện thoại nhà bấm số của Hạ Lam, quả nhiên là đường dây bận. Buổi tối hôm sau, Đàm Như Ý tiếp tục làm như hôm trước, vẫn là đường dây bận. Dù có trùng hợp đi nữa nhưng liên tục xảy ra hai lần, thì nhất định không có khả năng trùng hợp.

Nửa đêm mất ngủ, cô suy nghĩ lại mọi chuyện trước sau một lần, càng khẳng định phán đoán của mình, sau đó lại sinh ra cảm giác tức giận bị bạn tốt phản bội. Cô không biết trong hai người ai là người chủ động trước, nhưng nếu người chủ động là Hạ Lam.....

Chuyện như vậy giống như một cây gai đâm vào lưng cô, thế nhưng cô vẫn không tìm được cơ hội thích hợp để mở miệng hỏi Đàm Cát. Đàm Cát là người có tính tình cởi mở, nhưng có một điều lại giống cô như đúc, chính là tính khí rất cao. Nếu tìm từ không thỏa đáng, rất dễ làm tổn thương tình cảm của hai chị em.

Mà trong lúc Đàm Như Ý đang khổ não làm thế nào để mở miệng với Đàm Cát thì có tin tức của Đàm Vệ Quốc.

Hôm đó cô mới trở về từ siêu thị, sau khi sắp xếp vật dụng hàng ngày từng cái một xong bắt đầu chuẩn bị ăn cơm tối, phía dưới chợt truyền đến tiếng hô to: "Ông nội Đàm!"

Đàm Cát và ông nội đi tản bộ ngoài bờ sông, Đàm Như Ý buông vật trong tay xuống, đi tới bên cửa sổ đáp một tiếng. Người tới thấy Đàm Như Ý ở nhà, lập tức xông lên lầu hai, vào nhà liền cao giọng nói: "Như Ý, cô mau đi..... Đi đến đồn công an trên huyện đi!"

Đàm Như Ý nheo mắt, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Cô vẫn chưa biết? Ba ... ba cô uống say bài bạc với người ta thua hết chỉ còn lại một cái quần cộc thôi, ông ta thua đỏ mắt nói muốn đánh cuộc

một cánh tay với người ta, kết quả....."

"Kết quả như thế nào?"

"Thua! Lúc người đó tới chặt cánh tay ông ta, ông ta đã nhặt một ống thép bên cạnh đập xuống, đập liên tiếp năm lần khiến người đó bể đầu, chở đi bệnh viện không tới ba mươi phút đã chết rồi!"

Trong đầu Đàm Như Ý bỗng chốc vang lên “ông ông”, chỉ cảm thấy giọng nói của người này càng ngày càng vang, ùng ùng làm cho lỗ tai thấy đau, cô cố gắng hết sức muốn phân biệt lời nói của người này, vậy mà trước mặt bỗng tối sầm, thân thể đã ngã xuống.

Lúc tỉnh lại chỉ thấy trước mắt đầy màu trắng, trong không khí phân tán đầy mùi nước sát trùng. Cổ họng Đàm Như Ý khô khốc, há miệng nhưng không nói nên lời. Mở mắt nằm một lát mới ngồi dậy, đang muốn xuống giường thì có người đẩy cửa vào, chính là Thẩm Tự Chúc.

Đàm Như Ý sững người ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời sắc đêm đã khuya ngoài cửa sổ. Cô lập tức nhớ đến chuyện mình té xỉu, nhanh chóng lên tiếng hỏi: "Ba em..... Ông nội em....."

Thẩm Tự Chúc nhíu chặt chân mày, vỗ vỗ vai cô ấn cô ngồi xuống giường, "Chuyện của ba em anh đã người ủy thác người khác ra mặt giải quyết, ông ở nhà nghỉ ngơi, Đàm Cát đang ở cùng với ông."

Đàm Như Ý thoáng thở phào nhẹ nhõm, vậy mà vừa nghĩ tới chuyện Đàm Vệ Quốc đánh chết người, trong lòng chợt sinh ra nỗi tuyệt vọng giống như chết. Trước kia, cô luôn cho rằng đủ loại khó khăn cô trải qua giống như một ngọn núi cao và hiểm trở, chỉ cần kiên nhẫn bò lên trên từng bậc từng bậc thì nhất định sẽ chinh phục được. Nhưng bây giờ chuyện này

giống như một bức tường cao xuyên thẳng đến tận mây xanh, không có chỗ nào cho cô đặt chân chứ nói chi là muốn vượt qua.

Đàm Như Ý vẫn đắm chìm trong tâm sự của mình, không chú ý đến Thẩm Tự Chúc đang nhìn chăm chăm vào cô. Đợi cô ý thức được thì mới phát hiện ánh mắt anh có chút kỳ lạ, thật giống như bản thân cô thành một người quái dị trong mắt anh vậy.

Trong lòng cô giật mình “Lộ bộ”, “..... Tại sao nhìn em như vậy?”

Thẩm Tự Chúc hít sâu một hơi, chột năm chặt lấy tay cô, lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô, "Có một tin anh không biết có nên nói cho em biết ngay bây giờ hay không?"

Đàm Như Ý nghĩ thầm, còn có tin tức nào đáng sợ hơn việc Đàm Vệ Quốc đánh chết người chứ, lập tức nói: "Anh nói đi, mặc kệ là chuyện gì em đều chuẩn bị tâm lý rồi."

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc dừng lại trên mặt cô, qua hồi lâu, trong lúc Đàm Như Ý suy nghĩ ngàn vạn lần đến các loại tin tức dữ đã xem thì mới dùng giọng điệu kích động không thể khắc chế được mở miệng: "Em... Em mang thai."

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Một Chút Ấm Áp (03)

Đàm Như Ý sững sốt một chút, bấm ngón tay tính toán quả thực kinh nguyệt đã trễ rất nhiều ngày. Mấy ngày nay bởi vì chuyện tang lễ mà loay hoay suốt đầu bể trán, dĩ nhiên là không còn tâm tư để ý đến chuyện nhỏ này. Cô cúi đầu mà quan sát, lúc này mới chú ý tới khuỷu tay của mình có một lỗ kim nhỏ, cho thấy đã từng rút máu.

Đàm Như Ý có mấy phần luống cuống, giơ tay phủ lên bụng của mình, "Sao em lại không có cảm giác gì hết vậy?"

Thẩm Tự Chúc cũng luống cuống tay chân.

Nhận được điện thoại nghe nói chuyện của Đàm Vệ Quốc, lại nghe nói Đàm Như Ý té xỉu, lập tức để công việc xuống chạy về. Trước tiên sắp xếp ổn thỏa cho ông nội Đàm, sau đó mới đi hỏi thăm bác sĩ. Bác sĩ nói: "Trong nhà có phụ nữ mang thai, làm chồng cần phải có trách nhiệm hơn một chút. Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ do nghỉ ngơi không tốt, cộng thêm bị sốc dẫn đến ngất xỉu thôi."

Thẩm Tự Chúc nghe vậy thở phào một cái, sau đó cảm thấy có cái gì không đúng, kinh ngạc hỏi: "Phụ nữ mang thai?"

Bác sĩ kỳ lạ liếc anh một cái, "Anh vẫn chưa biết à? Vợ anh mang thai hơn năm tuần rồi."

Thẩm Tự Chúc lập tức bối rối, bắt đầu nhớ lại chắc là lần trên sân thượng đó.

Lại nghĩ nếu kiểm tra sớm vài ngày, để cho ông nội mang theo tin này mà ra đi thì tốt biết bao. Mặc dù cảm thấy tiếc nuối, nhưng cuối cùng vui sướng vẫn lấn át cái khác. Anh cũng không ăn cơm tối mà chỉ ngồi bên giường. Vừa nghĩ sao tới giờ Đàm Như Ý vẫn chưa tỉnh, để anh chia sẻ tin tốt làm tim anh vui sướng đến phát d/đ;l;q;d đau này với đồng nghiệp, một mặt lại nghĩ quần thâm mắt cô nặng như vậy không biết đã bao lâu rồi không được nghỉ ngơi thật tốt, hãy để cho cô ngủ thêm một lát nữa, tránh cho tỉnh lại rồi nghĩ đến chuyện của Đàm Vệ Quốc mà tổn hại đến tinh thần.

Dĩ nhiên Đàm Như Ý không biết những suy nghĩ trăm biến ngàn chuyển này của anh. Cô chỉ cảm thấy giờ phút này mà Thẩm Tự Chúc có thể xuất hiện trước mắt mình thật sự quá tốt. Bất kể là tin tức tốt hay xấu, có thể có một người để chia sẻ thì không còn gì bằng.

Nếu không còn chuyện gì thì hai người lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi bệnh viện, trước khi đi bác sĩ có dặn dò, tốt nhất nhanh chóng khám thai.

Thẩm Tự Chúc dắt Đàm Như Ý ra khỏi bệnh viện, bước chân anh đi rất chậm, chỉ sợ vừa đi nhanh sẽ khiến cho đứa bé trong bụng Đàm Như Ý có gì bất trắc.

Đàm Như Ý dờ khóc dờ cười: "Anh Thẩm, đi nhanh một chút đi không có chuyện gì đâu, em không đến nỗi yếu đuối như vậy."

Thẩm Tự Chúc lại nói: "Chậm một chút cho chắc."

Đàm Như Ý cũng không miễn cưỡng, đi theo bên cạnh anh, từ từ đi về nhà giữa những cơn gió mát hiu hiu.

Cho tới giờ phút này, cô vẫn có chút không thể tiêu hóa được tin tức này. Khẽ vuốt ve bụng, cố gắng cảm nhận xem thân thể mình có biến hóa về mặt bản chất hay không. Vậy mà bụng vẫn bằng phẳng, chạm vào cũng

không thể nhận ra đã có một sinh mạng đang mọc rễ nảy mầm trong bụng mình.

Lúc Đàm Như Ý mười tuổi, mẹ đã bỏ nhà ra đi. Bất kể là lúc thân thể dậy thì xuất hiện thay đổi, hoảng sợ khi lần đầu có kinh nguyệt, những lúc yếu ớt nhất trong quá trình lớn lên cũng không có ai kiên nhẫn hướng dẫn cho cô. Cô cảm thấy thời kỳ trưởng thành giống như tìm viên đá dưới sông, nhờ vào những kiến thức trong sách và nhạy cảm bẩm sinh của mình mà vượt qua thác ghềnh chảy xiết và khúc chiết trong những lúc tối tăm khó có thể mở miệng tâm sự với ai.

Hôm nay, bản thân cô cũng sắp trở thành một người mẹ. Trong thân thể giống như đang mang theo một con sông lớn, dòng nước không ngừng chảy về phương xa, thành mây dờn mưa trở lại điểm ban đầu, vòng đi vòng lại tuần hoàn.

Thẩm Tự Chúc đột nhiên nói: "Vẫn chưa nghĩ tên."

Đàm Như Ý cười lên, "Còn đến tám tháng nữa, anh có thể từ từ nghĩ." Còn nói, "Họ của anh rất hay. Khi còn bé xem phim truyền hình của Cổ Long(*) thích nhất là Thẩm Lăng. Trong cổ đại còn có Thẩm Quát(3*) Thẩm Ước(4*) Thẩm Thuyên Kỳ(5*)."

(*): Cổ Long là nhà văn Đài Loan viết tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng.

(**): Nhân vật chính trong phim “Võ lâm ngoại sử” hay còn gọi là “Phong Tuyết Phủ Trung Châu.”

(3*): Thẩm Quát là nhân vật kiệt xuất nhất trong lịch sử khoa học Trung Quốc

(4*): Thẩm Ước, tự Hưu Văn, người Kiến Khang Ngô Hưng, là nhà chính trị, nhà văn, nhà sử học thời Nam triều Trung Quốc.

(5*): Thăm Thuyên Kỳ 沈佺期 (khoảng 656-714/715) tự Vân Khanh 雲卿, người Tương Châu 相州, nay thuộc Hà Nam 河南, là một thi nhân đời Đường.

"Họ của em cũng hay."

Đàm Như Ý cười nói, "Ngã tự hoàng đao hướng thiên tiếu, Khứ lưu can đảm lưỡng Côn Lôn(*)?"

(*): Hai câu thơ trước khi bị giết chết của Đàm Tự Đồng

Dịch nghĩa: Ta tự vung đao nhìn trời mà cười, Lưu lại gan mật cho hai ngọn Côn Lôn.

Thăm Tự Chúc nhẹ giọng cười một tiếng, siết chặt lấy tay cô, "Bà Thăm, cảm ơn em"

"Anh Thăm, nói cảm ơn thì quá khách sáo rồi đấy."

Thăm Tự Chúc dừng một chút, lại nói: "Bà Thăm, anh yêu em."

Đàm Như Ý sững sờ, bước chân không tự chủ ngừng lại ngẩng đầu lên nhìn anh. Dường như Thăm Tự Chúc thấy gương ngùng nên nghiêng đầu tránh khỏi cái nhìn chăm chú của cô. Đàm Như Ý cũng thấy gương ngùng theo, vuốt vuốt tóc của mình muốn mở miệng nói gì nhưng lại đỏ mặt. Tâm trạng ngọt ngào tâm cứ phập phồng phập phồng như thủy triều, trái tim cắn trướng đến đau, vậy mà không thể nói được câu nào.

Thăm Tự Chúc lại nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước. Hai người không nói chuyện với nhau nữa, nhưng lại giống như không tiếng động đã nói lên tất cả.

Ông nội Đàm chờ đợi đến nóng ruột nóng gan, thấy Thẩm Tự Chúc với Đàm Như Ý trở lại lập tức thở phào nhẹ nhõm. Ông quan sát Đàm Như Ý một lượt từ đầu đến chân, xác định không bị tổn thương chỗ nào mới yên lòng, "Con bé này sao lại lơ mơ như thế, bản thân mình mang thai cũng không biết."

Đàm Như Ý ngượng ngùng nói: "Gần đây suy nghĩ nhiều chuyện nên không chú ý."

Bởi vì tất cả mọi người chưa ăn cơm nên Đàm Cát lập tức ra đường mua vài món ăn của mấy tiệm ăn nhanh vẫn còn mở cửa về, sau khi nhanh chóng ăn xong, mọi người bắt đầu bàn bạc về chuyện của Đàm Vệ Quốc.

Thẩm Tự Chúc cũng không dám khăng định, phân tích rõ tình huống từ xấu nhất đến tốt nhất, "Dù sao cũng đã xảy ra mạng người nên không thể nào giải quyết riêng(*). Con sẽ hỗ trợ mời một luật sư tốt nhất, tranh thủ bồi thường tiền để lấy được sự tha thứ từ thân nhân người bị hại. Nhưng tội cố ý tổn thương dẫn đến tử vong, ít nhất cũng phải mười năm, tốt nhất mọi người nên chuẩn bị tâm lý."

Ông nội Đàm không lên tiếng, chỉ cúi đầu hút thuốc lá.

Đàm Như Ý có chút lo lắng, nhẹ nhàng kéo tay áo ông nội Đàm, "Ông nội....."

Ông nội Đàm khoát tay áo, "Giết người thì đền mạng thiếu nợ thì trả tiền, từ xưa tới nay chính là chuyện đương nhiên. Nếu nó giết người, thì phải trả giá thật lớn cho hành động của mình..... Các con đừng lo lắng cho ông, chuyện gì có thể làm thì cứ làm, về phần muốn xử mười năm hay hai mươi năm, thì phải xem vận mệnh của nó nữa."

Đàm Như Ý biết ông nội Đàm không rộng lượng như ông đã nói, mặc dù Đàm Vệ Quốc khốn kiếp thật nhưng suy cho cùng vẫn là con trai duy nhất của ông, do một tay ông nuôi lớn, lại sống cùng với nhau bốn mươi

năm mươi năm. Dù người ta có nói Đàm Vệ Quốc vô cùng xấu xa đi nữa thì cũng không thể thay đổi việc Đàm Vệ Quốc chính là máu mủ của ông được.

Đêm đã khuya, tất cả tình huống có thể xảy ra đều đã phân tích một lần, nói thêm gì nữa cũng chỉ lặp đi lặp lại mà thôi. Ông nội Đàm lập tức kêu mọi người đi tắm rửa nghỉ ngơi, "Như Ý, hai đứa vào phòng ngủ của ông đi, có máy điều hòa."

Thẩm Tự Chúc vội nói: "Bây giờ không dám để cho cô ấy ở trong máy điều hòa không khí, sợ bị cảm."

Đàm Như Ý tắm xong đi tới bên giường ngồi xuống. Thẩm Tự Chúc thấy tóc cô vẫn chưa khô lập tức cầm máy sấy tóc tới, "Mau sấy khô đi."

"Dùng máy sấy không tốt cho tóc, bây giờ là mùa hạ, không có chuyện gì đâu, sẽ khô ngay thôi."

Thẩm Tự Chúc đâu dễ gì cho phép cô, cầm máy sấy lên tự tay sấy tóc giúp cô. Hiển nhiên đây là lần đầu tiên anh làm chuyện như vậy, động tác cực kỳ cẩn thận, sấy một lát lại hỏi một câu: "Nóng không?"

Đàm Như Ý dờ khóc dờ cười, "Đê em tự làm đi."

Thẩm Tự Chúc lại không chịu buông tay, "Không có việc gì, anh giúp em."

Đàm Như Ý mừng rỡ hưởng thụ, nâng mắt nhìn anh cười nói: "Đứa bé còn chưa ra đời mà anh đã căng thẳng như vậy, sau này sinh ra chẳng phải là làm trâu làm ngựa cho nó à."

"Đây là con của anh, làm trâu làm ngựa cũng là việc nên làm."

Đàm Như Ý cười lên, yên lặng một lát lại hỏi: "Anh Thâm, anh thích con trai hay con gái vậy?"

Thâm Tự Chúc dừng một chút, cúi đầu nhìn cô, "Em thì sao?"

Đàm Như Ý suy nghĩ, "Đều thích cả. Nhưng vẫn nên là con trai đi. Thế giới này rất không công bằng với phái nữ, em sợ con gái sinh ra sẽ chịu uất ức."

Thâm Tự Chúc lập tức nghiêm túc trả lời: "Vậy anh cũng thích con trai."

Sau khi sấy khô tóc, hai người tắt đèn nằm xuống giường. Thâm Tự Chúc sợ Đàm Như Ý cảm lạnh, chỉ để quạt thổi tới lất phất, khó khăn lắm mới có một luồng gió thổi đến, như thế vẫn còn ngại không đủ, lại đắp một tấm thảm mỏng trên lưng cô.

Cũng may nhiệt độ ban đêm nhanh chóng hạ xuống, nếu không Đàm Như Ý thật sắp nóng đến chết rồi.

Thoạt vui thoạt buồn, giờ phút này bình tĩnh lại chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vốn muốn nói thêm vài lời với Thâm Tự Chúc vậy mà vô ý thức nhắm lại từ lúc nào không biết.

Thâm Tự Chúc thấy cô không có phản ứng, giúp cô đắp kín chăn mỏng, trong bóng đêm nắm được ngón tay của nhẹ nhàng đặt lên môi một cái.

Nằm một lát, cảm thấy khát nước nên lẳng lặng đứng dậy. Ai ngờ mở cửa phòng một cái, lại thấy trong phòng khách mờ tối nổi lên một đốm lửa lúc sáng lúc tối.

Thâm Tự Chúc bình tĩnh, "Ông nội, tại sao còn chưa ngủ?"

Ông nội Đàm ho một tiếng, "À Tiểu Thẩm hả. Không có chuyện gì, không ngủ được, ông ngồi một lát rồi sẽ về phòng."

Thẩm Tự Chúc uống một ngụm nước, đi tới ngồi xuống bên cạnh ông nội Đàm, sợ đánh thức người trong phòng ngủ nên nhỏ giọng, "Ông đang lo lắng chuyện của ba ạ?"

Ông nội Đàm cất tiếng rầu rĩ, "Thân thể ông cũng đã sắp xuống đất, đâu còn gì để quan tâm. Ông chỉ lo lắng hai hai chị em Như Ý, sợ rằng sau này sẽ bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, nói là con của kẻ giết người."

Thẩm Tự Chúc trầm giọng nói: "Tôi không bằng con cái. Người khác con không can thiệp được, nhưng con bảo đảm sẽ không để cho Như Ý chịu uất ức."

Ông nội Đàm thở dài, "Đứa nhỏ này, cũng không biết đã tạo ra nghiệp gì nữa." Ông hút mạnh một hơi thuốc, giọng nói hạ thấp hơn nữa, "Tiểu Thẩm, ông kể cho con nghe một câu chuyện xưa. Ông nghĩ, khi kể chuyện này ra con nghe sẽ hiểu nhưng đừng coi là thật, cũng đừng nói cho người khác biết."

Thẩm Tự Chúc dừng một chút, "Ông cứ nói đi ạ."

Qua hồi lâu, giọng nói già nua mệt mỏi của ông nội Đàm mới vang lên, "Trước kia, thôn ông có một cô gái rất xinh đẹp. Xinh đẹp thì sao? Có một lần cô ấy đang cắt lúa mì, có một tên nhóc ngốc đi trên đường chỉ lo nhìn cô ấy mà không nhìn đường, kết quả bị rơi vào trong ruộng nước. Trong vòng mười năm, hể là đàn ông nhỏ tuổi hơn một chút đều muốn cưới cô ấy về làm vợ. Nhưng số mạng cô gái ấy lại không được tốt, có một hôm vào ban đêm bị người ta trùm bao bố kéo vào trong ruộng bấp....."

Ông nội Đàm dừng một chút mới nói tiếp, "Cô gái đó cũng không dám để lộ ra, sau đó lại mang thai, bị tên nhóc rơi vào trong ruộng nước phát hiện ra. Tên nhóc đó trượng nghĩa đứng ra nhờ cha mình tới cửa cầu hôn."

Cha của cô gái đó dĩ nhiên rất vui mừng, chỉ sợ bụng cô gái đó lớn lên sẽ bị mang tiếng. Hôm nay lại có người chủ động chịu cưới, cũng không cần sinh lễ nên đã đồng ý ngay. Nhưng mới kết hôn năm tháng đã sinh con, dĩ nhiên mọi người sẽ nghị luận. Tên nhóc đó vẫn đứng cảm đứng ra nói mình và cô gái đó đã vụng trộm xác định cả đời. Nhưng vẫn có lời đồn đãi truyền ra, nói cô gái ấy không đứng đắn, cùng những người khác làm ra mạng người, tìm tên nhóc gốc đó tới gánh..... Tin đồn truyền đi ngày càng nhiều, áp lực của tên nhóc đó cũng càng ngày càng lớn, dần dần lòng nghi ngờ có phải bản thân mình đã coi tiền như rác hay không. Mỗi lần chỉ cần nhìn thấy cô gái ấy nói chuyện với người đàn ông khác, cậu ta lại thấy không thoải mái. Sau đó có d/đ;l;q;d một lần cậu ta uống rượu say, trở về không thấy cô gái đâu. Đứng trong gió lạnh đợi nửa tiếng mới nhìn thấy cô gái đó vừa vác cuốc đi về vừa nói cười với người đàn ông khác. Cậu ta tức giận nhặt đòn gánh lên đánh người nhưng bị người đàn ông kia ngăn lại. Cậu ta càng khẳng định vợ mình không rõ ràng với người đàn ông khác, về sau chỉ cần không vừa lòng là lại trút giận lên người cô gái đó. Cô gái nhớ lại ân tình ngày đó của cậu ta, cố gắng chịu đựng thêm nhiều năm, lại sinh cho cậu ta một người con trai. Có một lần, người lớn không có ở nhà, thiếu chút nữa tên nhóc đó đã đánh chết cô gái, cô gái bắt đầu nảy sinh suy nghĩ ly hôn. Dĩ nhiên tên nhóc đó không đồng ý, cô nói một lần cậu ta lại đánh một lần. Sau đó, cuối cùng cô gái cũng không chịu nổi nữa, chọn một ngày không có ai ở nhà yên lặng ra đi một mình."

Ông nội Đàm hút hết một gói thuốc, câu chuyện xưa cũng kể xong, ông đặt tẩu thuốc lên bàn hỏi Thẩm Tự Chước: "Nghe hiểu chứ?"

Thẩm Tự Chước không lên tiếng.

"Nghe hiểu là được. Tiểu Thẩm, con là người hiểu chuyện cho nên ông mới dám kể cho con." Ông nội Đàm thở dài một hơi, "Ông không biết dạy con, gốc rễ đã hư thúi, không trách được người khác. Dầu gì còn có Đàm Cát, nhà họ Đàm cũng coi như có người nối nghiệp. Cho nên, chuyện

này con đừng khó xử, nên xử lý như thế nào thì xử lý như thế ấy. Lời nói không dễ nghe, nhốt vào cũng được..... Để tránh liên lụy người vô tội."

Hai người yên lặng ngồi trong bóng tối chốc lát sau đó trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Động tác của Thẩm Tự Chức nhẹ nhàng, nhưng vẫn âm ỉ đến Đàm Như Ý. Cô lật người lẩm bầm một câu. Thẩm Tự Chức không nghe rõ, chỉ nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, khẽ nói: "Không có chuyện gì, ngủ đi." Anh đặt cằm trên đỉnh đầu của cô, ngửi mùi tóc thơm ngát, mở trừng hai mắt hồi lâu cũng không nhúc nhích.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Một Chút Ấm Áp (04)

Đàm Như Ý dự định ở lại thêm một thời gian nữa, nhưng Ông nội Đàm lại bảo cô nhanh vào thành phố để kiểm tra. Đàm Như Ý không lay chuyển được nên đành đồng ý. Trước khi đi lại động viên ông nội Đàm, nói chuyện của Đàm Vệ Quốc chuyện nhất định sẽ cố gắng hết sức để xử lý.

Xuống xe chờ thang máy, lại trùng hợp đụng phải Hạ Lam từ trên lầu đi xuống.

Hạ Lam mặt lộ vẻ vui mừng, kéo tay của cô nói luôn miệng, nhưng Đàm Như Ý nặng nề tâm sự, miễn cưỡng nở nụ cười, "Đàm Cát nói cho cô biết?"

Hạ Lam sửng sốt.

Đàm Như Ý không biến sắc rút tay ra, cười nhạt nói: "Tôi đi lên trước nghỉ ngơi trước..., khi nào rảnh rồi thì cùng nhau ăn cơm."

Sau khi vào thang máy, Thẩm Tự Chúc nhìn cô, "Em và Hạ Lam cãi nhau?"

Đàm Như Ý lộ vẻ mệt mỏi, nói ra suy đoán của mình cho Thẩm Tự Chúc nghe. Thẩm Tự Chúc trầm ngâm chốc lát, "Anh đề nghị em nên trực tiếp đi hỏi Hạ Lam."

"Hỏi thế nào?" Đàm Như Ý thờ dãi, ngược mắt nhìn Thẩm Tự Chúc, "Anh nói xem có phải em rất ích kỉ không? Vẫn luôn hy vọng Hạ Lam sẽ

tìm được một người đàn ông tốt, nhưng khi người đó là Đàm Cát thì em lại khó tiếp nhận."

Thẩm Tự Chúc cầm tay cô, "Lo lắng của em không thành vấn đề, nhưng vẫn nên tìm hai người hỏi rõ ràng. Chênh lệch sau tuổi không nhỏ, nếu thật sự muốn ở cùng nhau thì chuyện cần vượt qua quá nhiều."

"Em lo lắng Đàm Cát, cũng lo lắng Hạ Lam. Nhất là Hạ Lam, vốn đã từng cưới một lần, nếu thật sự muốn đi bước nữa thì có thể lựa chọn đối tượng tốt hơn một chút. Em biết Đàm Cát thật sự có thể tin cậy, nhưng dù sao nó cũng còn nhỏ tuổi....." Cô dừng một chút, giọng nói hơi xuống thấp, "Em thật sự không muốn nhìn thấy bất cứ ai trong hai người bọn họ bị tổn thương."

"Hạ Lam là bạn tốt, Đàm Cát lại là người thân của em, vào những lúc này nên công bằng."

Dĩ nhiên Đàm Như Ý hiểu đạo lý này, nhưng muốn mở miệng hỏi còn phải có một cơ hội thích hợp. Hiện giờ còn có chuyện gấp cần giải quyết, cô suy nghĩ một chút vẫn nên thuận theo tự nhiên thôi.

Đối với chuyện cô mang thai, dĩ nhiên Thẩm Tự Chúc không dám qua loa, giúp cô hẹn trước một bác sĩ khoa d.đ;l;q;d phụ sản vô cùng nổi tiếng ở Sùng Thành. Đàm Như Ý cũng đã từng nghe đến danh tiếng của vị bác sĩ này, biết ông ấy là người nổi tiếng khó cầu. Có thể hẹn được ba ngày sau đã là hiếm thấy lắm rồi.

Trước tiên, hai người đi về thông báo tin tức tốt này cho bà cụ Thẩm.

Ai ngờ vừa đẩy cửa ra, trong phòng tối om om lại có đầy người đang ngồi, ngay cả thím ba đã lâu không xuất hiện cũng đến. Bà cụ Thẩm ngồi trên ghế sa lon ở giữa, bên tay trái là một nhà bác cả Thẩm, bên tay phải là Thẩm Tri Hành, Trâu Lệ và vợ chồng chú ba Thẩm Tri Thường. Phương

Hiếu Quy ôm đứa bé ngồi trên ghế ở góc bên trái, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt cũng không biết nhìn về nơi nào.

Đàm Như Ý nhìn thấy cảnh tượng này bị dọa cho hết hồn, mí mắt chột nháy lên thành thạch, trong lòng sinh ra dự cảm chẳng lành. Dường như Thẩm Tự Chước cảm nhận được suy nghĩ trong lòng cô, nhẹ nhàng cầm lấy ngón tay cô. Nhiệt độ trong tay Thẩm Tự Chước cao hơn cô mấy phần, giờ phút này ngón tay và bàn tay kề sát truyền hơi ấm cho nhau, khiến cho tâm trạng cô thoáng bình phục chút. Cô lấy lại bình tĩnh, đi theo Thẩm Tự Chước lên tiếng chào hỏi.

Bà cụ Thẩm thấy hai người đã tới, lập tức vẫy tay nói: "Mau tới đây, chỉ còn chờ hai đứa con thôi."

Thẩm Tự Chước hơi nhíu mày, kéo Đàm Như Ý đến ngồi xuống một bên. Ngay sau đó lập tức có một người đàn ông trung niên đi giày Tây đàng hăng, "Nếu mọi người đã đến đông đủ, thì bây giờ tôi sẽ tuyên đọc bản di chúc do ông Thẩm Lương Bình đã ủy thác cho tôi định ra."

Ngay từ lúc ông cụ Thẩm phát bệnh lần thứ hai đã phác thảo bản di chúc này, hôm nay chỉ cần điều chỉnh những chi tiết nhỏ dựa trên cơ sở này, trong lòng mọi người đều hiểu rõ yên lặng nghe, cũng không có bất kỳ dị nghị gì.

Luật sư dừng một chút, "Mấy điều này đều do ông Thẩm đặt ra từ trước, nhưng trước khi ông qua đời hai tháng đã liên lạc lại với tôi để tăng thêm một điều nữa, " Ông ta đưa mắt nhìn sang Đàm Như Ý, "..... Biệt thự ở Vịnh Phi Thúy do cháu dâu Đàm Như Ý thừa kế, nếu sau này sinh con thì tất cả đồ cổ tranh chữ do ông đầu tư đều để lại cho con cô ấy thừa kế."

Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng.

Vịnh Phi Thúy là khu vực tắc đất tắc vàng có vô số người giàu cư trú ở Sùng Thành, nơi đó một ngôi biệt thự thấp nhất cũng phải tám trăm vạn.

Trước đó mọi người đều nhất trí cho rằng biệt thự này để dành cho bà cụ Thẩm, nhưng không ngờ ông cụ Thẩm lại cho một "Người ngoài" không chút do dự như vậy.

Bỗng chốc tất cả mọi người đều không lên tiếng, không khí yên tĩnh một cách kỳ lạ.

Qua hồi lâu, Phương Tuyết Mai mới mở miệng cười nói: "Bà nội, bà có biết nội dung di chúc này không?"

"Dĩ nhiên là tôi biết, điều này là tôi góp ý thêm vào, thế nào cô có ý kiến?"

Phương Tuyết Mai cười nói: "Con chỉ là một người ngoài, nào dám có ý kiến gì, chẳng qua là cảm thấy..... Cảm thấy thứ quý trọng như thế, có phải có chút..... Không hợp thích lắm không?"

"Thế nào không thích hợp?" Bà cụ Thẩm liếc mắt nhìn cô ta, "Ông nội rất thích Như Ý, nên muốn tặng biệt thự cho nó. Di chúc này đã được công chứng, có hiệu lực pháp lý. Nếu cô không phục thì hãy kiện lên tòa đi!"

Trâu Lệ cười cười, "Mẹ, Tuyết Mai cũng không có ý gì khác, mẹ đừng suy nghĩ nhiều. Chỉ có điều, có chuyện này có thể mẹ vẫn chưa biết....."

Bà cụ Thẩm nhìn bà ta, "Chuyện gì?"

Ánh mắt Trâu Lệ lướt qua mặt Đàm Như Ý, "Như Ý và Tự Chước vẫn chưa đi đăng ký kết hôn đấy. Không phải cha vẫn luôn thích Như Ý ư, Tự Chước lại là một đứa bé hiếu thuận, làm sao không biết xấu hổ mà khiến cha không vui, nên đã bàn bạc với Như Ý diễn một màn kịch như vậy đấy." Bà cụ Thẩm hoảng sợ nhìn về phía Đàm Như Ý, "Đây là sự thật?"

Đàm Như Ý không lên tiếng, chỉ cúi đầu lặng lẽ nắm ngón tay.

Trâu Lệ cười cười, nói tiếp: "Mẹ cũng đừng trách lầm Như Ý, cô ấy không phải là người tham lam hư vinh. Chỉ do cha của cô ấy, lúc đó đụng người khác bị thương phải bồi thường tiền nên đã tìm tới nhà chúng ta, cho nên..... Hai đứa trẻ cũng rất khó khăn, d/đ;l"q"d bây giờ cha đã đi rồi, con thấy hợp đồng quan hệ này của hai người cũng không cần phải tiếp tục nữa. Mẹ nói đúng không?" Trâu Lệ nhìn về phía Đàm Như Ý, "Cho nên biệt thự này tặng cho Như Ý thật là không thích hợp. Nhưng chúng ta cũng không phải là người qua sông rút cầu, Như Ý cực khổ nửa năm, dĩ nhiên chúng ta sẽ cho chút tiền thù lao phong phú, bảo đảm cuộc sống sau này của cô cơm áo không lo."

Đàm Như Ý gặt gao cắn môi, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng như đang có vô số mũi tên nhọn bay tới, đâm vào trong máu thịt cô. Đúng vào lúc này, Thẩm Tự Chúc chột đưa tay nắm chặt tay cô nhìn Trâu Lệ, trầm giọng mở miệng, "Không phải là hợp đồng gì cả, là con cam tâm tình nguyện cưới Như Ý làm vợ."

Trâu Lệ khẽ "Xuy" một tiếng, "Lúc kết hôn ngay cả một cái áo cưới cũng không có, đến nhẫn cưới cũng do bác cả con mua giúp, thế mà gọi là cam tâm tình nguyện? Mẹ thấy rõ ràng là con không cam không nguyện. Mẹ đã trở về Sùng Thành được một thời gian rồi, chắc là Đàm Như Ý cũng biết, nhưng không biết có nói cho con biết hay không? Không nói thì còn đỡ, nếu đã nói mà con là con trai của mẹ, ngay cả mẹ mình về nhà cũng không biết liên lạc ăn chung bữa cơm, thật là không biết lễ phép."

"Mẹ đã vắng mặt với chức nghiệp “người mẹ” này rồi, bây giờ lại lấy thân phận ra đè con, có phải cũng rất không công bằng?" Thẩm Tự Chúc nhìn bà ta nặng nề hỏi.

Trâu Lệ sững sốt một chút, tức giận nói: "Bây giờ lại học được tranh cãi với người lớn? Tự Chúc, đây là lễ nghĩa ai dạy con? Con yêu con cưới người nào mẹ đều không xen vào, nhưng một con nhóc thô tục đến từ nông thôn....."

"Năm đó, ông nội cũng từng bước đi lên từ nông thôn."

"Được rồi!" Bà cụ Thăm chọt quát to một tiếng, "Hài cốt của ông nội còn chưa lạnh mà các người đã ở đây cãi vã, có phải muốn làm tôi tức chết, phá hủy cái nhà này mới yên tâm?"

Nói xong đưa mắt nhìn sang Đàm Như Ý, giọng nói trầm thấp mà không mất đi uy nghiêm, "Như Ý, bà hỏi con, con có thích Tự Chước không?"

Dòng máu cả người Đàm Như Ý giống như đang sôi trào, huyết thái dương nhảy thành thạch như đánh trống reo hò, cô cắn chặt hàm răng, "Bà nội, con không dám lừa gạt bà. Lúc ấy sở dĩ đồng ý cử hành hôn lễ, đúng là bởi vì ba con tìm bác trai mượn hai mươi vạn, nhưng mà....." Cô dừng một chút, trong lòng vô cùng uất ức lại khổ sở, "Nhưng sau khi sống chung, con thật sự muốn sống với Thăm Tự Chước cả đời."

Ngón tay Thăm Tự Chước căng thẳng, càng thêm dùng sức nắm tay cô.

"Đâu phải cô muốn sống chung với Tự Chước cả đời, tôi thấy rõ ràng là cô muốn hại nó cả đời." Trâu Lệ cười lạnh một tiếng, "Chuyện ca cô đánh chết người, cô vẫn chưa nói với bà nội đúng không? Gia truyền ba đời nhà họ Thăm đều trong sạch, bây giờ lại phải kết hôn với con gái của kẻ giết người, chẳng phải là chuyện cười lớn à?" Bà ta nhìn chung quanh một vòng, "Các người nói xem, chẳng lẽ để cho nhà họ Thăm dính vào vết bẩn không rửa sạch như vậy?"

Đàm Như Ý sửng sốt một chút, há miệng, vậy mà trong cổ họng làm như đang chứa một cục than nóng, khiến cho cô thể không phát ra được tiếng nói nào.

Mà Tuyết Mai lập tức nói tiếp: "Vẫn chưa hết đâu, con còn biết một bí mật....."

Trong lòng Thẩm Tự Chúc rét run, quả quyết quát lên: "Câm miệng!"

Phương Tuyết Mai sợ hết hồn, thấy sắc mặt Thẩm Tự Chúc xanh mét, giống như bảo phủ lớp băng lạnh, trong lòng có chút bờ ngỡ, lúc này mới ngậm miệng.

Mà Đàm Như Ý đã không ngồi yên nổi nữa. Cô không hiểu tại sao chỉ thích một người thôi mà cần phải chịu nhục như vậy. Nước mắt đã tràn ra gần hốc mắt, cô cố gắng kiềm lại thoát khỏi tay Thẩm Tự Chúc, bỗng nhiên đứng dậy nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thẩm Tự Chúc lập tức tiến lên vài bước đuổi theo cô, ngăn cô lại ở đầu hành lang, nắm chặt cánh tay của cô, "Em đừng đi."

Đàm Như Ý nén lệ, "Anh buông em ra."

Thẩm Tự Chúc đưa tay đè mặt của cô lại, dồn dập hỏi, "Như Ý, em có tin anh không?"

Tức giận và khó chịu đã sớm quấy thành một nồi cháo, khiến cho đầu cô đau đớn như muốn nổ tung, cô chỉ nói: "Buông em ra đi, cầu xin anh." Trong giọng nói mang theo cầu xin.

"Em hãy trả lời anh trước, em có tin anh không?"

Đàm Như Ý cắn răng, gật đầu một cái nhưng vẫn nói, "Em tin anh, nhưng hãy để em đi trước đi."

Thẩm Tự Chúc cụng trán mình vào trán cô, chăm chú nhìn vào mắt cô, "Em đừng đi, đi xuống dưới vào trong xe chờ anh." Anh móc chìa khóa xe trong túi ra nhét vào trong tay cô, "Nhiều nhất là ba mươi phút, anh sẽ xuống ngay."

Đàm Như Ý không lên tiếng, cuối cùng nước mắt cũng rơi xuống.

Thẩm Tự Chúc nắm chặt tay cô, dùng ngón tay quệt nước mắt trên mặt cô, rất nóng, giống như nóng cả vào trong lòng anh. Anh trịnh trọng dặn dò, "Chờ anh."

Đàm Như Ý cắn răng, qua một hồi lâu mới nói: "Anh nói chỉ ba mươi phút."

Thẩm Tự Chúc ôm cô vào trong ngực, ôm chặt một lát, "Nói được làm được."

Đưa mắt nhìn Đàm Như Ý từ từ quẹo xuống cầu thang biến mất trong tầm mắt, Thẩm Tự Chúc mới xoay người vào nhà, đập vào cánh cửa một cái “Rầm”, trở lại nơi quý quái thay đổi liên tục.

CƯỚI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Một Chút Ấm Áp (05)

Thẩm Tự Chước không lên tiếng, đầu tiên là từ từ liếc mắt một vòng. Bình thường anh không nói gì đã làm cho người ta không dám đến gần, bây giờ trong lúc tức giận, ánh mắt lạnh lùng chìm xuống càng làm cho người ta có chút bờ ngỡ. Đưa mắt nhìn nhau, nhưng không dám lên tiếng.

Cuối cùng, ánh mắt của Thẩm Tự Chước dừng lại trên người Phương Tuyết Mai, "Chị dâu, bây giờ hộ khẩu của Như Ý vẫn còn ở trong tay chị, tôi và cô ấy chưa đăng ký kết hôn được có phải chị nên chịu chút trách nhiệm không?"

Phương Tuyết Mai ngượng ngùng cười một tiếng, "Không phải, chuyện này..... Không phải chị tốt bụng sao?" Cô ta sợ bà cụ Thẩm hiểu lầm, lập tức giải thích ngọn nguồn mọi chuyện.

Thẩm Tự Chước híp mắt không cho ý kiến, chỉ hỏi: "Tôi còn có mấy vấn đề thắc mắc xin chị dâu giải thích giúp tôi. Đầu tiên là sinh nhật của Đàm Cát, lúc ấy không thông báo cho một ai khác thì sao chị có thể biết được? Từ trước đến giờ, Đàm Vệ Quốc là người làm việc không hề để ý trước sau, thì sao ông ta có thể biết trước mà giấu sổ khổ khẩu của Như Ý đi? Còn nữa, chị vừa định nói một chuyện bí mật là nghe ai nói?"

Phương Tuyết Mai bị Thẩm Tự Chước luôn miệng đặt câu hỏi làm cho ứng phó không kịp, sững sốt một chút lập tức muốn giải thích nhưng Thẩm Tự Chước lại khoát tay chặn lại, "Tôi không quan tâm chị có mục đích gì, tài sản của nhà họ Thẩm thì vẫn là của nhà họ Thẩm không có liên quan gì đến tôi. Nhưng có câu từ tục tĩu tôi phải nói ở trước mặt." Anh dừng một

chút, nâng mắt liếc nhìn một vòng, "Mặc kệ là ai gây sự với Như Ý, chính là gây sự với tôi." Giọng nói của anh không lớn nhưng lại khiến tất cả mọi người trong nhà đều có thể nghe, lời nói cũng không sắc bén mà vẫn lạnh nhạt, nhưng lại khiến cho mọi người có mặt ở đây đều cả kinh trong lòng, âm thầm trao đổi ánh mắt, sau đó im lặng không nói.

Thẩm Tự Chúc nhìn về phía bà cụ Thẩm, "Bà nội, nửa năm qua Như Ý biểu hiện như thế nào chắc bà nhìn rõ. Bất kể dự tính bàn đầu của cô như thế nào, nhưng đối với bà và ông nội đều là thật lòng thật dạ, thậm chí còn quan tâm hơn cả con. Nếu mọi người cảm thấy Như Ý vẫn chưa phải là vợ hợp pháp của con, không xứng để thừa kế biệt thự này, vậy cũng được, ai muốn lấy ngôi biệt thự này thì cứ lấy đi. Thẩm Tự Chúc con không lấy của ai ngôi ở đây một đồng tiền nào, ta muốn cưới ai là tự do của con, không tới lượt bất cứ người nào trách móc."

Anh nói hết một mạch, yên lặng chốc lát còn nói thêm, "Lời nói có chút khó nghe mong mọi người tha lỗi. Nhưng nếu Như Ý đã là vợ của con thì con sẽ không để cho cô ấy chịu uất ức." Dừng một chút, "Huống chi, bây giờ cô ấy đã mang thai con của con."

Bà cụ Thẩm cả kinh, sau đó vui vẻ nói: "Thật không?"

Thẩm Tự Chúc gật đầu, "Năm tuần rồi ạ."

Bà cụ Thẩm vui vẻ đến nỗi lời nói ra cũng không mạch lạc, vỗ tay thờ dài nói: "Được, được..... Tính toán ra thì đã có trước khi ông nội qua đời..... Được, thật tốt quá....."

Mấy người đang ngồi ở đây cũng có vẻ mặt khác nhau, kinh ngạc hoặc lo lắng, lo lắng hoặc vui vẻ.

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn sau đó nói tiếp, "Về chuyện của ba Như Ý, nếu mọi người cảm thấy đây là vết nhơ của nhà họ Thẩm vậy thì sau này có thể xem như con và Như Ý không còn quan hệ....."

"Nói bừa!" Bà cụ Thắm nói giúp vào, "Ai dám không nhận các con? Ai dám? Vậy ngay cả tôi đây cũng đừng nhận!" Bà sầm mặt, ánh mắt nghiêm túc nhìn chằm chằm Phương Tuyết Mai, "Tôi không thích nhất là có người đâm bị thóc chọc bị gạo mưu tính khắp nơi trước mặt tôi. Một đám người lớn kết hợp lại để ức hiếp một cô gái nhỏ đang mang thai, không ngại mất mặt à? Hôm nay tôi nói thẳng luôn, biệt thự hay đồ cổ đều để lại cho mẹ con Như Ý, còn ai có ý định gì thì hãy d/đ;l"q"d bước qua xác của bà già này đi!" Bà hừ lạnh một tiếng, "Không phải chỉ chưa đăng ký kết hôn thôi sao? Chuyện nhỏ thôi mà, sáng mai tôi sẽ đi cùng hai đứa nó đến cục dân chính! Mấy cô cậu ở đây đều không phân biệt rõ tốt xấu. Rõ ràng là người sống ở thế kỷ hai mươi mốt mà suy nghĩ còn mục nát hơn xã hội phong kiến. Tôi nói cho mấy người biết, đừng tưởng rằng bây giờ kiếm được ít tiền thì thật sự coi mình là quý tộc giàu sang, nếu năm đó không có ông nội Như Ý công ông nội về từ trên chiến trường thì bây giờ các người có thể đứng ở đây mà bối lung tìm vết à? Đến từ nông thôn thì thế nào? Vẫn chưa qua ba đời mà đã quên nguồn cội của mình rồi?"

Bà cụ Thắm vừa lên tiếng, mọi người cũng không dám nói gì nữa.

Bà cụ Thắm nhìn lướt qua, "Vẫn không phục? Tôi nói cho các người biết, nếu đứa bé trong bụng Như Ý xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào thì tôi nhất định sẽ tìm các người tính sổ!"

Trâu Lệ cười khan một tiếng, "Mẹ, lời này có chút không công bằng rồi đấy!"

"Cô biết cái gì gọi là công bằng? Con dâu cô chăm sóc cho con trai cô, giúp con trai cô sinh con dưỡng cái, cô đã không biết ơn thì thôi đằng này còn chèn ép người ta khắp nơi. Con người đều do cha sinh mẹ đẻ, cô nói thử xem Như Ý có điểm nào không xứng với Tự Phước hả? Chê nhà cô ấy không có tiền? Đây là làm ăn hay là kết thông gia? Con mình vui vẻ được, cô rảnh rồi lắm à? Hôn nhân của mình còn đang rối rắm một cục, mà còn có suy nghĩ đi dạy dỗ người khác. Tôi thấy sau này không có chuyện gì thì

cô cũng đừng trở lại Sùng Thành nữa, lo trông coi việc buôn bán của cô là được. Như Ý đã có tôi chăm sóc, không phiền cô quan tâm."

Vẻ mặt Trâu Lệ lúc đỏ lúc trắng, không nói nên lời.

"Còn mấy người nữa..." Bà cụ Thẩm nhìn chung quanh một vòng, "Hôm nay chuyện coi như xong, sau này còn ai nhắc tới nữa thì đừng trách tôi trở mặt! Còn nữa..." Bà cụ Thẩm liếc Phương Tuyết Mai một cái, "Đồ nên trả cho Như Ý thì mau trả lại, thà hủy một ngôi miếu cũng không hủy một cuộc hôn nhân, làm việc ác độc như vậy cần thận sau này gặp quả báo."

Phương Tuyết Mai bị ngộp, dĩ nhiên không phục, "Bà nội, vậy chuyện của Đàm Vệ Quốc....."

"Người vào tù cũng không phải là cô, cô lo cái gì?"

Thẩm Tự Chúc thấy bà cụ Thẩm đã tha thứ thì không ở lại nữa, lập tức bước chân đi ra ngoài. Trước khi đi liếc mắt nhìn lại phát hiện Phương Hiếu Quỳnh vốn đang ngồi trong góc chẳng biết đã biến mất từ lúc nào. Lòng anh run sợ, cũng không dám ở lâu mà nhanh chóng chạy xuống lầu.

Đàm Như Ý xuống dưới lầu cũng không lên xe ngồi. Cô nhịn một bụng tức giận không có chỗ phát tiết, chỉ từ từ đi dọc theo đường mòn rải sỏi trong chung cư.

Đi một lát, chợt thấy có một cô gái ôm em bé đi ra từ trong chung cư, tập trung nhìn lại chính là Phương Hiếu Quỳnh.

Đàm Như Ý lập tức đề phòng, mắt lạnh nhìn Phương Hiếu Quỳnh đang đi về phía mình, "Cô muốn làm gì?" Cô đang nổi nóng, dĩ nhiên không kiêng nể gì, giống như pháo đốt có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Phương Hiếu Quỳnh ổn định bước chân, nâng mắt lẳng lẳng nhìn Đàm Như Ý chốc lát, "Tôi có vài lời muốn nói với cô."

"Nếu như cô muốn tuyên chuyển với tôi giống như chị cô thì không cần. Tôi không có bất kỳ uy hiếp gì với cô, nếu như cô muốn có ngôi biệt thự đó thì hãy đi tìm bà nội, tôi không liên quan....."

Phương Hiếu Quỳnh từ từ lắc đầu, "Không phải, tôi muốn xin cô giúp tôi một việc." Giọng nói của cô ta lạnh lạnh hết sức bình thản, không hề ngọt ngào như Phương Tuyết Mai.

Đàm Như Ý sững sốt một chút, "Không phải cô muốn tôi khuyên chú ba ly hôn đấy chứ?"

Phương Hiếu Quỳnh lắc đầu, đôi mắt tĩnh lặng như đầm nước nhìn cô, "Chị tôi quản lý tôi rất chặt, có thể cô không tin, ngay cả điện thoại của tôi chị ấy cũng tịch thu. Bình thường trong nhà 24h đều có giúp việc, cũng không phải vì chăm sóc Tử Hiên mà là để trông giữ tôi."

Đàm Như Ý chợt cảm thấy sợ hãi, "Tại... Tại sao chị ta lại làm như vậy?"

Phương Hiếu Quỳnh ôm đứa bé ngồi xuống bồn hoa, giang hai tay che ánh mặt trời cho đứa trẻ, "Chị ấy muốn tôi dùng đứa nhỏ này tìm Thẩm Tri Thường vợ vét cổ phần của công ty ông ấy. Lúc ấy..... Tôi cũng bị chị ấy lừa."

Đàm Như Ý cúi đầu nhìn sắc mặt chợt tái nhợt của Phương Hiếu Quỳnh, "Nhưng..... Nhưng hiện giờ tất cả tài sản của anh cả đều nằm trong tay chị ta rồi mà."

Phương Hiếu Quỳnh rủ mắt xuống, "Chị ấy sợ nghèo. Khi còn bé, chị ấy khổ sở hơn cô nhiều. Bác tôi muốn gả chị ấy cho một người cầm ở thôn gần đó, dĩ nhiên chị ấy không đồng ý nên chạy trốn cả đêm. Trên người không

có một két bạc, đi sáu sáu tiếng đồng hồ mới tới thị trấn, sau đó leo lên một chiếc xe tải chở củi đi theo đến Sùng Thành..... Vì làm ra tiền mà đã trải qua không biết bao nhiêu khổ sở, lúc khó khăn nhất ba ngày chỉ ăn một gói mì ăn liền, sau đó mới gặp được anh cả. Trước khi gặp anh cả, chị ấy đã từng yêu một lần, nhưng cuối cùng tất cả tiền bạc đều bị người đàn ông đó lừa hết, chỉ để lại cho chị ấy hai mươi đồng. Cho nên từ đó chị ấy không tin tưởng bất cứ ai, chỉ tin tiền, chỉ khi nào nắm tiền trong tay thì chị ấy mới có thể an tâm."

Đàm Như Ý nghĩ thầm, khó trách cho đến bây giờ chị ta vẫn không nói đến ly hôn.

"Sau đó ba tôi nghe nói chị ấy ở trong thành phố gả cho một gia đình tốt, lập tức xúi giục tôi tới đây tìm nơi nương tựa. Thật ra tôi chỉ hi vọng chị ấy có thể giới thiệu cho tôi một công việc có lương cao một chút thôi, nhưng chị ấy lại có ý muốn tác hợp cho tôi với Thẩm Tự Chúc. Dĩ nhiên Thẩm Tự Chúc không đồng ý, chị ấy lại chuyển mục tiêu sang người không có con đó là Thẩm Tri Thường. Lúc đó, chị ấy chỉ nói với tôi là cùng ăn cơm với một ông chủ, ăn xong là có thể giới thiệu công việc cho tôi..... Kết quả hai người bọn tôi đều bị chị ấy chuốc say, sau đó....." Phương Hiểu Quỳnh dường như cảm thấy khó chịu, cắn cắn môi ngừng một lát, mới nói tiếp, "Sau đó tôi dự định bỏ đứa bé này đi, nhưng chị ấy trông chừng tôi 24/24, mắng tôi ngu xuẩn, nói dùng đứa bé này có thể dễ dàng chia tài sản của Thẩm Tri Thường."

Đàm Như Ý lẳng lặng nghe, giờ phút này mới hỏi: "Vậy ý của cô là?"

"Tôi không muốn tiền, cũng không muốn tài sản gì đó, càng không muốn giữ đứa bé này, tôi chỉ muốn rời khỏi nơi đây, sẽ không nghĩ tới cuộc sống như thế này nữa." Cô ta ngẩng đầu nhìn Đàm Như Ý, trong con người đen nhánh tràn đầy khổ sở, "Chị tôi chính là một người bị bệnh thần kinh, tôi không muốn ở lại nữa, ta không muốn sẽ trở thành một người bệnh thần kinh như vậy. Cô Đàm, tôi cầu xin cô... Xin cô hãy chuyển lời đến Thẩm

Tri Thường để ông ấy giúp tôi một chút, nể tình tôi dù gì cũng sinh cho ông ấy một đứa con, hay giúp tôi một chút....."

Đàm Như Ý trầm ngâm.

Phương Hiểu Quỳnh đưa tay bắt lấy cánh tay của cô, vội vàng nói: "Có thể cô không biết, chị ấy hoàn toàn không dùng 50 vạn để đổi lấy sổ hộ khẩu từ ba cô, mà ý kiến lấy sổ hộ khẩu là do chị ấy đề xuất cho ba cô. Có một lần chị ấy định tới tìm cô nhưng lại gặp phải ba cô ở cửa chung cư, từ đó vẫn giữ liên lạc với ông ấy. Sau đó chị ấy bị gặp phải bức tường sắt ở chỗ cô nên lập tức bắt ba cô đến uy hiếp cô."

Đàm Như Ý khiếp sợ không thôi, ngàn lần không ngờ Phương Tuyết Mai lại có những sắp đặt tỉ mỉ như vậy, "Rốt..... Rốt cuộc chị ta có mưu đồ gì đây? Cho dù muốn tiền cũng nên trực tiếp bàn bạc với chú ba mới đúng."

"Thậm Tri Thường rất nghe lời của Thẩm Tự Chước nói, dĩ nhiên nguyên nhân quan trọng hơn là chị ấy bị ăn tức ở chỗ Thẩm Tự Chước. Vì chuyện như vậy, ngày nào chị ấy cũng mắng tôi, nói tôi không có bản lĩnh....." Phương Hiểu Quỳnh nhắm mắt lại, "Tôi thật sự không muốn cuộc sống như thế này nữa, chị ấy thật sự có bệnh, người nào cũng muốn khống chế, ai không nghe lời chị ấy sẽ i trả thù..... Cô Đàm, tôi cầu xin cô... Xin cô giúp tôi một chút....."

Đang lúc ấy, từ cửa cầu thang truyền đến tiếng gọi của Thẩm Tự, "Như Ý!"

Phương Hiểu Quỳnh lập tức buông tay ôm đứa bé đứng lên, ngay sau đó nhìn thấy Tuyết Mai đi ra theo sau lưng Thẩm Tự Chước. Phương Tuyết Mai lạnh giọng hô: "Hiểu Quỳnh, em ôm đứa bé chạy lung tung làm gì vậy, mau tới đây!"

Phương Hiểu Quỳnh cuống quýt nhìn Đàm Như Ý một cái, lại không tiếng động van xin lần nữa: "Giúp tôi!" Sau đó ôm đứa bé nhanh chóng đi

về phía Phương Tuyết Mai.

Thẩm Tự Chúc đã đến trước mặt, đưa tay đỡ vai Đàm Như Ý, vội vàng hỏi: "Phương Hiếu Quỳnh đã nói gì với em?"

Đàm Như Ý liếc mắt nhìn Phương Hiếu Quỳnh, cô ta đứng bên cạnh Phương Tuyết Mai, thân hình gầy gò, sắc mặt trắng bệch, giống như một người không có linh hồn lắc đầu một cái, "Không có việc gì, vẫn chưa nói câu nào."

Thẩm Tự Chúc thở phào nhẹ nhõm, đưa tay ôm chặt cô, "Không có việc gì thì tốt....."

Đàm Như Ý nhắm mắt, "VẬY....."

"Yên tâm, sau này sẽ không bao giờ có người làm em tức giận nữa."

Đàm Như Ý không lên tiếng, một lát sau mới nhỏ giọng nói: "Em..... Em đói rồi."

Thẩm Tự Chúc cười một tiếng, buông cô ra nghiêm túc nhìn cô, "Đi, chúng ta đi ăn cái gì đi."

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Một Chút Ấm Áp (06)

Edit: Thu Lệ

Lúc ăn cơm, Thâm Tự Chúc kể lại từng việc đã xảy ra sau khi cô đi cho Đàm Như Ý nghe. Đàm Như Ý nghe xong cười nói: "Lúc anh nổi giận rất khiến người ta sợ, bọn họ nhất định sợ đến phát khiếp rồi."

Thâm Tự Chúc đang bỏ xương cá, nghe vậy dừng động tác trong tay lại, ngẩng đầu nhìn cô, "Làm sao em đáng sợ hay không?"

"Em đã từng nhìn thấy rồi nha, chính là lần trước....." Đàm Như Ý chợt nhớ tới nguyên nhân lần đó khiến anh nổi giận, lập tức kho khan một cái, cúi đầu làm bộ gắp thức ăn, nhanh chóng đổi đề tài, "Đúng rồi, có một chuyện muốn nói cho anh biết."

Thâm Tự Chúc nhìn chăm chăm cô một lát mới hỏi, "Chuyện gì?"

Đàm Như Ý lập tức kể chuyện của Phương Hiểu Quỳnh lại cho Thâm Tự Chúc nghe, "Em đã nghi ngờ tại sao chị dâu lại biết sinh nhật của Đàm Cát từ sớm, thì ra chính miệng ba d/đ;l;q"d em đã nói cho chị ta biết." Vẻ mặt cô mệt mỏi, "Cuối cùng nghĩ không biết em đã thiếu nợ ba em cái gì, tại sao lại liên kết với người ngoài để kiếm chuyện với em."

Thâm Tự Chúc bỏ cá đã gỡ xương vào trong chén cô, "Em không thiếu ông ta cái gì cả, chỉ tại ông ta ích kỷ mà thôi."

Đàm Như Ý cầm đĩa gắp thịt cá tươi ngon không lên tiếng.

Chuyện của Phương Hiểu Quỳnh, Thẩm Tự Chúc đồng ý chuyển lại với chú ba, Đàm Như Ý quyết định không hề xen vào việc của người khác nữa — huống chi bây giờ cô là đối tượng quan trọng được bà cụ Thẩm và Thẩm Tự Chúc bảo vệ, nên cũng không còn thời gian dư thừa để quan tâm đến chuyện của người khác.

Rạng sáng ngày hôm sau, đích thân bà cụ Thẩm và giúp việc ở đến tặng cho Đàm Như Ý một đồng hồ, lớn như đồng hồ chống phóng xạ và giày đế bằng, nhỏ như nhiều loại Vitamin. Lại dặn dò một đồng việc cần chú ý, nhìn chăm chăm Thẩm Tự Chúc nhớ kỹ từng cái một mới an tâm.

Trước khi đi, thừa lúc Thẩm Tự Chúc đi vệ sinh, bà cụ Thẩm kéo Đàm Như Ý sang một bên, nhỏ giọng dặn dò, "Như Ý, bây giờ vẫn chưa đến ba tháng, con và Tự Chúc tốt nhất nên chia phòng ngủ."

Mặt Đàm Như Ý lập tức đỏ bừng, "Bà nội, con biết, chúng con không....."

Bà cụ Thẩm cũng có chút ngượng ngùng, "Vốn dĩ những chuyện này bà không nên nói cho con biết, chỉ thương con không có người thân là phụ nữ lớn tuổi nào ở bên cạnh chỉ dạy..... Mang thai là lớn chuyện, một chút cũng không được qua loa, nếu có gì không biết cứ hỏi bà."

Đàm Như Ý gật đầu, "Con biết rồi ạ."

Đúng lúc Đường Thư Nhan từ chức, Thẩm Tự Chúc loay hoay đến tối mịt. Cho dù như thế, vẫn rút ra một ngày đưa Đàm Như Ý đến bệnh viện làm kiểm tra.

Bởi vì mới sáu tuần nên bác sĩ đề nghị Đàm Như Ý tạm thời chỉ làm kiểm tra thông thường, chờ đến tuần thứ mười hai sẽ chính thức khám thai bằng siêu âm B(*). Kết quả kiểm tra tất cả đều bình thường, kê toa vitamin B11 và Vitamin viên nén, dặn dò một số việc cần lưu ý trong thời kỳ đầu mang thai rồi để hai người ra về.

(*): Siêu âm B chính là phương pháp chẩn đoán mới hoạt động theo nguyên tắc điện tử hiện đại, kết hợp sóng tần số rada với âm thanh học. Đây là một loại sóng âm thanh, có tần số rất cao vượt quá phạm vi tai người nghe được (tần số vượt quá 2000 lần/giây).

Thời gian còn sớm, mới hơn mười giờ. Đàm Như Ý nhớ đến của Hạ Lam nên dự định buổi trưa sẽ cùng cô ấy ăn cơm. Gọi điện thoại hỏi, mới biết cô ấy bị viêm dạ dày đang truyền dịch.

Đàm Như Ý nhớ lại thái độ của mình lần trước, hơi áy náy, "Cô đang ở bệnh viện nào, tôi tới tìm cô."

Hạ Lam không còn hơi sức nói chuyện, "Đừng tới đây, sắp truyền xong rồi."

"Vậy tôi tới đón cô."

"Không có chuyện gì, có người ở đây chăm sóc rồi, truyền xong người đó sẽ đưa tôi về luôn."

Đàm Như Ý im lặng một lát, thầm nghĩ "Người đó" có lẽ chính là Đàm Cát, "Vậy..... Vậy cô cần gì hãy để cho người đó giúp cô. Chừng nào về thì gọi điện thoại cho tôi, tôi lên tìm cô."

Cúp điện thoại ngay người chốc lát, mới nói với Thẩm Tự Chúc: "Đi thôi."

Sau khi ăn cơm trưa xong, Thẩm Tự Chúc ở nhà nghỉ ngơi nửa tiếng rồi lập tức về công ty tiếp tục làm việc, trước khi đi lại dặn dò Đàm Như Ý chú ý an toàn. Đàm Như Ý đã nghe đến nỗi lỗ tai cũng sắp thành kén rồi, đưa tay đẩy anh ra ngoài, "Được rồi, ta bảo đảm nhất định sẽ tự chăm sóc tốt cho bản thân và con trai của anh."

Thẩm Tự Chúc mở cửa, chân đã bước ra nhưng lại quay trở vào ôm lấy Đàm Như Ý.

Đàm Như Ý cũng đau lòng anh đi sớm về tối, chôn mặt trước ngực, buồn buồn nói: "Nếu em có thể chia sẻ giúp anh một chút thì tốt rồi."

"Em tự chăm sóc tốt cho bản thân chính là chia sẻ giúp anh."

Yên lặng một lát lại nói, "Nếu ở nhà nhàm chán thì có thể gọi điện thoại cho anh bất cứ lúc nào."

Đàm Như Ý cười lắc đầu, "Em sẽ không nhàm chán, anh cứ yên tâm làm việc đi."

Thẩm Tự Chúc khẽ vỗ trên lưng cô, "Anh đi đây, nhớ khóa cửa cẩn thận."

Sau khi Thẩm Tự Chúc đi rồi, Đàm Như Ý trở lại phòng khách ngồi một lát, đang định gọi điện thoại cho Hạ Lam thì điện thoại di động để trên bàn đột nhiên vang lên.

Đàm Như Ý sợ hết hồn đưa tay cầm lấy, là Thẩm Tự Chúc gọi đến, "Trong ngăn kéo thứ hai bên tay phải bàn đọc sách có một cuốn sổ kế toán, có thể cầm xuống giúp anh không?"

Đàm Như Ý đi vào thư phòng kéo ngăn kéo ra, quả nhiên trông thấy một cuốn sổ kế toán bìa màu xanh, "Phải cuốn sổ có bìa màu xanh dương không?"

"Đúng rồi."

"Được, em sẽ đem xuống ngay."

Cúp điện thoại, Đàm Như Ý cầm sổ sách lên thì thấy có một tờ giấy bị đè bên dưới. Cô cũng không để tâm mấy, vội vã nhìn lướt qua rồi chuẩn bị

cất bước đi, chợt ý thức được có cái gì đó không đúng nên lui về, ánh mắt liếc nhìn một chữ “Bùi” —— trên tờ giấy.

Cô lập tức ngẩn ra, ánh mắt chuyển lên trên: "Vật quy nguyên chủ, ngày khác tới thăm."

Cô xác định đây là chữ viết của Bùi Ninh, bởi vì khi anh ta viết chữ "Bùi", nét cuối cùng thường kéo ra rất dài, giống như một thanh kiếm nghiêng.

Có lẽ tờ giấy này ở trong hộp cùng với quyển nhật ký, vậy mà lúc ấy cô lại không chú ý đã bị Thẩm Tự Chước nhặt được. Nhưng Thẩm Tự Chước cũng không hỏi gì, giống như anh đã từng nói chờ cô chuẩn bị sẵn sàng rồi thì chủ động nói cho anh biết.

Đàm Như Ý đứng chốc lát mới phục hồi tinh thần lại, thả tờ giấy về lại chỗ cũ rồi cầm sổ sách nhanh chóng xuống lầu.

Xuống dưới lầu, sau khi đưa sổ sách cho Thẩm Tự Chước xong, Đàm Như Ý không đi ngay lập tức mà nhìn anh có mấy phần chần chừ, "Em....."

Thẩm Tự Chước cúi đầu nhìn cô, "Sao vậy?"

Đàm Như Ý lắc đầu một cái, cười cười, "Không có việc gì, anh về sớm một chút."

Thẩm Tự Chước gật đầu, "Anh đi đây, em mau lên đi."

Đàm Như Ý đưa mắt nhìn bóng dáng Thẩm Tự Chước đi về phía nhà để xe, sau lưng bỗng vang lên tiếng xe hơi lái tới, cô quay đầu lại nhìn rồi tránh qua một bên. Vậy mà chiếc xe kia cũng ngừng lại trước mặt cô, sau đó cửa sổ xe hạ xuống, Hạ Lam thò đầu ra khỏi xe, "Như Ý."

Đàm Như Ý vội vàng tiến lên, "Truyền xong rồi?" Ánh mắt cô nhìn lướt qua chỗ ghế lái lập tức ngẩn ra — người lái xe là Bùi Ninh.

Dĩ nhiên Bùi Ninh cũng nhìn thấy cô, giờ phút này chống lại ánh mắt của cô khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

"Còn phải truyền hai ngày nữa."

Hạ Lam mở cửa xe xoay người nói với Bùi Ninh: "Đi đậu xe giúp tôi."

Đúng lúc Bùi Ninh lái xe đi thì xe của Thẩm Tự Chúc chạy tới. Làn xe rất hẹp, hai xe khó khăn lắm mới lướt qua nhau. Thẩm Tự Chúc dừng xe, sau khi hàn huyên mấy câu với Hạ Lam và tạm biệt Đàm Như Ý lần nữa thì lập tức đạp chân ga chạy về phía cổng chính chung cư.

Bùi Ninh đã dừng xe xong đi tới, Hạ Lam thoáng nâng giọng, "Bùi Ninh, cậu lên nhà ngồi một lát hay là về thẳng công ty?"

Trước khi Bùi Ninh trả lời, Đàm Như Ý chợt nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng thắng xe dồn dập, cô vội vàng quay đầu lại, quả nhiên là Thẩm Tự Chúc ngừng xe lại.

Lòng cô căng thẳng, thấy Thẩm Tự Chúc mở cửa xe đi thẳng về phía mình. Thẩm Tự Chúc dừng bước lại nhưng không nhìn Đàm Như Ý, chỉ nhìn Bùi Ninh hỏi: "Vị này là?"

Hạ Lam vội vàng giới thiệu, "Bùi Ninh, đồng nghiệp của tôi." Lại giới thiệu với Bùi Ninh, "Thẩm Tự Chúc, chồng của Như Ý."

Bùi Ninh nghe vậy ngẩn ra, ánh mắt nhìn lướt qua mặt Thẩm Tự Chúc, vươn tay như cười như không nói: "Anh Thẩm, ngưỡng mộ đã lâu."

Thẩm Tự Chúc liếc mắt nhìn cánh tay đưa ra của anh ta một cái dừng chốc lát mới đưa tay ra khẽ nắm một chút.

Đàm Như Ý tê dại da đầu, không xác định có phải Thẩm Tự Chúc đã biết Bùi Ninh chính là người đã để lại tờ giấy rời hay không. Cô nhìn Thẩm Tự Chúc, lại nhìn Bùi Ninh một chút, d/d;l;q;d cả hai người đều không tỏ vẻ gì nên không biết biết tâm trạng của hai người như thế nào. Cô chỉ sợ Bùi Ninh nói hươu nói vượn, trong lòng bàn tay dần dần toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Bùi Ninh thu tay lại, cười trả lời vấn đề Hạ Lam mới vừa hỏi, "Nếu không phiền thì tôi có thể lên uống ly nước không?"

Tâm tư Hạ Lam rất nhạy cảm, dĩ nhiên đã nhìn ra chút không thích hợp trong lúc Thẩm Tự Chúc và Bùi Ninh giao chiến rồi. Đầu cô xoay chuyển thật nhanh, nhớ tới trên bản tóm tắt lý lịch của Bùi Ninh có điền kinh nghiệm giáo dục, lại liên tưởng trường học mà Đàm Như Ý tốt nghiệp, lúc này đã hiểu rõ, "Nếu không để lần sau đi, vì thời gian này không dọn dẹp nên nhà tôi rất lộn xộn." Lại nói, "Như Ý, tới đây chờ tôi xuống."

Đàm Như Ý "Vâng" một tiếng, vội vàng đi tới chờ Hạ Lam. Hạ Lam bắt được cánh tay của cô, dán sát vào tai cô nhỏ giọng hỏi, "Tình huống này là sao? Mau nói xem."

Đàm Như Ý biết phải nói gì thì đã nói từ sớm. Nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Tự Chúc, cắn răng, "Anh....."

Ánh mắt Thẩm Tự Chúc lập tức quét tới, Đàm Như Ý bị dọa lập tức nuốt chữ "Thẩm" phía sau xuống, yên lặng một lát mới run rẩy mở miệng nói: "Ông..... Ông xã, anh sắp trễ giờ làm việc rồi."

Hạ Lam thiếu chút nữa cười ra tiếng, cố gắng kiềm chế ho nhẹ một tiếng, "Bùi Ninh, cậu cũng mau về công ty đi. Tôi không có ở đó cả buổi, có lẽ đã tích một đống chuyện, cậu về xử lý giúp tôi đi."

Thẩm Tự Chúc nhìn Đàm Như Ý một cái, mới cất bước trở lại vào trong xe. Xe đi mất mà Bùi Ninh vẫn còn đứng tại chỗ. Anh ta nhìn Hạ

Lam, "Chị Lam, em muốn nói mấy câu với Như Ý."

Hạ Lam nhìn Đàm Như Ý một cái, "VẬY TÔI ĐI LÊN TRƯỚC. NHƯ Ý LÁT NỮA LÊN NHÀ TÌM TÔI."

Sau giữa trưa, ánh nắng mặt trời khiến người ta có chút choáng váng, Bùi Ninh ngẩng đầu liếc nhìn, "Đi ra ngoài tìm chỗ uống nước đi, ở đây nắng."

Đàm Như Ý đi hai bước, đứng dưới gốc cây nhãn, "Nói ở đây đi."

Ánh nắng chiếu chói mắt, sau giữa trưa trong chung cư rất yên tĩnh, bất kể như thế nào cũng không giống như là chỗ nói chuyện đứng đắn, Bùi Ninh cũng không cách nào miễn cưỡng, đi về phía trước mấy bước, đến trước mặt Đàm Như Ý, cúi đầu nhìn cô, yên lặng chốc lát mới mở miệng, "Gần đây cậu thế nào?"

Đàm Như Ý cúi đầu nhìn nền xi – măng trước mặt, cũng không nhìn anh ta, "Rất tốt."

"Chồng cậu làm gì?"

Đàm Như Ý trừng mắt lên, "Cậu hỏi cái này làm gì?"

"Không có....." Bùi Ninh có chút khó chịu, "Chỉ tùy tiện hỏi một chút."

Không khí bỗng chốc yên tĩnh lại, Đàm Như Ý cảm thấy lúng túng, nghĩ đến tờ giấy trong thư phòng thăm thở dài, "Bùi Ninh, cậu muốn nói gì thì cứ việc nói thẳng."

Ánh mắt Bùi Ninh dừng lại trên người cô, "Thật ra thì..... Hôm gặp cậu trên xe, tôi rất vui. Vốn dĩ mình còn đang do dự có nên đi học tiếp hay

không, nhưng nghe cậu nói làm việc ở Sùng Thành nên tôi mới quyết định ở lại."

Đàm Như Ý không lên tiếng.

Bùi Ninh yên lặng một lát, lúc mở miệng lần nữa, trong giọng nói theo chút tự giễu, "Tôi thật không ngờ cậu đã kết hôn..... Muốn làm thứ gì đó thì phát hiện bản thân mình đã không còn tư cách nữa. Có lẽ đã muộn..... Đã trễ nửa năm."

Đàm Như Ý có chậm chậm đi nữa thì nghe cũng hiểu, cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bùi Ninh. Ánh nắng chiếu xuống cành lá loang lổ trên mặt anh ta, trong cảnh vật chằng chịt, cảm xúc trong mắt anh ta cũng không rõ.

Đàm Như Ý hỏi khê: "Cậu..... Lúc học đại học, có phải cậu....."

Bùi Ninh không lên tiếng, một lát sau mới từ từ gật đầu một cái, sau đó nở nụ cười khê, "Nên nói cho cậu biết sớm."

"Tôi..... Tôi không ngờ, chưa bao giờ dám nghĩ tới như vậy."

Khi đó, tất cả đối với nàng mà nói đều là màu xám, có nhiều thứ đối người ta thì rất là bình thường nhưng đối với cô thì đó đều là thứ xa xỉ.

"Tôi cảm thấy trên người cậu có một lòng hăng hái không chịu thua, đáng vẻ nỗ lực vì chuyện gì đó vô cùng hấp dẫn i..... Hoặc là nói hấp dẫn tôi." Làm như xé ra một vết rách, lúc đầu là lúng túng nhưng về sau chỉ còn lại bày tỏ vội vàng. Bùi Ninh thiết tha nhìn cô, tốc độ nói chuyện dần dần tăng nhanh, "Cho nên lúc đó d/đ;l;q;d nghe được nội dung cậu ghi trong vở thì tôi vui mừng đến nỗi bối rối đầu óc, chờ phản ứng lại thì tất cả đều không còn kịp nữa..... Đuối chạy ra, chỉ thấy cậu đã ném vở xuống đất. Sau đó nhiều lần đụng phải cậu, tôi muốn nói cho rõ với cậu nhưng lúc đó thái độ của cậu đối với tôi rất chán ghét. Tôi không dám tùy tiện cho rằng cậu vẫn còn suy nghĩ....."

"Cho nên cậu không nói sao?" Đàm Như Ý chợt mở miệng cắt đứt lời anh ta, "Bởi vì sợ bị từ chối cho nên dứt khoát không nói sao? Dù rằng có lẽ tôi sẽ ôm hiểu lầm như vậy đến suốt đời?"

Bùi Ninh ngân người.

"Cậu nói không ngừng đi về phía mặt trời, cho dù đến dưới mặt trời cũng không có bóng ma sao?" Đàm Như Ý yên lặng nhìn anh ta, "Có lẽ cậu cảm thấy tôi từ chối cậu lần nữa là bởi vì tôi xem cậu là bóng ma, thế nhưng chuyện đó ảnh hưởng đến tôi kéo dài không đến một năm. Bây giờ nhớ lại, sẽ cảm thấy tiếc nuối, nhưng tôi chỉ tiếc nuối vì bản thân mình không thể xử lý chuyện này theo cách tốt hơn, bởi vì đã tạo nên tình cảnh khó khăn như vậy. Bóng ma dĩ nhiên là không thể thoát khỏi, nhưng cho dù cả đời đều phải sinh sống làm bạn với bóng ma thì cũng giẫm nó dưới chân, mà không phải để nó trói buộc mình."

Bùi Ninh không lên tiếng.

"Hiện giờ tôi sống rất tốt, chứ không phải chỉ giặt ngoại miệng những lời như ‘Tôi quả thực rất tốt’." Cô dừng một chút, "Cám ơn cậu đã trả lại cuốn sổ đó cho tôi, nó đối với tôi là hồi ức vô cùng quý báu."

Thình thoảng có gió thổi qua, làm lay động nhánh cây trên đầu, phát ra tiếng sột soạt.

Giống như cũng tại một buổi trưa như thế này, cô từng ở trong phòng tự học, vừa ngẩng đầu nhìn xuyên qua cửa sổ thì thấy bóng dáng anh ta đang từ từ đi đến dọc theo những tán cây lá xanh um, vì vậy cầm bút viết xuống câu nói đó: "Tôi cho rằng bản thân mình không thể làm một gốc cây để đứng bên cạnh cậu....."

Bùi Ninh ho nhẹ một tiếng, nhỏ giọng mở miệng, "Tôi vẫn muốn nói một câu xin lỗi với chuyện trong quá khứ. Hi vọng sau này cậu và chồng cậu sẽ sống thật hạnh phúc."

Đàm Như Ý nhìn anh ta, "Cám ơn cậu."

Vì trong những năm tháng nghèo khó đó xứng đáng được vui vẻ, bất kể kết quả như thế nào.

CƯỜI LÂU SẼ HỢP

Minh Khai Dạ Hợp
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Một Chút Ấm Áp (07)

Sau khi tiễn Bùi Ninh đi, Đàm Như Ý lập tức đi lên lầu tìm Hạ Lam. Cô ấy đang ở phòng bếp nấu nước, nước trong ấm nước đang sôi ùng ục. Đàm Như Ý hỏi cô ấy có đói bụng không, cô ấy gật đầu một cái, "Bữa sáng và bữa trưa đều chưa ăn."

Mới vừa vừa truyền dịch xong, ăn cái khác sợ rằng sẽ kích thích dạ dày, Đàm Như Ý nấu giúp cô một nồi cháo, cho chút thịt gà đã cắt vụn vào. Trong lúc chờ cháo chín, Hạ Lam hỏi cô về chuyện Bùi Ninh, "Lúc làm việc tôi có nhìn lý lịch tóm tắt của Bùi Ninh, d/đ;l;q;d cảm thấy trường học mà cậu ta tốt nghiệp khá quen, nhưng suy nghĩ đến phương diện này." Lại nghĩ chuyện Đàm Như Ý đưa cơm cho mình, "Một chuyện lớn như vậy xảy ra dưới mí mắt tôi, vậy mà tôi lại không chú ý tới chút nào."

Đàm Như Ý có chút bất đắc dĩ, "Cô đừng giễu cợt tôi." Sau đó kể chuyện tờ giấy cho cô ấy nghe, "Bây giờ tôi chỉ lo lắng anh Thẩm sẽ nghĩ nhiều....."

"Còn nói Anh Thẩm à? Sau này sinh con ra rồi cô cũng gọi như vậy?" Hạ Lam nhớ tới dáng vẻ run run rẩy rẩy gọi "Ông xã" mới vừa rồi của cô, buồn cười, "Nếu sợ anh ấy suy nghĩ nhiều thì cô nên chủ động nói cho rõ ràng."

Tán gẫu một lát thì cháo đã chín. Đàm Như Ý giúp cô ấy múc nửa bát đặt trên bàn ăn, "Cẩn thận một chút, nóng."

Hạ Lam ngồi nghiêng trên ghế từ từ ăn cháo. Ăn một lát, tự giễu cười một tiếng: "Ly hôn mới phát hiện vẫn nên có người ở bên cạnh mới tốt, ít

nhất khi ngã bệnh cũng có người chăm sóc."

Đàm Như Ý ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cúi đầu nhìn tay của mình, yên lặng mấy giây mới hỏi: "Vậy bây giờ..... Cô có đang yêu đương không?"

Hạ Lam lắc đầu một cái, tay niết cái muống nhẹ nhàng khuấy đều cháo trong bát, làm như đột nhiên không có khẩu vị, "Thật ra thì..... Mấy ngày nay chồng cũ vẫn luôn liên lạc, anh muốn tái hôn."

Đàm Như Ý cả kinh, ngẩng đầu nhìn cô ấy, "Vậy ý của cô là?"

"Dĩ nhiên là tôi không đồng ý, nhưng anh ta đi quấy rối mẹ tôi mỗi ngày. Mẹ tôi nhìn dáng vẻ ra sức hối cải của anh ta thì khuyên tôi cho anh ta một cơ hội nữa. Tôi lập tức lừa bà ấy nói rằng đã có bạn trai. Mẹ tôi rất tinh, ngày nào cũng thúc giục tôi dẫn 'bạn trai' về cho bà ấy gặp....." Cô ấy thở dài, "Thúc giục đến nỗi tôi đau đầu nhức óc. Hiện giờ làm phụ nữ thật là không dễ dàng, lần đầu kết hôn trẻ thì thúc giục, kết hôn lần hai không tích cực cũng muốn thúc giục."

Trong lời nói hoàn toàn không có bóng dáng của Đàm Cát.

Đàm Như Ý lập tức hoài nghi có phải mình đã suy nghĩ nhiều quá hay không, yên lặng chốc lát lại hỏi cô ấy: "Có người đuổi theo cô không? Có thích hợp không?"

Hạ Lam dừng lại, "Không có."

Không khí bỗng chốc im lặng. Hạ Lam ăn cháo xong đặt chén vào phòng bếp, hỏi Đàm Như Ý, "Cô ngồi chơi một lát nữa hay trở về? Hiện giờ cả người tôi đều không còn hơi sức, nếu không sẽ cùng cô ra ngoài dạo phố một chút."

Đàm Như Ý vội vàng lắc đầu, "Tốt nhất cô nên nghỉ ngơi đi, tôi về trước."

Hạ Lam gật đầu một cái.

Đàm Như Ý đứng dậy đi ra ngoài, "Vậy cô có chuyện gì thì cta gọi điện thoại cho tôi."

Sau khi đóng cửa lại, Đàm Như Ý dựa lưng vào cánh cửa thờ dài vô cùng ảo não, vẫn không biết nên mở miệng hỏi Hạ Lam chuyện này như thế nào. Đứng một lát mới đi tới thang máy.

Cô nhấn số tầng của nhà mình, lúc cửa thang máy sắp đóng lại thì đúng lúc thang máy đang đi lên phía đối diện cũng dừng. Đàm Như Ý vô ý thức liếc mắt nhìn một cái, lập tức ngơ ngẩn, giơ tay lên dùng sức bấm vào nút mở cửa.

Cửa thang máy khó khăn lắm mới đóng thành một đường lập tức mở ra hai bên, Đàm Như Ý bước ra nhìn bóng đi tới trước cửa nhà Hạ Lam, khi cậu giơ tay lên nhấn chuông cửa chợt lên tiếng: "Đàm Cát!"

Trong tiếng chuông “ding dong” trong trẻo, bóng dáng Đàm Cát từ từ xoay người lại, mà sau cánh cửa sau lưng cậu cũng mở ra truyền đến giọng nói của Hạ Lam: "Không phải nói cậu đừng đến rồi sao....."

Lời nói được một nửa bỗng dừng cắt đứt.

Ba người lúng túng đứng một lát, Hạ Lam chợt dài thờ dài một hơi nhìn hai chị em nói: "Vào đi."

Sau khi vào nhà, Hạ Lam rót cho hai người hai ly nước, rồi sau đó dựa vào vách tường bên cạnh, nhìn Đàm Như Ý ngồi trên sofa, "Như Ý, thật xin lỗi..... Không phải cố ý gạt cô."

Đàm Như Ý nắm chặt ngón tay, không nói gì.

Đàm Cát lại mở miệng nói: "Chị, là em chủ động, không liên quan đến Hạ Lam."

"Cậu nói lung tung cái gì đấy!" Hạ Lam khẽ quát một tiếng, nhìn Đàm Như Ý vội vàng giải thích, "Như Ý, chuyện này là do tôi. Nhưng không phải như cô nghĩ đâu, tôi và Đàm Cát không có chuyện gì cả....."

"Không có gì cả?" Đàm Cát bỗng đứng lên, nhìn chăm chăm vào Hạ Lam, "Chị lặp lại lần nữa xem."

Hạ Lam cắn răng nhìn Đàm Cát, "Nếu hôm nay Như Ý cũng ở đây, tôi thẳng thắn nói luôn một lần. Cậu còn trẻ, đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa, tôi là phụ nữ đã trải qua một lần cưới không đáng giá để cậu đối xử như vậy với tôi....."

Hai người anh một câu tôi một câu bắt đầu tranh chấp, trong đầu Đàm Như Ý như một mớ bòng bong, chợt mở miệng: "Hai người đừng tranh cãi nữa."

Không khí bỗng chốc lắng xuống, Đàm Như Ý ngẩng đầu nhìn Đàm Cát, "Em chủ động?"

"Đương nhiên là em chủ động."

"Cô ấy lớn hơn em sáu tuổi, còn đã từng ly hôn nữa." Đàm Như Ý khó khăn mở miệng, khóe mắt liếc qua lại thấy hai tay Hạ Lam đang xuôi bên người bỗng dựng siết chặt.

"Vậy thì thế nào? Chị, không phải chị cảm thấy phụ nữ từng ly hôn thì sẽ kém người khác một bậc đấy chứ?"

Đàm Như Ý lắc đầu một cái, từ từ đứng lên nhìn Đàm Cát cao hơn mình một cái đầu, nhìn thân hình cậu cao lớn nhưng vẫn chưa hết mấy phần ngây thơ, dù có trưởng thành hơn số tuổi đi nữa thì cũng chỉ mới hai mươi tuổi mà thôi. "Hạ Lam có sự nghiệp của mình, em vẫn còn đang đi học. Chị không phải muốn ngăn cản hai người, nhưng....."

"Em biết rõ!" Đàm Cát cắt đứt lời cô, "Những điều chị nói, Hạ Lam đã đã nói với em một nghìn lần. Hiện giờ em cũng không có ý định để cô ấy sống cùng em, em chỉ có hai bàn tay trắng cũng không muốn để cho cô ấy đi theo em chịu uất ức, nhưng....." Giọng nói của cậu hạ thấp xuống, "Dầu gì phải cho em một cơ hội."

Đàm Như Ý không lên tiếng, Hạ Lam cũng không nói chuyện.

"Chị!" Đàm Cát liếc mắt nhìn Hạ Lam một cái, "Chị biết em là hạng người gì, từ trước đến nay em vẫn luôn là người có mục tiêu rõ ràng, tuyệt đối không bỏ dở nửa chừng. Thích gì thì sẽ luôn luôn thích cái đó. Chị hiểu em, thì hãy nói giúp em một câu....."

Phút chốc trong lòng Đàm Như Ý thoáng qua vô số suy nghĩ, cẩn thận suy tính ra nhiều loại kết quả, ngược lại buông lỏng. Chuyện như vậy không thể xác nhận trước, đều khiến cô ăn ngủ không yên được chứng thực vào giờ phút này, thật sự không đáng sợ như cô vẫn. Cô từ từ đi tới trước mặt Hạ Lam, đưa tay cầm bàn tay lạnh ngắt của cô ấy, nhỏ giọng hỏi, "Cô nghĩ như thế nào?"

Hạ Lam quay người đi, dùng một tay khác che kín mặt, "Tôi không biết....."

Đàm Như Ý thở dài, nhất thời cũng không biết nên làm sao, chỉ nói: "Thật ra thì tôi cũng đã có chút hoài nghi từ sớm, chẳng qua là vẫn chưa tìm được cách mở miệng hỏi cô. Chuyện này do bản thân hai người quyết định, tôi không quản."

Hạ Lam ngớ ngẩn, "Cô không trách tôi?"

"Thực ra.... Ngược lại tôi rất muốn trách cô, nhưng không trách nổi. Cô giúp đỡ tôi nhiều như vậy, nếu không phải nhờ cô thì bây giờ tôi hoàn toàn là một dáng vẻ khác."

Không khí bỗng chốc trầm xuống, vẫn là Đàm Như Ý mở miệng trước, "Tôi..... Tôi đi xuống trước, hai người ươi từ từ trò chuyện." Nói xong liếc Đàm Cát một cái rồi từ từ đi ra ngoài đóng cửa lại.

Đứng một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, thầm nghĩ kết quả như thế nào thì xem tạo hóa của hai người bọn họ thôi. Mặc kệ có được hay không, chỉ riêng có hai chuyện nhất định sẽ không thay đổi đó là: Đàm Cát mãi mãi là em trai cô, mà Hạ Lam vĩnh viễn là người bạn tốt nhất của cô.

Lại nói chuyện khẩn cấp cô cần giải quyết trước mắt là tối nay phải thắng thắn chuyện của Bùi Ninh với Thẩm Tự Chước như thế nào.

Vì thế, cả một buổi chiều cô đều có chút thấp thỏm lo lắng, chỉ sợ Thẩm Tự Chước nổi giận lần nữa. Lúc chuẩn bị cơm tối cũng nâng lên một lỗ tai để chú ý đến động tĩnh ngoài cửa.

Trong lúc vô tình đã nấu xong sáu món ăn, trong lúc cô đang cắt bông cải xanh thì chợt nghe thấy truyền đến tiếng mở cửa. Cô vội vàng để dao xuống, rửa tay một cái rồi đi ra khỏi phòng bếp tiếp đón, đưa dép lê cho Thẩm Tự Chước cười nói: "Đã về rồi."

Thẩm Tự Chước liếc cô một cái, "Ừ" một tiếng. Nhận lấy dép thay rồi sau đó trực tiếp đi tới phòng ngủ thay quần áo.

Đàm Như Ý bưng món ăn đã nấu xong ra, sáu món ăn cộng thêm một tô canh bày ra hơn nửa cái bàn. Cô xới cơm, chờ Thẩm Tự Chước đi tới thì kéo ghế ra giúp anh.

Thẩm Tự Chúc khó hiểu nhìn một cái, ngồi xuống. Nhìn một bàn đầy thức ăn sừng sốt một chút, "Sao lại nấu nhiều món như vậy?" Còn tất cả đều là món anh thích ăn.

Đàm Như Ý vội vàng cười nói: "Mua hơi nhiều thức ăn."

Lúc ăn cơm, Đàm Như Ý càng thêm chủ động gấp thức ăn cho anh, khiến trong chén của Thẩm Tự Chúc chất thành một đống núi nhỏ. Đến cuối cùng, Thẩm Tự Chúc không thể không nói: "Đừng gấp nữa, gấp nữa sẽ ăn không hết."

Đàm Như Ý lập tức ngăn ra, nhìn chăm chăm thái độ của anh. Về mặt anh bình thản, nhìn không ra rốt cuộc có tức giận hay không. Một bữa cơm nơm nớp lo sợ cuối cùng cũng ăn xong, Thẩm Tự Chúc dọn dẹp bát đĩa. Đồ ăn nấu hơi nhiều nên còn hơn phân nửa. Đàm Như Ý thấy anh cho hết vào thùng rác thì đi qua nói: "Thật ra thì..... Lạ xưởng còn có thể giữ lại ăn một bữa nữa."

Thẩm Tự Chúc dừng động tác lại, "..... Ăn đồ ăn thừa không tốt." Yên lặng một lát lại nói, "Hôm nay anh đã liên lạc với chỗ giới thiệu việc làm, từ ngày mai trở đi sẽ có người tới nấu cơm."

Lần này Đàm Như Ý bị dọa không nhẹ, ngây ngẩn đứng ở cửa phòng bếp, cho đến khi tiếng nước chảy vang lên mới hồi phục tinh thần lại, thấp thỏm đi tới vô cùng uất ức gọi một tiếng: "Anh Thẩm....."

Thẩm Tự Chúc ngừng lại, quay đầu nhìn cô, "Sao vậy?"

"Em biết anh tức giận, nhưng ngay cả nấu cơm cũng không muốn em làm sao?"

Thẩm Tự Chúc sừng sốt một chút, bật cười, "Nghĩ gì thế? Bây giờ em đang mang thai, anh sợ em ngửi thấy mùi khói dầu sẽ khó chịu."

Đàm Như Ý theo dõi anh, "Anh không tức giận?"

Thẩm Tự Chúc yên lặng mấy giây, "Đã từng giận." Nhìn cô bừng tỉnh hiểu ra, cười như không cười nói, "Khó trách em ân cần như vậy.""Em..... Sau khi rửa xong hãy đến thư phòng, em có chuyện muốn nói với anh."

Đàm Như Ý đi vào thư phòng, lấy quyển nhật ký cất trong thùng ra. Cô ngồi xuống trước bàn đọc sách mở quyển nhật ký ra tùy ý nhìn một hồi, chợt thấy ánh đèn trước mắt bị che đi chút ít, ngẩng đầu nhìn lên, Thẩm Tự Chúc đã đi tới.

Đàm Như Ý dang hăng một cái, chỉ chỉ cái ghế đối diện bàn đọc sách, "Ngồi đi."

Thẩm Tự Chúc theo lời ngồi xuống, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn nhìn Đàm Như Ý, "Nói đi."

Giống như trở lại ngày ấy, cô đang tâm viên ý mã(*) viết văn, mà anh thì đang ở phía đối diện vẽ bản thảo. Chuyện xưa giống như đã dự đoán trước kéo dài ngàn dặm, chờ một ngày sẽ vạch trần.

(*): Tâm như khí, ý như ngựa. Ý nói những ý nghĩ nhảy lung tung như con khỉ, chạy loăng quăng như con ngựa, đang nghĩ chuyện này, thoát cái lại nghĩ sang chuyện khác

Đàm Như Ý đóng nhật ký lại, nặng nề đẩy tới trước mặt Thẩm Tự Chúc, "Đây là quyển nhật ký và tờ giấy mà Bùi Ninh đã trả lại cho em."

Thẩm Tự Chúc liếc nhìn cô một cái, lại cúi đầu nhìn quyển nhật ký vỏ cứng màu xanh lá cây trong tay, nhất thời không trả lời.

Đàm Như Ý yên lặng chốc lát, nói hết chuyện năm đó và gần đây từ đầu đến cuối. Cô nói rất chậm, vốn tưởng rằng sẽ cảm thấy khó chịu, vậy

mà trong quá trình nói trừ mấy phần tình ngộ thì không còn cảm giác nào khác. Có lẽ là ánh mắt trầm tĩnh của Thẩm Tự Chúc, mà chút chuyện xưa giống như đã cách một đời.

Cuối cùng cúi thấp đầu, siết chặt hai tay như đang chờ đợi Thẩm Tự Chúc tuyên bố, "Đây chính quyền nhật ký sau khi bị em vứt bỏ thì bị Bùi Ninh nhật về, hiện giờ..... Đều giao cho anh."

Thẩm Tự Chúc nhận lấy quyền nhật ký, ngón tay vuốt ve ngoài bì nhưng lại không mở ra.

Tờ giấy dính nước tuyết nên đã nhú lại, ngoài bì dính vết bẩn loang lổ, giống như một câu chuyện xưa cũ đó của bản thân.

Qua một hồi lâu, anh chợt cầm quyền nhật ký trên bàn lên đẩy trả lại cho Đàm Như Ý, nhìn cô trầm giọng mở miệng: "Em giữ đi, đây là ký ức của em."

Đàm Như Ý sửng sốt.

Mà Thẩm Tự Chúc chợt đứng lên, một tay chống bàn đọc sách, nghiêng người về phía trước sâu sắc nhìn cô, "Quá khứ của emi đối với anh rất quan trọng, nhưng điều quan trọng hơn là hiện tại và tương lai của em."

Đàm Như Ý trừng mắt nhìn, không nói gì.

"Cho nên, quyền nhật ký này giao cho em xử lý."

Khoảng cách rất gần nên giữa hô hấp chính là hơi thở trong sạch trên người anh, hốc mắt Đàm Như Ý không khỏi nóng lên, "Anh Th....."

Thẩm Tự Chúc mở miệng cắt đứt, "Ban ngày em gọi anh thế nào?"

Đàm Như Ý há miệng, vẻ mặt lặng lẽ đỏ lên, "..... Ông xã."

Thẩm Tự Chúc cười lên, đưa tay nắm cằm của cô đến gần hôn một cái, nhỏ giọng nói: "Rất tốt, về sau cứ gọi như vậy."

Đàm Như Ý trừng mắt nhìn bàn tay đê quyền nhật ký, chột nhón chân lên vòng tay sau gáy Thẩm Tự Chúc chủ động hôn lên.

Ánh sáng trắng trên đầu chiếu xuống hai người tạo thành hai cái bóng màu xám nhạt gắn bó thật chặt trên bàn đọc sách và dưới sàn nhà.

Tháng sáu năm sau, Sùng Thành bước vào đợt nóng nhất trong năm.

Đứa bé của Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc đã đầy tháng vào tháng trước, mà phiên tòa sơ thẩm của Đàm Vệ Quốc cũng tuyên án: Phạt tù mười năm. Sau khi bàn bạc, quyết định không kháng án nữa.

Mà trong lúc Đàm Như Ý mang thai đã xảy ra hai chuyện lớn, một là cuối cùng anh cả cũng quyết định ly hôn với Phương Tuyết Mai, về phần quyền nuôi dưỡng Thẩm Tử Hiên vẫn còn trong quá trình tranh luận. Chuyện thứ hai là sau khi cầm một khoản tiền Phương Hiếu Quỳnh không còn xuất đầu lộ diện nữa, cuối cùng chú ba và thím ba cũng giản hòa, quyết định cùng nhau nuôi dưỡng đứa bé do Phương Hiếu Quỳnh sinh ra.

Hai chuyện này cũng làm nhà họ Thẩm gà bay chó sủa một trận. Lúc ban đầu Phương Tuyết Mai không tính ly hôn, nhưng trong lúc giằng co, công ty của cô ta bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hổng tiền bạc vô cùng lớn, tìm vài nhà ngân hàng cũng không được ký cho vay. Mắt thấy tiền bạc liên đứt đoạn, công ty lâm vào nguy cơ trước d/đ;l;q;d nay chưa từng có, Thẩm Tri Thường đột nhiên ra mặt muốn thu mua, nhưng điều kiện là Phương Tuyết Mai phải đồng ý ly hôn với anh cả. Phương Tuyết Mai hết cách xoay chuyển, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đồng ý.

Mà chú ba Thăm Tri Thường và thím ba hợp lại cũng phải mất một phen trắc trở.

Chỉ có điều, tuy nhà họ Thăm không ngừng gà bay chó sủa nhưng Đàm Như Ý lại giống như ở ngoài bão táp, hoàn toàn không bị liên lụy chút nào. Trừ lúc sinh hơi nguy hiểm chút thì cả thời gian mang thai cũng có thể nói bình an trôi chảy.

Suy tính đến sau khi đưa bé ra đời thì căn nhà hai phòng tất nhiên khó có thể sắp xếp, Thăm Tự Chúc lập tức mua hai căn hộ trong cùng một chung cư, rồi đón ông cụ Đàm lên ở.

Để ăn mừng chuyển đến nhà mới, mọi người quyết định tụ tập ăn bữa cơm. Mà sau khi lấy được sự đồng ý của Thăm Tự Chúc, Đàm Như Ý đã lâu không xuống bếp chuẩn bị tái xuất giang hồ.

Hôm đó cô dậy thật sớm, cùng Thăm Tự Chúc và Hạ Lam đi chợ mua thức ăn.

Buổi sáng chợ rau náo nhiệt ồn ào, dưa chuột mới vừa hái xuống còn mang theo gai và hoa, dính sương trong suốt. Rất nhanh đã mua gần đủ thức ăn hôm nay cần nấu, tính ra chỉ còn thiếu một con gà.

Đàm Như Ý lập tức đến gian hàng vẫn thường mua lúc trước, không ngờ vẫn là chị Đinh đó.

Chị Đinh thấy Đàm Như Ý đã lâu không xuất hiện cũng cảm thấy rất vui mừng, cười nói: "Đã lâu rồi không thấy em, chị còn tưởng em nghỉ việc không làm nữa."

Đàm Như Ý cười một cái nói, "Dạ em sinh con."

Chị Đinh nhanh nhẩu xách một con gà đất to béo từ trong lồng tre ra, "Ồ! Vậy chúc mừng nha! —— con này như thế nào?"

Đàm Như Ý nâng cánh gà lên nhìn một chút, "Dạ được, lấy con này đi ạ."

Chị Đinh vừa giết gà vừa nhìn cô, lại nhìn Hạ Lam bên cạnh cô một chút, hỏi "Chồng em không tới đây sao?"

"Dạ anh ấy bận ôm con chờ ngoài công chợ ạ."

"Ồ, sinh con trai hay con gái vậy em?"

Đàm Như Ý và Hạ Lam nhìn nhau cười một tiếng, không trả lời. Chị Đinh vội vàng cho gà tiết máu cũng không để ý. Động tác của chị rất nhanh, chỉ chốc lát sau đã xử lý xong. Đàm Như Ý nhận lấy Gà, đưa cả tờ một trăm tệ, "Chị Đinh, đưa chị một trăm tệ không cần thối lại, coi như mời chị uống rượu mừng."

"Ôi, như vậy sao được." Chị Đinh móc ra vài đồng tiền lẻ nhét vào trong tay Đàm Như Ý, lại đưa thêm tờ hai mươi tệ, "Chị không có nhiều tiền, chị cho hai mươi tệ coi như lì xì cho con của em."

Đàm Như Ý dĩ nhiên không nhận, tuy nhiên thịnh tình khó chối, không thể làm gì khác hơn là nói: "Vậy sau này em sẽ thường xuyên tới đây mua của chị."

Chị Đinh cười không khép miệng, "Vậy thì tốt quá!"

Lại sang bên cạnh chọn cá, Đàm Như Ý và Hạ Lam cùng nhau đi ra khỏi chợ. Hạ Lam cười nói: "Nếu không phải cùng đi với cô thì tôi nhất định không muốn đi dạo chợ, quá ồn lại có mùi khó ngửi."

Đàm Như Ý cười nói: "Tôi lại rất thích, nói chuyện với người bán thức ăn rất thú vị."

"Trước kia chưa sinh con tôi đã cảm thấy cô rất hiền huệ, hôm nay sinh con xong quả thật cả người đều tỏa ra ánh sáng của người mẹ."

Đàm Như Ý cười lên, "Cô đừng có chế nhạo tôi nữa được không?"

"Tôi không chế nhạo mà đang khen ngợi đấy chứ!"

Yên tĩnh một lát, Đàm Như Ý chợt nói: "Sang năm, Đàm Cát đã đầy hai mươi hai tuổi rồi."

Hạ Lam dừng lại, "Đầy thì đầy chứ sao."

"Cô đừng giả bộ ngu, ngày nào Đàm Cát cũng làm phiền tôi. Tôi chỉ muốn hỏi cô, cô định bao lâu nữa mới chịu làm em dâu của tôi?"

Hạ Lam cười lên, làm bộ muốn bấm cô, "Không ngờ cô lại chiếm tiện nghi của tôi như vậy."

Ầm ỉ một hồi đã đến cổng chợ, ai ngờ Thẩm Tự Chước đang bị vây giữa ba bốn bà bác, vẻ mặt rất là khó chịu. Đàm Như Ý bước nhanh hơn, vội vàng đi tới giải vây.

Thẩm Tự Chước thấy cô cuối cùng cũng đi ra, như trút được gánh nặng. Đàm Như Ý để túi đồ dưới đất, cười nhận lấy đứa bé trong tay phải của Thẩm Tự Chước. Cuối cùng, Thẩm Tự Chước cũng rảnh được một tay, lập tức đổi đứa bé bên tay trái sang tay phải.

Lập tức có một bà bác hỏi Đàm Như Ý: "Ồ, đây là con của cô à cô gái? Thật sự có phúc lớn đấy, cả đời một đôi, là bé trai hay bé gái hả?"

Đàm Như Ý cười vạch tả ra một chút, nhìn đứa bé hiện giờ đang mở to hai mắt. Một đứa bé khác trong tay Thẩm Tự Chước cũng mở mắt, đang từ từ vung vẩy quả đấm nhỏ. Dưới nắng sớm trong veo, ánh mắt đen láy của

bé tinh khiết như lưu lu, đang tò mò quan sát thế giới âm ỉ phồn hoa khói lửa.

Đàm Như Ý và Thẩm Tự Chúc trao đổi ánh mắt, nhẹ giọng cười một tiếng, đáp: "Một nam một nữ."

HOÀN CHÍNH VĂN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Lễ Thành Hôn

Chương 1.2

Chương 3: Lễ Thành Hôn (2)

Chương 2.2

Chương 5: Dưới Rào (01)

Chương 6: Dưới Rào (02)

Chương 7: Dưới Rào (03)

Chương 8: Dưới Rào (04)

Chương 9: Dưới Rào (05)

Chương 10: Dưới Rào (06)

Chương 11: Dưới Rào (07)

Chương 12: Gợn Sóng (01)

Chương 13: Gợn Sóng (02)

Chương 14: Gợn Sóng (03)

Chương 15: Gợn Sóng (04)

Chương 16: Gợn Sóng (05)

Chương 17: Gợn Sóng (06)

Chương 18: Gợn Sóng (07)

Chương 19: Gợn Sóng (08)

Chương 20: Gợn Sóng (09)

Chương 21: Gợn Sóng (10)

Chương 22: Gợn Sóng (11)

Chương 23: Chung Sống (01)

Chương 24: Chung Sống (02)

Chương 25: Chung Sống (03)

Chương 26: Chung Sống (04)

Chương 27: Chung Sống (05)

Chương 28: Sống Chung (06)

[Chương 29: Sống Chung.\(07\)](#)
[Chương 30: Sống Chung.\(08\)](#)
[Chương 31: Sống Chung.\(09\)](#)
[Chương 32: Sống Chung.\(10\)](#)
[Chương 33: Sống Chung.\(11\)](#)
[Chương 34: Sống Chung.\(12\)](#)
[Chương 35: Sống Chung.\(13\)](#)
[Chương 36: Sống Chung.\(14\)](#)
[Chương 37: Tiến Triển Thần Tốc \(01\)](#)
[Chương 38: Tiến Triển Thần Tốc \(02\)](#)
[Chương 39: Tiến Triển Thần Tốc \(03\)](#)
[Chương 40: Tiến Triển Thần Tốc \(04\)](#)
[Chương 41: Tiến Triển Thần Tốc \(05\)](#)
[Chương 42: Tiến Triển Thần Tốc \(06\)](#)
[Chương 43: Thần Tốc \(07\)](#)
[Chương 44: Thần Tốc \(08\)](#)
[Chương 45: Thần Tốc \(09\)](#)
[Chương 46: Thần Tốc \(10\)](#)
[Chương 47: Thần Tốc \(11\)](#)
[Chương 48: Một Chút Ấm Áp \(01\)](#)
[Chương 49: Một Chút Ấm Áp \(02\)](#)
[Chương 50: Một Chút Ấm Áp \(03\)](#)
[Chương 51: Một Chút Ấm Áp \(04\)](#)
[Chương 52: Một Chút Ấm Áp \(05\)](#)
[Chương 53: Một Chút Ấm Áp \(06\)](#)
[Chương 54: Một Chút Ấm Áp \(07\)](#)